

STAR WARS®

ZBOR ÎN NECUNOSCUT

TIMOTHY ZAHN

ZBOR ÎN NECUNOSCUT

TIMOTHY ZAHN

OUTBOUND FLIGHT / TIMOTHY ZAHN
Copyright © 2006 by Lucasfilm Ltd. & © or TM
All Rights Reserved. Used under authorization.

ZBOR ÎN NECUNOSCUT / TIMOTHY ZAHN

ISBN 978-973-163-001-2

www.amaltea.ro/starwars

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAHN, TIMOTHY

Zbor în necunoscut / Timothy Zahn ; trad.: George Stoian. -
București: Amaltea, 2007

ISBN 978-973-162-001-5

I. Stoian, George (trad.)

821.111(73)-31=135.1

OUTBOUND FLIGHT / TIMOTHY ZAHN
Copyright © 2006 by Lucasfilm Ltd. & ® or ™
All Rights Reserved. Used under authorization.

ZBOR ÎN NECUNOSCUȚ / TIMOTHY ZAHN

ISBN 978-973-162-001-5

© 2007 – EDITURA AMALTEA

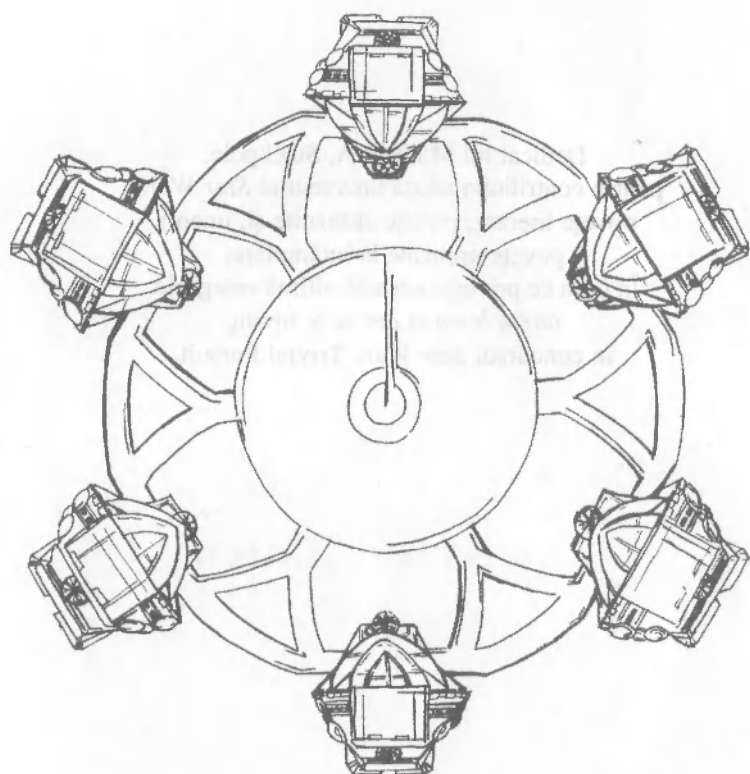

ZBOR ÎN NECUNOSCUȚ

TIMOTHY ZAHN

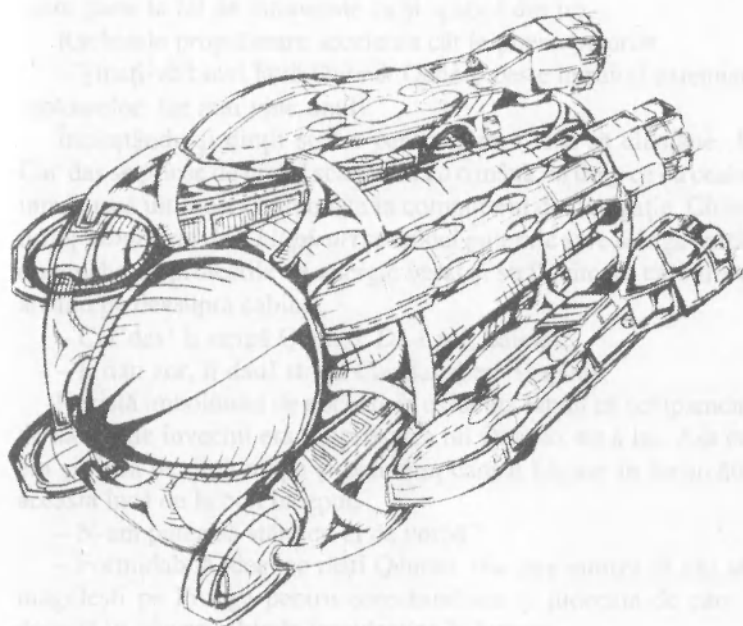
EDITURA AMALTEA

ZBOR ÎN NECUNOSCUȚ:

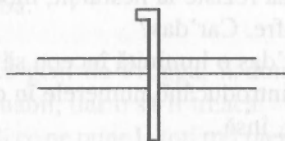
CUIRASATE ȘI NUCLEU, VEDERE FRONTALĂ

ZBOR ÎN NECUNOSCUȚ: ȘASE CUIRASATE ARANJATE ÎN JURUL UNUI NUCLEU

Ultimul cavaler în subliniat de încă o creștut de peșcească de energie, acest grup încă mai aproape decât ultimul.

—Kak, motoarele nu pot menține viteza aceasta la nesfârșit, avertiză Maris Ferasi din scaunul echipajului.

Cargobotul de mic tonaj *Vânătorul de Chilipiruri* zbura prin spațiu, o pată gri-argintie pe un fond întunecat, lumina stelelor îndepărtate reflectându-se din coca metalică. Luminile de zbor îi fuseseră stinse, balizele de navigare reduse la tăcere, hublourile în mare parte la fel de întunecate ca și spațiul din jur.

Rachetele propulsoare accelerau cât le țineau puterile.

– Țineți-vă bine! lătră Dubrak Qennto peste huruitul extenuat al motoarelor. Iar mai vine unul!

Înceștându-și dinții strâns pentru a nu-i lăsa să clănțane, Jorj Car'das se prinse de brațul scaunului cu o mână, în timp ce cu cealaltă introducea ultimele coordonate în computerul de navigație. Chiar la timp; *Vânătorul de Chilipiruri* se smuci puternic spre stânga evitând o pereche de proiectile de energie verzi și strălucitoare care trecură arzând pe deasupra cabinei.

– Car'das! îi strigă Qennto. Dă-i zor, băiete!

– Îi dau zor, îi dau! strigă Car'das drept răspuns.

Rezistă imboldului de a scoate în evidență faptul că echipamentul de navigație învechit era proprietatea lui Qennto, nu a lui. Așa cum era și lipsa de diplomatie și bun-simț care îi băgase în încurcătura aceasta încă de la bun început.

– N-am putea să stăm cu ei de vorbă?

– Formidabilă idee! se răsti Qennto. Nu care cumva să uiți să îl măgulești pe Progga pentru corectitudinea și judecata de care dă dovadă în afaceri. Prinde întotdeauna la huttezi.

Ultimul cuvânt fu subliniat de încă o droaie de proiectile de energie, acest grup încă mai aproape decât ultimul.

– Rak, motoarele nu pot menține viteza aceasta la nesfârșit, avertiză Maris Ferasi din scaunul copilotului.

Părul ei se luminează în aure verzi la fiecare trecere a unui proiectil.

– Nici nu trebuie să reziste la nesfârșit, mormăi Qennto. Numai până obținem niște cifre. Car'das?

Pe ecranul lui Car'das o luminiță începu să clipească.

– Gata, anunță el introducând numerele în consola pilotului. Nu este un salt prea lung, însă...

Îl întrerupse un scârțâit venind de undeva dinspre pupă și proiectilele strălucitoare de energie fură înlocuite de liniile strălucitoare ale stelelor în momentul în care *Vânătorul de Chilipiruri* țâșni în hiperspațiu.

Car'das inspiră adânc, expiră tăcut.

– Nu este *deloc* pentru ce m-am angajat, mormăi el pentru sine.

În doar șase luni standard de când li se alăturase lui Qennto și Maris, acum era a doua oară când trebuiau să își scape pielea fugind de cineva.

Iar de data aceasta încercau să scape de un *huttez*. Qennto, se gândi el cu amărăciune, avea un adevărat talent în a alege cu cine să se bată.

– Ești în regulă, Jorj?

Car'das se dezmetici, scuturându-și o picătură de sudoare care își croise drum cine știe cum în ochiul lui. Maris se răsucise în scaun spre el, privindu-l cu îngrijorare.

– Sunt bine, răspunse el și se făcu mic când își simți tremurul din voce.

– Bineînțeles că este, o asigură Qennto pe Maris întorcându-se și el în scaun să îl privească pe juniorul echipajului. Trasoarele acelea nici măcar nu au lovit în apropiere.

Car'das se îmbărbătă.

– Știi, Qennto, poate nu aș avea dreptul să spun...

– Nu îl ai și nu spune, îl întrerupse Qennto aspru și se răsuci înapoi spre consola lui.

– Progga *huttezul* *nu* este genul de individ pe care vrei să îl enervezi, continuă Car'das oricum. Vreau să zic, mai întâi a fost Rodianul acela...

– Am să-ți spun o vorbă legată de conduita la bordul astronavei, băiete, îl întrerupse Qennto întorcându-se suficient cât să îi arunce o privire cu coada ochiului. Nu îți contrazici căpitanul. Niciodată. Doar dacă nu vrei ca acesta să îți fie și primul și ultimul voiaj alături de noi.

– M-aș mulțumi doar să nu fie ultimul voiaj pe care îl mai fac în viață, mormăi Car'das.

– Ce ai spus?

Car'das se strâmbă.

– Nimic.

– Nu îți mai face griji de Progga, îi domoli Maris. Are el un temperament abominabil, dar o să îi treacă.

– Înainte sau după ce ne pune la toți trei pieile pe băț și ne jefuiește încărcătura de blănuri?

– Ei, Progga nu ne-ar pune pieile pe băț, pufni Qennto. Ar lăsa asta în seama lui Drixo dacă am ajunge să o anunțăm că i-a furat încărcătura. *Sigur* ai pregătit saltul următor, nu-i așa?

– Il pregătesc, răspunse Car'das verificându-și computerul. Dar motorul hiperpropulsor...

– Capul sus, îl întrerupse Qennto. Ieșim din hiperspațiu.

Dărele de lumină se transformară înapoi în stele, și Car'das programă echipamentul să scaneze împrejurimile cu toți senzorii disponibili.

Și tresări într-un spasm când o salvă de proiectile de energie suieră prin dreptul cabinei. Qennto scuipă o exclamație.

– Ce dracului?!

– Ne-a *urmărit*! răspunse Maris cu o voce uimită.

– Ba chiar s-a apropiat, mârâi nervos Qennto și lansă astronava *Vânătorul de Chilipiruri* într-o nouă serie de manevre de evitare menite să le întoarcă stomacul pe dos. Car'das, scoate-ne de aici!

– Încerc! îi strigă Car'das luptându-se să citească indicațiile computerului pe ecranele care se bâțâiau continuu în fața ochilor.

Nu avea cum să calculeze următorul salt chiar înainte ca norocul lui Qennto să i se termine, iar huttezul care fumega de furie să pună mâna pe ei.

În cazul în care Car'das nu putea să găsească la timp un loc în care să ajungă, de ce nu ar fi încercat să găsească toate locurile în care să *nu* ajungă...

Cerul înaintea lor era plin de stele, dar se vedea destul gol întunecat printre ele. Alegând cel mai mare hău, introduse vectorul în computer.

– Încearcă-l pe acesta! îi strigă el lui Qennto transmițându-i coordonatele.

– Cum adică *încearcă-l*? întrebă Maris.

Cargobotul se scutură din toate încheieturile când o pereche de proiectile îi lovi în plin reflectorul dorsal.

– Nu îți mai bate capul, spuse Qennto înainte ca Jorj Car'das să poată răspunde.

Introduse vectorul indicat și încă o dată dăre de lumină țâsniră din stele și se întinseră mînjind cerul hiperspațiului.

Maris răsufală ușurată.

– Acum a fost *prea* aproape.

– Foarte bine, poate că *este* supărat pe noi, acceptă cu greutate Qennto. Acuma, vorba lui Maris, băiete, ce ai vrut să spui cu „încearcă-l pe acesta“?

– Nu am avut timp să calculez un salt potrivit, le explică el. Așa că ne-am orientat către o zonă goală, fără nici o stea.

Qennto se răsuci cu scaunul spre el.

– Ai vrut să spui o zonă goală fără nici o stea *vizibilă*? întrebă el alarmat. O zonă goală fără stele explodate sau găuri negre, sau ceva ascuns în spatele norilor de praf stelar? Genul *acesta* de zonă goală?

Arată cu mâna spre hubloul din fața lor.

– Și ca să le pui capac ne-ai trimis spre Regiunile Necunoscute?

– Oricum nu avem informații suficiente în direcția aceea ca să poată calcula precis, îi luă Maris neașteptat apărarea lui Car'das.

– Nu aici este problema, insistă Qennto.

– Nu, problema este că ne-a smuls din fața lui Progga, spuse Maris. Cred că acest lucru merită măcar un mulțumesc.

Qennto își dădu ochii peste cap.

– *Mulțumesc*, spuse el sarcastic. Care se abrogă dacă și când vom trece printr-o stea pe care nu ai văzut-o, bineînțeles.

– Cred că mai degrabă hiperpropulsorul o să explodeze mai întâi, avertiză Car'das. Îți amintești problema apărută la injectorul de combustibil de care ți-am pomenit? Cred că devine...

Fu întrerupt de un urlat răzbătând de sub ei, și un spasm trimise *Vânătorul de Chilipiruri* într-un salt înainte ca o giffa prinsă în momeală.

– S-a încins! strigă Qennto, întorcându-se la loc deasupra consolei sale. Maris, oprește-o!

– Încerc! răspunse Maris în urlatul motoarelor, degetele dansând zăpăcite deasupra consolei. Circuitele de comandă au intrat în buclă, nu reușesc să transmit nimic mai departe!

Cu o înjurătură, Qennto își desfăcu centurile și își ridică rotunjimile de pe scaun. O luă la goană de-a lungul culoarului îngust, cotul ratând în trecere o lovitură peste ceafa lui Car'das. Apăsând fără folos tastele consolei sale, Car'das își desfăcu centura de siguranță și se ridică să îl urmeze.

– Car'das, vino aici, îl strigă Maris făcându-i semn să ocupe scaunul din față.

– Poate are nevoie de mine, se justifică el, dar își schimbă oricum direcția și merse spre consola de pilotaj.

– Șezi, îi ordonă ea arătându-i cu capul postul de comandă rămas liber. Ajută-mă să urmărim ghidajul. În cazul în care ieșim de pe vectorul actual înainte ca Rak să își dea seama cum să oprească alimentarea, vreau să știu din timp.

– Dar Qennto...

– Un simplu sfat, prietene, îl întrerupsese ea cu ochii în continuare pe ecrane. Suntem pe astronava lui Rak. Dacă or exista metode mai puțin ortodoxe de reparat ceva pe ea, atunci el este cel mai în măsură să le știe.

– Chiar dacă se întâmplă ca eu să cunosc un anumit sistem mai bine decât el?

– Mai ales dacă se întâmplă să cunoști mai bine decât el, sublinie ea aspru. Dar în cazul de față, nu ai de unde să cunoști mai bine. Crede-mă pe cuvânt.

– Mă rog, oftă Car'das. Care încredere se abrogă dacă și când vom sări în aer, bineînțeles.

– Începi să înveți, aprobă ea. Acum verifică sistemele de scanare și vezi dacă instabilitatea le-a afectat cumva. Apoi fă același lucru cu sistemele de navigație. Odată ce reușim să trecem de pasul acesta, vreau să mă asigur că ne mai putem găsi drumul spre casă.

I-au trebuit lui Qennto mai bine de patru ore ca să găsească un mod de a opri hiperpropulsorul fără să îl topească. În tot acest timp, Car'das s-a oferit să îl ajute de trei ori la rând, iar Maris de două ori. Le-a refuzat ofertele hotărât de fiecare dată.

La un moment dat, în timpul primei ore, după cât de exact putea să aprecieze Car'das din datele care se modificau permanent pe ecrane, au părăsit teritoriul relativ bine cunoscut al Inelului Exterior, trecând într-un sector superficial din teritoriul îndepărtat, nu atât de familiar, căruia lumea îi spunea Spațiul Sălbatic. Undeva pe la începutul celei de-a patra ore, l-au lăsat chiar și pe acela în urmă și au traversat granița nedefinită intrând în Regiunile Necunoscute, moment de la care, nu au mai putut nici măcar să ghicească unde se aflau sau încotro zburau cu exactitate.

Dar într-un târziu geamătul se liniști și peste câteva minute dărele de lumină de pe cerul hiperspațiului se transformară înapoi în stele.

– Maris? se auzi vocea lui Qennto dinspre panoul consolei de intercomunicație.

– Am ieșit, îi confirmă ea. Verificăm localizarea chiar acum.

– Urc și eu imediat, adăugă Qennto.

– Oriunde am fi ajuns, suntem foarte departe de casă, murmură Car'das cu ochii pironiți pe o aglomerare globulară de stele care strălucea în depărtare. Nu am văzut nimic asemănător în nici una dintre lumile din Inelul Exterior prin care am umblat.

– Nici eu, fu Maris de acord. Să sperăm că sistemele or să ne dea vreun rezultat.

Computerul sorta încă informațiile atunci când Qennto reapăru pe punte. Car'das se reîntorsese deja la postul lui.

– Drăguță aglomerarea, comentă uriașul așezându-se pe scaun. Vreun sistem în apropiere?

– Cel mai apropiat este cam la un sfert de an-lumină înainte, îi arată Maris.

Qennto mormăi și începu să apese tastele instrumentelor de pe consolă.

– Să vedem dacă reușim, zise el. Hiperpropulsorul de rezervă ar trebui să mai aibă vlagă pentru un salt de genul acesta.

– Nu am putea să lucrăm foarte bine și aici? întrebă Car'das.

– Nu îmi place spațiul interstelar, răspunse distrat Qennto în timp ce stabilea cursul pentru salt. Prea multă beznă, frig și pustiu. Și apoi, sistemul acela de acolo ar putea avea măcar o planetă sau două.

– Care ar însemna o posibilă sursă de provizii în cazul în care ajungem să stăm pe aici mai mult decât ne-am aștepta, explică Maris.

– Sau un posibil loc unde să ne mai relaxăm o vreme departe de agitația Republicii, adăugă Qennto.

Car'das simți un nod în gât.

– Doar nu vrei să spui...

– Exact, nu vrea, îl asigură Maris. Rak caută întotdeauna să se retragă undeva în liniște atunci când are un necaz cu cineva.

– Cam numai la asta îi stă mintea, mormăi Car'das.

– Ce spuseși? întrebă Qennto.

– Nimic.

– Așa credeam și eu. Am pornit.

Se auzi un hureit, mai suav decât cel produs de hiperpropulsoarele principale ale *Vânătorului de Chilipiruri* în mod normal, și stelele se întinseră iar în dâre luminoase.

Car'das numără în tăcere secunde, doar pentru el, așteptându-se ca și hiperpropulsorul de rezervă să cedeze din clipă în clipă. Dar nu cedă, și după câteva minute tensionate dărele de lumină se strânseseră din nou dezvăluind un soare galben mititel drept înainte.

– Uite că am ajuns, aprobă Qennto. Tot confortul de acasă. Ți-ai dat încă seama cam pe unde suntem, Maris?

– Computerul mai prelucrează încă informațiile, răspunse Maris. Dar aparent suntem cam la două sute cincizeci de ani-lumină în Spațiul Necunoscut.

Ridică sprâncenele mirată.

– Mă gândesc că ne vor aștepta o grămadă de penalizări pentru întârzierea livrării când vom ajunge în cele din urmă pe Comra.

– Ei, îți faci prea multe griji, îi reproșă Qennto. Nu o să ne ia mai mult de o zi sau două să reparăm hiperpropulsoarele. Dacă le forțăm un pic, nu ar trebui să depășim termenul cu mai mult de o săptămână.

Car'das își ascunse o grimasă. Tocmai din cauză că forțasera hiperpropulsoarele, dacă își aducea aminte corect, reușiseră să le strice.

Se auzi un semnal sonor dinspre consola de intercomunicație.

– Ne apelează careva, raportă el și se încruntă când apăsă butoanele. Se uită spre ecrane, căutând apelantul necunoscut...

Și brusc își simți tot corpul paralizat.

– Qennto! izbucni el. Este...

Îl întrerupse un râs batjocoritor din difuzor.

– Așa deci, Dubrak Qennto, se răsti dezaprobat în limba hutteză o voce mult prea familiară. Gândești să scapi de mine așa ușor?

– Zici tu că mi-a fost ușor? mormăi Qennto înainte să apese butonul emițătorului. O, salut, Progga! Uite, așa cum ți-am mai spus, nu pot să te las să îmi iei blănurile. Am deja un contract antamat cu Drixo...

– Cui îi pasă de blănuri! i-o tăie Progga. Arată-mi comoara pe care ai dosit-o în tainiță.

Qennto se încruntă spre Maris.

– Ce să îți arăt?!

– Nu face pe prostul, îl avertiză Progga coborându-și vocea cu o octavă. Vă știu eu peăștia de teapa ta. Pur și simplu nu fugi *de* ceva, ci mai degrabă *către* altceva. Aici se află un sistem singuratic în vector; și, ia te uită, ai ajuns tocmai la el. Încotro ai zbura dacă nu spre o bază secretă și o comoară tainică?

Qennto închise emițătorul.

– Car'das, îl vezi?

– O sută de kilometri la tribord înspre proră, îi răspunse Car'das cu mâinile tremurând peste aparatele de navigație care localizaseră deja nava hutteză. Și se apropie cu toată viteza.

– Maris?

– Orice ai fi făcut ca să oprești hiperpropulsoarele, ai reușit o treabă perfectă, răspunse ea cu voce gătită. Le-ai închis complet. Avem încă rezerva, dar dacă încercăm să fugim și ne ia urma iarăși...

– Ceea ce va și face, mârâi Qennto.

Inspiră adânc și porni din nou emițătorul.

– Nu ai deloc dreptate, Progga, reluă el încercând să aplaneze conflictul. Încercam doar să...

– Destul! tună huttezul. Du-mă la bază. Acum!

– Dar nu cunosc nici o bază, insistă Qennto. Ne aflăm în Regiunile Necunoscute. De ce mi-aș face o bază tocmai aici?

Un semnal luminos se aprinse pe senzorul de proximitate din fața lui Car'das.

– Suntem atacați! anunță el cu ochii căutând pe monitoare sursa atacului.

– De unde? se răsti Qennto.

Car'das localizase atacul deja, venind direct de sub *Vânătorul de Chilipiruri*: un proiectil lung, întunecat, ațintindu-se drept spre ei.

– De acolo, anunță cu degetul spre podea și cu ochii zgâiți pe monitoare.

Doar atunci creierul lui se prinse că direcția nu era deloc cea din care ar fi venit un proiectil lansat de pe nava hutteză. Deschise gura să explice ceea ce tocmai înțelesese când proiectilul explodează, împrăștiind din vârf un ghemotoc uriaș dintr-un fel de material ciudat. Ghemotocul începu să se extindă imediat ce rămășițele containerului care îl purtase se risipiră, deschizându-se ca un boboc înflorind rapid și formând o perdea largă de un kilometru.

– Oprește motoarele! zbieră Qennto și se întinse peste consolă spre comutatoarele principale. Repede!

– Ce este? întreabă Car'das acționând și el comutatoarele sistemelor pe care le supraveghea.

– O plasă Connor, sau ceva asemănător, scrâșni Qennto din dinți.

– Ei na, *atât* de mare? întreabă Car'das neîncrezător.

– *Fă cum îți zic*, pufni Qennto.

Luminile roșii de control se stingeau treptat pe măsură ce astronava zbura înspre capcana de plasă.

Plasa câștigă. Car'das de abia dacă acționase două treimi din comutatoare când vălurile apărură în raza vizuală împrejurul astronavei. Marginile se împachetară spre interior, învelind coca astronavei și lipindu-se de cabină...

– Închide ochii! îl avertiză Maris.

Car'das își închise ochii strâns. Chiar și prin pleoape văzu lumina puternică a fulgerului de înaltă tensiune creat de plasă, care străbătu astronava, și un fior scurt îl gădilă în creștet și pe piele.

Iar când deschise în sfârșit ochii, toate luminițele care fuseseră aprinse pe punte dispăruseră în beznă.

Vânătorul de Chilipiruri era mort. Prin hubloul central văzură un fulger luminos venind din direcția astronavei hutteze.

– Se pare că l-au prins și pe Progga, spuse el cu o voce care răsună nefiresc de tare în liniștea așternută brusc.

– Mă îndoiesc, îl contrazise Qennto. Astronava lui este suficient de mare ca să fie dotată cu ejectoare sau alte dispozitive pentru a se proteja de astfel de trucuri.

– Zece la unu că o să se și lupte, murmură Maris încet.

– O, da, de luptat o să se lupte, zise Qennto hotărât. Este mult prea prost să își dea seama că cine poate fabrica o plasă Connor de o așa mărime are și alți ași în mânecă.

Un mănunchi de proiectile verzi erupse dinspre astronava hutteză. Îi răspunseră fulgere albastre izbînd din trei direcții, trase probabil de astronave prea mici sau prea întunecate pentru a fi văzute de la distanța la care rămăsese *Vânătorul de Chilipiruri*.

– Crezi că oricine ar fi cei care ne-au atacat au decis să se ocupe de Progga și să uite de noi? întrebă Maris cu speranță.

– Nu cred, răspunse Car'das și îi arătă prin hubloul central o navetă spațială gri care ocupase poziție de atac cu prora îndreptată spre flancul de andocare al cargobotului.

Era de mărimea unui transportor sau de mărimea unui vânător stelar, construită după un design cu forme alungite pe care nu îl mai întâlnise până atunci.

– Ne-au lăsat un paznic.

– Era de așteptat, spuse Qennto privind scurt spre naveta străină, apoi întorcându-se spre fulgerele verzi și albastre.

– Pe cincizeci că Progga rezistă cel puțin cinsprezece minute și ia cu el și unul dintre atacatori.

Nimeni nu îi susținu pariul. Car'das urmări lupta, dorindu-și să aibă radarele funcționale. Citise câte ceva în școală despre tacticile folosite în luptele spațiale, dar metodică atacatorilor părea să nu semene cu nimic din ce își mai amintea. Încearca încă să își dea seama ce se întâmpla exact atunci când, în mijlocul unei salve finale de energie albastră, conflictul luă sfârșit.

– Șase minute, anunță Qennto sinistru. Oricine ar fi tipii aceștia sunt teribili.

– Nici tu nu îi recunoști? întrebă Maris cu ochii fixați pe naveta spațială care îi păzea.

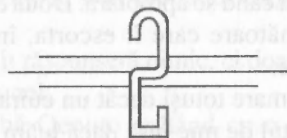
– Nu recunosc nici măcar designul, mormăi el.

Își desfăcu centurile și se ridică în picioare.

– Hai să verificăm avariile, măcar să ne pregătim să primim musafirii. Car'das, rămâi aici și ai grijă de coșmelie.

– Eu? întrebă Car'das cu stomacul numai noduri. Dar dacă... știi eu... or să ne apeleze?

– Tu ce crezi? mormăi Qennto pornind împreună cu Maris spre pupă. Le răspunzi.

Invingătorii au zăbovit îndelung răscolind și scormonind cu o bucurie răutăcioasă printre resturile care mai rămăseseră din astronava hutteză. După numărul luminilor generate de propulsoarele care făceau manevre încolo și înapoi, Car'das presupuse că aveau de-a face doar cu cele trei astronave implicate în lupta propriu-zisă, plus cea care rămăsese să îi păzească în flancul lor.

Plasele Connor, întocmai ca și tunurile ionice, erau gândite să neutralizeze și să rețină mai mult decât să distrugă, iar Qennto și Maris reușiseră să repună majoritatea sistemelor în funcțiune atunci când cei care îi țineau captivi au decis să facă o mișcare.

– Qennto își schimbă poziția, anunță Car'das prin intercomunicație.

Urmări cu atenție astronava gri deplasându-se leneș dincolo de cabină și așezându-se într-un nou punct cu pupa deasupra și în fața *Vânătorului de Chilipiruri*.

– Arată de parcă ne-ar invita să îi urmăm.

– Venim imediat, răspunse Qennto din difuzor. Accelerează propulsoarele la un sfert din capacitate.

Astronava gri pornise deja când el și Maris reveniră pe puntea de comandă.

– Și-am pornit, mormăi Qennto așezându-se în scaun și punând astronava în mișcare. Vreo idee încotro zburăm?

– Restul grupului se află încă în zona astronavei hutteze, spuse Car'das în timp ce se strecură cu atenție pe lângă Maris pentru a-și relua locul în fața consolei sale. Posibil să ne ducă acolo.

– Mda, așa se pare, fu de acord Qennto accelerând propulsoarele mai mult. Până acum nu au tras asupra noastră. De obicei acesta este un semn bun.

Într-adevăr văzură trei astronave plutind în jurul rămășițelor astronavei lui Progga atunci când se apropiară. Două erau replicile identice ale astronavei de vânatoare care îi escorta, în schimb a treia era considerabil mai mare.

– Nu cu mult mai mare totuși decât un cuirasat de-al Republicii, observă Car'das. Destul de mic însă dacă luăm în considerare ce au reușit să facă aici.

– Se pare că se pregătesc să deschidă un doc pentru noi, anunță Maris.

Car'das măsură cu privirea deschiderea portului.

– Nu avem prea mult spațiu acolo înăuntru.

– Intră la fix astronava, îl asigură Qennto. Putem folosi tubul frontal de serviciu ca să ieșim.

– O să intrăm în astronava lor? întrebă Maris cu vocea ușor tremurând.

– Doar dacă nu vor folosi tubul ca să intre ei peste noi, îi oferi Qennto cealaltă opțiune. Cei care au armele au dreptul să ia deciziile în astfel de cazuri.

Își ridică un deget de avertizare.

– Soluția pentru noi stă în a deține controlul situației în timp ce ei iau deciziile.

Se întoarse pe jumătate spre Car'das.

– Ceea ce înseamnă că *eu* voi vorbi pentru toți trei. Doar în cazul în care vă întreabă în mod direct ceva, atunci le veți oferi răspuns pe măsura întrebării. Nimic mai mult. S-a înțeles?

Car'das înghiți în sec.

– Înțeles.

Escorta îi conduse către flancul mai mare al astronavei, două minute mai târziu Qennto fixând coca *Vânătorului de Chilipiruri* în cleștele de andocare din interior. Un tunel pentru abordare începu să se extindă spre chepengul de serviciu cât timp Qennto trecu toate sistemele în regim de așteptare, astfel că de îndată ce echipajul ajunse la scară senzorii de ieșire indicară că tunelul era prins și presurizat.

– Și acum ieșim, mormăi Qennto îndreptându-se de spate și deschizând zăvoarele. Nu uitați, lăsați-mă pe mine să vorbesc.

Doi membri ai echipajului străin așteptau lângă chepeng atunci când se deschise: umanoizi cu pielea albastră, cu ochii roșii strălucitori și părul bleumarin, îmbrăcați în uniforme negre identice pe mânecile cărora se vedeau embleme verzi. Fiecare era dotat cu un pistol mic, dar urât pe care îl țineau prins la centură.

– Salut, îi întâmpină Qennto și făcu primul pas în tunel. Mă numesc Dubrak Qennto și sunt căpitanul cargobotului *Vânătorul de Chilipiruri*.

Extraterestrii nu îi răspunseră nimic, ci doar se dădură într-o parte și gesticulară spre tunel.

– Pe aici? întrebă Qennto arătând cu o mână, iar cu cealaltă apucând-o pe Maris de braț. Sigur că da.

Porni împreună cu Maris de-a lungul tunelului, articulațiile podelei balansându-se ca un pod suspendat sub greutatea fiecărui pas. Car'das îi urmă îndeaproape, studiind extraterestrii cu coada ochiului atunci când trecu printre ei. Pe lângă albastrul neobișnuit al pielii și ochii strălucitori, arătau remarcabil de umani. Descendenți îndepărtați apăruiți în urma unei expansiuni antice dincolo de galaxie? Sau erau un popor de sine stătător, iar asemănarea apăruse dintr-o pură coincidență?

Alți doi extraterestri așteptau chiar la intrarea în interiorul astronavei, echipați și dotați la fel ca prima pereche, cu excepția emblemelor, în culori galben și albastru în loc de verde. Luară poziție de drepti la apropierea celor trei oameni, apoi îi conduseră de-a lungul unui coridor ușor curbat, fabricat dintr-un material cu structură asemănătoare perlelor și cu o strălucire discretă. Car'das își trecu degetele de-a lungul peretelui în timp ce pășea prin coridor, încercând să își dea seama dacă era făcut din metal, ceramică sau dintr-un material compozit.

După cinci metri de mers pe coridor, însoțitorii lor se opriră în fața unei uși deschise și se postară de o parte și de alta.

– Înăuntru, deci? întrebă Qennto. Sigur că da.

Își îndreptă umerii așa cum îl văzuse Car'das de atâtea ori făcând înaintea vreunei negocieri. Apoi, încă ținând-o pe Maris de braț, intră în cabină. Aruncându-și o ultimă privire către pereții coridorului, Car'das îi urmă.

Cabina era mică și modestă, mobilierul constând doar într-o masă și vreo șase scaune. O sală de conferință, fu Car'das tentat să o catalogheze, sau posibil o sală de mese pentru echipaj. Un alt extraterestru cu pielea albăstruie ședea la capătul îndepărtat al mesei, ochii săi strălucitori fixându-și musafirii. Purta același echipament negru ca ceilalți, dar cu o emblemă purpurie mai mare pe braț și o pereche de petlițe metalice elaborate pe guler. Un ofițer cumva?

– Salutare, spuse Qennto cu voioșie oprindu-se lângă marginea mesei. Mă numesc Dubrak Qennto, căpitan pe *Vânătorul de Chilipiruri*. Bănuiesc că nu vorbiți din întâmplare basica?

Extraterestrul nu îi răspunse, dar Car'das crezu că îi văzuse ochii strălucind pentru o clipă mai intens.

– Poate ar trebui să încercăm una dintre limbile folosite de negustori în Inelul Exterior, oferi el o alternativă.

– Îți mulțumesc pentru sugestia inteligentă, spuse Qennto cu o notă de sarcasm și continuă într-un dialect sy bisti. Complimentele noastre, nobile domn. Noi suntem negustori dintr-o lume îndepărtată, nu venim cu gânduri rele împotriva voastră sau a poporului vostru.

Din nou nici un răspuns.

– Ai putea încerca taarja, sugeră Maris.

– Nu cunosc taarja prea bine, se scuza Qennto tot în sy bisti. Dar voi?

Se întoarse spre cei doi gardinei care îi urmaseră în cabină.

– Înțelege careva dintre voi sy bisti? Sau poate taarja? Meese caulf?

– Sy bisti este suficient, rosti calm extraterestrul din spatele mesei în acel dialect.

Qennto se răsuci spre el, clipind surprins.

– Ați spus cumva...?

– Am spus sy bisti este suficient, repetă extraterestrul. Vă rog, luați loc.

– Ei, mulțumesc, răspunse Qennto.

Trase scaune pentru el și pentru Maris și îi indică lui Car'das să facă și el la fel. Spătarele scaunelor erau conturate un pic ciudat pentru oameni, remarcă Car'das așezându-se, dar nu cât să devină neconfortabile.

– Eu sunt Comandantul Mitth'raw'nuruodo din partea Dominației Chiss, continuă extraterestrul. Vă aflați pe *Șoimul Săltăreț*, astronava de comandă a Pichetului de Grăniceri Doi aparținând Flotei Expansioniste de Apărare.

Flota Expansionistă. Car'das simți cum îl trece un fior în sus pe șira spinării. Oare numele implica faptul că această Dominație Chiss se afla în proces de expansiune în afara granițelor?

Spera să nu fie așa. Ultimul lucru de care avea nevoie Republica acum era o amenințare venind din afara granițelor sale. Cancelarul Suprem Palpatine făcea tot ce îi stătea în puteri, dar nu putea învinge rezistența la schimbări din atitudinile cercurilor de afaceri și din mediile corupte din cadrul guvernului Coruscant. Chiar și acum, la cinci ani de la aventura nefericită de pe Naboo, Federația Comercială

încă nu fusese pedepsită pentru agresiunea evidentă, în ciuda eforturilor întreprinse de Palpatine însuși de a o aduce în fața tribunalului. Indignarea și frustrarea clocoteau în toată galaxia, pe lângă zvonurile săptămânale de aplicare a unei noi reforme sau de apariție a unor noi mișcări de secesiune.

Lui Qennto îi plăcea starea, desigur. Birocrația guvernamentală cu zecile ei de taxe, cu onorariile percepute pentru servicii și prohibițiile generale ofereau un cadru ideal pentru operațiuni de contrabandă de mică anvergură, precum cea de acum. Iar Car'das trebuia să admită că încă de când se afla la bordul *Vânătorului de Chilipiruri*, activitățile lor le aduseseră un profit destul de respectabil.

Ceea ce Qennto probabil nu reușea să priceapă era că dacă o anumită instabilitate guvernamentală putea aduce folease, prea multă devenea dezavantajoasă atât pentru contrabandiști, cât și pentru restul populațiilor.

Nu mai era nevoie să spunem că un război la scară mare era tot ce putea fi mai rău. Pentru toată lumea.

– Iar tu ești...? întrebă Mitth'raw'nuruodo fixându-și ochii roșii strălucitori pe Car'das.

Car'das deschise gura...

– Eu sunt Dubrak Qennto, Comandant, interveni Qennto înainte ca el să poată răspunde. Căpitanul...

– Iar tu ești...? repetă Mitth'raw'nuruodo cu privirea încă spre Car'das, accentuând discret, dar evident, pronumele.

Car'das se uită spre Qennto, primind o aprobare microscopică.

– Eu sunt Jorj Car'das, spuse el. Membru al echipajului pe cargobotul *Vânătorul de Chilipiruri*.

– Iar aceștia? întrebă Mitth'raw'nuruodo gesticulând către ceilalți doi.

Din nou, Car'das se uită spre Qennto. Expresia celui alt devenise mai degrabă amară, dar trebui să îi acorde juniorului permisiunea să răspundă.

– Acesta este căpitanul meu, Dubrak Qennto, îi spuse Car'das comandantului străin. Iar ea...

Prietenă? Copilot? Partener?

– Adjuncta lui, Maris Ferasi.

Mitth'raw'nuruodo înclină capul spre fiecare, apoi reveni cu privirea la Car'das.

– De ce ați venit aici?

– Suntem negustori Corelliani de pe unul dintre sistemele din Republica Galactică, explică mai departe Car'das.

– K'rell'n, pronunță Mitth'raw'nuruodo ca și cum ar fi încercat să se acomodeze cu numele. Negustori, spui? Nu exploratori sau iscoade?

– Nu, absolut deloc, îl asigură Car'das. Închiriem cargobotul pentru a efectua transporturi de marfă între sisteme solare.

– Iar cealaltă astronavă? întrebă Mitth'raw'nuruodo.

– Niște pirați cred, interveni Qennto înaintea lui. Încercam să scăpăm de ei când am avut ceva probleme cu hiperpropulsoarele și așa am ajuns în această zonă.

– Îi cunoșteai pe pirații aceștia? întrebă Mitth'raw'nuruodo.

– Cum ar fi fost posibil...? începu să se justifice Qennto.

– Da, am mai avut necazuri din partea lor și înainte, îl întrerupse Car'das.

Simțise ceva în vocea lui Mitth'raw'nuruodo atunci când le adresase întrebarea.

– Bănuim că trăgeau în mod deliberat în noi.

– Trebuie că transportați o marfă valoroasă.

– Nimic deosebit, răspunse Qennto avertizându-l cu privirea. O încărcătură de blănuri și articole exotice de îmbrăcăminte de lux. Vă suntem îndatorați pentru că ne-ați venit în ajutor.

Car'das simți cum i se pune un nod în gât. Grosul încărcăturii era într-adevăr îmbrăcăminte de lux, dar cusute în dantela gulerului unei blăni se ascundea o varietate de pietre prețioase de contrabandă. Dacă Mitth'raw'nuruodo ar fi decis să răscolească încărcătura și ar fi dat peste ele, Drixo Hutteza i-ar fi așteptat foarte nemulțumită de viitorul *Vânătorului de Chilipiruri*.

– Cu plăcere, spuse Mitth'raw'nuruodo. Aș fi curios să văd ce consideră poporul vostru articole de îmbrăcăminte de lux. Poate îmi arătați încărcătura înainte să plecați.

– Aș fi încântat, acceptă Qennto. Înseamnă deci că ne eliberați?

– Curând, îl asigură Mitth'raw'nuruodo. Mai întâi trebuie să vă examinez astronava pentru a confirma că sunteți călători nevinovați, așa cum pretindeți.

– Desigur, desigur, spuse lejer Qennto. Vă vom oferi un tur complet oricând doriți.

– Mulțumesc, acceptă Mitth'raw'nuruodo. Dar putem să așteptăm până când ajungem la bază. Până atunci, cabinele pentru odihnă v-au fost pregătite. Poate mai târziu îmi veți permite să vă arăt ospitalitatea poporului chiss.

– Ne vom simți onorați, Comandante, spuse Qennto înclinând capul respectuos. Aș dori să menționez, totuși, că ne aflăm sub presiunea unui termen limită pe care ocolul neașteptat l-a făcut și

mai presant. Am aprecia dacă ne-ați permite să ne reluăm drumul nostru cât de repede posibil.

– Bineînțeles, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Baza nu se află departe.

– Se află în acest sistem? întrebă Qennto.

Ridică o mână înainte ca ofițerul chiss să poată răspunde.

– Scuze, scuze, nu este treaba mea.

– Adevărat, conchise Mitth'raw'nuruodo. Cu toate acestea, nu văd nici un rău în a vă spune că se află într-un cu totul alt sistem.

– Aha, exclamă Qennto. Pot să întreb când vom porni într-acolo?

– Am pornit deja, răspunse blând Mitth'raw'nuruodo. Am făcut saltul în hiperspațiu cu aproximativ patru minute standard în urmă.

Qennto se încruntă.

– Serios? Nu am auzit și nici nu am simțit nimic.

– Pesemne sistemele noastre hiperpropulsoare sunt superioare celor pe care le aveți voi, spuse Mitth'raw'nuruodo și se ridică în picioare. Acum, dacă mă veți urma, vă voi însoți până la zona de odihnă.

Îi conduse încă cinci metri de-a lungul coridorului spre o altă ușă, unde atinse un panou montat pe perete.

– Am să trimit vorbă când voi dori să vă văd iarăși, le spuse deschizând ușa.

– Așteptăm cu interes să mai vorbim, se înclină Qennto destul de politicoasă și o trase pe Maris după el în cabină. Mulțumim, Comandante.

Cei doi dispărură înăuntru. Înclinând capul spre comandant, Car'das îi urmă și el.

Cabina era mobilată compact, conținând trei paturi suspendate așezate lângă un perete și o masă pliabilă cu băncuță lângă peretele opus. Lângă paturi stăteau trei dulapuri construite în perete, în timp ce lângă masă se vedea o ușă care dădea într-o stație compactă de igienizare.

– Ce crezi că are de gând cu noi? murmură Maris privind în jur.

– O să ne dea drumul, o asigură Qennto.

Aruncă o privire scurtă în cabina de igienizare apoi se așează pe patul de jos, aplecându-se înainte pentru a nu se lovi cu ceafa în marginea patului de sus.

– Întrebarea corectă este dacă vom lua pietrele prețioase cu noi.

Car'das își dresă glasul.

– Trebuie să vorbim despre ele? întrebă el, privind cu subînțeles spre pereții cabinei.

– Relaxează-te, mârâi Qennto. Țștia nu vorbesc o boabă de basică. Făcu ochii mici.

– Dar dacă tot am ajuns la subiectul vorbă, de ce te-ai apucat să îi spui că îl cunoșteam pe Progga?

– Am sesizat ceva în privirea și în vocea lui chiar atunci, răspunse Car'das. Ceva care spunea că deja știa despre acest lucru, ceea ce însemna că am face bine să nu ne prindă cu minciuna.

Qennto pufni.

– Chiar ridicol.

– Poate că au rămas supraviețuitori din echipajul lui Progga, sugeră Maris.

– Nici o șansă, rosti Qennto cu fermitate. Ai văzut cum arăta astronava. Au desfăcut-o ca pe o cutie de conserve.

– Habar nu am cum știa, insistă Car'das. Tot ce știu este că *într-adevăr* știa.

– Oricum, nu ar trebui să minți un om onorabil, murmură Maris.

– Cine, el?! Onorabil? pufni Qennto. Nici să nu crezi. Militarii sunt toți la fel, iar cei unși cu toate alifiile sunt cei mai răi.

– Eu am cunoscut destui soldați onorabili, se încăpățână Maris. În plus, am știut întotdeauna să deosebesc oamenii buni. Cred că acest Mitth'raw... Sunt sigură că putem avea încredere în comandant.

Își ridică sprâncenele.

– Nu cred că dacă am încerca să îl tragem pe sfoară ar fi o idee bună.

– Este o idee proastă doar dacă te prinde, o contrazise Qennto. Obții exact ceea ce reușești să negociezi în universul acesta, Maris. Nimic mai mult.

– Nu ai prea multă încredere în oameni.

– Am exact atâta încredere câtă am nevoie, fato, îi spuse Qennto cu calm. Se întâmplă să știu însă mai mult despre natura umană decât tine. Natura umană și cea neumană.

– Eu tot sunt de părere că trebuie să jucăm cinstit cu el, spuse Maris.

– Să joci cinstit este ultimul lucru pe care trebuie să îl faci vreodată. Așa îi oferi celuilalt toate avantajele.

Qennto arată cu capul spre ușa închisă a cabinei.

– Iar tipul acesta în mod special mi se pare că ne va pune întrebări până în bătrânim cu el aici dacă îl lăsăm.

– Cu toate acestea, nu ne-ar strica dacă ne-ar lăsa să mai stăm o vreme, sugeră Car'das. Oamenii lui Progga se vor înfuria teribil când vor vedea că nu se mai întoarce.

Qennto scutură din cap.

– Nu vor da niciodată vina pe noi.

– Da, dar...

– Uite ce, băiete, lasă-mă pe mine să gândesc, bine? i-o tăie scurt

Qennto.

Aruncându-și picioarele pe pat, se întinse pe spate cu mâinile împreunate sub ceafă.

– Acum faceți liniște o vreme. Trebuie să mă gândesc cum să discutăm mai departe.

Maris îi surprinse privirea lui Car'das, ridică scurt din umeri, apoi se răsuci pe călcâie și se cocoță în patul de deasupra lui Qennto. Se întinse pe pat, își așează mâinile pe piept și începu să privească meditativ spre patul de deasupra ei.

Traversând camera în partea cealaltă, Car'das desfăcu masa și se așează pe o băncuță, sprijinindu-se mai mult sau mai puțin confortabil între masă și perete. Punându-și cotul pe masă și sprijinindu-și capul în palmă, închise ochii și încercă să se odihnească.

Nu își dădu seama că moțăia decât atunci când îl trezi brusc un bâzâit. Sări în picioare chiar când portalul cabinei se deschidea și în cadrul ușii apărea un singur militar chiss în uniformă neagră.

– Respectele Comandantului Mitth'raw'nuruodo, rosti extraterestrul și vorbele se auziră puternic accentuate în dialectul sy bisti. Solicită prezența în Frontalul Vizual Unu.

– Minunat, rosti Qennto coborându-și picioarele pe podea și ridicându-se din pat.

Tonul și expresia exprimau bucuria falsă pe care Car'das îl văzuse de atâtea ori afișând-o înaintea unei negocieri.

– Tu nu, spuse războinicul chiss gesticulând spre Car'das. Doar acesta.

Qennto se opri brusc.

– Ce?

– Se pregătește masa, răspunse militarul chiss. Până când este gata, doar acesta va veni.

– Ia stai puțin, mormăi Qennto, stăm împreună sau...

– Este în regulă, îl întrerupse Car'das grăbit.

Extraterestrul care aștepta în cadrul ușii nu se mișcase, dar Car'das surprinsese o modificare subtilă de lumini și umbre care indica prezența altora pe coridor.

– Nu o să mi se întâmple nimic.

– Car'das!

– Este în regulă, repetă Car'das ieșind pe ușă.

Chiss se trase înapoi și ieșiră amândoi pe culoar. Așteptau într-adevăr și alți războinici chiss lângă ușă, doi de fiecare parte.

– Urmează-ne, spuse mesagerul și închise ușa.

Grupul porni pe coridorul curbat, trecu pe lângă alte trei coridoare cu care se intersecta și mai multe uși. Două dintre uși erau deschise și Car'das nu se putu abține să nu privească pe furiș înăuntrul fiecărei cabine. Tot ce văzu însă în trecere fu echipament necunoscut și alți chiss în uniforme negre.

Se aștepta ca Frontalul Vizual să fie o punte aglomerată plină de echipament de înaltă tehnologie. Spre surprinderea lui, ușa se deschise într-o încăpere care aducea foarte mult cu versiunea compactă a unei galerii de observație de la bordul oricărei astronave de croazieră. O canapea lungă și curbată era așezată în fața unui hublou convex deschis pe tot peretele, de unde se vedea panorama spectaculoasă a hiperspațiului prin care zbura astronava. Luminile din încăpere fuseseră reduse, ceea ce făcea din spectacolul cerului o panoramă și mai impresionantă.

– Bine ai venit, Jorj Car'das.

Car'das se uită de jur împrejur. Mitth'raw'nuruodo ședea singur la capătul îndepărtat al canapelei, silueta reflectându-se pe cerul hiperspațiului.

– Comandante, îl salută și își întoarse privirea întrebătoare spre însoțitorul său.

Extraterestrul înclină capul scurt, se retrase și închise ușa după el și restul escortei. Simțindu-se mai mult decât ușor stânjenit, Car'das ocoli capătul apropiat al canapelei și păși prin fața panoramei.

– Minunată, nu? comentă Mitth'raw'nuruodo văzându-l pe Car'das ajungând în dreptul lui. Te rog, ia loc.

– Mulțumesc, răspunse Car'das așezându-se pe canapea la un metru distanță de celălalt. Pot să întreb de ce ați trimis după mine?

– Să vedem împreună această priveliște, bineînțeles, spuse Mitth'raw'nuruodo simplu. Și pentru a răspunde la câteva întrebări.

Car'das simți un gol în stomac. Deci urma să aibă loc un interogatoriu. Simțise în sufletul lui că așa urma să se întâmple, dar sperase, în ciuda aparențelor, că Maris ar fi putut avea dreptate în părerea sa naivă și idealistică pe care și-o făcuse despre cel care îi luase captivi.

– Chiar că este o priveliște foarte frumoasă, comentă el neștiind ce altceva să spună. Sunt un pic surprins să găsesc o astfel de încăpere la bordul unei nave de război.

– Ei, dar este destul de funcțională, îl asigură Mitth'raw'nuruodo. Numele ei complet este Frontalul Vizual pentru Localizare Triangulară Numărul Unu. Aici postăm observatori în timpul luptelor pentru a localiza astronavele inamice și alte posibile pericole, sau pentru a coordona sistemele de ochire ale armamentului.

– Nu aveți senzori pentru a se ocupa de aceste sarcini?

– Bineînțeles că avem, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Și de cele mai multe ori sunt chiar eficienți. Dar sunt convins că știi faptul că există metode de a dezorienta sau orbi ochii electronici. Uneori ochii unui chiss sunt mult mai de încredere.

– Bănuiesc, spuse Car'das privind ochii strălucitori ai gazdei sale.

În lumina mică a încăperii păreau și mai intimidanți.

– Dar nu este greu de transmis informația către tunari suficient de rapid?

– Există mijloace, spuse Mitth'raw'nuruodo. Care este exact ocupația ta, Jorj Car'das?

– Căpitanul Qennto v-a spus deja acest lucru, răspunse Car'das și imediat simți transpirația umezindu-i fruntea. Suntem negustori și comercianți.

Mitth'raw'nuruodo dădu din cap.

– Din nefericire pentru declarațiile căpitanului vostru, sunt familiarizat cu economia și călătoriile interstelare. Astronava voastră este mult prea mică după orice standard de marfă pentru a acoperi cheltuielile normale de funcționare, ca să nu mai vorbim de situațiile de urgență care necesită reparații. De aceea am ajuns la concluzia că trebuie să aveți o ocupație paralelă. Nu dețineți armament pentru a fi pirați sau mercenari, așa că trebuie să fiți traficanți.

Car'das ezită. Ce ar fi trebuit să spună exact?

– Cred că nu ne este de folos să subliniez faptul că poate factorii noștri economici pe care îi luăm în discuție nu pot fi descriși la aceeași scară ca și cei pe care îi cunoașteți? Încercă el.

– Așa să fie oare?

Car'das ezită din nou, dar Mitth'raw'nuruodo avea iar privirea aceea atotștiutoare.

– Nu, recunosc el. Noi *suntem* în principal doar negustori, așa cum a declarat Căpitanul Qennto. Dar uneori mai facem și un pic de contrabandă.

– Înțeleg, spuse Mitth'raw'nuruodo. Îți apreciez onestitatea, Jorj Car'das.

– Puteți să îmi spuneți doar Car'das. În cultura noastră, prenumele este rezervat pentru a fi folosit doar de către prieteni.

– Nu mă consideri și pe mine prieten?

– Dar tu mă consideri pe *mine* prieten? ripostă Car'das.

Își regretă vorbele chiar în clipa în care îi ieșiră din gură. Sarcasmul era o alegere deloc potrivită într-o confruntare ca aceea. Dar Mitth'raw'nuruodo se mulțumi să ridice doar o sprânceană.

– Nu, încă nu, recunosc el cu calm. Poate într-o bună zi. Mă pui pe gânduri, Car'das. Șezi aici, capturat fiind de niște creaturi deloc familiare, departe mult de casă. Și totuși, în loc să te înconjori într-un strat de teamă sau mânie, te deschizi înspre exterior plin de curiozitate.

Car'das se încruntă.

– Curiozitate?

– Mi-ai studiat soldații din clipa în care ai pășit la bord, îi aminti Mitth'raw'nuruodo. Am văzut în privirea ta și pe figura ta cum observai, cum gândeai și evaluai. Ai făcut la fel atunci când ai fost condus în cabină și din nou când ai fost adus aici adineauri.

– Mă uitam pur și simplu în jurul meu, îl asigură Car'das cu inima bătându-i mai repede.

Oare spionii erau înainte sau după contrabandiști pe lista indezirabililor?

– Nu am avut nici un fel de gânduri ascunse.

– Calmează-te, îl liniște Mithh'raw'nuruodo ușor amuzat. Nu te acuz de spionaj. Și eu am acest dar al curiozității, de aceea îl apreciez la ceilalți. Spune-mi, la cine trebuie să ajungă pietrele prețioase?

Car'das tresări.

– Le-ați găsit?... Adică... în cazul acesta, de ce m-ai mai întrebât despre ele?

– Am mai spus, apreciez onestitatea, sublinie încă o dată Mitth'raw'nuruodo. Cine este presupusul destinatar?

– Un grup de huttezi care operează în jurul sistemului Comra, îi destăinuie Car'das în cele din urmă. Rivalii celor pe care i-ați... cei care ne atacau pe noi.

Ezită un pic.

– Ați știut că nu erau doar niște pirați întâmplători, așa este? Că ne vânau în mod special pe noi?

– V-am monitorizat transmisiunile în timp ce ne ocupam pozițiile pentru a interveni, îi explică Mitth'raw'nuruodo. Deși conversația era desigur neinteligibilă, am auzit fonemele *Dubrak Qennto* în comentariul huttezului pe care apoi mi le-am amintit atunci când Căpitanul Qennto s-a prezentat personal. Concluzia este evidentă.

Pe Car'das îl trecu un fior. O conversație într-o limbă străină, și totuși Mitth'raw'nuruodo a fost în stare să memoreze suficient cât să extragă numele lui Qennto din toată vorbăria. Ce fel de creaturi erau acești chiss până la urmă?

– Atunci este ilegal să fii în posesia acestor pietre prețioase?

– Nu, doar că taxele vamale sunt ridicol de mari, răspunse Car'das forțându-și atenția înapoi la interogatoriu. Contrabandiștii sunt folosiți de multe ori pentru a evita plata taxelor vamale.

Ezită iarăși.

– De fapt, dacă ținem cont de cei de la care am primit marfa, putem crede că sunt chiar furate. Dar nu-i spune lui Maris.

– De ce?

Car'das se făcu mic. Iar îl luase gura pe dinainte și vorbea fără să gândească. Dacă nu îl va ucide Mitth'raw'nuruodo înainte de încheierea interogatoriului, o va face probabil Qennto.

– Maris este într-un fel idealistă, continuă el cu greu. Ea este de părere că toată această treabă cu contrabanda este doar un mod de a demonstra împotriva birocrăției pline de lăcomie și prostie din Republică.

– Căpitanul Qennto nu a considerat necesar să o lumineze?

– Căpitanul Qennto este încântat de compania ei, spuse Car'das. Mă îndoiesc că ea ar mai sta cu el dacă ar cunoaște întregul adevăr.

– Pretinde că îi pasă de ea, și totuși o minte?

– Nu știu ce pretinde, se scuza Car'das. Deși cred că putem spune cu ușurință că idealistii precum Maris se mint destul de mult ei înșiși. Adevărul este chiar în fața ei dacă vrea să îl vadă.

Se uită din nou la ochii aceia roșii strălucitori.

– Deși bineînțeles că acest lucru nu scuza faptul că suntem implicați și noi, adăugă Car'das.

– Nu, nu vă scuza, aprobă Mitth'raw'nuruodo. Care ar fi consecințele dacă nu veți livra pietrele prețioase?

Car'das simți cum se sufocă. Gata cu onorabilul Comandant Mitth'raw'nuruodo. Pietrele prețioase pot fi valoroase și aici.

– Ne-ar ucide, răspunse Car'das fără nici o intonație. Probabil într-un mod extrem de distractiv, cum ar fi să ne vadă mâncați de o combinație de animale uriașe.

– Iar dacă livrarea doar întârzie?

Car'das se încruntă, încercând să îi citească celuiilalt expresia în lumina hiperspațiului.

– Ce vrei de la mine exact, Comandante Mitthrawnuruodo?

– Nimic prea greu, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Doar să îmi ții companie pentru un timp.

– De ce?

– Pe de o parte, ca să învăț despre poporul vostru, explică Mitth'raw'nuruodo. Dar în special pentru ca să mă înveți limba voastră.

Car'das clipi neîncrezător.

– *Limba* noastră? Adică basică?

– Nu ea *este* limba vorbită în principal în sistemele Republicii?

– Ba da, dar... ezită Car'das întrebându-se dacă putea găsi vreun mod mai delicat de a adresa o astfel de întrebare.

Mitth'raw'nuruodo probabil că îi putea citi gândurile. Sau cel puțin privirea și expresia facială.

– Nu plănuiesc o invazie, dacă de acest lucru îți este teamă, spuse el zâmbind discret. Chiss nu invadează teritoriile altora. Nu declarăm război nici măcar împotriva unor potențiali inamici decât dacă suntem atacați.

– Păi, cu siguranță nu trebuie să vă faceți griji în privința vreunui atac din partea *noastră*, spuse repede Car'das. Avem prea multe belele interne de care să ne ocupăm acum pentru a pleca să îi deranjăm pe alții.

– Atunci nu avem de ce ne teme unii de alții, concluzionează Mitth'raw'nuruodo. Va fi doar un moft pentru a-mi satisface curiozitatea.

– Înțeleg, spuse Car'das cu atenție.

Qennto, știa foarte bine, s-ar fi pregătit serios de negociere în acest punct al discuției, presând, tatonând și strângând pentru a scoate cât putea de mult din această afacere. Probabil că de aceea Mitth'raw'nuruodo venise cu propunerea în fața mai puțin experimentatului Car'das. Și totuși, putea și el să încerce.

– Bun, dar *noi* cu ce ne alegem de aici? întrebă el.

– Pentru tine, îți vei satisface într-un mod egal curiozitatea, ridică Mitth'raw'nuruodo din sprâncene. Înțeleg că *vrei* să știi mai multe despre poporul meu, nu?

– Vreau chiar foarte mult, mărturisi Car'das, dar nu văd nimic interesant aici pentru Căpitanul Qennto.

– Atunci poate câteva lucruri de valoare adăugate lângă marfa voastră, sugeră Mitth'raw'nuruodo. Ceea ce v-ar putea ajuta să vă împăcați clientul.

– Da, cu siguranță va trebui împăcat cumva, fu Car'das de acord. Un pic de marfă de contrabandă în plus ar cântări serios.

– Atunci suntem de acord, se ridică Mitth'raw'nuruodo în picioare.

– Încă ceva, insistă Car'das ridicându-se și el. Voi fi încântat să vă învăț basica, dar aș dori să iau și eu câteva lecții pentru a cunoaște limba voastră. Vei dori să mă înveți limba chiss sau să dispui ca unul dintre supușii tăi să mă învețe?

– Te pot învăța să înțelegi cheunh, spuse Mitth'raw'nuruodo pe gânduri. Dar mă îndoiesc că vei ajunge vreodată să o și vorbești. Am remarcat deja că nici măcar numele nu mi-l poți pronunța cum trebuie.

Car'das se înroși.

– Îmi cer scuze.

– Nu trebuie să îți ceri scuze, îl liniști Mitth'raw'nuruodo. Mecanismul vostru vocal este destul de apropiat de cel al nostru, dar există evident diferențe clare. Totuși, sunt convins că voi putea să te învăț să vorbești minnisiat. Este o limbă comercială folosită mult în regiunile din jurul teritoriilor noastre.

– Ar fi nemaipomenit, se bucură Car'das. Mulțumesc, Comandante Mitth... ăă... Comandante.

– După cum spuneam, pronunția cheunh este dificilă pentru voi, remarcă Mitth'raw'nuruodo sec. Poate ar fi mai ușor dacă mi te-ai adresa pe numele meu de bază, Thrawn.

Car'das se încruntă.

– Este permis așa ceva?

Mitth'raw'nuruodo – Thrawn – ridică din umeri.

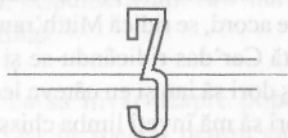
– Sunt dubii în acest sens, recunosc el. În general, numele întregi sunt necesare pentru întâlniri de protocol, pentru străini și pentru cei care sunt inferiori social.

– Iar noi bănuiesc că ne încadrăm la toate trei.

– Da, răspunse Thrawn. Dar cred că astfel de reguli pot fi încălcate atunci când există motive bune și valabile în acest sens. În cazul de față, ele există.

– Cu siguranță vor face lucrurile mai ușoare, aprobă Car'das înclinându-și ușor capul. Mulțumesc, Comandante Thrawn.

– Cu plăcere, răspunse Thrawn. Iar acum, o masă ușoară a fost pregătită pentru tine și ceilalți. După care, lecțiile de limbă pot începe.

Recepționera lăsa receptorul intercomunicației deoparte și zâmbi către bărbatul și femeia care așteptau în fața ei.

– Cancelarul Suprem vă poate primi acum, Maestre C'baoth, spuse ea.

– *Foarte mulțumesc, îi răspunse Maestrul Jedi Jorus C'baoth cu vocea rece și amenințătoare.*

Lângă el, Lorana Jinzler se făcu mică. Maestrul ei era furios, dar în condițiile actuale nici nu putea să îl învinuiască. Totuși nervii lui C'baoth fuseseră stârniți de Palpatine, nu era nevoie să și-i verse pe o biată recepționeră care nu avea nici o putere și nici o autoritate asupra ordinelor venite de la Cabinetul Cancelarului Suprem. Chiar nu avea nici un motiv să se poarte urât cu ea.

Nu așa proceda C'baoth, pe de altă parte. Fără vreun alt cuvânt, plecă rapid de lângă pupitrul femeii și se îndreptă ca o furtună spre ușile cabinetului personal al lui Palpatine. Zăbovind o jumătate de pas în spatele lui, Lorana se asigură că îi surprinde privirea recepționerei și îi zâmbi încurajator înainte să pornească după el.

Doi oficiali brolfi ieșiră pe ușă tocmai când se apropiau și ei, membranele lor pestrițe cu pete galben-verzui tremurând de emoție sub tunicile din piele. C'baoth nu se dădu într-o parte, ci își continuă drumul drept înainte spre cei doi extraterestri, forțându-i să se dea ei la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Făcându-se mai mică, Lorana grăbi pasul astfel încât să-și ajungă Maestrul, la timp pentru a pătrunde amândoi pe ușă în cabinet.

Cancelarul Suprem Palpatine stătea la birou, iar o panoramă enormă asupra orizontului Coruscant era vizibilă prin fereastra largă din spatele lui. Un tânăr purtând o tunică decorată cu embleme era la

dreapta lui, aplecat deasupra biroului cu un datapad în mână și explicând ceva cu voce scăzută.

Palpatine ridică privirea când intrară C'baoth și Lorana, pe figură apărându-i imediat unul dintre faimoasele sale zâmbete.

– A, Maestrul C'baoth, exclamă el și le făcu semn să înainteze. Împreună cu tânăra ucenică Padawan, bineînțeles, Lorana Jinzler, așa este? Bine ați venit amândoi.

– Hai să lăsăm drăgălășeniile, Cancelare, spuse dur C'baoth și scoase un datapad de la cingătoare. Nu am venit într-o vizită de curtoazie.

Tânărul de lângă Palpatine se îndreptă de spate, cu ochii strălucind.

– Nu vă adresați Cancelarului Suprem cu acest ton, îl atenționează el cu fermitate.

– Ține-ți gura, slujitorule, mârâi C'baoth. Ia-ți mărunțișurile birocratice și ieși.

Tânărul slujitor nu făcu nici o mișcare.

– Nu vă adresați Cancelarului Suprem cu acest ton, repetă el.

– În regulă, Kinman, interveni Palpatine împăciuitor și se ridică în picioare apucându-l pe slujitor de mână. Sunt sigur că Maestrul C'baoth nu și-a propus să se comporte nerespectuos.

Pentru o clipă, C'baoth și Palpatine se uită unul la celălalt peste biroul imens, o tensiune aproape vizibilă unduind aerul dintre ei. Apoi, spre ușurarea Loranei, buzele Maestrului Jedi se strâmbară.

– Nu, bineînțeles că nu, rosti el pe un ton cât de cât politicos.

– Cum spuneam, continuă Palpatine zâmbind către tânărul de lângă el. Nu l-ați cunoscut pe noul meu asistent și consilier, nu, Maestre C'baoth? El este Kinman Doriana.

– Cu deosebită plăcere și onoare, spuse C'baoth pe un ton care demonstra limpede că îi lipseau amândouă.

– De asemenea, Maestre C'baoth, răspunse Doriana. Este întotdeauna un privilegiu să îi întâlnesc pe cei care și-au dedicat viața întru apărarea Republicii.

– Așa cum este și pentru mine, fu Palpatine de acord. Ce pot face pentru tine, Maestre C'baoth?

– Știi foarte bine ce poți face pentru mine, mârâi C'baoth.

Fără să aștepte vreo invitație, se așeză într-unul dintre fotolii și își puse datapadul pe birou.

– Într-un cuvânt, Zbor în Necunoscut.

– Firește, spuse Palpatine obosit.

Îi făcu semn Loranei să ia loc lângă Maestrul ei, apoi se așeză și el.

– Ce s-a mai întâmplat acum?

– Uite.

Folosindu-și Forța, C'baoth trimise datapadul alunecând pe birou și îl opri chiar în fața Cancelarului Suprem.

– Comitetul Senatorial de Bugete mi-a tăiat iar fondurile.

Palpatine oftă.

– Ce ai vrea să spun eu, Maestre C'baoth? Nu pot dicta Senatului cum să procedeze. Cu siguranță nu pot forța un grup atât de închistat precum cel de la Bugete să vadă lucrurile în felul nostru.

– Felul *nostru*?! repetă ca un ecou C'baoth. Acum este felul *nostru*, deci? Îmi amintesc că nu demult nu erai chiar atât de entuziasmat de acest proiect.

– Poate ar trebui să îți examinezi mai atent memoria, spuse Palpatine cu o ușoară schimbare de ton. Consiliul Jedi și nu eu a refuzat să sprijine Zbor în Necunoscut în ultimele luni. De fapt, am impresia că Maestrul Yoda chiar s-a răzgândit dacă să mai permită mai mult de unul sau doi Jedi să însoțească expediția spațială.

– Cu Maestrul Yoda am să discut eu când va fi cazul, spuse C'baoth cu fermitate. Deocamdată, *tu* ești cel care ține soarta proiectului în mâini.

– Și am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te sprijin, îi aminti Palpatine. Ai astronavele, șase cuirasate nou-nouțe, direct de pe liniile de asamblare Rendili StarDrive. Ai nucleul de depozitare pe care l-ai vrut și chiar pilonii cu turbolifturi sunt pregătiți pentru a le conecta pe toate laolaltă. Echipajele și pasagerii se pregătesc pe Yaga Minor...

– Aha! îl întrerupse C'baoth arătând cu degetul spre datapadul din fața Cancelarului Suprem. De fapt, *nu* am încă pasagerii, absolut *deloc*. Un birocrat idiot a schimbat profilul populației pentru a fi format numai din echipaje, fără familii sau alți potențiali coloniști.

Șovăind, observă Lorana, Palpatine ridică datapadul de pe birou.

– O decizie economică, cel mai probabil, spuse el privind informațiile. Transportul tuturor acelor oameni la bord ar însemna mai multe provizii și echipament.

– Ar însemna anularea întregului proiect, îl contrazise C'baoth. Ce sens mai are să trimitem o expediție către o altă galaxie dacă nu avem ocazia să plantăm colonii odată ajunși acolo?

– Poate că acesta este punctul de vedere al Comitetului, sugeră încet Palpatine. Situația politică s-a schimbat considerabil de când tu și Consiliul ați propus prima oară acest proiect.

– Tocmai acest lucru face Zbor în Necunoscut mai important, sublinie C'baoth. Avem nevoie să aflăm ce pericole sau amenințări pândesc în Regiunile Necunoscute, sau sunt gata să ne invadeze din alte galaxii.

– Pericole? repetă mirat Palpatine ridicând din sprâncene. Aveam impresia că scopul propus pentru Zbor în Necunoscut era de a găsi noi forme de viață și potențiale talente în Forță dincolo de granițele noastre. Cu siguranță aceasta a fost motivația din propunerea inițială.

– Nu există motiv pentru care nu le-ar îndeplini pe amândouă, susținu C'baoth cu încăpățănare. Din acest punct de vedere, consider că dacă îi adăugăm misiunii și scopul securității ar face-o *mult* mai acceptabilă pentru Senat, nu mai puțin.

Palpatine dădu din cap, părul său grizonant strălucind în lumina care pătrundea în cabinet prin fereastra din spatele lui. Lorana și-l amintea când părul îi era castaniu, doar cu câteva fire albe pe la tâmpile. Acum, după cinci ani de când dusesse greul Republicii pe umerii lui, culoarea castanie dispăruse cu totul.

– Îmi pare rău, Maestre C'baoth, spuse Cancelarul. Dacă poți să convingi Senatul să anuleze decizia Comitetului de Bugete, aș fi cel mai bucuros să te pot sprijini. Dar deocamdată, eu nu pot face nimic mai mult.

– Doar dacă, interveni Doriană, Maestrul C'baoth poate rezolva într-un fel situația din Barlok.

– Eu nu pot face nimic mai mult, repetă Palpatine aruncându-i o privire mustrătoare asistentului său. Oricum, Consiliul nu va dori să îl trimită în sectorul Marcol când avem aici atâtea afaceri presante de care să se ocupe.

– Să nu ne pripim, șuieră C'baoth. Despre ce anume este vorba cu această problemă?

– De abia dacă merită să o amintim, spuse Palpatine șovăind. O mică dispută între Alianța Corporativă și unul dintre guvernele regionale din Barlok pe tema unor drepturi de minerit. Acei oficiali brolfi pe care i-ai văzut plecând atunci când ați intrat voi și-au prezentat cazul și ne-au cerut asistență în negocierea unui acord.

– Și nu te-ai gândit imediat la mine? întrebă rece C'baoth. Cred că tocmai am fost insultat.

– Te rog, Maestre C'baoth, zâmbi Palpatine. Am deja prea mulți dușmani pe Coruscant. Nu vreau să te adaug și pe tine la numărul lor.

– Atunci fă un târg cu mine, îi oferi C'baoth. Dacă pot să rezolv această dispută, le vei dicta celor de la Bugete să revină asupra deciziei și să acorde fondurile necesare pentru Zbor în Necunoscut?

Lorana se foi stânjenită în fotoliu. Asista la un caz, așa i se părea ei, periculos de apropiat de aranjamentele care se făceau pe sub masă și care erodau într-un ritm constant întregul concept de justiție în cadrul guvernului Republicii. Dar nu îndrăznea să îi sugereze așa ceva lui C'baoth, mai ales nu în prezența lui Palpatine și a ajutorului acestuia.

– Nu pot face nici o promisiune, îl avertiză Palpatine. Mai cu seamă în ceea ce privește Senatul. Dar eu cred în proiectul Zbor în Necunoscut, Maestre C'baoth, și voi face tot ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că îți vei îndeplini visul.

Câteva momente C'baoth nu răspunse și din nou Lorana simți tensiunea dintre cei doi. Apoi, brusc, Maestrul Jedi acceptă cu o înclinare scurtă a capului.

– Foarte bine, Cancellare Palpatine, spuse și se ridică în picioare. Vom pleca spre Barlok înainte de sfârșitul zilei.

Ridică un deget spre Palpatine.

– Asigură-te doar că la întoarcere voi avea din nou fondurile. Și coloniștii mei.

– Am să îmi dau toată silința, spuse Palpatine zâmbind. O zi bună, Maestre C'baoth; Padawan Jinzler.

Lorana așteptă până când trecură de antecameră și străbăteau coridorul larg pentru a-și spune părerea.

– Cum adică vom pleca spre Barlok în noaptea aceasta? întrebă ea. Nu trebuie să ne aprobe Consiliul orice plecare?

– Nu-ți face griji cu Consiliul, îi răspunse brutal C'baoth. Când să intrăm în cabinet, te-ai dat la o parte din fața acelor doi oficiali brolfi.

Lorana simți un nod în gât.

– Nu am vrut să mă izbesc de ei.

– Nu te-ai fi izbit, o contrazise el. Măsurasem deja spațiul dintre ei. Nici unul nu trebuia să se dea la o parte să trecem noi.

– Și totuși s-au dat, sublinie Lorana.

– Pentru că au vrut să o facă din respect, îi răspunse el. Trebuie să înțelegi ceva, tânăra mea ucenică Padawan. Într-o bună zi vei fi Jedi, cu toată puterea și responsabilitatea care decurg din acest statut. Să nu uiți niciodată că noi suntem cei care țin Republica unită; nu

Palpatine, nu Senatul, nu birocrația. Cu siguranță nu oamenii cu mintea îngustă care nu pot trăi o zi fără să fugă pe Coruscant pentru ajutor. Toți trebuie să învețe să aibă încredere în noi; iar înainte să aibă încredere, trebuie să aibă respect. Înțelegi?

– Înțeleg că noi vrem ca ei să ne respecte, răspunse Lorana ezitând. Dar trebuie să îi facem să se și teamă de noi?

– Respectul și teama nu sunt decât două fețe ale aceleiași monede, spuse C'baoth. Cetățenii care respectă legea privesc moneda pe o parte; cei care încalcă legea o privesc din partea cealaltă.

Ridică un deget.

– Dar în fața nimănui nu trebuie să te arăți slabă sau indecisă. Niciodată.

Își lăsa degetul jos și ciocăni cu el în mânerul sabiei de lumină pe care o avea prinsă la șold.

– Vor veni timpuri când vei dori ca identitatea să îți rămână necunoscută, iar atunci îți vei ascunde sabia de lumină și orice urmă care poate dovedi cine și ce ești. Dar atunci când călătorești ca Jedi, trebuie să te *comporți* ca un Jedi. Întotdeauna. Înțelegi?

– Da, Maestre C'baoth, răspunse Lorana cinstită doar pe jumătate.

Era drept că înțelege cuvintele, dar ceva din acea atitudine era încă de neînțeles pentru ea.

Pentru o clipă C'baoth rămase uitându-se la ea, ca și cum i-ar fi simțit duplicitatea parțială. Dar spre ușurarea ei, el se întoarse și nu îi mai ceru nimic.

– Prea bine atunci, spuse el. Am să merg în Templu să vorbesc Consiliului. Tu vorbește la portul spațial și aranjează-ne transportul spre sistemul Barlok. Când ai rezolvat, mergi și împachetează.

– Pentru cât timp?

– Pentru o dispută simplă pe tema drepturilor de minerit? pufni C'baoth. Drumul dus-întors plus trei zile standard. Am de gând să rezolv totul în cel mai scurt timp posibil.

– Bine, Maestre, murmură Lorana.

– Iar apoi, continuă C'baoth mai mult pentru el, vom avea grijă de temerile Maestrului Yoda.

Porni mai departe cu pași mășurați de-a lungul coridorului.

Lorana se opri o clipă, privind furierii și birocrații care își vedeau de treburi, dându-se grăbiți la o parte din calea Maestrului Jedi, înalt și cu părul alb. C'baoth, pe de altă parte, nu încetini nici o clipă, ca și cum s-ar fi așteptat pur și simplu ca toți ceilalți să îi facă loc să treacă.

Atunci când călătorești ca Jedi, trebuie să te comporți ca un Jedi.

Oftă. Ei nu i se părea deloc corectă, această credință fermă în superioritatea esențială a unui Jedi asupra celorlalți.

Cu toate acestea, C'baoth studiasse mult și din greu de-a lungul multor ani, adâncindu-se în misterele și subtilitățile Forței pe măsură ce creștea în putere. Lorana, în opoziție, era doar o ucenică Padawan, de abia pornită pe drumul propriu. Nu se afla deloc în poziția de a-l contrazice pe Maestru în astfel de lucruri.

În orice caz, Maestru ei îi dăduse un ordin, iar sarcina ei era să îl ducă la îndeplinire. Pășind într-o margine a coridorului, din calea pietonilor care se înghesuiau, își scoase aparatul de intercomunicație.

Era gata să apeleze serviciul de transport al Templului când, de partea cealaltă a coridorului, îi atrase atenția o figură foarte cunoscută.

Încremeni, cu respirația oprită în trahee, cu privirea, mintea și simțurile Jedi întinse prin mulțimea de oameni dintre ei. Îl văzuse pe acest om de multe ori în ultimii ani, în general în locurile publice din Camera Senatului, dar ocazional și în alte locuri. Era tânăr, probabil cu un an sau doi mai mic decât ea, de înălțime medie, cu părul scurt și brunet și un zâmbet amar pe buze. Nu ajunsese niciodată destul de aproape de el încât să vadă ce culoare aveau ochii săi, dar presupunea că și ei erau tot negri.

Iar ori de câte ori îl vedea, avea sentimentul ciudat și distinct că el o privea.

La fel se întâmpla și acum, studiind-o cu coada ochiului în timp ce se prefăcea că lucrează la un panou electric pe care îl deschisese. Îl văzuse de nenumărate ori umblând la panourile electrice sau cu module de droizi, dar dacă știa într-adevăr să le repare sau doar le folosea ca pretext să se fâfâie de colo-colo, nu își dăduse încă seama.

La început, crezuse că era doar o coincidență. Chiar și acum, nu avea nici o dovadă că s-ar fi întâmplat altfel. Tot ce avea la dispoziție era faptul că, pe măsură ce simțurile Jedi îi creșteau, putea chiar prin coridoarele aglomerate cum era acesta să îi simtă mintea.

Procedând la fel și acum, găsi același resentiment pe care îl simțise mereu. Resentiment, frustrare și mânie.

Îndreptate către ea.

Cineva căruia îi făcuse rău sau pe care îl tratase fără respect într-un trecut atât de îndepărtat încât ea nici măcar nu își amintea incidentul? Dar crescuse în Templul Jedi de la o vârstă fragedă. Atunci poate unul dintre angajații care nu erau Jedi? Dar cu siguranță instructorii

ei ar fi luat măsuri dacă ar fi sesizat vreo intenție sau amenințare din partea lui.

Omul se uită în direcția ei. Apoi, în mod absolut deliberat, îi întoarse spatele și își concentrează toată atenția asupra panoului electric. Lorana îl privi lucrând, luptându-se cu amalgamul propriilor emoții tulburătoare. Ar trebui oare să meargă spre el și să încerce să afle ce avea împotriva ei? Sau să meargă mai întâi în arhiva Senatului și să încerce să îi afle identitatea, abținându-se de la o confruntare directă până în clipa în care strângea mai multe informații?

Sau ar fi trebuit să uite complet de el și să considere că toate întâlnirile erau doar coincidențe, iar mânia lui era direcționată spre Jedi, în general?

Încă mai încerca să ia o decizie când el închise panoul, își strânse uneltele și se pierdu în mulțime. Se uită înapoi o singură dată când ajunse la un colț, apoi dispăru pe un alt culoar.

Nu există emoție; există doar liniște. Lorana învățase dictonul încă din primele zile în Templu și încercase din răsputeri să îl facă parte din propria-i viață. Dar cât timp avea dubii asupra acelui individ, știa într-un fel că nu va avea niciodată liniște deplină.

Știa, de asemenea, că acum nu era momentul. Inspirând adânc, apucându-și din nou aparatul de intercomunicație, apelă portul spațial.

Ușa se închise în spatele celor doi Jedi și, pentru o clipă, Kinman Doriană rămase privind lung spre ieșire, păstrând în gură un gust amar după această primă întâlnire. Ca regulă generală, aproape toți Jedi i se păreau pompoși, aroganți și obscen de siguri pe ei. Dar chiar cu această părere preconcepută, Jorus C'baoth putea fi caracterizat ca făcând parte dintr-o clasă aparte.

– Chiar nu îți plac, așa este? îl întrebă blând Palpatine.

Alegându-și atent o expresie neutră, Doriană își mută atenția spre Palpatine.

– Îmi pare rău, excelență, spuse el drept răspuns.

Și chiar îi părea. Oricare ar fi fost sentimentele sale personale, din punct de vedere politic era greșit să își lase emoțiile de orice fel să răzbată la suprafață. Mai ales în ceea ce îi privea pe Jedi.

– Cred doar că în condițiile actuale și cu toate celelalte probleme pe care le are Republica, un proiect masiv de explorare și colonizare ar trebui trecut în treimea de jos a listei de priorități. Cât despre Maestrul C'baoth, să insiste să vă ocupați personal de acest proiect...

– Răbdare, Kinman, îl întrerupse liniștit Palpatine. Trebuie să înveți să le permiți oamenilor să aibă pasiuni. Zbor în Necunoscut este pasiunea Maestrului C'baoth.

Se uită de-a lungul cabinetului către ușă.

– În fond, chiar dacă nu descoperă nimic de valoare, măcar vestea expediției să înflăcăreze imaginația popoarelor din Republică.

– Dacă o vor anunța vreodată, insistă Doriană. Din câte știu eu până acum, Consiliul Jedi încă ține proiectul într-un mare secret.

Palpatine ridică din umeri.

– Sunt convins că au motivele lor.

– Poate, ezită Doriană. Aș vrea totuși să îmi cer scuze, excelență, pentru că am vorbit fără să fiu întrebat în timpul întrevederii.

– Nu-ți bate capul degeaba, îl asigură Palpatine. De fapt, a fost o sugestie inspirată. Maestrul C'baoth este chiar priceput să medieze genul de situație în care se află Barlok. Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la el.

Pufni în barbă.

– Și ca să fiu perfect cinstit, am să fiu extraordinar de fericit să îl știu departe de Coruscant pentru câteva săptămâni. Îmi va da ocazia să mă gândesc cum pot să conving Comitetul de Bugete să realoce fondurile pentru Zbor în Necunoscut.

– Și cum să convingeți Consiliul să îi dea Maestrului C'baoth toți Jedi pe care îi vrea?

– Acolo nu am nici o putere, răspunse Palpatine. Dacă C'baoth vrea mai mulți Jedi, va trebui să îi convingă singur pe Yoda și Windu.

– Aveți dreptate, excelență, murmură Doriană. În acest caz... poate că va reuși atât de bine pe Barlok încât nu vor avea ce face decât să accepte.

– Sau altfel vor accepta doar ca să scape de insistențele lui, spuse Palpatine. Este la fel de încăpățânat cu ei așa cum este și cu mine. În orice caz, Consiliul este în sarcina lui C'baoth acum. Vorbind de sarcini, tu când trebuie să pleci în călătoria ta?

– La noapte, răspunse Doriană. Am rezervat o aeronavă, iar toate dosarele și documentele sunt pregătite și împachetate. Trebuie doar să mă mai opresc la apartamentul meu după serviciu ca să îmi împachetez lucrurile personale și sunt gata de plecare.

– Excelent, se bucură Palpatine. Poți să te retragi chiar de acum. Nu mai am deloc nevoie de tine pe ziua de astăzi.

– Vă mulțumesc, excelență, spuse Doriană. Am să vă informez despre ce se întâmplă în timpul întrevederilor.

– Aștept, ridică Palpatine din sprâncene. Și să te asiguri că îi predai infocardurile Guvernatorului Caulfmar personal.

– Da, am citit rapoartele, aprobă din cap Doriană. De fapt, programul de lucru îmi oferă posibilitatea să mai rămân o zi în care aș putea să încerc să investighez pentru a descoperi identitatea trădătorului din cercul Guvernatorului. Dacă îmi acordați permisiunea, desigur.

– Ai permisiunea mea, acceptă Palpatine. Dar fii atent! Există zvonuri legate de o creștere a nemulțumirilor în acel sector.

– Astfel de zvonuri vin de pretutindeni, spuse sigur pe el Doriană. Nu o să am probleme.

– Așa cred și eu, confirmă Palpatine. Totuși, fii atent și să te întorci degrabă!

Fu o călătorie de douăzeci de minute cu taxiul aerian până la locuința lui Doriană, situată în Turnurile Inelului al Treilea din partea de nord-est a complexului Senatorial. Își petrecu timpul între datapad și aparatul de comunicație, verificându-și planurile de drum și revizuiind ultimele detalii apărute inevitabil în ultimul minut. Taxiul l-a lăsat pe platforma de aterizare de la etajul 248, de unde luă turboliftul spre apartamentul său zece etaje mai jos. Descuie ușa, intră și o încuie la loc, asigurându-se că va avea parte de intimitate.

Îi spusese lui Palpatine că trebuia să își mai facă bagajele. De fapt, bagajele erau deja pregătite și îl așteptau aranjate frumos chiar în camera de conversații. Trecu pe lângă ele, se duse la biroul din colț și se așeză pe scaun. Din spatele peretelui fals al ultimului sertar de jos din partea dreaptă a biroului, scoase un holoproiector și îl conectă la computer. Parola de identificare și acces era formată din douăsprezece litere și optsprezece cifre; le introduse, apoi își luă datapadul în mână și se puse pe așteptat.

Ca de obicei, așteptarea nu dură mult. La doar trei minute după ce efectuase apelul, figura acoperită cu glugă a lui Darth Sidious apără tremurând deasupra holoproiectorului.

– Raportează, îi ordonă holograma cu voce gravă.

– Maestrul Jedi C'baoth se îndreaptă spre Barlok, Stăpâne, spuse Doriană. În funcție de ce tip de mijloc de transport a reușit să obțină, va ajunge acolo în minim trei și maxim șase zile.

– Excelent, se bucură Sidious. Nu vei avea nici o problemă să ajungi înaintea lui?

– Nici una, Stăpâne, îl asigură Doriană. Astronava mea curier este mai rapidă decât oricare alta pe care o poate obține Jedi. Va trebui să

se oprească oricum înainte la Templu să convingă membrii Consiliului să îi acorde permisiunea oficială, în timp ce eu sunt gata chiar acum de plecare. Iar tot planul a fost pus în aplicare.

– Atunci înseamnă că trebuie să se aștepte la o primire călduroasă, zâmbi satisfăcut Sidious. Dar Cancelarul Palpatine? Ești sigur că nu va remarca această mică escapadă?

– Mi-am aranjat programul în așa fel încât să nu existe nici o bănuială, îl asigură Doriană. Pot petrece până la trei zile pe Barlok fără să fiu în întârziere. Dacă va dura mai mult, am câteva subiecte în agendă de care pot să mă ocup prin sistemul de conferințe HoloNet. Pot face acest lucru de pe Barlok sau de oriunde altundeva, fără să fiu nevoit să călătoresc până în sistemele respective.

– Încă o dată, excelent, se bucură Sidious. Am mulți slujitori, Doriană, dar puțini sunt atât de isteți și de subtili ca tine.

– Mulțumesc, Stăpâne, rosti Doriană respectuos și îmbujorat de surpriză.

Darth Sidious, Lord Sith al Întunericului, nu era un om prea generos în complimente.

– Va fi o plăcere deosebită să ni-l scoatem pe Jorus C'baoth din cale, continuă Sidious. Totul merge într-adevăr conform planurilor mele.

– Așa este, Stăpâne, aprobă Doriană. Am să vă raportează de îndată ce vom obține victoria.

– Asigură-te doar că *obținem* această victorie, insistă Sidious și tonul ușor de avertizare aruncă o răceală peste complimentul de adineauri. Pornește la treabă, prietene.

– Da, Stăpâne.

Imaginea holografică dispăru. Închizând holoproiectorul, Doriană îl deconectă de la computer și îl ascunse înapoi în spatele sertarului. Apoi își îndesă datapadul în buzunar și se întoarse la locul unde îl așteptau aranjate bagajele. Da, pedeapsa în cazul în care l-ar dezamăgi pe Lordul Sith ar fi neîndoiește severă. Aproape la fel de severă, nu avea nici o îndoială, ca și cea care l-ar fi așteptat dacă vreodată Cancelarul Palpatine ar fi aflat că are un trădător chiar în propriul cabinet.

Dar dacă prețul nereușitei era mare, la fel erau și recompensele succesului. Apartamentul lui Doriană, funcția pe care o deținea, precum și autoritatea discretă, dar largă erau toate dovezi ale acestui lucru. Era, în viziune proprie, un pariu pe care merita să îl facă.

Pe lângă toate acestea, chiar îi plăcea riscul.

Își scoase aparatul de intercomunicație și chemă un taxi care să îl ducă la portul spațial. Apoi, adunându-și bagajele, ieși din apartament și se îndreptă spre turbolift.

Ușa Sălii Consiliului Jedi se deschise.

– Intră, strigă Maestrul Jedi Mace Windu.

Îndreptându-se de umeri și întrebându-se care fusese motivul pentru care fusese chemat, Obi-Wan Kenobi intră în sală.

Și se opri, încrețindu-și fruntea a surpriză. O persoană convocată în Sala Consiliului Jedi se aștepta în mod firesc să găsească întregul Consiliu așteptându-l. Dar în afară de Windu, care stătea în dreptul ferestrei uitându-se lung spre oraș, camera era goală.

– Nu, nu ai înțeles greșit unde trebuia să vii, îl asigură Windu întorcându-se pe jumătate pentru a-i zâmbi lui Obi-Wan. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Desigur, Maestre Windu, răspunse Obi-Wan încă încruntat și se apropie de locul unde îl aștepta Windu. Tot despre Anakin?

– Nu, ridică Windu din sprâncene a mirare. De ce, ce a mai făcut tânărul Skywalker de data aceasta?

– Nimic, îl asigură grăbit Obi-Wan. Cel puțin, nimic special. Dar știi cum sunt învățăceii Padawan la paisprezece ani.

– Puternici, mândri și uimitor de naivi, zâmbi din nou Windu. Îți urez să ai noroc cu el.

Obi-Wan ridică din umeri.

– Dacă *există* cumva noroc.

– Știi ce am vrut să spun.

Windu se reîntoarce cu fața spre geam.

– Spune-mi, ai auzit vorbindu-se vreodată despre un proiect intitulat Zbor în Necunoscut?

Obi-Wan încercă să își aducă aminte.

– Nu cred.

– A fost propus ca o misiune grandioasă de explorare și colonizare, îi explică Windu. Șase Cuirasate de luptă trebuie să fie unite între ele în jurul unui nucleu central în care se vor transporta echipamente și provizii, iar întregul ansamblu lansat și trimis în Regiunile Necunoscute și de acolo spre altă galaxie.

Obi-Wan clipi uimit. Spre altă *Galaxie*?!

– Nu, nu am auzit nimic despre așa ceva. Care ar fi termenul propus pentru finalizare?

– De fapt, este aproape gata, răspunse Windu. A mai rămas asamblarea finală și un mic dezacord legat de lista de pasageri.

– Cine răspunde de proiect? Senatul?

– Nominal este planul Consiliului, îi spuse Windu. În practică, Maestrul C'baoth a fost forța motrice din spatele lui.

– Jorus C'baoth, Maestrul recunoscut al interviului? Întrebă într-o doară Obi-Wan. Și cu toate acestea proiectul încă nu a apărut la știrile HoloNet? Incredibil.

– Nu ar trebui să vorbești așa despre un Maestru Jedi, îi reproșă blând Windu.

– Greșesc cumva?

Windu ridică din umeri, aproape imperceptibil.

– Lucrurile stau în felul următor, explică el. Toți cei care au legătură cu Zbor în Necunoscut au avut motivele lor pentru a ține proiectul departe de ochii publicului. Cancelarul Palpatine a fost îngrijorat că lumea nu va privi cu ochi buni efortul de timp și de bani alocat în defavoarea altor probleme de care se lovește Republica. La fel și în cazul Senatului, care a furnizat cuirasatele pe care le vor folosi.

Strâmbă din buze.

– Cât despre Consiliu, am avut și noi motivele noastre.

– Lasă-mă să ghicesc, încercă Obi-Wan să speculeze. C'baoth speră ca prin Zbor în Necunoscut să poată afla ce s-a întâmplat cu Vergere.

Windu îl privi surprins de-a binelea.

– Ai început să stăpânești mai bine intuiția Jedi, așa este?

– Așa îmi place uneori să cred, răspunse Obi-Wan. Dar nu este cazul acum. Anakin și cu mine nu am aflat niciodată întreaga poveste a dispariției ei; mai exact, nu am fost în stare să dăm de ea în ultima călătorie în acea direcție. Ce mai contează ce vrea C'baoth; *eu* vreau mai întâi să știu ce s-a întâmplat cu ea.

– Ai grijă, Obi-Wan, îl preveni Windu. Nu trebuie să îți lași emoțiile să se amestece aici.

Obi-Wan plecă umil capul.

– Îmi cer iertare.

– Emoția ne este dușman, continuă Windu. Emoțiile de orice fel. Ale tale și ale Maestrului C'baoth.

Obi-Wan se încruntă.

– Crezi că Maestrul C'baoth s-a atașat prea mult de acest proiect?

– Să fiu sincer, habar nu am ce *anume* se întâmplă cu el, admise Windu cu greu. El insistă că trebuie să trimitem o forță puternică în

Regiunile Necunoscute pentru a o găsi și recupera pe Vergere; până aici toate bune și frumoase. Dar în același timp el ne vorbește despre cum se învâрте Republica după cum bate vântul și despre cât de bine ar fi să îi transferăm pe unii dintre cei mai buni Jedi complet în afara Republicii, să îi stabilim în noi colonii în Regiunile Necunoscute, acolo unde politicile din Coruscant să nu îi poată atinge.

– Doar nu vă gândiți chiar să faceți așa ceva? întrebă Obi-Wan. Suntem prea răspândiți chiar și așa.

– Majoritatea membrilor Consiliului ar fi de acord cu tine, îi spuse Windu. Din nefericire, majoritatea membrilor cred în același timp că până acum s-au pierdut toate urmele lăsate de Vergere și că probabil va fi imposibil de depistat. Cei care mai au o fărâmbă de speranță consideră că o sondă mică ar fi mai eficientă, ceva mai serios decât încercarea ta, dar cu mult totuși sub dimensiunile enorme pe care și le dorește C'baoth.

Se strâmbă.

– Ca să închei, C'baoth a rămas aproape singurul care mai sprijină în întregime Zbor în Necunoscut.

– Încerci să sugerezi cumva că ar putea să sfideze Consiliul dacă încercați să anulați proiectul?

– De ce nu? îl provocă Windu.

Obi-Wan se întoarse cu fața spre fereastră și pentru o clipă sala rămase tăcută.

– Și ce dorește mai exact Consiliul să fac eu? întrebă Obi-Wan în cele din urmă.

– În acest moment, Maestrul C'baoth împreună cu ucenica lui Padawan, Lorana Jinzler, se îndreaptă spre portul spațial, îi spuse Windu. Aparent, Cancelarul Palpatine i-a menționat niște negocieri blocate pe Barlok, iar C'baoth a convins Consiliul să îl trimită acolo să le medieze.

– Este ceva important?

– Destul de important, aprecie Windu. Alianța Corporativă împotriva guvernului local. Știi și tu cum ajunge la știri orice eveniment care implică jucătorii corporațiilor mari.

– Mda, murmură Obi-Wan.

Negocieri de maximă importanță, așa că era firesc ca Maestrul C'baoth să se îndrepte într-acolo.

– Și totuși, ce vrei să fac eu?

Un mușchi tresări pe obrazul lui Windu.

– Vrem să mergi pe Barlok și să stai cu ochii pe el.

Obi-Wan rămase cu gura căscată.

– *Eu?!*

– Știu, fu de acord Windu și continuă cu seriozitate. Dar tu ești aici și ești disponibil. Și apoi, Skywalker a părut să se înțeleagă bine cu el singura dată când s-au întâlnit. Ai putea să justifici drumul până acolo cu pretextul că vrei să îi arăți ucenicului tău Padawan cum se poartă negocierile Jedi.

Obi-Wan pufni.

– Chiar crezi că o să îl fac pe C'baoth să creadă așa ceva?

– Probabil că nu, recunosc Windu. Dar dacă nu te duci tu, va trebui să o fac eu sau Yoda. Crezi că va fi mai puțin exploziv dacă unul dintre *noi* va apărea acolo?

– Aici ai dreptate, oftă Obi-Wan și se consideră învins. Bine. Oricum eram între însărcinări. Și ai dreptate; Anakin chiar s-a arătat impresionat de orientarea lui simplistă către atac. Poate că un pic de venerație tinerească să îl calmeze.

– Poate, repetă Windu ca un ecou. În orice caz, vă va aștepta o astronavă când veți ajunge tu și cu Anakin la portul spațial.

– Alte instrucțiuni în afară de a-l observa?

– Nu tocmai, răspunse Windu.

Își strânse buzele și privirea păru să străbată dincolo de orizontul infinit.

– Se mai întâmplă totuși ceva. Ceva înăuntrul lui pe care nu am fost în stare să îl definesc. Anumite gânduri personale sau planuri, sau... habar nu am. Ceva.

– Sigur, înțelese Obi-Wan. Vom căuta să urmărim și așa ceva.

Windu îl privi cu acea răbdare pe care Maeștrii Jedi o aveau din plin.

– Și ține-mă la curent, încheie el.

4

Thrawn îi spusese lui Car'das că baza lor nu era departe de locul unde forța lor de intervenție dăduse peste *Vânătorul de Chili-piruri*. Ceea ce nu menționase era că până acolo aveau să călătorească trei zile standard.

– Era și timpul, mormăi Qennto în barbă.

Cei trei oameni stăteau în spate pe puntea *Șoimului Săltăreț* și urmăreau un grup de astronave zburând în formație de-a curmezișul unui câmp de asteroizi.

– Simt că mă apucă strechea.

– Ai putea oricând să ni te alături mie și lui Maris la lecțiile de limbă străină, îi propuse Car'das. Comandantul Thrawn este chiar o companie decentă.

– Nu, mulțumesc, mormăi Qennto. Dacă voi doi vreți să ajutați și să încurajați un potențial inamic, sunteți invitații mei. Eu nu.

– Oamenii aceștia *nu* sunt potențiali inamici, spuse Maris cu fermitate. Așa cum ți-ai da seama dacă ai face un efort cât de mic să îi cunoști. Sunt foarte politicoși și extrem de civilizați.

– Ei, na, și huttezii au o civilizație, din câte spun ei, i-o întoarse caustic Qennto. Îmi pare rău, dar le va trebui mai mult decât câteva bune maniere ca să mă convingă pe *mine* că chiss sunt inofensivi.

Mental, Car'das dădu din cap. Încă din prima noapte la bord, atunci când a fost exclus atât de neprietenește din negocieri, Qennto dezvoltase o pornire împotriva populației chiss în general și împotriva lui Thrawn în particular. Car'das și Maris încercaseră să îl facă să vadă altfel realitatea, dar Qennto era mai interesat să se îngrijoreze decât să asculte justificările lor, astfel că după câteva încercări Car'das renunțase. Probabil că și Maris.

Thrawn stătuse pe punte lângă unul dintre membrii echipajului, în fața a ceea ce Car'das fusese tentat să identifice drept stația centrală de navigare. Acum comandantul se retrăsese și ocolise puntea pentru a se apropia de locul unde așteptau oamenii.

– Acolo, le spuse el arătându-le cu mâna prin hubloul larg, asteroidul cel mare care se rotește încet. Acolo este baza noastră.

Car'das se încruntă privindu-l. Asteroidul nu se rotea atât de mult pe cât se legăna, aproape de la un capăt la altul. Nu o făcea din motive pseudogravitaționale, evident; *Șoimul Săltăreț* demonstra că chiss aveau gravitație artificială. Atunci de ce să aleagă un asteroid care se învârtea?

Maris se întreba și ea evident același lucru.

– Legănarea aceea trebuie să facă andocarea dificilă, comentă ea.

– Sigur că *necesită* un oarecare nivel de pricepere, fu de acord Thrawn și își ridică sprâncenele ca un profesor care încerca să obțină un răspuns din partea unui grup de studenți.

Car'das se uită iar la asteroid. Oare Thrawn stabilise intenționat o procedură de andocare mai complicată ca exercițiu pentru noii recruți? Dar putea să facă același lucru mai ușor și mai în siguranță cu o stație separată pentru practică.

Doar dacă nu cumva asteroidul era doar o simplă structură folosită pentru antrenament și nicidecum baza lor principală. Nu se vedeau deloc lumini și nici alte semne de construcții. Oare la această concluzie a vrut Thrawn să îl facă să ajungă?

Și apoi, brusc, înțelese.

– Aveți montată o rețea pasivă de senzori la un pol, spuse el. Rotația îi permite să supravegheze întreg cerul și nu doar o zonă.

– Dar de ce să se învârtă întregul asteroid? întrebă Maris neînțelegând rostul mișcării. Nu ați putea să rotiți doar rețeaua de senzori?

– Sigur că ar putea, mârâi Qennto. Dar atunci s-ar afla ceva în mișcare pe suprafața asteroidului, iar un inamic ar putea remarca imediat. În felul acesta, totul este bine, frumos și liniștit, până în momentul când le aruncă astronavele în aer chiar de sub nasul lor.

– În principiu corect, spuse Thrawn. Deși nu ne așteptăm ca inamicii să vină anunțați. Cu toate acestea, este bine să ne luăm anumite precauțiuni.

– *Nouă* nu ne-au aruncat nava în aer de sub noi, îi aminti Maris punându-i un deget în piept lui Qennto ca să își întărească replica.

Qennto o privi imediat cu ochii strălucind furios. Car'das vorbi însă repede.

– Deci acum am ajuns în spațiul Chiss?

– Da și nu, răspuse Thrawn. Deocamdată, aici există doar echipe de supraveghere și observație. Cu greu putem spune că reprezintă un sistem Chiss în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate acestea, a doua planetă este destul de ospitalieră și în câțiva ani va fi deschisă probabil pentru colonizare completă. La acel moment, va intra oficial sub protecția și controlul celor Nouă Familii Conducătoare.

– Sper că nu aștepți să stăm aici până la ceremonia de deschidere, mormăi Qennto.

– Bineînțeles că nu, îl asigură Thrawn. Vă spun acest lucru din simplul motiv că poate veți dori să vă întoarceți într-o bună zi și să vedeți ce am reușit să facem din sistemul Crustai.

– Deja i-ați dat un nume? întrebă Maris.

– Expediția astrografică inițială are întotdeauna această onoare, răspuse Thrawn. În acest caz, numele Crustai este un acronim pentru...

– *Crahsystor Mith'raw'uruodo*, interveni un chiss de pe punte. *Ris ficar tli claristae su fariml'sroca*.

– *Sa cras mi sout shisfla*, răspuse Thrawn brutal și își ocupă locul în fotoliul din mijlocul punții. *Hos mich falliare*.

– Ce a spus? ceru să afle Qennto după ce se prinse de un scaun pentru a-și păstra echilibrul pierdut în momentul în care *Șoimul Săltăreț* cotea brusc înspre babord accelerând. Ce se petrece?

– Nu sunt sigur, spuse Car'das și mental repetă cuvintele pe care le auzise în limba cheunh pentru a izola diversele prefixe și sufixe.

Gramatica chiss era logică și relativ ușor de învățat, dar după doar trei zile de lecții nu poseda un vocabular prea mare ca să înțeleagă.

– Singurele cuvinte de bază pe care le-am prins au fost cele pentru *străin* și *fuge*.

– Străin. Fuge.

Qennto șuiera discret printre dinți văzând prin hubloul central cum stelele se întind în dâre de lumină.

– S-au luat după careva.

– Care pare să nu fie prea departe, murmură Maris. Nu este *stae* la originea cuvântului *aproape*?

– Da, cred că ai dreptate, fu de acord Car'das. Mă întreb dacă nu ar trebui să ne retragem în cabina noastră.

– Vom sta aici, spuse Qennto ferm. Am văzut deja cum au tratat o astronavă care s-a aventurat prea aproape. Vreau să văd ce îi vor face și alteia.

– L-au distrus pe Progga numai pentru că el a deschis primul focul, punctă Maris.

– Mda, spuse Qennto. Probabil.

Următoarele minute echipajul de pe punte fu ocupat să aibă grijă de comenzi, tăcerea fiind punctată doar de câteva ordine și comentarii ocazionale. Car'das se zgâi uimit în ceafa lui Thrawn, în timp ce comandantul stătea liniștit în fotoliul său, întrebându-se dacă avea curajul să se ducă lângă el și să ceară o explicație pentru ceea ce se întâmpla.

Câteva secunde mai târziu se bucură că nu îndrăznise. Mai puțin de un minut trecu de când săriseră în hiperspațiu și iată-i ieșind brusc înapoi.

– Deja? mormăi Qennto realmente mirat.

– A executat un *Microsalt*, spuse Car'das, dar cu greu îi venea și lui să creadă în propria lui teorie.

– Ridicol, insistă Qennto. Nu ai putea să lovești nici zidul Clădirii Senatului cu...

Brusc, puntea se scutură violent sub ei, aproape aruncându-i pe jos. Din reflex, Car'das o apucă pe Maris de braț iar cu cealaltă se prinse de un cablu gros din apropiere, reușind să își păstreze echilibrul.

Doar două astronave mititele trecură huruind prin fața hubloului central, scuișând laser și proiectile spre *Șoimul Săltăreț*.

– Aș zice că a reușit mai mult decât să lovească zidul Clădirii Senatului, se auzi Car'das când puntea se scutură iarăși sub ei. Se pare că a ajuns exact unde a vrut.

– Nemaipomenit, exclamă furios Qennto. Mă bucur că *el* a vrut să ajungă aici.

Scuturăturile încetară după ce atacatorii ieșiră din raza de acțiune a proiectilelor și Car'das privi indicatoarele vizuale. Doar trei astronave erau indicate: cele două astronave de vânătoare care se întorceau pentru încă un atac, plus o astronavă mai mare zburând considerabil mai departe de ei. Aceasta din urmă părea să încerce să se depărteze de zona de conflict, mai degrabă decât să participe.

– Uite-i că vin, anunță Qennto.

Car'das privi din nou prin hublou. *Șoimul Săltăreț* se răsucise pentru a-și primi atacatorii cu fața și de la distanță văzu strălucirea în momentul în care piloții accelerau motoarele cu toată puterea.

– Apucați-vă de ceva, avertiză el și strânse din nou cu putere cablul de care se agăța acum și Maris.

Cei doi vânători stelari își desfăcură formația pe măsură ce se apropiau, virând în direcții opuse spre lateralele țintei, cu tunurile de laser deschizând iarăși focul. Armele *Șoimului Săltăreț* răspunseră și ele cu foc.

Și amândoi atacatorii explodară.

– Uhaa! exclamă Qennto. Ce mama...?

– Au sărit în aer, răsuflă greu Maris. Un singur foc și pur și simplu au sărit în aer.

– Nu vă porniți în urale deocamdată, îi avertiză Car'das.

Șoimul Săltăreț evita norii de resturi cuprinse de flăcări și prindea rapid viteză.

– A mai rămas cea mare.

Evantaiul amețitor al stelelor se restabilea după ce încheiaseră virajul și acum puteau vedea strălucirea motoarelor astronavei mari.

– Bănuiesc că nu vom avea norocul să fie dotată cu armament, rosti Qennto.

– Thrawn nu ar ataca o astronavă neînarmată, îi răspunse Maris cu fermitate.

– Și de ce nu? o contră Qennto. Eu aș ataca. Astronavele acelea de vânătoare au atacat mai întâi. Ceea ce îi pune pe toți în aceeași oală.

– Probabil bucăți de carne fiartă, mormăi Car'das.

Maris se înfioră, dar nu mai spuse nimic.

Cealaltă astronavă îi văzuse apropiindu-se, bineînțeles. Chiar în timp ce *Șoimul Săltăreț* intra în raza de bătaie, se răsuci într-o parte și un mănunchi de proiectile țâșniră dinspre ea. Tunurile de laser chiss loviră drept răspuns, iar proiectilele se vaporizară în zbor. Inamicul răspunse printr-o întoarcere la nouăzeci de grade și lansă o a doua salvă. Și acest mănunchi de proiectile fu neutralizat la o distanță sigură. Un al treilea grup de proiectile urmă, apoi al patrulea, toate distruse în zbor.

– De ce nu accelerează la viteza luminii? murmură Maris.

– Pentru că nu cred că pot, îi răspunse Car'das și îi arătă unul dintre indicatoarele tactice. Mie mi se pare că le-a neutralizat cineva hiperpropulsoarele.

– Când? se încruntă Qennto. Nu îmi amintesc să fi auzit vreun foc înainte să atace astronavele de vânătoare.

– Cineva trebuie să fi fost aici de le-a dat de știre, îi aminti Car'das. Poate că a reușit atunci o lovitură norocoasă.

Oricare ar fi fost motivul, cealaltă aeronavă nu avea să se depărteze prea mult. Șoimul Săltăreț micșora distanța hotărât și pe măsură ce se apropiau de ea, Car'das remarcă pentru prima oară că avea coca acoperită cu niște bule ovale, fiecare având circa doi metri lățime și trei lungime.

– Ce sunt chestiile acelea? întrebă el. Qennto?

– Nu am nici o idee, răspunse celălalt întinzându-și gâtul. Arată ca niște bășici de observație minuscule. Probabil fac parte din sistemul de navigare?

– Sau hublouri ale cabinelor, sugeră Maris și vocea i se strânse subit. Ar putea fi o aeronavă de pasageri?

– Ce vorbești, cu patru grupuri de lansatoare de rachete? contracără Qennto. Nici vorbă.

Timonierul chiss aduse Șoimul Săltăreț de-a lungul astronavei extraterestre, compensându-i lejer manevrele nepricepute de a vira lateral și se așază pe coca celeilalte. Se resimțiră câteva scuturăături scurte în timp ce magnetii de prindere erau activați, apoi Thrawn apăsă un buton pe pupitrul de comandă din fața lui.

– Ch'tra, ordonă el.

– Porniți, traduse Car'das. Se pare că asistăm la un abordaj.

Comandantul se ridică din fotoliu și se întoarse spre ei.

– Îmi cer scuze, spuse el în limba sy bisti, în timp ce revenea lângă grupul celor trei oameni. Nu intenționez să vă pun într-un astfel de pericol, dar a apărut șansa și a fost nevoie să acționăm.

– În regulă, Comandante, îl asigură Car'das. Nu ni s-a părut că am fi fost într-un mare pericol.

– După cum s-a dovedit, acceptă Thrawn.

Se îndreptă spre un rând de dulapuri așezate de-a lungul unui perete, deschise unul și scoase un costum presurizat blindat.

– Cabina voastră este prea aproape de zona de abordaj pentru a fi în siguranță acolo. Vă cer să rămâneți aici până ne vom întoarce.

– Intri în aeronava inamică personal? întrebă Maris încruntându-se.

– Îmi conduc războinicii, răspunse Thrawn în timp ce îmbrăca echipamentul de luptă cu mișcări sigure și îndelung practicate. Parte din datoria mea este să împart cu ei pericolul.

Maris privi scurt către Qennto.

– Ai grijă, rosti ea cu o voce destul de stânjenită.

Thrawn îi acordă un mic zâmbet.

– Nu vă faceți griji, spuse el.

Încheindu-și complet costumul, scoase din dulap o cască și un pistol enorm cu laser.

– Astronava are mai mult ca sigur echipajul înjumătățit sever, iar războinicii chiss sunt cei mai buni. Mă voi întoarce degrabă.

Car'das se întrebă la început de ce nici unul dintre membrii echipajului de pe punte nu l-a însoțit pe Thrawn și restul trupei în abordaj, ale căror zgomote le auzeau pe coridor apoi printr-o ușă deschizându-se. Curând se lămurii totuși că nimeni nu rămăsese să aștepte, ci îndeplineau împreună o anumită sarcină.

Doar când începu lupta corp-la-corp fu în stare să surprindă câteva frânturi de conversație și să își dea seama ce sarcină îndeplinea echipajul rămas pe punte. Folosind senzorii *Șoimului Săltăreț*, cei de pe punte asistau trupa de abordaj în depistarea luptătorilor inamici care se ascundeau sau se strângeau în grup pregătind ambuscada. Chiar atacând în stilul piraților o astronavă inamică, Comandantul Thrawn folosea toate resursele de care dispunea.

Le trebui mai puțin de o oră războinicilor chiss să ia în stăpânire astronava inamică. Alte două ore se mai scurseră însă înainte ca unul dintre luptători să se întoarcă pe punte cu instrucțiuni pentru a transfera oamenii la bord.

Car'das nu călătorise foarte mult înainte să se întovărășească cu Qennto și Maris, iar ultimele voiaje le făcuseră în cele mai deplorabile zone ale Republicii, așa că atunci când pășea în tunelul de abordaj era convins că poate rezista oricărei priveliști pe care avea să o găsească la celălalt capăt.

Greșit.

Astronava însăși era groaznică. Umedă și murdară, întregul interior purta semnele unor reparații multiple făcute în pripă și nepăsare, iar amestecul de mirosuri care răzbătea pe coridoare îi izbi nărilor. Mai rău decât atât erau arsurile și găurile făcute de trasoarele armelor pe pereți și tavane, amintire mută a bătăliei scurte, dar teribile care avusese loc cu puțin timp înainte.

Și cel mai rău erau cadavrele.

Car'das mai văzuse cadavre, dar numai dintre cele liniștite și frumos aranjate pe care le întâlnise la funeralii. Niciodată nu mai

văzuse cadavre căzute la nimereală, acolo unde le loviseră armele chiss, schimonosite în forme grotești, pe care chinurile morții le sculptase pentru fiecare. Și în timp ce războinicul chiss îi conducea printre trupuri moarte, se ferea să le privească, dar era forțat să se uite dacă nu își dorea să calce pe ele, sperând din toată inima să nu se facă de râs complet vărsându-și mațele.

– Relaxează-te, băiete, îl sprijini vocea lui Qennto de lângă el chiar când dădeau peste alt grup de cadavre. Sunt doar niște morți. Nu îți pot face rău.

– Știu că nu, mormăi Car'das și o privi furiș pe Maris.

Chiar și ea, cu toată educația ei manierată și sensibilitatea idealistică, se descurca mai bine decât el în situația dată.

În față se deschise o ușă și Thrawn ieși pe coridor. Purta costumul de protecție, dar casca îi atârna la cingătoare pe șoldul stâng.

– Veniți, le indică el. Vreau să vă arăt ceva.

Aproape ajunseră. Inspirând adânc, cu atenția concentrată asupra ochilor strălucitori ai lui Thrawn, Car'das reuși să străbată restul drumului.

– Voi ce credeți? întrebă Thrawn când ajunseră lângă el, arătându-le coridorul împrejur.

– Eu cred că probabil erau foarte săraci, spuse Maris destul de calm, dar cu o notă de dezaprobare în voce. Poți să vezi unde au peticit și răspeticit doar ca să mențină totul în stare de funcționare. Nu este o astronavă militară, cu siguranță nu una care să fi fost o amenințare pentru Chiss.

– Sunt de acord, răspunse Thrawn privind-o cu ochii strălucitori. Așa deci, oameni săraci, crezi. Nomazi?

– Sau refugiați, continuă ea cu mai multă dezaprobare în glas.

– Și rachetele?

– Nu prea le-au fost de folos pasagerilor, nu?

– Nu, dar nu putem spune că nu au încercat.

Thrawn se întoarse spre Qennto.

– Dar tu, Căpitane? Ce înțelegi *tu* din toate acestea?

– Nu știu, răspunse Qennto calm. Și nici nu îmi pasă în mod special. Ei au tras primii, corect?

Thrawn ridică din umeri microscopic.

– Nu întru totul, mărturisi el. Una dintre santinelele pe care le-am postat în zonă s-a întâmplat să fie destul de aproape când au apărut și le-a scos hiperpropulsoarele din funcțiune. Car'das, părerea ta?

Car'das se uită în jur la pereții juliți și șterși. Poate că nu avusese parte de prea multă școală înainte să plece în spațiu, dar își dădea seama suficient de bine când un profesor aștepta încă răspunsul pe care nu îl obținuse de la ceilalți.

Dar care să fi fost răspunsul? Maris avea dreptate; astronava arăta într-adevăr de parcă stătea să se frângă. Dar și Thrawn avea dreptate în legătură cu rachetele. Ar deține refugiații astfel de arme?

Și apoi, dintr-o dată, înțelese. Se uită înapoia lui, căutând cel mai apropiat cadavru extraterestru și făcu rapid o estimare a înălțimii și lungimii brațelor. Se uită apoi la perete și se întoarse spre Thrawn.

– Nu sunt deloc cei care au făcut reparațiile, așa este?

– Foarte bine, zâmbi discret Thrawn. Nu, nu sunt ei.

– Ce vrei să spui? Întrebă încruntat Qennto.

– Extratereștrii aceștia sunt prea înalți, explică Car'das arătând spre perete. Uite aici, unde modelul sudurii își schimbă textura. Aici cei care au făcut reparațiile au trebuit să își ia o scară sau un suport flotant ca să termine treaba.

– Oricine ar fi fost muncitorii, erau considerabil mai scunzi decât actualii proprietari ai astronavei.

Thrawn se întoarse spre Maris.

– După cum ai bănuț, astronava a fost reparată într-adevăr de multe ori. Dar nu de către proprietari.

Maris își strânse buzele puternic, ochii dintr-o dată reci privind spre trupurile moarte.

– Erau negustori de sclavi.

– Într-adevăr, spuse Thrawn. Mai ești încă supărată pe mine pentru că i-am ucis?

Maris se înroși toată.

– Îmi pare rău.

– Înțeleg, ridică Thrawn încet din sprâncene. Voi cei din Republică nu treceți cu vederea sclavia, nu?

– Nu, firește că nu, îl asigură Maris grăbită.

– Avem droizi care să îndeplinească mai toate sarcinile de muncă, adăugă Car'das.

– Ce sunt droizii?

– Muncitori mecanici care pot gândi și acționa singuri, explică Car'das. Trebuie să așteți și voi ceva de acest gen.

– De fapt, nu avem, răspunse Thrawn privindu-l gânditor pe Car'das. Și nu are nici una dintre culturile extraterestre pe care le-am întâlnit. Puteți să îmi arătați unul?

Lângă Maris, Qennto își dresе glasul cu subînțeleș.

– Nu am adus nici unul în această călătorie, răspunse Car'das ignorând expresia de avertizare a căpitanului său.

Qennto îl avertizase în repetate rânduri să nu discute nivelul de tehnologizare al Republicii cu chiss. Dar în opinia lui Car'das nu era vorba de așa ceva. Și apoi, Thrawn examinase cu siguranță deja înregistrările *Vânătorului de Chilipiruri*, în care se vedeau vreo duzină de tipuri diferite de droizi în plină acțiune.

– Păcat, spuse Thrawn. Și totuși, dacă Republica nu are sclavie, cum de înțelegeți conceptul?

Car'das se strâmbă.

– Știm câteva culturi în care există sclavie, admise el cu greutate.

– Și oamenii voștri le permit?

– Republica nu are prea multă influență în sistemele care nu sunt membre, interveni nerăbdător Qennto. Uite ce este, am terminat aici?

– Nu chiar, spuse Thrawn și arată spre ușa pe care tocmai ieșise. Veniți să vedeți.

Mai mute cadavre? Luându-și inima în dinți, hotărât să nu i se facă rău chiar dacă ar fi dat peste mormane de cadavre, Car'das trecu pe lângă Comandant și întră pe ușă.

Și se opri în prag, căscând gura consternat. Cabina era neașteptat de largă, cu un tavan înalt care se înălța cel puțin două etaje mai sus.

Dar nu era burdușită cu cadavre. Era burdușită cu comori.

Comori de toate felurile. Mormane de lingouri de metal de diverse culori și străluciri, așezate grămezi în rețele de accelerare. Rânduri de rafturi, unele umplute cu monede sau pietre multicolore, altele încărcate cu containere rectangulare care puteau ascunde în ele hrană sau mirodenii, sau electronice. Câteva dulapuri solide de-a lungul unui perete conțineau probabil articole care ar fi părut prea tentante să fie lăsate la îndemâna sclavilor sau chiar a echipajului.

Existau aici și o mulțime de lucrări de artă: plate, sculptate, gravate și în alte forme și stiluri, pe care Car'das nici măcar nu putea să le așeze în categorii. Majoritatea erau aranjate laolaltă, dar se vedeau câteva exemplare împrăștiate prin sală, de parcă cei care le aduseseră aici nu le consideraseră obiecte de artă sau nu le păsase unde le pun.

Auzi în spatele lui o voce gâfâită și o respirație tăiată; Qennto și Maris intraseră după el.

– Ce *minunății!* găfâi Maris.

– O aeronavă a comorilor, cărând de colo-colo ce au jefuit din toată lumea, spuse Thrawn strecurându-se pe lângă ei în sală. Nu au fost numai negustori de sclavi, ci și pirați și tâlhari.

Cu destul efort, Car'das își luă ochii de la comori și se uită la Thrawn.

– Vorbești de parcă deja i-ai cunoaște.

– Doar după reputație, răspunse Thrawn cu vocea blândă contrastând puternic cu privirea rece. Cel puțin până acum.

– I-ați vânat?

O înfruntare ușoară umbri fruntea lui Thrawn.

– Bineînțeles că nu, se împotrivi el. Vagaari nu au îndrăznit să vină împotriva Dominației Chiss. Astfel că nu am avut nici un motiv să îi vânam.

– Dar le știi numele, murmură Qennto.

– După cum am spus, le cunosc reputația, insistă Thrawn. Au umblat prin această regiune a spațiului cel puțin în ultimii zece ani, prădându-i în special pe cei slabi și primitivi tehnologic.

– Dar sclavii lor? întrebă Maris. Știi ceva despre ei?

Thrawn dădu din cap.

– Nu am găsit nici unul la bordul acestei aeronave. Judecând după acest fapt și după ce am găsit aici, presupun că erau în drum spre baza lor principală.

– Și au debarcat sclavii ca să nu afle localizarea acestei baze? sugeră Car'das.

– Exact, spuse Thrawn. Chiar și echipajul este în număr mai mic decât te-ai aștepta de la o aeronavă de aceste dimensiuni. Acest fapt arată că nu bănuiau să aibă necazuri, ci se îndreptau hotărât spre casă.

– Da, îmi amintesc că ai menționat pe punte că s-ar putea să aibă echipaj restrâns, spuse Car'das. Cum de ai știut?

– Am dedus din faptul că apărarea era slabă și în mare parte ineficientă, explică Thrawn. Nu au făcut decât să lanseze rachete, toate folosind aceleași contramăsuri pe care deja le văzusem. O aeronavă cu echipaj complet ar fi avut tunari la posturi și ar fi modificat strategic traiectoriile rachetelor. Clar, se așteptau ca escorta să se ocupe de luptă în caz că ar fi fost necesar.

– Și măi nene, cât de greșit a fost, mormăi Qennto. I-ai dovedit chiar de la început.

– Cu greu putem spune dovedit, îi explică Thrawn. Am observat doar că în ambele atacuri o salvă de lasere preceda rachetele într-un mod distinct și previzibil. Când au lansat cel de-al treilea atac, am putut să riposteze chiar în momentul deschiderii trapelor protectoare, detonând rachetele înainte să poată fi măcar lansate. Vânătorii stelari de dimensiunile acelea rareori au suficient blindaj cât să reziste la explozii interne.

– Vezi? spuse sec Car'das, nimic neobișnuit.

Buza de jos a lui Qennto tremură involuntar.

– Mda, zise, corect.

– Și acum ce se întâmplă? întrebă Maris.

– Am să tractez astronava înapoi pe Crustai pentru a o inspecta în totalitate, răspunse Thrawn și mai aruncă o ultimă privire asupra sălii comorilor înainte să se întoarcă spre ușă.

– Întrebare, interveni Qennto. I-ai promis lui Car'das că ne vei da extra marfă ca plată pentru că vă predăm limba basică?

– Nu am formulat în mod precis așa, spuse Thrawn. Dar esențial este corect.

– Și cu cât stăm mai mult, cu atât primim mai mult?

Thrawn zâmbi imperceptibil.

– Ar putea fi posibil. Credeam că sunteți grăbiți să vă întoarceți acasă.

– Nu, nu, nu avem nici o grabă, îl asigură Qennto măturând discret cu privirea sala comorilor.

Nerăbdarea lui de mai devreme, observă Car'das, părea să se fi pierdut fără urmă.

– Nici un fel de grabă.

– Vino, Padawan! se răsti aspru C'baoth întorcându-se pe jumătate ca să privească în urmă. Nu o mai trăgăna.

– Da, Maestre C'baoth, răspunse Lorana grăbind pasul și sperând că va reuși să treacă în viteză prin piața aglomerată fără să dea peste cumpărătorii matinali.

Până acum brolfii ieșiți la cumpărături reușiseră să se dea la o parte din calea lui C'baoth, care pășea zdravăn prin mulțime, dar ea suspecta că în mare parte prezența lui putea fi ușor asemănată cu o furtună apropiindu-se și acest fel îi făcea să îl evite. Ea, din nefericire, nu avea aceeași statură impunătoare, astfel că aproape se izbise de câțiva trecători.

Era frustrant însă că în primul rând nici măcar nu aveau nevoie să meargă atât de repede – aveau suficient timp înainte de începerea negocierilor. Nu, C'baoth era pur și simplu furios: furios pe încăpățănarea negociatorilor brolfi, furios pe reprezentanții Alianței Corporative care se dovedeau și ei la fel de încăpățânați, și mai furios pe cei care întocmiseră inițial contractul și lăsaseră destule porțițe deschise interpretărilor.

Și cu cât se înfură mai tare C'baoth, cu atât mergea mai repede.

Din fericire, Forța o ajuta pe Lorana, astfel că reuși să ajungă la celălalt capăt al pasajului comercial fără să dea peste nimeni și păși pe una dintre străzile largi care împărțeau piața în sectoare. Încă un pasaj comercial de traversat și apoi urmau să urce treptele spre ușile largi de pe latura vestică a centrului administrativ, acolo unde negocierile aveau să se reia curând.

Din nefericire, C'baoth era tentat în zona deschisă să grăbească și mai mult pasul. Strâmbându-se, Lorana îl urmă cât putu de repede

fără să alege, căci știa că va fi catalogată imediat drept nedemnă și nepricepută pentru a deveni Jedi.

Și atunci, fără avertizare, C'baoth se opri brusc în mijlocul drumului.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Lorana extinzându-și Forța și oprindu-se în spatele lui.

Nu detectă nici un pericol sau amenințare în apropiere, doar iritarea crescută a lui C'baoth.

– Maestre C'baoth?

– Tipic, mârâi el cu părul și barba ștergându-i roba când întoarse capul să răspundă. Nervoși și suspicioși, toți până la unul. Vino, Padawan.

Porni spre piațeta dinspre dreapta. Lorana își întinse capul să vadă dincolo de el, urmându-l și încercând să își dea seama despre ce vorbea.

Și atunci văzu doi bărbați venind spre ei prin mulțime: un Jedi împreună cu ucenicul său Padawan. Amândoi îi erau cunoscuți după înfățișare, pășind încrezători prin mulțimea de oameni ca niște lumini în mijlocul unui vârtej de frunze uscate.

Se încruntă, imaginea mentală formată subit atrăgându-i atenția conștientă. *Un vârtej de frunze uscate...*

Când oare începuse să gândească despre cei care nu erau Jedi în felul acesta? Cu siguranță nu așa fusese crescută să gândească despre oamenii cărora își dedicase viața să îi slujească. Putea să fie o atitudine pe care o copiasse de la unii oameni cu care călătorise de când devenise ucenica Padawan a lui C'baoth? Sigur că mulți dintre ei păreau să se considere inferiori celor care purtau sabia de lumină.

Sau oare copiasse atitudinea aceasta chiar de la C'baoth însuși? Așa gândea *el* despre ceilalți oameni?

C'baoth se opri la câțiva metri de intrarea în piațetă și așteptă, iar când cele două siluete treceau de ultimul grup de cumpărători matinali și se îndreptau direct spre ei Lorana îi recunosc.

– Maestre C'baoth, salută Obi-Wan Kenobi ajungând lângă ei împreună cu ucenicul său Padawan, Anakin Skywalker.

– Maestre Kenobi, îi răspunse la salut C'baoth.

Vocea și manierele îi erau politicoase, dar sub cuvinte ascundea o notă de intimidare.

– Ce surpriză! Ai bătut tot drumul de pe Coruscant ca să târguiești prishte?

– Se *spune* că tehnicile horticole de pe Barlok produc cele mai bune fructe, răspunse Obi-Wan calm. Dar tu?

– Știi foarte bine de ce am venit aici, spuse C'baoth. Spune-mi, ce mai face Maestrul Windu?

Pe buza lui Kenobi se văzu un spasm discret.

– Foarte bine.

– Mă bucur să aud acest lucru.

C'baoth își mută atenția asupra tânărului care stătea lângă Kenobi și un zâmbet îi marcă în fine colțul gurii.

– Maestrul Skywalker, corect? Întrebă el pe un ton prietenos.

– Așa este, Maestre C'baoth, răspunse Anakin și Lorana nu se putu abține să zâmbească sesizând gravitatea serioasă din vocea băiatului. Este o onoare să te văd din nou.

– Cum aceeași onoare este și pentru mine să mă întâlnesc din nou cu un ucenic Padawan atât de promițător, îi replică C'baoth. Spune-mi, cum merg antrenamentele?

Anakin se uită mai întâi la Kenobi înainte de a răspunde.

– Întotdeauna se poate învăța mai mult, bineînțeles. Pot doar să sper că progresele mele sunt satisfăcătoare.

– Progresele lui sunt mai mult decât satisfăcătoare, interveni Kenobi. În ritmul de acum, va deveni Jedi înainte să împlinească douăzeci de ani.

Lorana se făcu mică lângă ei. Ea avea deja douăzeci și doi de ani, iar C'baoth nu făcuse nici o mențiune că ar vrea să o recomande pentru titlul de Cavaler Jedi în viitorul apropiat. Era Anakin atât de puternic în Forță, cu mult mai puternic decât ea?

– Și totuși și-a început antrenamentele atât de târziu față de cum se întâmplă în mod obișnuit, observă C'baoth zâmbind încântat spre băiat. Acest lucru îi face avansarea și mai impresionantă.

– Într-adevăr, recunosc Kenobi. În umbra acestor rezultate, cred că a devenit destul de clar și pentru Consiliu că a luat decizia corectă de a-mi permite să îl pregătesc.

Poate că sesizase o ușoară subliniere în această afirmație, căci pentru o jumătate de secundă un nor întunecat păru să umbrească figura lui C'baoth. Apoi umbra pieri și zâmbi din nou.

– A fost o reîntâlnire plăcută, spuse el. Dar negociatorii s-au adunat deja, iar eu am treabă. Bănuiesc că mă veți scuza dacă voi pleca să mă ocup de treburile juridice ale Consiliului.

– Desigur, spuse Kenobi și obrazul i se crispă ușor la auzul sugestiei că el și ucenicul său Padawan nu ar fi venit aici tot cu treburi oficiale din partea Consiliului.

– Dar să nu îmi uit manierele, continuă C'baoth. Acesta este un oraș mare și primitiv, iar tu și Maestrul Skywalker veți dori cu siguranță să apreciați distracțiile pe care le oferă cât timp veți rămâne aici.

Făcu un semn către Lorana.

– Ucenica mea Padawan, Lorana Jinzler, va fi onorată să vă însoțească în explorările voastre.

– Mulțumesc, dar nu cred că va fi necesar, refuză politicos Kenobi și o măsură pe Lorana cu privirea. Ne vom descurca.

– Dar insist, spuse C'baoth pe un ton irevocabil de comandă. Nu mi-aș dori să interveniți în discuții sau din întâmplare să încălcați regulile negocierilor.

Privi spre Anakin.

– Și apoi, îmi imaginez că Maestrul Anakin s-ar bucura de compania unei ucenice Padawan pentru o vreme.

Din nou, Anakin se uită spre Maestrul său.

– Păi...

– Aș considera-o și ca o favoare personală, adăugă C'baoth privindu-l pe Kenobi. Lorana nu are ce face la negocieri, așa că nici eu nu am vreun motiv real pentru care să o țin degeaba acolo. Sunt convins că ar prefera și ea să umble de colo-colo, iar eu m-aș simți liniștit să știu că face turul orașului împreună cu cineva de încredere.

Buza lui Kenobi tresări iar. Nu era deloc mulțumit – Lorana putea să observe acest lucru chiar și fără ajutorul Forței. Dar fusese depășit strategic, o știa și el.

– Cum dorești, Maestre C'baoth, acceptă el. Am fi onorați să ne bucurăm astăzi de compania ucenicei tale Padawan.

– Cât vreți, încheie C'baoth. Acum chiar trebuie să plec. Rămas bun.

Se întoarse și plecă.

Privindu-l depărtându-se, Lorana simți un nod în gât. Fusese perfect mulțumită să șadă în spatele lui C'baoth în timpul negocierilor, iar până acum și el păruse la fel de mulțumit să o aibă lângă el. Făcuse ceva care să îl nemulțumească?

Totuși, oricare ar fi fost motivul, primise niște ordine, chiar dacă nu destul de clare. Îmbărbătându-se, se întoarse spre cei doi Jedi.

Iar Kenobi și Anakin o priveau așteptând.

– Păi, începu ea și tresări când își dădu seama de lipsa de sens a cuvântului.

O ucenică Padawan a lui Jorus C'baoth ar trebui să fie mai rafinată și mai elocventă decât atât.

– Suntem în oraș doar de o zi, dar am luat un ghid turistic de la portul spațial.

– Și noi la fel, spuse Kenobi ridicând ușor din sprâncene.

Clar, nu avea de gând să îi facă fetei viața prea ușoară.

– Maestre Kenobi...

– Știi vreun loc unde să putem mânca niște tarsh maxeri buni? vorbi Anakin optimist. Mie îmi este foame.

Kenobi zâmbi spre ucenicul său Padawan, iar când se uită iar la Lorana simți cum scade tensiunea dintre ei.

– Să știi că și mie îmi sună bine, fu el de acord. Haideți să căutăm un restaurant.

Așezat la balconul camerei de hotel, Doriană îi privi pe cei trei plecând spre unul dintre districtele cu restaurante de dimensiuni medii ale orașului, încruntându-se în timp ce le urmărea plimbarea prin macrobinoclu. Deci Consiliul Jedi l-a păcălit, trimițându-l pe Obi-Wan Kenobi și pe parvenitul acela de ucenic Padawan să stea cu ochii pe C'baoth. Ceea ce *nu* făcea parte din planul lui Sidious.

Dar apoi, aceștia doi păreau să facă o bună carieră tocmai din astfel de treburile. Își aminti foarte clar furia lui Sidious după incidentul de pe Naboo și înfrângerea neașteptată a Federației Comerciale. Armata lor ar fi trebuit să fie în stare să ocupe planeta timp de luni sau chiar ani, creând astfel agitație și paralizare în Senat, stări pe care Sidious și Doriană ar fi putut să le folosească cu efect devastator.

Dar tot acel efort s-a risipit în zadar, mulțumită lui Skywalker și norocului său chior cu care scosese din luptă Astronava de Control al Droizilor Federației Comerciale. Moartea lui Darth Maul sub atacurile lui Kenobi și Qui-Gon Jinn a fost la fel de devastatoare, scurtcircuitând un regim tăcut de teroare care ar fi putut să îi distragă pe Jedi chiar ciuntindu-le grupul atât de închegat.

Și iată-i acum iar pe Barlok, amenințând să interfereze cu planul lui Sidious de a-l elimina pe Jorus C'baoth.

Își mușcă buzele cu furie. Nu – nu de data aceasta. Nu cât timp Kinman Doriană avea ceva de spus în această privință.

În buzunarul lui, aparatul special de comunicații sună încetișor. Continuând să îi urmărească pe Kenobi și tovarășii lui, scoase aparatul și îl deschise.

– Da?

– Apărătorule? chemă o voce aspră de brolf.

– Da, acela sunt, Patriotule, răspunse Doriană. M-am întors așa cum am promis să vă ajut într-un moment de nevoie.

– Ai întârziat, mârâi celălalt. Negocierile au început deja.

– Dar nu s-a luat încă nici o decizie, răspunse Doriană. Avem încă timp să trimitem un mesaj prin care să arătăm că poporul brolf nu vrea să fie înșelat. Este totul pregătit conform instrucțiunilor mele?

– Aproape, spuse Patriotul. Componentele finale trebuie să sosească. Întrebarea este dacă *tu* ai adus contribuția pe care ai promis-o.

– O am chiar aici cu mine, îl asigură Doriană.

– Atunci adu-o, se răsti Patriotul. Al treilea bloc la nord de străzile Chessile și Scriv. Peste două ore.

– Voi fi acolo.

Se auzi un *ping* atunci când legătura fu întreruptă. Își puse aparatul de comunicații la loc și își privi cronograful. Excelent. Adresa nu era mai departe de o jumătate de oră de mers pe jos, ceea ce îi lăsa timp pentru o plimbare lejeră și o supraveghere atentă a zonei înainte de a ajunge la întâlnire.

Dar mai întâi trebuia să vadă ce putea face să îl țină pe Kenobi pe margine, acolo unde îi era locul.

Din fericire, acest lucru nu era o problemă. Oricare ar fi fost scopul acestuia, existau șanse că nu va îndrăzni să facă vreo mișcare mai serioasă fără să consulte mai întâi Consiliul Jedi. Un pic zgândărit sistemul orașului de acces computerizat la rețeaua HoloNet și nimic nu va mai intra și nici ieși din Barlok pentru o zi sau două. Suficient timp pentru el și aliații săi brolfi să își încheie misiunea.

Se așează la birou, își deschise computerul și se apucă de treabă.

Cantina pe care au găsit-o nu avea cel mai promițător decor pe care îl văzuse vreodată Obi-Wan. Dar întocmai ca și Dex's Diner de pe Coruscant, aparențele pot înșela, mai ales când vine vorba de mâncare. Aroma bogată de tarș prăjit umplea aerul, maxerii erau cei mai prezenți în meniu, iar ghidul turistic pe care îl avea Lorana îi acorda o notă impresionantă. Toate ca toate, părea să fie o alegere potrivită.

Un droid WA-2 se grăbi spre ei imediat ce se așezară într-un separeu cu vedere spre stradă.

– Bine ați venit la Panky's, anunță droidul, iar vocea sa electronică părea cumva să fie politicoasă și obosită de suprasolicitare. Cu ce să vă servesc?

– Vreau un tarsh maxer și un suc de bribb, spuse cu nerăbdare Anakin.

Obi-Wan își ascunse un zâmbet. Anakin descoperise sucul de bribb în prima lui călătorie ca ucenic Padawan și de atunci îl comanda ori de câte ori avea ocazia, fie împreună cu mâncarea, fie doar de sete.

– Tot maxer și pentru mine, dar ca băutură vreau o bere Corelliană, îi comandă Obi-Wan droidului.

– Eu am să iau un suc de bribb și o salată de prishte, ceru Lorana apoi îi zâmbi stânjenită lui Obi-Wan. De fapt, Barlok chiar *produce* cele mai bune fructe.

– Așa am auzit și eu, fu de acord Obi-Wan și o studie atent.

Avea înălțime medie, părul brunet și ochii ciudat de gri. O figură inteligentă, un zâmbet drăguț și acel simț al atenției globale format odată cu atingerea Forței. După toate aparențele, fata urma să devină cât de curând un Jedi tipic.

Și totuși, avea ceva care lui i se părea destul de nepotrivit, ceva care nu suna tocmai real. Aerul ei de demnitate și încredere se simțea forțat, ca un accesoriu pe care și-l punea în fiecare dimineață, în loc să facă parte din însăși ființa ei. Și zâmbetul avea aceeași tendință, de parcă îi era teamă că ar putea da de necaz.

La suprafață, totul era în regulă. Dedesubt însă, rămăsese tot o ucenică Padawan care mai avea mult de învățat.

– Nu cred că am mai întâlnit pe cineva până acum care să fie pregătit de Maestrul C'baoth, comentă Obi-Wan după ce droidul plecă. Cum este să studiezi cu el?

Colțurile gurii Loranei se strânseseră cât să fie remarcate.

– O experiență de studiu valoroasă, răspunse ea diplomatic. Maestrul C'baoth are o putere și o percepție adâncă a Forței pe care sper ca într-o bună zi să pot fi și eu în stare să le dobândesc.

– Aha.

Obi-Wan încuviință din cap, mintea fugindu-i înapoi la ultima discuție pe care o purtase cu Maestrul Windu. Fata ar putea avea dreptate, dar în același timp era posibil și ca Maestrul C'baoth să nu

fie deloc atât de puternic în Forță pe cât credea ea. Probabil nici măcar atât de puternic pe cât se credea C'baoth însuși.

Dar să vorbești despre un Jedi cu ucenicul său Padawan era un gest ieftin, mai ales de față cu alt ucenic Padawan tânăr, așa cum era cazul lui Anakin.

– Sunt sigur că vei ajunge, îi spuse el. Din experiența mea, un Jedi poate dobândi atâta putere și percepție a Forței pe cât își dorește.

– În limitele fiecăruia, firește, răspunse Lorana cu regret. Deocamdată nu știu care sunt ale mele.

– Nimeni nu știe până nu și le atinge și le testează, sublinie Obi-Wan. Personal, eu nu cred deloc că ar *exista* astfel de limite.

Un alt droid apărură cu băuturile, aducându-le în echilibru precar pe o tavă. Obi-Wan se sprijini de spătar, gata să prindă paharele cu ajutorul Forței dacă ar fi devenit necesar, dar droidul le așează pe masă fără măcar să verse vreun strop, apoi se retrase. Ridicându-și paharul, Obi-Wan scrută încet și discret întreaga încăpere.

Localurile mici și modeste precum acesta știa prea bine că erau evitate de vizitatori în căutare de senzații tari. Cel mai sigur, clienții erau localnici: brolfi încornorați cu pielea în diverse nuanțe de galben și verde, plus un număr mic din karfii arboricoli din vastele păduri de tisvolt care mărgineau orașul pe două laturi.

Dar mai existau și alte câteva specii prezente, inclusiv alți trei oameni. Probabil ghidul turistic avea ceva influență asupra vizitatorilor. Privirea ajunsese leneșă până în capătul barului din lemn negru, unde un brolf slăbănog, cu pielea mai mult gălbejită, servea băuturi.

Se încruntă.

– Lorana, umanul acela de acolo, cu vesta neagră și cămașa gri, cel care vorbește cu barmanul, l-ai mai văzut vreodată?

Fata se întoarse să se uite.

– Da, făcea parte din grupul care aștepta ieri în afara sălii de negocieri când s-au încheiat discuțiile. Nu îi știu numele.

– Îl cunoști, Maestre? întrebă Anakin.

– Dacă nu cumva greșesc, este chiar Jerv Riske, răspunse Obi-Wan. Fost vânător de recompense, actualmente mare ofițer la curtea magistraților din cadrul Alianței Corporative.

– Cu ce se ocupă un ofițer? se interesează Anakin.

– În general cam cu tot ce îi cere Passel Argente, explică Obi-Wan. Securitate personală, investigații, un pic de mușchi atunci când trebuie

să se colecteze datoriile mai dificile. Mă întreb care dintre rolurile acestea le îndeplinește aici.

– Probabil cel de protector, interveni Lorana. Magistratul Argente conduce echipa de negociatori care reprezintă Alianța Corporativă.

O senzație neplăcută i se furișă pe șira spinării lui Obi-Wan. Capul unei organizații puternice cu ramificații la nivelul întregii galaxii, așa cum era Alianța Corporativă, rareori avea timp să se ocupe personal de o dispută pe marginea unui contract minor cum era cazul aici.

Doar dacă nu cumva disputa de pe Barlok nu era deloc atât de neînsemnată cum o vedea lumea.

Se uită iar spre Riske. Omul încă vorbea cu barmanul, amândoi aplecați peste bar, cu capetele apropiate.

– Anakin, vezi tu farfuria aceea cu miez de nucă de pe bar, chiar lângă Ofițerul Riske? Întrebă Obi-Wan punându-și băutura pe masă. Du-te și ia și tu.

– Sigur, spuse Anakin.

Ridicându-se de pe scaun, porni printre mese.

– Ce l-ai pus să facă? Întrebă Lorana.

– Să îmi dea un motiv ca să mă duc până la bar, spuse Obi-Wan, observându-l pe Anakin înaintând și apreciind distanța și momentul când va ajunge. Încă o masă... acum.

– Așteaptă aici, adăugă el și ridicându-se în picioare porni după ucenicul său Padawan.

Concentrându-și atenția asupra discuției de la bar, se folosi de tehnicile Jedi de îmbunătățire senzorială.

Ajunse la o distanță propice pentru a trage cu urechea chiar când Anakin se apropiase de bar, se băgase între un aqualish și un rodian și începuse să se înfrupte din miezul de nucă.

... centrat în districtul Patameene, spunea barmanul cu voce scăzută. Dar este doar un zvon, bănuiesc.

– Mulțam, îi spuse Riske.

Mâna ofițerului se atinse de cea a barmanului și Obi-Wan zări strălucirea metalului în pumnul închis al barmanului coborând discret dedesubt. Ochii lui brolf se mutară spre el, fruntea încornorată încrețindu-se ușor. Riske surprinse încruntarea și se întoarse, mâna dreaptă căzându-i lejer spre centură, degetele strecurându-se în interiorul vestei.

– De ajuns, Anakin.

Obi-Wan începu să îl dădăcească cu o voce înceată, dar fermă, prinzându-l în același timp de umăr și având grijă să nu întâlnească privirile lui Riske și ale barmanului.

– Încă un pic? întrebă Anakin luând un pumn plin de tashru.

– Bine, dar pentru *după* prânz, insistă Obi-Wan cu fermitate.

Cu coada ochiului îl văzu pe Riske lăsându-și mâna dreaptă jos și simțurile lui înțelesesă că suspiciunile celor doi se risipiseră.

– Doar nu vrei să îți strici pofta de mâncare, mai adăugă el.

Băiatul oftă teatral.

– Biiine, acceptă el.

Cu pumnul plin de nuci, se răsuci pe călcâie și porni înapoi.

Dar în graba lui jucată, se izbi cu umărul de spatele aqualishului chiar când extraterestrul își ridicase băutura la gură, vărsând lichidul roșiatic pe tejghea și pe mâna mare a extraterestrului.

Obi-Wan înjură în gând. Fusese doar un mic accident, așa cum se mai întâmplă prin baruri, fără prea mari urmări. Dar astfel de subtilități se pierdeau în temperamentul și mintea unui aqualish tipic.

Iar acesta era chiar unul deosebit de tipic.

– Tu, copil de om dezmațat... mârâi extraterestrul în limba lui natală, întorcându-se rapid încât mai vărsă o parte din băutură. Ce îți veni de mă deranjezi?

– A fost un accident, spuse Obi-Wan rapid trăgându-l pe Anakin repede chiar în fața lui. Îmi cer scuze pentru neîndemânarea lui.

– Nu este prunc înfășat în viță să cureți tu mizeria după el, se răsti aqualishul spre Obi-Wan cu ochi firoși.

Se uită la Anakin, iar mâna îi coborî spre blasterul de la cingătoare.

– Trebuie să învețe disciplina și bunele maniere.

Obi-Wan își strânse mâna pe umărul lui Anakin simțind furia băiatului. Autodisciplina era una dintre marile probleme ale lui Anakin, termen pe care Obi-Wan încerca să i-l inducă de cel puțin două ori pe săptămână. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl audă băiatul era aceeași predică ținută de un extraterestru morocănos.

– Încet, Anakin, îl temperă Obi-Wan.

Era conștient că toate privirile din cantină se ațintiseră spre confruntare. Micul său act teatral eliminase suspiciunile lui Riske atunci când trăsesse cu urechea, dar suspiciunile puteau atrage după ele răzbunare dacă Obi-Wan era forțat să se dezvăluie ca fiind Jedi.

– Hai, prietene, se adresează el împăciuitoar aqualishului. Sigur că ai moduri mai benefice de a-ți consuma energia. Lasă-mă să îți cumpăr altă băutură și să ne vedem fiecare de ale noastre.

Un moment lung aqualishul îl privi fix, mâna apucând vizibil blasterul. Obi-Wan așteptă nemișcat, cu mintea întrându-i în stare de luptă, mâna pregătită să se strecoare sub tunică și să smulgă de acolo sabia de lumină gata aprinsă dacă și numai când ar fi devenit necesar.

Apoi ceva păru să intervină în mânia aqualishului.

– Un Likstro, ceru el luându-și mâna de pe blaster și arătând paharul pe jumătate gol. Unul mare.

– Desigur, spuse Obi-Wan.

Paharul nu era însă deloc mare, dar nu era momentul și nici locul să se târguiască asupra unor mici detalii. Cu simțurile alerte în cazul unui atac surpriză, se întoarse și îl căută pe barman cu privirea.

– Un Likstro mare, ceru el arătând spre aqualish.

Barmanul aprobă și se grăbi să onoreze comanda. Un minut mai târziu băutura era în fața extraterestrului, plata în mâna barmanului, iar Obi-Wan și Anakin se îndreptau spre separeul lor.

– Nu a avut deloc o băutură mare, mormăi Anakin trecând printre mese.

Obi-Wan aprobă din cap.

– Știu.

– Ceea ce înseamnă că te-a fraierit, concluzionează Anakin cu un ton acuzator în voce. Probabil că așa a vrut de la început.

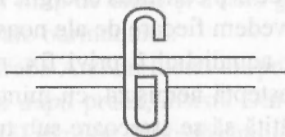
– Posibil, recunosc Obi-Wan. Și ce dacă a vrut?

– Dar noi suntem *Jedi*, mormăi Anakin. Noi nu trebuie să ne lăsăm înșelați în halul acesta.

– Trebuie să înveți să vezi imaginea în ansamblul ei, tânărul meu Padawan, îi aminti Obi-Wan privind în jur. Tot ce am vrut să îndeplinim aici...

Își pierdu vorbele. Riske dispăruse.

Dar la fel se întâmplase și cu Lorana.

Aparent acesta era destinul ei în viață, se gândi Lorana în timp ce înota prin mulțimea de pe pasarelă, să țină mereu pasul cu câte cineva. Mai devreme fusese C'baoth; acum, se chinuia din răspuțeri să îl păstreze pe Riske în raza vizuală.

Trebuia să admită însă că era un studiu interesant al contrastelor. Tehnica lui C'baoth era una directă de a-i intimida pe ceilalți și a-i face să se retragă din drumul lui. Riske obținea același rezultat folosind avantajul fiecărui loc deschis, rareori deranjându-i pe trecători, strecurându-se prin mulțime ca un animal nocturn printre copacii unei păduri.

Maestrul Kenobi spusese despre el că fusese vânător de recompense. Probabil fusese unul foarte bun.

Din nefericire, nu se gândise să îi ceară frecvența de comunicații lui Obi-Wan înainte să plece. C'baoth ar trebui să o aibă, dar știa că nu era bine să îl întrerupă în timpul negocierilor pentru nimic mai puțin important decât o catastrofă iminentă.

Dar Templul Jedi de pe Coruscant avea cu siguranță lista frecvențelor. Evitând un trecător ithorian, își scoase aparatul de comunicații și apelă centrul de comunicații orășenesc pentru un transfer prin HoloNet.

— Enorme regrete, stimate cetățean, se auzi o voce mecanică din aparat. Toate legăturile intersisteme sunt momentan indisponibile. Vă rugăm reveniți.

S-a zis cu încercarea ei. Lorana închise aparatul și îl prinse înapoi la centură, pășind în lateral când văzu doi brolfi imenși ivindu-se în calea ei. Cele două namile trecură de ea, iar ea porni mai departe, întinzându-și gâtul să vadă peste mulțime.

Și văzu că Riske dispăruse.

Se grăbi să avanseze, scrutând strada cu privirea și extinzându-și Forța. Dar nu se mai vedea nici urmă de el.

Calmează-te, Padawan, auzi șoptită în minte admonestarea frecventă a lui C'baoth. Riske nu putea să se depărteze prea mult în scurtul timp cât îl pierduse din vedere. Trebuie să fi intrat într-unul dintre sumedeniile de magazinașe aranjate pe stradă sau să fi cotit pe una dintre aleile înguste care se deschideau la stânga și la dreapta în fața ei.

Rapid, cântări opțiunile pe care le avea. Magazinele erau strâmte, limitându-i drastic libertatea de mișcare. Un om ca Riske, decise ea, va prefera mai degrabă una dintre alei.

Ajunse la ele și se uită în ambele direcții. Nu se vedea nimeni. Când îl zărise ultima oară pe Riske, fusese mai aproape de aleea din stânga, ceea ce făcea din ea alegerea evidentă. Dar el nu părea a fi o persoană obișnuită. Ocolind încă o pereche de trecători, păși pe aleea din dreapta.

Gangul era destul de strâmt, cam cât un autoglisor și jumătate de lat, pe o parte având stivuite containere de gunoi așteptând să fie ridicate. La jumătatea distanței, o altă alee intersecta gangul de-a curmezișul, împărțind acest sector în sferturi. Dacă Riske o luase pe aici, atunci avusese încă două direcții din care să aleagă odată ce a ajuns la mijlocul gangului. Strecurându-și mâna sub tunică, apucă bine sabia de lumină și porni înainte.

Ajunse la intersecția centrală fără vreun incident și privi în toate direcțiile. Riske, din nefericire, nu se vedea în nici o parte.

Pentru o clipă rămase acolo, privind într-o parte și în cealaltă de-a lungul celeilalte alei, simțind în gură gustul amar al înfrângerii. Nu mai avea ce face decât să se întoarcă pe unde venise și să spere că Maestrul Kenobi nu va fi atât de supărat de nereușita ei încât să o raporteze lui C'baoth.

Un freamăt al Forței fu singurul avertisment, dar reacționă la el instantaneu. Sărind un pas în lateral, se răsuci în spate, scoțându-și sabia de lumină de la cingătoare și aprinzând-o.

Discul rotitor plutind pe alee în spatele ei primi o clipă strălucirea soarelui atunci când se înclină discret, modificându-și direcția spre noua ei poziție. Prinzând sabia de lumină cu ambele mâini, îl privi apropiindu-se și întrebându-se de ce s-ar fi chinuit cineva să folosească o armă relativ greoaie ca aceea.

Primi răspunsul o jumătate de secundă mai târziu când discul se fragmentă în trei părți, bucata de deasupra și cea de dedesubt devenind copii ale originalului și deplasându-se în arce largi pentru a o ataca din unghiuri diferite.

Deci deveniseră trei contra unu. Încă nu era o problemă. Făcu un pas înapoi, stabilindu-și mental secvența pe care urma să o folosească împotriva lor. Huruiău intrând în raza de acțiune; și cu o mișcare rapidă unu-doi-trei lovi cu lama strălucitoare în exterior, tăind toate cele trei discuri în jumătăți.

Dar când bucățile secționare ale ultimului disc căzură clănțănind pe asfaltul aleii, un braț se înfășură pe la spate peste umărul ei și o strânse ferm de gât.

Inspiră adânc dezolată. Deci acesta era motivul pentru un atac atât de simplu. Nimic mai mult decât o diversiune, purtând-o în tunelul strâmt al luptei în timp ce Riske ieșea de după un container de gunoi unde se ascunsese și se furișă în spatele ei. Își modifică priza pe sabia de lumină, întrebându-se dacă ar fi avut timp să împungă cu ea în spate înainte ca el să pregătească altă armă în poziție de atac.

– Ușor, fetițo, vorbe o voce domoală în timp ce un obiect dur îi presa gâtul sub urechea dreaptă. Închide-o și pune-o deoparte. Vreau doar să vorbim.

– Despre ce anume? se interesă ea.

– Pune-o deoparte și am să îți spun, insistă el. Haide, fetițo, nu merită să îți pierzi capul pentru atâta lucru.

– Sunt Jedi, îl avertiză ea. Noi nu răspundem prea bine la amenințări.

– Poate un Jedi nu răspunde, fu Riske de acord cu un ton aproape amuzat. Dar tu nu ești deloc Jedi. Te-ai lăsat păcălită mult prea ușor.

Brațul din jurul gâtului se mai strânse un pic.

– Haide. Liniștește-te și stai să vorbim.

Lorana se uită la peretele gangului. Era clar, lăsând ridicolul situației la o parte, dacă ar fi vrut să o ucidă probabil că ar fi făcut-o deja până în acel moment.

– Bine, spuse ea închizând sabia de lumină și agățând-o la loc în cingătoare.

– Ai văzut, nu a fost deloc greu, nu? spuse el blând și desfăcu încheștarea brațului.

– Mă bucur că ești mulțumit, spuse Lorana făcând un pas înainte și întorcându-se cu fața spre el. Despre ce vrei să vorbim?

– Să începem cu tine, sugeră Riske așezând un blaster mic în tocul de sub tunică. De ce te-a pus C'baoth să mă urmărești?

– Maestrul C'baoth nu are nici o legătură, îi spuse ea încercând să îl simtă cu ajutorul Forței.

Era rece și fără emoții, cu detașarea alertă pe care o văzuse de atâtea ori la protectorii profesioniști. Dar dincolo de calm ea putea să simtă o anume onoare sau cel puțin dorința de a-și ține cuvântul dat.

Iar faptul că își pusese blasterul la loc în toc însemna că și el aștepta un anume grad de onoare ca răspuns din partea ei. Știa că trebuia să îl asculte.

– Atunci celălalt Jedi te-a pus? întrebă Riske. Cel care era cu tine în cantină?

Vor veni momente când îți vei dori ca identitatea ta să nu fie cunoscută, îi reamintise C'baoth pe Coruscant. Clar, nu mersese cu Riske.

– Era interesat de tine, da, dar a fost ideea mea să te urmăresc, îi răspunse ea. El a fost doar surprins că o persoană de statura Magistratului Argente vine să conducă negocierile personal.

– La fel pot spune și eu despre Maestrul Jedi C'baoth, comentă Riske. Magistratul Argente a fost și el destul de surprins când a apărut.

Făcu un gest în direcția cantinei.

– Iar acum avem încă un Jedi în joc, acesta din urmă încercând să tragă cu urechea la discuții particulare. Ce joc face până la urmă Consiliul?

– După câte știu eu, Consiliul nu face nici un joc, răspunse Lorana. Noi nu trebuie să luăm partea nimănui în astfel de situații.

Riske pufni nemulțumit.

– Așa cum nu ați luat partea nimănui pe Naboo? întrebă el cu asprime. Am observat că neutralitatea voastră nobilă a fost surprinzător de folos Reginei Amidala și guvernului ei.

– Eu nu știu nimic despre ce s-a întâmplat acolo, răspunse Lorana. Așa cum ai ghicit deja, sunt doar Padawan. Dar *pot* să îți spun că nu Consiliul ne-a trimis aici. A fost ideea Maestrului C'baoth, iar Consiliul doar cu greu i-a acordat permisiunea.

Riske se încruntă.

– Adică el s-a gândit singur să vină la negocieri?

– Păi, de fapt, a reacționat la ceea ce a spus la un moment dat Cancelarul Palpatine, îl corectă Lorana. Dar nu a fost nicidecum ideea Consiliului.

– Palpatine, murmură Riske frecându-și obrazul gânditor. Interesant.

– Rândul meu acum, forță Lorana. Dar *tu* ce cauți prin oraș?

– Încerc să îl țin pe Magistratul Argente în viață, bineînțeles, răspunse Riske pe un ton dintr-o dată sinistru. Mi-a făcut plăcere să

vorbesc cu tine, Padawan. Încearcă și stai departe din calea mea, ne-am înțeles?

Spunând acestea, făcu stânga împrejur și plecă pe alee.

Lorana îl privi până când dispăru prin capătul celălalt în traficul aglomerat al mulțimii de trecători. Apoi, cu un oftat, se întoarse și ea și porni pe drumul pe care venise. Maestrul Kenobi, știa prea bine, nu va fi deloc mulțumit de această poveste.

Fără nici un mod ușor de a o localiza pe Lorana și având toate motivele să creadă că s-ar fi alergat unii pe alții în cerc dacă ar fi încercat să o găsească, Obi-Wan optă să o aștepte pe o bancă într-un părculeț de peste drum de cantină.

Anakin își termina porția de tarsh maxer când fata se întoarse în sfârșit.

– Interesant, comentă Obi-Wan când fata își termină povestea. Deci Magistratul Argente este în pericol, așa o fi?

– Cel puțin așa crede Riske, spuse Lorana cu privirea celui care se îmbărbătează înainte de a primi reproșuri.

De fapt, înțeluse Obi-Wan privindu-i ochii, avea tendința să se aștepte la reproșuri mult prea firesc. Aparent, stilul de a preda al lui C'baoth era la fel de dominator ca întreaga lui personalitate.

– Dar nu părea să creadă că pericolul vine dinspre tine sau Maestrul C'baoth?

– Nu, deși m-a întrebat ce pune la cale Consiliul, răspunse Lorana. Dar părea un comentariu dezinteresat, de parcă era firesc să presupună că într-adevăr Consiliul face jocuri politice. Nu cred că ar fi fost atât de deschis cu mine dacă ar fi crezut cu adevărat că noi complotăm împotriva lui Argente.

– Așa numești tu să fie deschis? Întrebă sarcastic Anakin. Cu sugestii și amenințări?

– Faptul că i-a spus să stea departe din calea lui nu înseamnă neapărat o amenințare, îl corectă Obi-Wan. Protectorii profesioniști precum Riske își fac întotdeauna griji că trecătorii nevinovați sau cei care au intenții bune, dar sunt amatori i-ar putea sta în cale.

– El crede că noi suntem *amatori*?

– Într-o anumită privință a sarcinii pe care o avem de îndeplinit, chiar suntem, îi spuse Obi-Wan rece și se întoarse spre Lorana. Deci tu ce crezi? Este Argente în pericol?

Surpriza își făcu loc pe figura fetei. C'baoth, reflectă el, probabil că nu îi cerea părerea prea des.

– Nu știu, spuse ea. Dar spiritele se ațâță de când Alianța Corporativă depune toate eforturile să intre în posesiunea minelor.

– Îmi imaginez, spuse Obi-Wan. Știi la ce hotel este cazat Argente?

– La Steaua Lucitoare, răspunse Lorana. Cam la un kilometru est de centrul orașului.

– Nicidecum în direcția în care se îndrepta Riske, sublinie Obi-Wan. În schimb este direcția către Districtul Patameene.

– Districtul Patameene? întrebă Anakin.

– L-am auzit pe barman menționându-l în discuția cu el, explică Obi-Wan. Este una dintre subdiviziunile cele mai mari ale orașului, incluzând în același timp și zone foarte avute și zone foarte sărace. Dacă vrem să ne băgăm și noi nasul în oala lor, cred că acolo ar fi un loc bun de a începe.

– Vrei să îl *ajutăm*? se împotrivi Anakin. Credeam că Alianța Corporativă vrea să fure drepturile de folosință a minelor de la brofii.

– Acest lucru trebuie să fie demonstrat în timpul negocierilor, îi aminti Obi-Wan. În orice caz, nu trebuie să ne facem noi griji pentru ei. Sarcina noastră ca Jedi este să protejăm și să păstrăm viața în toată Republica.

– Nu știu, ezită Lorana. Maestrul C'baoth nu era prea mulțumit să vă vadă venind aici. Nu i-ar plăcea nici să interferăm în treburile în felul acesta. Riske și oamenii lui par să aibă controlul lucrurilor, nu ar trebui să îi lăsăm pe ei să rezolve situația?

– Cine interferează cu ce? întrebă Obi-Wan într-o doară și se ridică în picioare. Noi vom face un tur al orașului, exact cum ne-a sugerat Maestrul C'baoth. Dacă avem ghinionul să dăm peste vreun necaz, cine poate spune că ar fi vina noastră?

Au mers pe jos doar zece minute până la marginea cea mai apropiată a Districtului Patameene. Obi-Wan își mișca ochii în toate părțile, sperând că îl va observa pe Riske în mulțime. Dar prins o dată, protectorul părea să fie mai precaut acum ca să nu i se mai întâmple și a doua oară.

– Aici ar trebui să fie marginea districtului, le spuse Obi-Wan când ajunseră la un zid decorat cu piatră și trecură pe sub un arc pietonal. Anakin, ține minte că am venit aici doar ca să ne uităm.

– Sigur, răspunse Anakin cu ochii măturând deja zona, iar cu simțurile ca un darokil de vânătoare smucind lesa. Este în regulă dacă o iau un pic înainte?

– În regulă, dar nu prea departe, îi permise Obi-Wan. Nu vreau să te pierzi.

– Nu o să mă pierd.

Strecurându-se printre doi karfi, băiatul se avântă în mulțime.

– Sigur se descurcă? întrebă Lorana.

– Se descurcă, o asigură Obi-Wan. O fi el un pic neatent, dar are Forța puternică și în general știe să se comporte.

– Trebuie să ai multă încredere în el, murmură Lorana.

Obi-Wan îi aruncă o privire piezișă. Simțise o melancolie ciudată în tonul ei.

– Să înțeleg că Maestrul C'baoth nu are prea multă încredere în tine?

– Maestrul C'baoth a avut câțiva ucenici Padawan de când este în serviciul Ordinului Jedi, spuse fata cu o voce dintr-o dată neutră. Știe ce are de făcut.

– Da, desigur, aprobă Obi-Wan. Are însă o personalitate prea puternică, nu?

– Reputația și-a câștigat-o pe merit, răspunse ea alegând din nou vorbele cu și mai mare atenție. Este priceput, educat și inteligent. Am învățat foarte mult de la el.

– Și totuși nu este un pic prea pretențios?

– Eu nu l-aș caracteriza în felul acesta, se împotrivi fata pe un ton și mai distant.

– Bineînțeles că l-ai caracteriza, o asigură zâmbind Obi-Wan. Am gândit așa și eu despre Maestrul *meu* de multe ori. Și *știi* că Anakin gândește la fel despre mine.

O clipă fata ezită. Apoi, aproape fără să vrea, zâmbi și ea.

– Uneori mă întreb dacă voi fi vreodată în stare să îl mulțumesc, admise Lorana.

– Cunosc senzația, spuse Obi-Wan. Ține minte doar că va trece până la urmă. Iar odată ce vei ajunge Cavaler Jedi, sarcina ta nu va mai consta în a mulțumi un singur Maestru și nici măcar un grup de Maeștri. Sarcina ta va fi să faci ceea ce este corect.

– Aceasta este partea care pare cea mai dificilă, mărturisi ea. Cum poți ști vreodată ce este cu adevărat corect?

Obi-Wan ridică din umeri.

– Când ești liniștit, spuse el. Când ești cu adevărat pe aceeași undă cu Forța.

– Dacă sunt vreodată.

Obi-Wan se strâmbă. Pe de o parte îl avea pe Anakin, care grăbea lucrurile cu atâta nerăbdare încât își depășea mereu limitele, deși trebuia să admită că băiatul reușise să aibă succes de mai multe ori decât greșise. Pe de altă parte, iat-o pe Lorana, atât de impresionată de prezența și reputația lui C'baoth încât îi era teamă chiar să încerce să treacă dincolo de ceea ce știa deja.

Undeva trebuia să existe o cale de mijloc.

Alte câteva minute le parcuseră în tăcere, făcându-și loc printre alți trecători și cumpărători. Obi-Wan rămânea cu ochii în patru, căutând vreun semn legat de Riske sau de orice necaz la care se aștepta să apară în zonă și în același timp păstrând contactul vizual cu țeasta lui Anakin.

În fața lor și mai la stânga se vedea un atelier de reparat auto-glisoare, cu o vitrină de piese strălucitoare în camera de la stradă și câteva siluete muncind în spate. Câțiva brolfi căscau gura în fața vitrinelor de la drum, majoritatea adulți, dar și un adolescent cam de vârsta lui Anakin. Obi-Wan îl privi cu luare-aminte, remarcându-i salopeta brun-roșcată cu multe buzunare. Majoritatea brolfilor nu umblau la ei cu prea multe lucruri; dar băiatul acela părea din genul celor care își duc cu ei micile lor comori.

Zâmbi în sinea lui. Jedi, bățând mereu galaxia în lung și în lat cu mai toate obiectele personale în spate sau prinse la cingătoare, nu ar fi trebuit să îl arate cu degetul pe acel băiat. Privindu-l încă o dată, Obi-Wan își continuă drumul.

Dar spre surprinderea lui, ceva îi atrase din nou privirea. Ceva legat de postura tânărului, poate, sau de modul în care acesta se uita de jur împrejur.

Sau probabil că Forța îi semnală prompt să fie precaut. Încruntându-se, rămase cu privirea fixată pe băiat și își continuă drumul împreună cu Lorana prin mulțime.

Și chiar în timp ce îl urmărea cu atenție, tânărul brolf păși mai aproape de un stand cu motoare repulsoare, un set de clești apărându-i ca prin minune în mână. Privindu-i pe furiș pe muncitorii din spatele atelierului, tăie rapid cablurile de ancorare a două dintre acceleratoare, prinzându-le pe fiecare și strecurându-le sub vestă. Cleștii dispărură și ei, iar o secundă mai târziu băiatul ieșea liniștit din atelier. Întorcând spatele celor doi Jedi care se apropiau, se pierdu în mulțime.

Obi-Wan o apucă de braț pe Lorana.

– Adolescent brolf într-o salopetă brun-roșcată, o instrui el cu voce joasă arătându-i locul unde dispăruse tânărul. Ia-l pe Anakin, căutați-l și urmăriți-l.

– Ce? întrebă Lorana privindu-l uimită.

– Găsiți-l și urmăriți-l, repetă Obi-Wan privind în jur.

La dreapta lor se vedea un gang strâmt printre două clădiri cu zece etaje.

– Du-te.

Încă evident nedumerită, Lorana aprobă din cap și se grăbi să plece. Obi-Wan o văzu prinzându-l pe Anakin de braț; apoi intră în gang, evitând containerele de gunoi pe măsură ce înainta spre centru. Clădirile aveau probabil treizeci de metri înălțime până la acoperișuri, și chiar cu tehnicile Jedi de îmbunătățire a puterii un astfel de salt era peste capacitățile lui.

Dar mai erau și alte procedee. Asigurându-se că nu se uita nimeni nici dintr-o parte, nici din cealaltă, își adună Forța și sări.

Cizmele atinseră zidul din dreapta cam la patru metri deasupra pământului. Îndoindu-și genunchii pentru a atenua impactul, sări din nou înainte să cadă, avântându-se în sus și spre zidul din stânga. Saltul îl aduse alți doi metri deasupra și se împinse iar spre zidul din dreapta, sărind tot mai sus.

Ajunse pe acoperiș doar cu câteva dureri ascuțite în genunchi și în mușchii picioarelor care marcau efortul depus. Alergând spre marginea acoperișului, se aruncă pe burtă și privi în jos.

Străzile arătau la fel de aglomerate din acel loc ca și de jos. Își scoase aparatul de comunicații și îl apelă pe Anakin.

– Skywalker, răspunse prompt vocea lui Anakin. Care este treaba cu un băiat într-o salopetă maronie?

– A furat o pereche de acceleratoare de repulsor de la atelierul din spate, îi explică Obi-Wan punându-și mâna streășină la ochi pentru a-l descoperi pe tânărul hoț în mulțimea de dedesubt.

– Ca acelea pe care le folosim în atașe și sănii repulsoare?

– Exact, răspunse Obi-Wan. Sunt în același timp alegerea potrivită pentru sistemul de accelerare al rachetelor fabricate artizanal.

Se auzi un șuiertat în aparat.

– Am înțeles, spuse Anakin cu vocea dintr-o dată serioasă. Ai văzut în ce parte a luat-o?

– A ieșit din atelier și a plecat spre vest, răspunse Obi-Wan. Dar putea foarte ușor să schimbe direcția... Stai așa.

Se aplecă mai mult peste marginea acoperișului când un punct brun-roșcat îi atrase atenția apoi se pierdu sub o copertină. Privi în partea opusă și după câteva clipe punctul reapăru.

– Uite-l, îl anunță pe Anakin. Se îndreaptă spre nord acum.

– Pe ce stradă?

– Habar nu am, recunosc Obi-Wan. Voi doi unde sunteți?

– Trecem pe lângă o clădire cu o firmă mare albastru-aurie care face reclamă la medicamente, îi spuse Anakin. Peste drum văd atârnat un panou verde...

– Bun, v-am văzut, îl întrerupse Obi-Wan zărindu-i. Mergeți pe următoarea stradă la dreapta voastră și o să îl vedeți cam la un bloc distanță.

Îi urmări cu privirea pe Anakin și Lorana suficient cât să îi vadă grăbind pasul, apoi îl căută iar pe hoț, dorindu-și să fi avut cu el un macrobinoclu. Anakin avea unul, dar în acel moment nu îl ajuta pe Obi-Wan cu nimic.

– Obi-Wan?

Obi-Wan apucă aparatul de comunicații.

– Spune.

– Ne îndreptăm spre nord, raportă Anakin. Cred că îl văd în față.

– Rămâneți unde sunteți, îi ordonă Obi-Wan.

Un brolf cam durduliu ieșise din fața unei vitrine și mergea în întâmpinarea hoțului.

– Cred că tocmai este pe cale să predea marfa. Dă-mi-o pe Lorana.

Un moment de tăcere.

– Da? se auzi apoi vocea clară a fetei.

– Mergi un pic mai înainte față de locul unde ești acum, îi spuse Obi-Wan. Hoțul se întâlnește cu cineva, un brolf ușor obez cu un chimir ultramarin legat peste o tunică bleu.

– Îl văd, îi confirmă Lorana. Se apropie de el... pare că își vorbesc...

– Băiatul îi dă acceleratoarele? întrebă Obi-Wan. Eu nu pot să văd, cel mare stă chiar pe direcția mea.

– Nici eu, spuse cu disperare Lorana. Nu văd... Acum pleacă.

– Blast! mormăi Obi-Wan în barbă când cei doi brolfii se despărțiră.

Tânărul își continuă drumul spre nord în timp ce adultul plecă spre vest.

– I-a dat acceleratoarele?

– Nu pot spune cu siguranță, răspunse Lorana. Îmi pare rău.

Obi-Wan înjură, iar cei doi brolfii își văzură fiecare de drum în direcții diferite. Adultul a avut cu siguranță și timpul și ocazia să preia acceleratoarele. Problema era că putea foarte bine doar să confirme că marfa a fost luată, să verifice dacă nu este urmărit sau să îi dea băiatului alte instrucțiuni.

Dar indiferent în ce a constat întâlnirea dintre cei doi, toată treaba putea foarte bine să fie doar o scenă din activitatea infracțională normală de pe Barlok. Putea să nu aibă nici o legătură cu Passel Argente sau cu paranoia lui Riske.

Dar Riske venise în acel loc să descopere complotul. Obi-Wan găsisese ceva. Merita deci să investigheze mai departe.

Tocmai când el rămăsese blocat pe un acoperiș, la un bloc distanță.

– Atunci nu avem de ales decât să îi urmărim pe amândoi, se decise el privind spre celelalte acoperișuri din apropiere.

Dacă putea să sară pe cel de lângă, apoi pe altul și de acolo să găsească o scară sau un turbolift până jos în stradă...

Dar nu. În plină zi, în mijlocul unui oraș aglomerat, avea toate șansele să îl vadă cineva făcând acrobații și să își dea seama ce era. În clipa în care potențialii atacatori sau complotiști ar fi înțeles că aveau un Jedi pe urmele lor, s-ar fi dat la fund atât de repede și atât de adânc încât și un profesionist ca Riske ar fi întâmpinat dificultăți în a-i descoperi.

– Sunt de acord, se auzi Lorana. Am să îl urmăresc eu pe adult.

Obi-Wan ezită. Lorana era cea mai mare dintre cei doi ucenici Padawan și teoretic mai capabilă. Dar Obi-Wan îi știa capacitățile și experiența lui Anakin, și știa că băiatul putea face față oricărei probleme cu care s-ar fi întâlnit.

Totuși, dacă un lucru îi lipsea Loranei în mare măsură, era încrederea. Nu ar fi ajutat-o dacă o trimitea după adolescent, mai ales când știa că îl auzea și Anakin.

Până la urmă, ar fi trebuit doar să îl urmărească pe brof. Doar nu se apuca să se confrunte sau să se lupte cu el. Trebuia să fie în destulă siguranță.

– Perfect, îi spuse fetei. Ia aparatul de comunicație al lui Anakin, care este conectat direct cu mine, și dă-i-l pe alt tău lui. Care este frecvența ta?

Fata îi dădu repede numărul.

– Ne despărțim, încheie ea. Te contactez când văd că adultul intră la adăpost.

– Perfect, fu de acord Obi-Wan. Spune-i lui Anakin că am să îl ajung cât pot de repede.

Închizând aparatul de comunicații, Obi-Wan se ridică în picioare. Se mai uită o dată peste marginea acoperișului, apoi se întoarse și se grăbi spre scări. Da, ucenicul său Padawan putea face față oricărui necaz s-ar fi ivit.

Probabil.

7

Ca un făcut, Anakin nu a intrat în nici un bucluc cât timp i-a trebuit lui Obi-Wan să coboare în stradă și să îl ajungă din urmă. Tânărul brolf, din partea lui, și-a continuat drumul, aparent neștiind că este urmărit.

Obi-Wan remarcase mai devreme că Districtul Patameene includea atât cartiere înstărite, cât și zone mai sărace locuite de clasa muncitoare. Adolescentul îi dusesese într-unul dintre ghetourile sărace, intrând în cele din urmă într-o clădire dintr-un cartier de case ușor părăginite.

Cvartalul de case era o structură urbană tipică după standardele brolfi, constituit dintr-un aranjament circular de clădiri și blocuri de locuit construite împrejurul unei curți centrale. Curtea fusese gândită ca o zonă comună de odihnă și recreere pentru toți locatarii, dar printr-o gaură lăsată de una dintre clădirile prăbușite Obi-Wan văzu că toată curtea respectivă fusese transformată într-un maidan de gunoi.

– Seamănă cu partea din spatele casei lui Watto, murmură Anakin aplecându-și capul să privească prin crăpătura zidului. Au cel puțin trei proiecte acolo înăuntru.

– Arată vreunul dintre ele cu ceva care să necesite acceleratoare repulsoare? îl întreabă Obi-Wan.

– Greu de spus, răspunse Anakin. Cel din stânga...

– Ține-ți vorba, îl întrerupse discret Obi-Wan.

Simțise un tremur în interiorul Forței...

– Putem să vă ajutăm cu ceva? îi întreabă o voce suspicioasă din spatele lor.

Ținându-și mâinile la vedere, Obi-Wan se întoarse. Trei adulți brolfi veneau spre ei, îmbrăcați în tunicile lor simple uzate, dar curate și îngrijite.

– Nu, mulțumim, le răspunse el politicos. Am remarcat șantierul din interior și ne întrebam ce se construiește.

– De ce v-ar interesa pe voi? îi întrebă purtătorul de cuvânt al grupului.

– Tânărul meu prieten aici de față construia și el atașe de curse, explică Obi-Wan. A rămas fascinat de genul acesta de lucrări.

– Chiar așa? se miră un alt brolf măsurându-l pe Anakin din cap până în picioare. Ce știi despre carburatoarele segmentate în X?

– Nu le-am folosit niciodată personal, răspunse Anakin. Dar pot să le instalez sau să le repar dacă este nevoie.

– Chiar așa?

Adultul brolf își umplu plămânii cu aer.

– Duefgrin!

Se lăsă tăcerea între ei. Apoi, tânărul pe care îl urmăriseră apără la gaura din zid.

– Da, unchiule! strigă el.

– Avem doi oameni aici care se laudă că ar cunoaște sistemele segmentate în X, îi spuse brolful. Mai ai încă probleme cu al tău?

– Nu știu, răspunse tânărul privindu-i neîncrezător pe Obi-Wan și Anakin. Tocmai am făcut rost de o nouă valvă de compresie. Poate că așa o să îi dau de cap.

Obi-Wan își stăpâni o grimasă. Deci acesta fusese târgul dintre el și adult acolo în piață. Tânărul îi dăduse acceleratoarele furate și primise valva de compresie în schimbul lor.

Ori așa, ori furase valva mai devreme, caz în care ar avea încă la el acceleratoarele.

– Doar în cazul în care carburatorul nu are o problemă cu stabilitatea pe spate, spuse Anakin. Ce tip de cuplu ai instalat pe repulsor? Binar sau terțiar?

– Binar, răspunse Duefgrin. Nu mi-am putut permite un terțiar.

– Lasă-mă să mă uit, se oferi Anakin pornind spre el. Dacă am voie, adăugă el uitându-se la Obi-Wan.

Obi-Wan îi privi întrebător pe cei trei adulți brolfi.

– Sigur, dă-i drumul, îl încurajă unchiul lui Duefgrin dând din mână. Cu cât își pune rabla mai degrabă în funcțiune și o scoate din curte, cu atât mai repede vor înceta vecinii să mai facă reclamații.

– Mulțumim, răspunse Obi-Wan și îi tăie mental pe cei trei adulți de pe lista suspectilor.

Dacă erau dispuși să lase orice străin să intre în curtea lor, probabil că nu aveau de ascuns nici un fel de complot.

– Bine, Anakin, dar repede.

– Sigur că da, îi răspunse Anakin peste umăr.

El și Duefgrin, remarcase Obi-Wan, erau deja pe aceeași lungime de undă în discuțiile lor mecanice.

– Sunt gata să mergem când vrei și tu.

– Te-am mai auzit spunând așa, comentă Obi-Wan doar pentru el în timp ce îi urmă în curte.

Duefgrin putea totuși să se fi aventurat cu un grup de complotiști fără știrea unchiului său. Nu îi strica lui Obi-Wan să se învârtă un pic prin cvartal cât timp lucrau băieții la repulsoare, extinzându-și Forța pentru a simți orice semn de intenție violentă.

Și după aceea îl va lua pe Anakin de la orice construia Duefgrin și se vor duce să vadă ce noroc a avut Lorana.

Hoțul brolf cel tinerel, remarcase Lorana, părăsise lejer locul de întâlnire, fără să dea semne că ar fi suspectat că este urmărit și fără să îi pese măcar dacă era sau nu urmărit.

Adultul brolf era însă altă Giju în altă traistă. Era evident nervos și suspicios atât cât putea să fie fără să bată la ochi. La fiecare al zecelea pas arunca o privire fugară peste umăr, traversând și retraversând strada cel puțin o dată la fiecare intersecție. La fiecare intersecție schimba direcția, uneori oprindu-se la vreo tarabă de pe marginea străzii, pretinzând că evaluează marfa, dar de fapt studiind pietonii din urma lui.

Era atât de absurd încât te lua râsul. Dar Lorana nu simțea deloc nevoia să râdă. Riske era un profesionist, afișând comportamentul și subtilitatea unui profesionist. Broful acesta era exact contrariul: un complotist amator, cu lipsa de finețe și abilitate a unui amator. Dar amatorii – deloc calculați, fără să gândească și imprevizibili – erau deseori cei mai periculoși oponenți.

Din fericire, tot amatorii erau cei mai ușor de înșelat. Lorana învățase câteva trucuri, în timpul anilor săi de antrenament Jedi, pentru a urmări oamenii, în ultima oră reușind să le folosească pe toate. Varia distanța la care se afla față de brolf, se strecura prin ganguri și străzi laterale pentru a-l depăși și destul de des își schimba înfățișarea punându-și gluga robei pe cap sau coborând-o pe umeri, sau legându-și părul la spate cu o fundă în loc să îl lase să fluture liber.

Până la urmă paranoia brofului păru să se mai domolească și drumul lui întortocheat se stabilă într-o singură direcție, spre nord-vest. Lorana rămase cât putu de mult în urmă, privind ornamentele și calitatea locuințelor și magazinelor din jur diminuându-se treptat, pe măsură ce intrau tot mai mult într-una dintre zonele mai sărace ale districtului.

Dacă în cartierele înstărite clădirile aveau ziduri și garduri înalte până la șold pentru a delimita proprietățile, în acest loc hotarele erau marcate de garduri vii foarte dese sau de plante și flori specifice locului. O bună parte dintre pietonii pe care îi întâlnea purtau tunici cu însemnele Breslei Minerilor, văzu ea, și mulți se opreau din treburile pentru a privi lung după ea când trecea pe lângă ei.

Nu o dată s-a gândit să îl apeleze pe Obi-Wan și să îi ceară sfatul sau ajutorul. De prea multe ori era gata pur și simplu să se întoarcă din drum și să revină în atmosfera sigură oferită de centrul orașului, lăsând orice complot sau conspirație în seama celor care aveau într-adevăr mai multă pregătire și experiență în astfel de treburile.

Dar de fiecare dată a inspirat calm, și-a extins simțurile în interiorul Forței și a mers mai departe. Un Jedi nu ar trebui să se întoarcă niciodată din drum doar pentru că pare greu sau periculos.

Tocmai trecea de un gard viu când simți un freamăt în Forță.

Continuă să meargă înainte, rezistând impulsului de a se opri. Sentimentul de amenințare era încă prea difuz, astfel că dacă s-ar fi oprit în acel moment nu ar fi făcut decât să își avertizeze inamicii necunoscuți că i-a remarcat. Câțiva pași, un pic de neglijență din partea lor și așa ar trebui să fie capabilă să întoarcă scorul în favoarea ei atunci când dușmanii ar fi acționat.

Răbdarea i-a fost răsplătită. După câțiva metri sentimentul de amenințare deveni brusc clar: doi brolfi, venind repede, dar în liniște în spatele ei, ambii fierbând de suspiciune. Surprinse șoapta metalului frecat de țesătură...

Se opri brusc, mâneca robei agățându-se scurt de gardul de lângă ea atunci când se răsuci cu fața spre ei.

– Da? întrebă ea pașnic.

Cei doi brolfi tresăriră surprinși, oprindu-se bulversați la câțiva metri de ea. Cel mai mic dintre cei doi, văzu Lorana, avea un blaster antic ascuns pe un șold, de parcă faptul că îl ținea presat de picior ar fi reușit să îl ascundă vederii. Cel mai zdravăn avea o armă mai puțin sofisticată, dar la fel de periculoasă: un târnăcop minieresc.

– Ce cauți pe aici? se interesă cel mai mic.

– Nu este o stradă publică? întrebă Lorana.

– Nu este locul tău aici, lătră cel mai mare pășind spre ea și agitând fără astâmpăr târnăcopul. Ce cauți?

– Ce se poate găsi pe aici ca să caute cineva? îl contracara ea cu inima luând-o binișor la pas.

Acum era momentul. Cumva, deși nu era deloc sigură cum, reușise fără nici o îndoială să găsească amenințarea pe care Riske încerca să o localizeze.

Întrebarea era acum ce trebuia să facă mai departe. Pentru că acești doi brolfi – sau aceștia doi împreună cu cel pe care îl tot urmărise – nu erau decât puietii de la marginea pădurii. Dacă își scotea sabia de lumină nu ajungea să afle mai mult din detaliile complotului și nici cine stătea, de fapt, în spatele lui. Trebuia deci ca ei să o ducă la conducătorii lor.

Și pentru ca ei să facă acest lucru, trebuiau să gândească despre ea că este doar o fată lipsită de apărare.

– Ce mai contează, comentă ea și se dădu un pas înapoi spre gardul viu din apropiere. Dacă vreți să plec de aici, am să plec.

– Nu așa repede, spuse cel mai mic brolf încurajat evident de aparenta ei nervozitate. Unde te grăbești?

– Nu mă grăbesc, răspunse Lorana.

Mai făcu un pas înapoi, sperând să nu ajungă la capătul gardului viu.

– Sunt doar gata să plec, atâta tot.

Se uită într-o parte, vrând să știe din care clădire ieșiseră cei doi brolfi. Aparent, ochise chiar clădirea cu pricina.

– Pune mâna pe ea, Vissfil, se răsti cel mai mic brolf scoțându-și blasterul și întinzându-l nervos spre fată. Știe.

– Ba nu știu nimic, protestă Lorana făcând un ultim pas înapoi spre gardul viu.

Vissfil se repezea la ea cu târnăcopul ridicat în aer.

– Vă rog, nu mă răniți.

Ridică brațele spre târnăcop, ca și cum ar fi sperat că poate opri o posibilă lovitură. Atrăgându-i atenția lui Vissfil asupra brațelor ei ridicate și cu matahala blocându-i celuilalt vederea, Lorana folosi Forța ca să își smulgă sabia de lumină de sub tunică și să o îndese la loc sigur în mijlocul gardului viu de lângă ea.

– Ia-i comunicația, ordonă brolful mic în timp ce Vissfil își trecuse târnăcopul într-o mână, iar cu cealaltă îi desfăcea roba.

– Da, da, știu și eu, mormăi Vissfil.

Cu toată mărimea lui impresionantă, nu se simțea deloc confortabil să o percheziționeze. Îi găsi aparatul de comunicații și îl trecu în buzunarul tunicii sale; apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, îi desfăcu centura cu buzunare.

– Nici o armă, anunță el și se retrase un pas. Ce facem cu ea?

– O ducem la Apărător cred, răspunse celălalt.

Gesticulă spre clădirea pe care o privise mai devreme.

– El o să știe ce să facă. Pe aici, umano.

Traversau toți strada când Lorana auzi un sunet discret în spatele ei și se uită pe furiș spre brolful mai mic scoțându-și un aparat de comunicații de sub tunică.

– Ce? mormăi el.

Nu putea să audă vocea de la celălalt capăt, dar era imposibil să treacă cu vederea tresărirea bruscă a extraterestrului.

– Bine, mormăi brolful apoi își puse aparatul la loc și îi anunță: Schimbare de planuri.

Păși lângă Lorana și își propti țeava blasterului de spinarea ei.

– Mergem spre clădirea de acolo.

Arată spre o casă albastră în stânga lor. Lorana simți un nod în gât. Casa pe care i-o arătase părea să fi fost abandonată de ani buni. Singurul motiv pentru care ar duce-o acolo ar fi un interogatoriu serios sau mai degrabă ca să îi închidă gura permanent.

Pe de altă parte, nici ei nu știau cine îi aștepta acolo. Putea deci să le facă jocul și să își aștepte ocazia, urmărind orice semn care ar fi însemnat că jocul se apropia de sfârșit.

Intenția brolfului fiind mascată puternic de propria lui nervozitate, atacul cu blasterul paralizant o luă complet pe neașteptate. Încă înainte de a căuta o contramăsură din cele învățate, valul electric o străbătu și îi amorți nervii, aruncând-o într-o negură totală.

– Deci? Mârâi brolful care își spunea Patriotul.

Doriana nu se obosi să răspundă. Stând la fereastră, îi privea pe Vissfil și pe fratele său mergând pe alea desfundată spre casa albastră dărăpănată, cărând cu ei silueta leșinată a ucenicei Padawan Lorana Jinzler.

Cei doi idioți aproape că ar fi adus-o pe fată la ei, dacă nu s-ar fi uitat Doriana pe fereastră să îi vadă venind...

Așteptă până când grupul celor trei dispăru înăuntru. Apoi, cât putu de încet, se întoarse cu fața spre Patriot.

– Dacă acesta este un exemplu de securitate, articolul el fiecare cuvânt, mare minune că nu v-au atârnat pe toți la panoul rușinii până acum.

– Nu avem nici o problemă, insistă Patriotul. S-a întâmplat să apară această fată umană, dar nu are timp să își alerteze prietenii pe care i-ar putea avea.

– Vreo armă?

– Nici una, răspunse Patriotul.

Doriana se încruntă.

– Cum nici una?

– Nu suntem nici noi copii, Apărătorule, mârâi Patriotul. Știm cum să percheziționăm pe cineva care ar putea ascunde arme.

– Bineînțeles că știți, spuse Doriană simțind cum îl înțepă pielea de enervare.

Jinzler trebuie să le fi dat sabia de lumină lui Kenobi și Skywalker, știind că s-ar fi dat imediat de gol cu ea. Să însemne acest lucru faptul că ceilalți doi erau deja în apropiere, așteptând momentul prielnic să intervină?

Indiferent, trecuse destul timp și trebuia să încheie treaba.

– Aveți acceleratoarele care vă mai lipseau? întrebă el.

– Jhompfi tocmai a sosit cu ele, răspunse Patriotul. I le-a dat lui Migress, care a plecat deja spre locul unde se assemblează racheta. Vor fi instalate în cel mult o oră.

– Jhompfi fiind cel pe care l-a urmărit fata umană, bănuiesc?

Patriotul își miji ochii.

– Am spus deja că nu ne poate produce nici un rău. Vom părăsi cvartalul acesta de îndată ce îți vei îndeplini și tu partea ta din învoială. Totul merge bine.

– Desigur, spuse în silă Doriană.

Totul mergea bine; exceptând faptul că Jinzler putea să îl identifice pe Jhompfi după figură și, bineînțeles, că îl văzuse și cu acceleratoarele...

Inspiră din nou adânc, păstrându-și șuvoiul de gânduri doar pentru el. Evident, Patriotul și tovarășii lui erau niște idioți. Dar știuse deja lucrul acesta când a făcut înțelegerea cu ei.

– Eu tot nu înțeleg de ce este nevoie de atâtea acceleratoare, întrebă Patriotul pe un ton în care se simțea suspiciunea. O rachetă normală ar avea nevoie doar de două.

– O rachetă normală ar zbura prea sus deasupra pieței, acolo unde forțele de securitate ale lui Argente ar putea-o distruge lejer, îi sublinie Doriană. Arma pe care am proiectat-o pentru voi este cunoscută sub apelativul Vicleanul – un proiectil care va zbura la o înălțime de un stat de om direct prin arcada clădirii administrative, își va găsi apoi drumul de-a lungul coridoarelor spre sala de conferință, iar acolo va exploda, distrugându-i pe toți trădătorii și posibili trădători deopotrivă.

– Așa pretinzi tu, comentă Patriotul pe același ton suspicios. Nu am mai auzit până acum de o armă care să își găsească direcția printr-o clădire fără să fie controlată complet de un sistem de droizi.

– Tocmai pentru că nici una dintre armele despre care ai auzit până acum nu a fost dotată cu sistemul meu special de ghidare, îl lămuri Doriană și își scoase un infocard din buzunar. Va localiza arcada exterioară și de aici își va căuta țintele oriunde s-ar ascunde.

– Fără ca emisia senzorilor să îi fie detectată? întrebă Patriotul preluând curios infocardul.

– Nici detectată și nici bruiată, îl asigură Doriană. Nu folosește frecvențele obișnuite de detectare pe care le monitorizează forțele de securitate.

De fapt, infocardul nu se baza deloc pe senzori. Nu era nimic mai mult decât un ghid programat geografic pentru a conduce racheta pe un curs precis pe care Doriană însuși îl stabilise în ultima lui călătorie pe Barlok. Adică în loc să îi caute pe negociatori, în cazul în care C'baoth s-ar fi decis brusc să țină întâlnirea de mâine dimineață în altă sală, racheta urma să se ducă într-un loc complet greșit. Ceea ce ar fi fost jenant, ca să nu spunem dezastruos.

Dar așa ceva era puțin probabil, la fel cum nici Patriotul împreună cu complotiștii lui de doi bani nu putea să sesizeze cât de groasă era perdeaua de fum pe care le-o trăsese peste ochi. Nimic nu îi impresiona mai tare pe oameni decât percepția că li s-a dat pe mână cine știe ce tehnologie exotică.

– Atunci victoria noastră este asigurată, se bucură Patriotul jucându-se cu infocardul între degete.

– Este, într-adevăr, îl aprobă Doriană. Încă o problemă la final, în acest caz. Plănuiați să vă întoarceți la casele voastre când plecați de aici în seara aceasta?

– Da, bineînțeles, răspunse încruntat Patriotul. Avem nevoie și noi de o masă bună și un somn...

– Pe care vi le veți asigura doar dacă veți merge departe de casele voastre, îl întrerupse Doriană. Din acest moment trebuie să stați departe de familiile voastre și de ceilalți prieteni.

Întregul corp al Patriotului se cutremură în spasme, de la picioare și până la o scuturătură ușoară a capului.

– Ce tot spui!?

– Spun că mâine la prânz, cu Magistratul Argente și Maestrul de Breaslă Gilfrome zăcând morți, autoritățile se vor năpusti asupra locuințelor fiecărui membru al breslei voastre, îi explică Doriană pe un ton rece. Tu și prietenii tăi nu trebuie să rămâneți acolo și nu este necesar să știe nimeni unde ați plecat.

– Dar pentru cât timp?

– Pentru cât timp este necesar, răspunse Doriană. Să nu îți imaginezi că nu am dreptate, Patriotule. Din acest moment tu și ceilalți veți deveni fugari, ascunzându-vă chiar de cei pentru care vă riscați viața din dorința de a le proteja lor viața și prosperitatea.

Își ridică sprâncenele.

– Dacă nu sunteți suficient de capabili să faceți acest sacrificiu, acum este momentul să vă deziceți de jurămintele pe care le-ați făcut.

Patriotul se îmbătoșă grabnic, decizia conturându-se evident pe figura lui.

– Vom face tot ce este necesar pentru breasla noastră și pentru oamenii noștri, afirmă el cu tărie. Vom plăti noi prețul pentru toți ceilalți.

– Atunci ești într-adevăr un brof de onoare, îl laudă Doriană cu gravitate.

Pe mulți, imaginea unei vieți de fugar i-ar fi făcut să se gândească încă o dată, mai serios, la ce se angajau. Dar pentru Patriot și prietenii lui, un astfel de potențial viitor sumbru se adăuga la noblețea și strălucirea complotului lor nebunesc.

De altfel tocmai din acest motiv îi recrutase Doriană pentru această misiune. Proști, plini de mânie și influențabili, erau pionii perfecți pentru planul lui. Sarcina va fi dusă la îndeplinire, iar Doriană însuși va pleca din acel loc, înainte ca vreunul dintre ei să își dea seama ce se întâmplase în realitate. Dacă vor înțelege vreodată.

– În acest caz aici și acum pornim împreună pe calea către un destin glorios, continuă el. Măine la prânz aceste negocieri trădătoare se vor încheia în praful și pulberea istoriei, iar mineralele prețioase de pe Barlok vor rămâne pe veci în mâinile poporului brof.

– Iar cei care și-ar dori să ne trădeze vor cunoaște prețul unei astfel de trădări, intonă solemn Patriotul. Poporul brof își va rămâne adânc îndatorat, Apărătorule. Într-o bună zi, jur, ne vom plăti această datorie.

– Jur și eu la rândul meu că mă voi întoarce să recuperez această datorie, spuse Doriană, în ciuda faptului că nu își putea imagina un lucru mai puțin probabil. Trebuie să mai fac un mic reglaj rachetei după ce instalați acceleratoarele, iar apoi voi pleca pentru a-mi pregăti rolul în această mântuire a poporului brof. Asigurați-vă că poziționați racheta fix pe locul pe care l-am stabilit. Doar de acolo o veți putea lansa în conul de umbră al senzorilor pentru a nu fi detectată.

Și doar de acolo, adăugă doar pentru el, va urma cursul programat spre destinația propusă.

– Așa vom face, promise Patriotul. Atunci, în cinstea victoriei noastre, Apărătorule!

Doriana zâmbi.

– Da, șopti el. În cinstea victoriei noastre.

Car'das remarcase la prima lor apropiere de asteroidul lui Thrawn că baza propriu-zisă părea remarcabil de bine ascunsă. Doar când se apropiau acum a doua oară înțelese cum reușise comandantul să realizeze trucul.

În loc să fie construită pe suprafață, baza era situată înăuntru.

Înăuntru unui tunel lung și întortocheat, pe care timonierul Șoi-mului Săltăreț îl urma cu o precizie mult mai mare decât era necesar.

– Un loc impresionant, exclamă Car'das cu voce tare pentru a-și acoperi nervozitatea produsă de priveliștea pereților care zburau pe lângă ei. Este o construcție tipică pentru Chiss?

– Deloc, răspunse Thrawn cu o voce ciudată în timp ce privea prin hubloul central. Cele mai multe baze sunt situate pe suprafață. Am vrut ca aceasta să fie mai dificil de penetrat pentru potențialii inamici.

– De parcă ar fi cine știe ce idee originală, interveni Qennto.

Vocea îi era normală, dar Car'das putea să remarce o oarecare încordare în jurul ochilor, cum stătea așa și privea atent manevrele pilotului.

– Ați făcut apropierea mai greoaie astfel încât un atacator să fie nevoit să vină spre voi foarte încet. Sigur că asta face ca și ieșirea astronavelor voastre să fie la fel de greoaie, dar acesta este prețul pe care trebuie să îl plătiți.

– Avem soluții pentru a minimiza această problemă specială, îi spuse Thrawn. Actualmente, Flota Chiss de Apărare lucrează cu acest concept într-o altă bază, la o scară mult mai mare și mai sofisticată decât aici. Interesant.

– Ce anume? întrebă Car'das.

– Acel model de lumini colorate aprinse între balizele de apropiere, răspunse Thrawn arătând spre zidul din față. Indică prezența unor vizitatori.

– Înseamnă că este de bine sau de rău? întrebă Maris.

Thrawn dădu din umeri.

– Depinde cine sunt vizitatorii.

Trei minute mai târziu depășeau ultima curbă, apoi tunelul se deschidea într-o cavernă largă. Pe peretele îndepărtat, roca prinsese viață de la balizele strălucitoare și hublourile luminate, cu opt astronave așezate pe diferite stații de andocare. Patru dintre ele erau

vânătorii stelari pe care Car'das îi văzuse deja în acțiune, două erau navețe micuțe de transport, iar a opta era un crucișător cam de mărimea *Șoimului Săltăreț*. Însă în loc de formele lin conturate ale astronavelor militare, acesta era tot numai colțuri și unghiuri ascuțite.

– Aha, spuse Thrawn. Musafirii noștri sunt din A Cincea Familie Conducătoare.

– Cum îți dai seama? întrebă Maris.

– După designul și însemnele astronavei, răspunse Thrawn. Pot spune, de asemenea, că vizitatorul se trage dintr-o ramură genealogică directă, dar periferică a familiei.

– Deci este de bine sau de rău? întrebă Car'das.

– În mare parte neutru, răspunse Thrawn. A Cincea Familie are interese aici în regiune, așa că pare a fi mai mult un control de rutină. Cu siguranță cineva de rang înalt, din partea Primei sau celei de-a Opta Familii, ar fi venit să ne muștruluiască.

Car'das se încruntă lângă Maris. Să îi *muștruluiască*?

– Vă invit, bineînțeles, pe toți să fiți musafirii mei la ceremonia de întâmpinare, adăugă Thrawn în timp ce *Șoimul Săltăreț* se îndrepta spre o stație de andocare liberă. Veți vedea că este cât se poate de interesant.

Interesant, în opinia lui Car'das, era totuși un cuvânt mult prea ponderat.

Mai întâi, au intrat în sala de primiri. În primul moment părea să nu fie decât o încăpere cenușie, goală și fără decorațiuni, chiar la ieșirea din stația de andocare. Dar printr-o simplă apăsare a unui buton ascuns totul se schimbă brusc. Pupitre colorate se deschiseră în pereți, răsucindu-se și poziționându-se la orizontală. Draperii coborâră din tavan, împreună cu formațiuni care fluturau ca niște stalactite, amintindu-i lui Car'das de porțiunile înghețate ale aurorei boreale. Dalele podelei nu s-au întors și nici nu s-au reconfigurat, dar modele elaborate de lumini colorate au apărut prin suprafața transparentă, unele dintre ele rămânând aprinse sau pulsând liniștit, în timp ce altele construiau secvențe care creau iluzia unor ape curgătoare. Fiecare culoare din spectru era prezentă, dar galbenul era în mod clar favorizat.

Un spectacol impresionant la care s-a adăugat, nu mai puțin impresionant, personajul chiss care a pășit prin portal un minut mai târziu. Intră flancat de doi tineri chiss îmbrăcați în uniforme de culoare galben închis și purtând la centuri câte un blaster mic; ținuta personajului consta într-o robă cenușie cu falduri elaborate, guler

galben și un model generos, galben și el. Deși nu era mult mai bătrân decât Thrawn, se simțea prezent în atitudinea lui un aer de noblete și mândrie, ținuta celui născut să conducă. Mișcările escortei sale erau ferme și rafinate, ceea ce îi lăsa lui Car'das impresia că executau un concurs subtil împreună cu cei patru luptători în uniforme închise la culoare pe care îi adusese Thrawn, prin care să își dovedească unii altora care grup putea să arate cel mai impunător.

Urarea de bun venit și răspunsul vizitatorului au fost adresate în limba cheunh, bineînțeles, și încă o dată Car'das reuși doar să prindă ocazional câteva cuvinte. Dar tonul și construcția frazelor, împreună cu gesturile și mișcările la fel de formalizate, aveau în ele încărcătura unui ritual antic care lui i se părea fascinant.

Era o atitudine pe care, din păcate, tovarășii lui nu o apreciau. Maris, dezgustată într-un mod filozofic de corupția structurală din Republică, avea prea puțină răbdare să urmărească ritualuri oficiale de orice fel și privea desfășurarea primirii cu o detașare politicoasă. Cât despre Qennto, el se simțea doar plictisit.

Ceremonia primirii se încheie, cele două gărzi chiss în uniforme galbene ocupă poziții de pază la intrarea în astronavă, iar Thrawn îl conduse cu un gest pe vizitator spre locul unde așteptau cei trei oameni.

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe Aristocra Chaf'orm'bintrano din A Cincea Familie Conducătoare, spuse el trecând din limba cheunh în sy bisti. Aceștia sunt negusori k'rell'ni, vizitatori dintr-o lume foarte îndepărtată.

Chaf'orm'bintrano rosti ceva, pe un ton mai degrabă sever.

– În limba sy bisti, Aristocra, dacă se poate, îl rugă Thrawn. Ei nu înțeleg cheunh.

Chaf'orm'bintrano pufni, tot în cheunh, și colțurile gurii lui Thrawn se încordară subit.

– Aristocra Chaf'orm'bintrano nu este interesat să comunice cu voi deocamdată, traduse el. Unul dintre războinicii mei vă va conduce la cabinele voastre.

Privirile i se mutară scurt pe Car'das.

– Scuzele mele.

– Nu este nevoie de scuze, Comandante, îl asigură Car'das cu un nod în gât și se înclină ușor spre Chaf'orm'bintrano. Absolut deloc.

Cabinele pe care Thrawn le rezervase pentru ei erau construite cam în același stil ca și cele de pe *Șoimul Săltăreț*, deși ceva mai

spațioase. Aveau la dispoziție de această dată și două cabine de dormit în loc de una, cu o stație comună de îmborspătare și igienizare situată între ele. Qennto și Maris fură îndrumați spre una dintre cabine, în timp ce Car'das fu condus spre cealaltă. Inspectându-și camera, Car'das descoperi spre uimirea lui că toate hainele și celelalte lucruri personale fuseseră deja aduse din cabina pe care o ocupa pe *Vânătorul de Chilipiruri* și aranjate ordonat în diversele sertare. Aparent, Thrawn plănuia o ședere mai lungă pentru ei.

Se plimbă o vreme încolo și înapoi prin încăpere, încercând să nu se gândească de ce le dezaproba Chaf'orm'bintrano prezența în teritoriul Chiss. O oră mai târziu, un războinic se opri în liniște la ușa lui, aducând o tavă cu mâncare. Car'das se gândi să vadă ce făceau Qennto și Maris, dar apoi își spuse că dacă ei ar fi vrut să le țină companie ar fi putut să vină la el, astfel că rămase să mănânce singur.

După masă se așează la pupitrul computerului și încercă procedura pe care o învățase de la Thrawn la bordul *Șoimului Săltăreț* pentru accesarea listelor vocabularului cheunh. Procedura funcționa și pe acel computer, astfel că se puse pe studiu.

După alte cinci ore, când deja moțăia pe pupitru, un alt războinic chiss veni să îl ia din cabină.

Îl conduse într-o sală întunecată, aproape copia Frontalului Vizual de Triangulație de pe *Șoimul Săltăreț*. În acest caz, hubloul imens dădea spre caverna de andocare din afara bazei, unde Car'das observă focurile strălucitoare ale motoarelor unei astronave care ieșea prin tunel.

– Bună seara, Car'das, îl întâmpină Thrawn de pe unul dintre locurile situate pe o latură a sălii. Sper că ai avut o zi productivă.

– Da, destul de productivă, îi răspunse Car'das apropiindu-se și așezându-se lângă el. Am mai repetat lecțiile de limbă pe care le-am făcut până acum.

– Da, știu, spuse Thrawn. Am vrut să îmi cer scuze față de tine pentru lipsa de curtoazie a lui Aristocra Chaf'orm'bintrano.

– Îmi pare rău că nu ne place, răspunse Car'das cât putea de diplomatic. Am urmărit cu mare interes ceremonia de primire și mă așteptam să văd și alt comportament chiss.

– Nu a avut nimic personal cu voi, îl asigură Thrawn. Aristocra Chaf'orm'bintrano consideră prezența voastră aici drept o amenințare la adresa Dominației.

– Pot să întreb din ce cauză?

Thrawn dădu din umeri.

– Pentru unii, necunoscutul reprezintă întotdeauna o amenințare.
– În unele cazuri au dreptate, recunosc Car'das. Pe de altă parte, voi, poporul Chiss, păreți destul de capabili să purtați o bătălie.

– Poate, spuse Thrawn. Sunt momente când mă întreb și eu. Spune-mi, înțelegi conceptul de neutralizare a unui potențial inamic înainte ca acel inamic să poată lansa un atac asupra ta?

– Te referi la o lovitură dată ca măsură de precauție? întrebă Car'das.

– Desigur.

– Să înțeleg că se folosește pe scară largă de către popoarele voastre?

– Nu sunt sigur că *pe scară largă* este tocmai descrierea potrivită, răspunse evaziv Car'das. Știu popoare care consideră măsura imorală.

– Dar tu?

Car'das se strâmbă. Avea doar douăzeci și trei de ani, vârstă la care lucra pentru un traficant căruia îi plăcea să râdă de huttezi. Ce să știe el despre univers?

– Cred că dacă optezi pentru o măsură radicală de precauție trebuie să te asiguri foarte bine că există o amenințare reală, răspunse el rar. Adică, trebuie să obții dovezi că într-adevăr ar plănuî un atac împotriva ta.

– Dar dacă o persoană nu plănuiește un atac direct împotriva ta, în schimb îi atacă sistematic pe ceilalți?

Devenise clar încotro se îndrepta discuția.

– Vorbești despre vagaari? întrebă Car'das.

– Exact, confirmă Thrawn. Așa cum am spus deja, ei nu au atacat încă teritoriul Chiss, fapt pentru care doctrina militară ne dictează să îi ignorăm. Oare ființele pe care ei le vânează în mod constant ne pot invoca puterea militară sau ar trebui să stăm pur și simplu deoparte și să ne uităm cum sunt măcelăriți și robiți?

Car'das dădu din cap.

– Pui niște întrebări care au stârnit discuții aprige încă de la începutul civilizației.

Se uită pe furiș spre profilul comandantului.

– Să înțeleg că tu și Aristocra Chaf'orm'bintrano nu sunteți de acord în legătură cu acest subiect?

– Eu și întreaga specie Chiss suntem în total dezacord în legătură cu acest subiect, sublinie Thrawn cu o notă de tristețe în glas. Cel puțin așa pare de multe ori. Sunt mai liniștit să aflu că întrebarea nu

este deloc clară nici pentru alții, așa cum pare să fie pentru Familiile Conducătoare.

– L-ai informat pe Aristocra despre astronava vagaari? Întrebă Car'das. Pare să fi adunat pradă acolo de la *multe* specii diferite.

– I-am spus și nu a fost impresionat în mod special, recunosc Thrawn. Pentru el, doctrina unică de apărare nu admite nici o excepție.

– Dar dacă unele dintre victimele jefuite aparțin speciilor pe care le cunoașteți? sugerează Car'das. Prieteni sau măcar parteneri comerciali? O astfel de situație nu ar fi o excepție?

– Mă îndoiesc, răspunse Thrawn gânditor. Noi facem destul de puțin comerț în afara granițelor. Totuși, ar putea fi util să inspectăm comoara mai în detaliu.

Își ridică brusc capul.

– Ai fi interesat să asisti?

– Bineînțeles, răspunse Car'das. Deși nu știu în ce măsură aș putea să ajut eu.

– Ai putea să recunoști unele obiecte, spuse Thrawn și se ridică în picioare. Dacă au jefuit cumva și lumile din Republica voastră, vei avea mai multe informații care s-ar putea dovedi utile.

– În acest caz ar trebui să îi inviți și pe Maris și Qennto, îi recomandă Car'das ridicându-se și el în picioare. Ei au călătorit mai mult decât mine.

– O sugestie binevenită, acceptă Thrawn îndreptându-se către ieșire. Așa am putea să îi dăm ocazia Căpitanului Qennto să își aleagă singur obiectele pe care vrea să le păstreze pentru el.

Zâmbi discret.

– Ceea ce ne va da oarecum o estimare a valorii fiecărui obiect în parte.

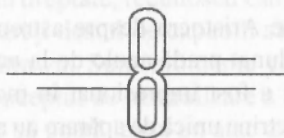
– Nu ești deloc cinic, Comandante, remarcă imediat Car'das.

– Înțeleg doar cum gândesc și reacționează ceilalți, spuse Thrawn, dar îi pieri zâmbetul. Probabil de aceea mi se pare dificilă filozofia așteptării în locul acțiunii.

– Probabil, spuse Car'das. Nu știu dacă are prea mare importanță ce spun, dar mă îndoiesc că popoarele pe care te hotărăști să le ajuti vor vedea vreo problemă morală în acțiunile tale.

– Adevărat, recunosc Thrawn. Deși recunoștința lor ar putea fi de scurtă durată.

– Doar uneori, fu Car'das de acord.

Cun oftat, Obi-Wan închise aparatul de comunicație și îl introduse înapoi la centură.

– Tot nimic? întrebă Anakin.

– Nu, răspunse Obi-Wan privind cerul care amurgea.

Începeau să apară stelele, iar peste tot împrejurul lor se aprindeau lumini în case unde familiile se pregăteau pentru seară. Anakin mormăi ceva în barbă.

– Ar fi trebuit să încercăm să o apelăm mai devreme.

– Am *încercat* să o apelăm mai devreme, îi spuse Obi-Wan. Tu erai prea ocupat să te joci cu jucăria lui Duefgrin ca să remarci.

– Scuză-mă, Maestre, dar *lucram*, nu mă jucam, răspunse tăios Anakin. Brolful pe care îl căutam se numește Jhompfi, locuiește în complexul Peria Acoperită și are nevoie de acceleratoare pentru un motoglisor pe care îl folosește ca să transporte ilicit rissle pentru karfi.

Obi-Wan se uită lung la ucenicul său Padawan.

– Când ai aflat toate acestea?

– Când tu te plimbai prin cartier în căutare de indicii, îi răspunse Anakin.

Îi venea greu să pară jignit și satisfăcut în același timp, dar băiatul avusese succes.

– Doar atunci a vrut să vorbească cu mine, strâmbă el din nas. Nu cred că are prea multă încredere în adulți.

– Trebuia să îmi comunic și mie în momentul în care ai aflat informația, îl apostrofă aspru Obi-Wan, introducând ghidul în info-card și căutând localizarea adresei. Sau nu te-ai gândit că Lorana ar putea avea necazuri?

– Nu, m-am gândit în schimb că dacă am pleca prea repede poate Duefgrin l-ar apela pe Jhompfi să îl avertizeze, se justifică Anakin.

– Măsoară-ți vorbele, Padawan, îl avertiză Obi-Wan pe băiat.

Avertisment pe care părea să îl tot repete în ultimele zile. Anakin oftă teatral.

– Îmi cer iertare, Maestre.

O hartă apărui pe ecranul infocardului, indicând drumul spre clădirile Periei Acoperite.

– Aici este, îi arătă Obi-Wan ecranul lui Anakin.

– Dar nu este în direcția în care mergea când s-a despărțit de Duefgrin, îi veni destul de greu lui Anakin să remarce.

– Știu, comentă Obi-Wan cu răutate. Dar deocamdată este tot ce avem. Hai să mergem să aruncăm o privire.

Cartierul în care erau situate clădirile Periei Acoperite era asemănător cu multe altele pe care le văzuse Obi-Wan în călătoriile sale de-a lungul și de-a latul Republicii. Era sărac, dar curat, un loc în care locatarii munceau din greu pentru puținul pe care îl agonisiseră, dar neîndoielnic munceau la fel de greu să își păstreze demnitatea și mândria.

Unii Jedi tratau astfel de locuri și pe oamenii care le locuiau cu dispreț sau superioritate. Din partea lui, îi prefera mult mai mult decât pe locuitorii selecți de pe Coruscant cu bogățiile lor imense, dar cu etica nisipurilor mișcătoare. Mulți dintre locuitorii acestor cartiere sărace erau mult mai prietenoși și mult mai deschiși, fără scheme politice ascunse sau pasiuni pentru rang și putere.

Mai exact, dacă o persoană din acele locuri avea de gând să înjunghie pe careva, ar fi facut-o cu un cuțit, nicidecum cu un zâmbet parșiv.

– De unde începem? murmură Anakin când se opriră lângă un gard viu de peste drum de complexul de clădiri.

– Ați putea începe să nu mai stați în calea mea, murmură o voce de undeva din spatele lor.

Obi-Wan se răsuci, mâna strecurându-i-se rapid sub tunică spre sabia de lumină, văzând o siluetă ieșind la iveală din ascunzișul temporar pe care și-l alesese în gardul viu de lângă ei. O singură privire fu de ajuns.

– Salut, Riske, rosti el și își desfăcu mâna de pe sabia de lumină. Imaginează-ți cum ar fi să te întâlnești aici.

– La fel pot spune și eu, răspunse Riske pe un ton acru și făcu un semn din cap către gardul viu în care stătuse ascuns. Nu vrei să intri la mine în birou câteva minute?

Obi-Wan se uită de jur împrejur. Se vedeau doar câțiva brolfi rătăciți în amurg, dar nici unul nu privea în direcția lor. Bătându-l ușor pe braț pe Anakin, sări peste gardul viu. Ateriză ghemuit, cu Anakin lângă el.

– Sunteți insistenți, trebuie să recunosc, le spuse Riske strecurându-se lângă ei. Ce faceți aici?

– Căutăm un brolf pe nume Jhompfi, îi explică Obi-Wan. A pus pe cineva să fure pentru el o pereche de acceleratoare chiar în după-amiaza aceasta. Speram să îl întrebăm cu ce scop.

– Dacă tot îl întrebați de ele, ați putea să îl întrebați și despre explozibilul care a dispărut de la o mină unde lucrează unul dintre prietenii lui apropiați, spuse Riske dur. Sau despre sistemul de stabilizare pe care un alt prieten l-a împrumutat, se pare, de la repulsorul șefului lui, sau despre tuburile din aliaj care s-au topit de pe un șantier. Observi vreo schemă în toate acestea?

Obi-Wan se strâmbă.

– Cineva își construiește o rachetă artizanală.

– Sau două, sau trei, completă Riske. Iar după cum se vede, nu vom reuși nici unul să îl întrebăm pe Jhompfi nimic despre ele, din moment ce el și toți ceilalți prieteni ai lui par să fi dispărut cu toții.

– Minunat, exclamă nemulțumit Obi-Wan și se uită peste gardul viu.

– Exact la cuvântul acesta mă gândeam și eu, sublinie Riske. Deci pe voi de ce vă interesează de el?

– Prietena noastră, ucenica Padawan cu care te-ai întâlnit mai devreme, l-a urmărit, îi explică Obi-Wan. Acum a dispărut și nici nu pot să dau de ea prin sistemul de comunicație.

– Ce păcat, remarcă Riske. Drăguță fată, dar nu prea pricepută în ale luptei.

– Nu suntem gata să renunțăm la ea deocamdată, mârâi Obi-Wan. Ai idee unde s-ar fi putut ascunde Jhompfi?

– Dacă știam nu îmi mai pierdeam vremea pe aici, se răsti Riske. Am pus oameni să verifice centrele Breaslei Minerilor, dar dacă Jhompfi nu vine acasă, mă îndoiesc că va fi atât de prost încât să apară pe acolo.

– Atunci ce facem? întrebă Anakin.

– Ce am de gând *eu* să fac este să mă întorc la hotel și să mă asigur că securitatea este rezolvată, răspunse Riske tăios. Bănuiesc că va fi în noaptea aceasta; ploșnițele dispar întotdeauna chiar înainte să se dărâme casa pe tine.

– Sau ar putea să încerce centrul administrativ orășenesc mâine, sugeră Obi-Wan.

– Puțin probabil, spuse sigur pe el Riske. Jhompfi nu ar ataca un loc unde Maestrul breaslei lui stă la negocieri pentru el. Nu, trebuie să fie la hotel sau cel mult pe drumul spre centrul administrativ, mâine dimineață.

Din nefericire, ipoteza lui Riske se justifica.

– Bine, acceptă Obi-Wan. Tu limitează-le șansele acolo, iar noi o să o căutăm în continuare pe Lorana.

– Succes, dădu Riske din cap. Știi, aproape că am vrut să îi strecor o baliză de urmărire mai devreme, doar ca să mă asigur că nu se mai ține după mine. Acum aș vrea să îi fi pus dispozitivul.

– Și eu aș vrea, spuse Obi-Wan. Va trebui să ne descurcăm singuri.

– Jedi ar trebui să se priceapă foarte bine la astfel de lucruri, comentă Riske și scoase un infocard pe care i-l înmână. Cu ajutorul lui o să aveți legătură directă cu mine prin intermediul unuia dintre sistemele noastre de criptare. Apelează-mă dacă aflați ceva, bine?

– Așa am să fac, promise Obi-Wan, strecurând infocardul în buzunarul aparatului de comunicație.

Riske aprobă din cap și plecă. Ajunse la capătul gardului viu, se uită peste el, apoi ieși în stradă și se îndepărtă grăbit.

– Și acum? întrebă Anakin.

– Ar trebui să îl informăm pe Maestrul C'baoth despre tot ce s-a întâmplat, răspunse Obi-Wan, deși nu prea îi venea bine. El și Lorana poate sunt destul de apropiați ca să fie în stare să îi detecteze amprenta în interiorul Forței.

– Poate, spuse Anakin fără convingere, în timp ce ocoleau gardul viu și ieșeau înapoi în stradă. Știi, poate că ar trebui să purtăm *toți* balize de localizare.

Obi-Wan se uită spre el.

– Pot să numesc măcar *unul* care are nevoie să poarte, mormăi el în barbă.

– Ce anume?!

Obi-Wan dădu din cap.

– Nu, nimic.

C'baoth, când l-au găsit în cele din urmă prin intercomunicație, nu se arată deloc mulțumit să fie deranjat. Ba chiar fu și mai puțin mulțumit când le auzi povestea.

– Deocamdată o să trecem peste faptul că v-ați implicat în situația de pe Barlok în ciuda ordinului meu direct, tună Maestrul Jedi și Obi-Wan și-l imaginează cu privirea fulgerând pe sub sprâncenele stufoase. Mai important acum este faptul că mi-ați pus ucenica Padawan în pericol.

– Îți înțeleg mânia, Maestre C'baoth... Începu Obi-Wan.

– Mânie?! îl întrerupse C'baoth. Nu există mânie, Maestre Kenobi. Nu pentru un Jedi.

– Îmi cer scuze, spuse Obi-Wan încercând să își rețină și el iritarea.

O situație ca aceasta, și tot ce putea omul să facă era să recite canonul Jedi?!

– A fost o alegere greșită a cuvântului.

– Mai bine, tună C'baoth. Dar tu, Padawan Skywalker? Gândești și tu ceva?

Obi-Wan înclină aparatul de comunicație spre băiat.

– Nu tocmai, Maestre C'baoth, răspunse Anakin. În mare, mă îngrijorează siguranța Loranei. Îmi este teamă să nu fi fost ucisă.

Pentru o clipă C'baoth nu spuse nimic.

– Nu, nu a murit, spuse în cele din urmă. Aș fi simțit o astfel de tulburare în interiorul Forței.

– Atunci poți să o localizezi? întrebă Anakin cu speranță.

– Una nu vine neapărat din cealaltă, îl dăscăli C'baoth. Din nefericire, nu pot să îi găsesc acum amprenta în interiorul Forței. Maestre Kenobi, ai spus că ați vorbit cu băiatul care a făcut rost de acceleratoare. El ar putea să știe care sunt ascunzișurile favorite ale lui Jhompfi.

– Nu cred, răspunse Anakin. Nu pare să facă parte din conspirația propriu-zisă.

– Și totuși dacă îl cunoaște pe Jhompfi ar fi putut vedea ceva în trecut care să ne ofere un indiciu.

– Mă îndoiesc că va fi dispus să vorbească despre el, comentă Obi-Wan. Cel puțin nu cu străini.

– Am pomenit eu despre cât de *dispus* ar fi?

Obi-Wan simți un nod în gât.

– Sugerezi cumva să îi forțez mintea?

– Nu, sigur că nu, se împotrivi C'baoth.

Dar vorbele, după cum bănuia Obi-Wan, erau pentru binele lui Anakin. Exact acest lucru sugera C'baoth.

– Noi suntem protectorii celor slabi, nu opresorii. În același timp, o crimă s-a produs asupra unui Jedi. Un astfel de act nu poate fi lăsat fără răspuns. Chiar dacă ucenica Padawan Jinzler a ales să nu lupte ca să se apere.

Obi-Wan se încruntă.

– Cum adică?

– Nu am primit rapoarte că s-ar fi văzut săbii de lumină în oraș, Maestre Kenobi, răspunse C'baoth răbdător. Nici nu mi-au ajuns la urechi vești despre membre retezate. Lorana Jinzler o fi doar Padawan, dar cred că am instruit-o să se lupte mai bine decât *deloc*.

– Desigur, răspunse Obi-Wan de îndată ce sesiză că i se înfiripă o idee.

Dacă Maestrul C'baoth avea dreptate că Lorana a acceptat să fie luată ostatică...

– Mulțumesc pentru timpul acordat, Maestre C'baoth.

– Mă aștept să o am din nou lângă mine pe ucenica mea Padawan când mă voi întâlni cu Magistratul Argente și Maestrul de Breaslă Gilfrome mâine dimineață, îi amenință C'baoth.

– Am înțeles, îl asigură Obi-Wan.

Încheie convorbirea și își puse aparatul de comunicație la loc în centură.

– Deci cum facem să o găsim? întrebă Anakin.

– Maestrul C'baoth ne-a dat chiar el un indiciu, îi explică Obi-Wan. Are dreptate: dacă Lorana s-ar fi luptat cu atacatorii ei, cu siguranță am fi aflat despre acest eveniment. Ceea ce înseamnă că nu s-a luptat.

– Bun, acceptă Anakin. Care înseamnă ce?

– Care înseamnă că s-a decis să se predea fără luptă, gândindu-se că astfel va avea mai mult de câștigat, îi explică Obi-Wan. Probabil a sperat chiar că o vor duce în mijlocul conspirației unde să îi poată întâlni pe cei răspunzători. *Dar...*

Lăsă cuvântul să atârne în aer, sperând că Anakin va prinde logica ipotezei sale.

– Dar ei ar trebui să fie nebuni să ducă un Jedi conducătorilor lor, continuă Anakin ideea. Chiar și un Padawan.

– Exact, îl aprobă Obi-Wan. Și care este modul cel mai rapid prin care poți spune că o persoană ca Lorana este Jedi?

– Dacă o prinzi cu sabia de lumină la ea, completă mai departe Anakin și brusc prinse exact ideea lui Obi-Wan. Deci trebuie să îşi fi aruncat undeva sabia de lumină!

– Corect, confirmă Obi-Wan. Probabil că a aruncat-o în vârtoarea momentului, undeva destul de aproape de locul în care a fost răpită.

– Undeva destul de aproape să îi putem simţi cristalul Ilum, încheie entuziasmat Anakin. Dar tot trebuie să ajungem în zona respectivă, nu?

– Adevărat, dar măcar afară, în stradă, vom *putea* să ne apropiem destul de mult, sublinie Obi-Wan. Dacă ea și sabia ei de lumină ar fi amândouă în interiorul vreunei case, probabil că nu am fi capabili să simţim cristalul, cel puțin nu de afară.

Făcu un semn spre strada întunecată, luminată doar pe alocuri.

– Vom începe de aici, din zona Periei Acoperite. Jhompfi a fost destul de isteț să stea departe de casă, dar poate prea fraier încât să se ducă acasă la un prieten mai apropiat. Dacă nu găsim nimic aici, atunci vom străbate cartierele mai sărace din Districtul Patameene.

– Pentru că în genul acesta de cartier s-a obișnuit Jhompfi?

– Nu, pentru că în astfel de cartiere se folosesc garduri vii pentru a delimita proprietățile, îi explică Obi-Wan. Nu poți înfige o sabie de lumină într-un zid fără să te vadă careva. Dacă nu o găsim acolo, vom merge și în cartierele mai înstărite, apoi în alte districte.

Anakin inspiră adânc.

– Perfect. Sunt gata dacă ești și tu.

– Bun, încheie Obi-Wan. Atunci limpezește-ți mintea, tânărul meu ucenic Padawan. Bănuiesc că ne așteaptă o noapte lungă.

Au bântuit străzile ore bune până când Obi-Wan a simțit în cele din urmă fiorul pe care îl căuta.

Cristalul Ilum din sabia de lumină a Loranei era în apropiere.

Îl privi pieziș pe Anakin, așteptând ca și băiatul să îl simtă. Chiar în mijlocul unei situații serioase, exercițiile de antrenament făceau parte din viața unui ucenic Padawan.

Au mai făcut trei pași până când mersul hotărât al lui Anakin s-a domolit brusc.

– Acolo, spuse băiatul. Chiar în față, în partea stângă.

– Foarte bine, îl laudă aprobator Obi-Wan urmărind cartierul cu privirea.

Mai erau două ore până la răsărit, iar clădirile din jur erau acoperite de beznă și tăcere, locatarii dormind duși.

Sau cel puțin majoritatea lor. Anumiții locatari de care erau interesați cei doi Jedi ar trebui să fie chiar foarte treji.

– Nu, nu te duce spre ea, îi spuse lui Anakin ținându-l de braț chiar când băiatul pornea spre gardul viu unde stătea încă ascunsă sabia de lumină a Loranei. Vino aici, pe partea cealaltă. Hai repede, acum!

Trecură amândoi de partea cealaltă a gardului viu și se ascuseră.

– Se uită cineva la noi? murmură Anakin în timp ce Obi-Wan îl conducea în poziție ghemuită până la câțiva metri de sabia de lumină.

– Aflăm imediat, spuse Obi-Wan. Spune-mi, tu ce ai face dacă ai păzi un prizonier în toiul nopții și brusc s-ar petrece ceva ciudat afară, chiar sub fereastra ta?

– Nu știu, căzu Anakin pe gânduri. Presupun că depinde de cât de ciudat ar părea.

– Hai să aflăm.

Folosind Forța, Obi-Wan străbătu mental distanța și aprinse sabia de lumină a Loranei. Lama verzuie țâșni în noapte cu un șuierat molcom, uimitor de strălucitoare în beznă. Câteva frunze căzură pe pământ tăiate din crenguțe, dar mânerul era prins solid și sabia de lumină rămase fixată în gardul viu.

– Acum să vedem cine nu are somn în cartierul acesta, comentă el.

Nu trebuiră să aștepte prea mult. Un minut mai târziu se deschise o ușă într-una dintre clădirile de peste drum și un singur brolf se ivi curios, cu ochii iscodind în toate părțile. Nevăzând pe nimeni, traversă strada spre sursa de lumină strălucitoare.

Câteva clipe rămase zgâindu-se nesigur la ea. Apoi, cu grijă, se întinse printre crengi și scoase arma din gardul viu. Ținând-o cu mâna întinsă, o răsuci cu atenție încercând să își dea seama cum ar trebui să o închidă.

– Dă-mi voie mie, vorbi Obi-Wan, ridicându-se cât era de înalt în spatele gardului viu.

Cu ajutorul Forței, închise sabia de lumină.

Dar brolful era rapid, nu glumă. Chiar aproape înainte ca lama să dispară extraterestrul acționă, sărind în lateral și aruncând sabia de lumină drept spre fața lui Obi-Wan, scoțând apoi de sub tunică un blaster.

Rapid, dar prost. Obi-Wan era Jedi, având reflexele unui Jedi, astfel că sabia lui de lumină era deja pregătită în mâna lui înainte ca

brolful să își înceapă saltul. Întinzând mâna liberă, Obi-Wan prinse arma Loranei apoi și-o activă pe a sa, blocând lejer bolțul de energie pornit din blasterul brolfului și trimițându-l ricoșând înspre cerul nopții.

Încăpățânat, brolful continuă să tragă cu blasterul foc după foc, mânat parcă de îndărătnicia minții înguste a unui droid de luptă. Obi-Wan trecuse deja în stare de luptă, concentrându-și atenția spre interior și lăsând Forța să îi ghideze brațele, bolțurile de energie respinse unul după altul pe măsură ce avansa spre atacator.

Și apoi, prin tunelul atenției, simți întâmplându-se ceva peste drum. Brolful auzi sau văzu și el, astfel că pentru o fracțiune de secundă privirea îi fu distrasă spre acea direcție.

Era exact momentul prielnic de care avea nevoie Obi-Wan. Fandă lung și tăie scurt, controlat, despicând practic blasterul brolfului în două.

Brolful atacase rapid. Acum, cu aceeași viteză, aruncă jumătatea blasterului care îi rămăsese în mână și o luă la goană de-a lungul străzii cât de repede puteau să îl poarte picioarele lui butucănoase. Obi-Wan se gândi să îl urmărească, apoi renunță și se întoarse spre clădirea de unde ieșise brolful.

Și de abia atunci remarcă nemulțumit că Anakin nu mai era lângă el.

– Blast! Înjură el printre dinți și porni în fugă.

Se văzu o lumină albăstruie difuză aprinzându-se undeva în interiorul casei, și pe când ajungea lângă ușa deschisă auzea deja zumzetul binecunoscut al sabiei de lumină a ucenicului său Padawan. Mărind pasul, dădu năvală înăuntru.

Îl găsi pe Anakin într-una dintre camere, aplecat deasupra formei inerte a Loranei, cu sabia de lumină în poziție de gardă punându-i la respect pe alți doi brolfi retrași într-un colț. Un al treilea brolf zăcea nemișcat pe podea, având rămășițele unui blaster împrăștiate lângă el.

– Maestre, rosti Anakin încercând să pară liniștit, dar nereușind în totalitate să își ascundă iritarea. Am găsit-o.

– Văd asta, spuse Obi-Wan închizându-și sabia de lumină și îngenunchind lângă fată.

Respirația și pulsul îi erau rare, dar stabile.

– Ce i-ai dat? întrebă el întorcându-se către cei doi brolfi din colțul camerei.

Nici unul nu răspunse.

– Eu nu am văzut nimic când am intrat, spuse Anakin.

– Atunci trebuie să fie încă la ei, concluzionă Obi-Wan.

Trecu de Anakin, își aprinse sabia de lumină și se îndreptă direct spre cei doi. La fel ca și brolful cu care se luptase afară, nici unul dintre cei doi nu își dorea o moarte eroică.

– Este la el, vorbi unul dintre ei grăbit și cu degetul mare îndreptat spre partenerul său.

– Da, uite aici, oferi celălalt obiectul cerut.

Scoase din tunică o seringă hipodermică și o aruncă la picioarele lui Obi-Wan.

– Mulțumesc, îi spuse Obi-Wan politicoș. Să adăugăm la grămadă și aparatele de comunicație, ce ziceți? Și toate armele, bineînțeles.

O clipă mai târziu cădeau aruncate lângă seringă două aparate de comunicație și două cuțitoaie.

– Ce facem cu ei? întrebă Anakin.

– Depinde de substanța pe care i-au injectat-o, afirmă decisiv Obi-Wan stingându-și sabia de lumină.

Se aplecă și ridică seringă de jos. Firește că nu avea nici o etichetă. Folosind tehnicile Jedi de îmbunătățire a simțurilor, picură un strop din lichidul rămas pe mâneca tunicii și o apropiere de nări. Inspiră doar o dată.

– Este în regulă, îl asigură pe Anakin. Au folosit un sedativ puternic, nu otrăvă. Își va reveni când îi trece efectul.

Gesticulă apoi spre cei doi brolfi.

– Ceea ce înseamnă că nu vor fi judecați pentru crimă, anunță el serios. Cel puțin nu înainte ca racheta lor artizanală să explodeze.

Ambii prizonieri tresăriră la auzul cuvântului *rachetă*.

– Noi nu avem nici o legătură cu treaba aceea, insistă unul dintre ei. A fost numai ideea lui Filvian. A lui și a omului.

Obi-Wan se încruntă. Se amestecase și un om în complot?

– Ce om? ceru el lămuriri. Care îi este numele?

– Își spune Apărătorul, răspunse brolful. Atâta știu.

– Cum arată?

Brolful se uită neajutorat spre tovarășul lui.

– Ca un om, dădu vag din mână celălalt.

– Au nevoie de mai multă convingere, Maestre? întrebă Anakin cu voce aspră.

Obi-Wan își reținu un zâmbet. Din propria lui experiență, amenințările venite din partea unor tineri de paisprezece ani rareori erau

suficient de convingătoare. Dar privirile îi căzură pe brolful întins pe jos. Dacă stătea să se gândească mai bine, în acest caz poate că erau.

– Nu te obosi, îl liniști pe Anakin. Probabil că nu sunt în *stare* să îl descrie mai bine.

– Pariez că Riske o să scoată mai multe de la ei, sugeră Anakin.

Câteva clipe Obi-Wan fu tentat. Doar asasinatul fusese plănuțit împotriva Magistratului Argente. Era potrivit deci să îi dea pe mâna oamenilor lui Argente pentru interogatorii.

Dar nu așa trebuiau să procedeze Jedi.

– Îi vom da pe mâna poliției locale, îi spuse lui Anakin și își scoase aparatul de comunicații. Iar apoi cred că va trebui să așteptăm ca Lorana să își revină. Poate ne va spune ea mai multe.

– Așteptăm aici? se încruntă Anakin.

– Firește, zâmbi Obi-Wan. Până la urmă, poate Jhompfi sau Filvian, sau Apărătorul o să ne facă o vizită.

– Corect, murmură Anakin lămurit. Dacă avem noroc.

Astronava Vagaari fusese ancorată în afara bazei din asteroidul Crustai, la o distanță de un sfert de circumferință de intrarea în tunel. Având un războinic chiss la timonă, Thrawn și cei trei oameni ieșiră cu un aerotransportor din bază și andocară pe astronavă.

Spre neplăcerea personală a lui Car'das, cadavrele extraterestre erau încă la bord, zăcând contorsionate chiar pe locurile unde căzuseră.

Qennto părea să nu fie nici el prea încântat.

– Vă gândiți să *curățați* locurile până la urmă, nu? întrebă el dezgustat în timp ce treceau pe coridoare spre sala comorilor.

– Până la urmă, îl asigură Thrawn. Mai întâi trebuie să obținem toate informațiile despre strategia și tacticile inamicului, iar pentru aceasta trebuie să observăm unde se afla fiecare combatant și cum era poziționat în momentul când a murit.

– Nu ar fi fost mai bine dacă duceați astronava undeva unde să nu fie chiar așa la vedere? întrebă Maris.

Se ținea strâns de brațul lui Qennto, observă Car'das, aparent nefiind atât de stăpână pe ea așa cum se dovedise la prima vizită. Cumva se simțea și el ceva mai bine.

– O să o ducem până la urmă în interiorul bazei, răspunse Thrawn. Dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că nu există instabilități periculoase la motoare sau armament.

Sala comorilor, întocmai ca și coridoarele, arăta exact așa cum o văzuseră imediat după capturare, doar că acum doi membri din personalul chiss umblau printre rafturi, înregistrând cu senzori speciali diversele obiecte.

– Împrăștiați-vă, le ordonă Thrawn oamenilor. Vedeți dacă găsiți ceva dintr-un stil cunoscut.

– Te referi la ceva care să arate a bani? întrebă Qennto privind de jur împrejurul încăperii.

– Sau te referi la pietrele prețioase? adăugă și Maris.

– Vorbeam deocamdată doar de obiectele de artă, le răspunse Thrawn. Putem afla mai multe de la ele decât de la masa monetară sau pietrele prețioase.

Qennto pufni.

– Te aștepți, poate, să găsim facturi fiscale?

– Eu mă gândeam la originile obiectelor de artă, le arată Thrawn un set de sculpturi. Acelea, de exemplu, au fost create, probabil, de ființe având încă o articulație între încheietura mâinii și cot, și care văd în zona albastru-ultraviolet a spectrului.

Qennto și Maris schimbă priviri între ei.

– Crezi că frunchii? sugeră Maris.

– Da, să știi, mormăi neîncrezător Qennto.

Îl privi pe Thrawn suspicios, apoi se desprinsese de Maris și porni spre sculpturi.

– Ce sunt frunchii? întrebă Car'das.

– Poporul Frunchettan-sai, îi explică Maris. Au câteva colonii în Inelul Exterior. Rak le zice frunchi pentru că...

– Să fiu atârnat în cârlige! o întrerupse Qennto în stilul lui.

– Ce? întrebă Maris.

– Are dreptate, exclamă Qennto uimit. Sunt semnate cu scrisul clasic frunchy.

Se întoarse spre Thrawn cu o expresie ciudată pe figură.

– Credeam că nu ați intrat niciodată în spațiul Republicii.

– După toate cunoștințele mele, nu am intrat, îl asigură Thrawn. Dar caracteristicile fizice ale artistului sunt evidente doar privindu-i opera.

– Poate pentru *tine* or fi evidente, mormăi Qennto. Mie nu îmi spune nimic.

– Nici mie, îl susținu Maris.

Thrawn ridică din sprâncene spre Car'das.

– Car'das?

Car'das privi lucrările, încercând să descopere indiciile ascunse pe care le văzuse Thrawn. Dar nu reuși.

– Îmi pare rău.

– Poate a avut doar noroc, spuse Qennto abandonând sculpturile și îngenunchind lângă o lucrare alb-albastră mult mai elaborată. Ia să văd aici... da, m-am gândit eu.

Se uită peste umăr spre Thrawn.

– Ce zici de *aceasta*?

Câteva clipe Thrawn studie sculptura în tăcere, ochii mutându-i-se din când în când spre alte colțuri ale sălii, căutând poate inspirația.

– Artistul este umanoid, spuse el în cele din urmă. Proporționat diferit față de oameni și față de chiss, fie având un torace mai larg, fie brațe mai lungi.

Își miji un pic ochii.

– Există și ceva distant în starea emotivă. Aș spune că poporul este atras și în același tip dezgustat sau înspăimântat de obiectele fizice în mijlocul cărora trăiește.

Qennto expiră lung.

– Nu îmi vine să cred. Este exact o lucrare pashvi.

– Nu cred că îi cunosc, spuse Maris.

– Au un sistem la marginea Spațiului Sălbatic, îi explică el repede. Am fost până acolo de câteva ori; au o piață mică, dar stabilă pentru obiectele lor de artă, mai ales în Sectorul Corporativ.

– Ce a vrut să spună Comandantul Thrawn cu frica de obiectele fizice? Întrebă Car'das.

– Lumea lor este înțesată de mii de coloane de piatră, explică mai departe Qennto. Cele mai multe plante hrănitoare cresc pe vârful lor. Din nefericire, tot acolo trăiește și un prădător zburător fioros. Ceea ce îi face... mă rog, cam ce a spus el.

– Ai înțeles toate acestea doar dintr-o sculptură? Întrebă Maris privindu-l ciudat pe Thrawn.

– Deloc, o asigură Comandantul chiss. Mai sunt, stai să văd, alte douăsprezece exemplare din arta lor.

Le arată alte locuri din sală.

– Ești sigur? Întrebă Car'das uitându-se spre locurile indicate. Mie nu mi se par deloc asemănătoare.

– Au fost create de artiști diferiți, fu de acord Thrawn. Dar specia lor este aceeași.

– Este foarte ciudat, exclamă Qennto dând din cap. Ca șmecheriile Jedi.

– Jedi? întrebă Thrawn.

– Ei sunt gardienii păcii în Republică, îi spuse Maris. Probabil singurul motiv care ne-a ținut atât de uniți până acum. Sunt oameni nobili și foarte puternici.

Qennto îi surprinse privirea lui Car'das și strâmbă din nas. Îi reamintea că părerea lui despre Jedi era mult mai defavorabilă decât cea a prietenei lui.

– Mă intrigă, mărturisi scurt Thrawn, apoi arată spre sculpturi. Presupun că acești pashvi nu opun prea multă rezistență raidurilor vaagari?

– Mai deloc, îi confirmă Qennto tulburat. Sunt niște oameni destul de agreabili. Deloc pricepuți în ale luptei.

– Dar Republica voastră și acești Jedi nu îi protejează?

– Jedi sunt răspândiți mult prea rar, explică Car'das. De fapt, Spațiul Sălbatic nu face parte din Republică.

– Chiar dacă ar fi făcut, guvernul este mult prea ocupat cu propriile sale intrigi ca să se obosească și cu micile probleme create de astfel de situații neimportante de viață sau moarte, remarcă amar Maris.

– Înțeleg, spuse Thrawn. Păi, haideți să continuăm inspecția noastră și dați-mi de veste dacă găsiți altceva din regiunile spațiului vostru.

Se uită spre Maris.

– Și în timp ce căutăm, poate îmi povestești mai multe despre acești Jedi.

– **M**aestrul de breaslă Gilfrome a ajuns, se auzi încetișor vocea lui Anakin în aparatul de comunicație al lui Obi-Wan. Tocmai urcă scările spre intrarea de pe latura estică.

– Și Magistratul Argente este aici, îi spuse Obi-Wan privindu-l pe Argente urcând scările spre intrarea de pe latura vestică, păzit fiind de oamenii lui. Îi văd și pe Maestrul C'baoth și pe Lorana apropiindu-se prin piață.

– Deci s-a lămurit? întrebă Anakin.

Obi-Wan își scărpină obrazul gânditor. Atacul așteptat asupra Magistratului Argente nu se produsese în timpul nopții și nici nu fusese lansat pe drumul spre sala de conferințe. Din acest moment, având reprezentanții minerilor prezenți în scenă, ultima șansă a conspiratorilor se epuizase, cel puțin până când negociatorii urmau să facă pauză de prânz.

– Deocamdată, cel puțin, îi răspunse lui Anakin. Dar rămâi în alertă.

Argente și oamenii care îl păzeau ajunseră în capul scărilor, unde Obi-Wan se înclină respectuos. Grupul trecu mai departe fără vreo privire de răspuns măcar și dispăru înăuntru. Reținându-și un sentiment de iritare, Obi-Wan își mută atenția asupra lui C'baoth și Lorana, care începeau să urce și ei treptele spre intrare. Lorana, observă el, era un pic cam palidă, iar pașii un pic nesiguri. Dar avea o expresie hotărâtă și când ajunseră în vârful scărilor îi zâmbi stânjenită.

– Maestre Kenobi, îl salută ea. Nu am avut ocazia să vă mulțumesc cum se cuvine pentru ce ați făcut pentru mine ieri.

– Și nici acum nu este momentul, interveni C'baoth.

Totuși, se observa aprobarea în privirea lui când cei doi Jedi schimbă salutul.

– Pericolul încă nu a trecut, mai planează și asupra negociatorilor și asupra negocierilor. Rămâi aici cu Maestrul Kenobi și urmărește mulțimea, poate observi figuri pe care le recunoști.

– Da, Maestre C'baoth, răspuse Lorana.

După ce îl salută încă o dată pe Obi-Wan, C'baoth trecu pragul înăuntrul clădirii, lăsându-i pe cei doi singuri.

– Cum te simți? o întrebă Obi-Wan.

– Mult mai bine, mulțumesc, răspuse Lorana. Nu știu însă cum pot fi de folos aici, adăugă ea întorcându-și privirile spre piața care se întindea la baza scărilor. Am văzut doar trei dintre complotiști.

– Cu trei mai mult decât am văzut noi ceilalți, sublinie Obi-Wan. Dacă nu îi luăm în calcul pe cei arestați deja, bineînțeles.

– Poate că arestarea lor i-a speriat pe ceilalți.

– Poate i-a speriat să nu mai lanseze atacul cu racheta, dar nu vor renunța așa ușor, comentă Obi-Wan. Păreau să fie obsedați de faptul că Alianța Corporativă încearcă să le fure bogățiile naturale ale planetei, și odată ce astfel de persoane și-au format o obsesie, nimic nu le mai face să se comporte normal. Inerția momentului îi va purta până la capăt în planul lor.

Lorana dădu din cap.

– Îmi este teamă că nu înțeleg această judecată.

– Trebuie să înveți să o înțelegi, îi spuse Obi-Wan. Obsesia îl poate cuprinde chiar și pe cel mai puternic dacă este susținut de motive foarte bune.

Dădu din mâini.

– Totuși, cu tine și cu mine de pază la intrarea aceasta, cu Anakin și Riske la cealaltă, iar cu poliția și oamenii de pază ai Alianței Corporative urmărind continuu cerul, ar trebui să fim în stare să oprim orice ar încerca ei să lanseze spre noi.

– Sper să ai dreptate, murmură Lorana. Căci dacă nu, Maestrul C'baoth nu ne va lăsa vreodată să aflăm deznodământul.

Așezat la balconul camerei sale de hotel, Doriană zâmbi privind scena de dedesubt. Jucătorii își ocupaseră pozițiile, era deci momentul să înceapă spectacolul.

Își luă aparatul de comunicație, îl deschise și formă codul potrivit de activare. Apoi, punându-l deoparte, se așeză confortabil să privească.

Chiar cu mintea deschisă spre Fortă, singurul avertisment pe care îl simți Lorana fu o stare de agitație generală care umplu colțul cel mai din stânga al pieței, un val de cumpărători alergând brusc speriați în toate direcțiile de lângă unul dintre magazine.

– Se întâmplă ceva, avertiză ea arătând cu degetul în acea direcție.

De abia pronunță cuvintele când magazinul erupse într-un fulger de lumină și un nor de fum.

– Ferește-te! se răsti Obi-Wan, *zgomotul* făcut de sabia lui de lumină activată răsunând în spatele ei.

Lorana își scoase și ea sabia de lumină, aprinzând-o în timp ce încerca să deslușească prin norul gros de fum. Tot ce putea spune deocamdată era că nu se mai întâmpla nimic.

– La dreapta! o avertiză Obi-Wan.

Lorana se răsuci și spre groaza ei văzu un cilindru argintiu ieșind dintr-un alt magazin, zburând la doar un metru deasupra pământului.

Zburând drept spre ei.

– Lasă-mi-o mie! strigă ea și sări în calea rachetei cu sabia de lumină ridicată în poziția a treia de atac.

Apărarea împotriva proiectilelor telecomandate era un exercițiu pe care C'baoth o puneă să îl repete ore întregi până la epuizare. Îl simți pe Obi-Wan mutându-se mai în spate și la dreapta ei, apoi așezându-se într-o poziție de rezervă. Își reglă respirația, privind racheta apropiindu-se, încercând să nu se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă lovitura ei ar lovi detonatorul...

Ajunsese aproape în dreptul ei când, fără nici o avertizare, vârful rachetei erupse într-un nor de fum și scântei, și un jet de lichid negru îmbâcsit cu sedimente țâșni spre ea.

Lorana își strânse ochii puternic, sărind instinctiv într-o parte. Simți racheta trecând mai departe și lovi puternic cu sabia de lumină în direcția ei.

Dar momentul de cumpănă o dezechilibrase și chiar atunci când lama armei sale tăia aerul își dădu seama că lovise prea târziu. În spatele ei auzi *zgomotul* sabiei de lumină a lui Obi-Wan modificându-și tonalitatea în momentul când și el încercă să lovească proiectilul. Dar urletul rachetei se schimbă și el odată ce accelerațiile de rezervă se activau, și când le simți căldura trecând razant pe lângă ea înțelese că și el ratase.

– Vino! îi strigă el.

O mână o apucă de braț și dintr-o dată alergau amândoi prin căldura și fumul eșapamentului rachetei. Își deschise ochii, ignorând

usturimea produsă de lichidul negru care se scurgea în ei, și văzu proiectilul zburând înainte și înapoi pe coridorul central, ca un droid căutându-și ținta. De partea cealaltă a clădirii îi zări pe Anakin și Riske atacând dinspre cealaltă intrare, sabia de lumină a lui Anakin strălucind furioasă în mâinile lui, iar blasterul lui Riske trăgând fără folos. Dându-i drumul la braț Loranei, Obi-Wan își aprinse sabia de lumină și o azvârli spre rachetă.

Dar chiar când lama verzuie fu aproape să o lovească, vârful rachetei coborî și luă un viraj complet spre stânga. Lorana îl simți pe Obi-Wan folosind Forța pentru a-și arunca sabia de lumină înapoi spre țintă. Dar mai simți și că nu va reuși.

Ceea ce le lăsa un singur lucru de făcut. Închizându-și ochii și intrând cu mintea în interiorul Forței, se concentră puternic asupra Maestrului său. *Maestre C'baoth*, îi transmise ea urgent în sala de dincolo de arcadă. *Pericol. Pericol. Pericol.* Racheta dispăru pe sub arcadă, iar Lorana se alătură celorlalți într-un sprint. Îl ajunse din urmă pe Obi-Wan chiar la timp să treacă împreună de colț, unde fu martora unei priveliști extraordinare.

Așezați pe laturile opuse ale mesei de negocieri, reprezentanții minerilor și cei ai Alianței Corporative se întorseseră cu scaunele să privească plini de uimire, fascinație și groază la proiectilul care intrase neinvitat în solemnitatea negocierilor. Între ei, pe jumătate ridicat de pe scaun, C'baoth își ridicase mâna cu palma deschisă îndreptată spre rachetă, iar ochii scoteau fulgere.

Dar racheta nu se mai mișca. Rămăsese blocată în aer, la mijlocul distanței dintre arcadă și masa la care se purtau negocierile, cu acceleratoarele scuipând flăcări și împotrivindu-se fără rezultat Forței descătușate de C'baoth.

– Nu vă faceți griji, intonă Maestrul Jedi și vocea îi rezona cu putere și autoritate. Deci anumite părți cred că știu mai bine ce este drept și just pentru Barlok, așa să fie? Că moartea noastră le va îndeplini lor dorințele? Că influența violenței înlocuiește autoritatea justiției?

Acceleratoarele scoaseră un ultim gâfâit înainte de a se stinge, dar racheta rămase atârând în aer.

– Mulțumesc, Maestre C'baoth, spuse Obi-Wan și porni spre rachetă.

– Rămâi unde ești, Maestre Kenobi, ordonă aspru C'baoth. Aceasta este convingerea atacatorilor noștri.

C'baoth le aruncă fiecăruia câte o privire dură.

– Credeți și voi la fel?

Argente își recăpătă primul glasul.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse el cu vocea gătuită și privind țintă racheta care aproape le adusese tuturor moartea bruscă și violentă.

– Atunci de ce persisti în a eroda drepturile legitime ale poporului Barlok? îl luă la rost C'baoth. Și tu, adăugă el întorcându-se către cealaltă parte a mesei spre Gilfrome. Tu de ce persisti în a refuza timpul și efortul pe care le-au depus Alianța Corporativă în a dezvolta resursele care altfel ar zace veșnic nefolosite sub solul acestei lumi?

Gilfrome se îmbătoșă ofensat.

– Ia stai puțin, Maestre C'baoth...

– Nu, tu stai puțin, i-o tăie scurt C'baoth privindu-l din nou pe Argente. Amândoi ascultați-mă. V-am auzit argumentele, pozițiile și trivialitățile. Să încheiem acum.

În mod deliberat închise palma pe care o ținea ridicată spre rachetă. Cu un zgomot de metal contorsionat, corpul rachetei se făcu cocoloș.

– Poporul de pe Barlok cere o decizie corectă și justă, le spuse el mai liniștit și îi făcu semn lui Obi-Wan să înainteze. Vă voi spune eu care trebuie să fie această decizie.

Sala de negocieri rămase tăcută cât se apropie Obi-Wan de proiectilul contorsionat și, ridicând palma în față, îi preluă greutatea de la C'baoth. Ținând-o cu ajutorul Forței înaintea lui, se întoarse și porni spre arcadă. Lorana îl privi întrebătoare pe C'baoth, primi un semn microscopic de aprobare, apoi se întoarse și porni după Obi-Wan.

Și abia atunci îl văzu pe Anakin care rămăsese sub arcadă privindu-l cu admirație pe C'baoth.

– Acum le-a arătat el, murmură Anakin când Obi-Wan și Lorana ajunseră lângă el.

– Haide, îl îndemnă Obi-Wan încruntându-se încet când îl văzu pe băiat. Trebuie să predăm chestia aceasta unității de dezamorsare a poliției.

– Raportează, ordonă vocea gravă a lui Darth Sidious, silueta lui acoperită cu glugă dansând deasupra holoproiectorului.

– Operațiunea Barlok a fost un succes deplin, Stăpâne, îi spuse Doriană. Ambele tabere prezente la negocieri au fost atât de cuctremurate de atac încât C'baoth a reușit să le forțeze să ajungă la un consens.

– Și își va asuma, bineînțeles, toate meritele?
– Cunoscându-l pe C'baoth, nu există nici o îndoială asupra acestui fapt, răspunse Doriană. Din fericire, întreaga planetă pare destul de mulțumită ca el să primească onorurile. Încă o zi sau două și va deveni eroul întregului sector. Dați-i o săptămână și probabil că își va organiza singur o paradă victorioasă pe Coruscant.

– Ai reușit foarte bine, îl laudă Sidious. Ce poți să îmi spui despre implicarea neașteptată a lui Kenobi și Skywalker?

– Neglijabili, răspunse Doriană uimit încă o dată de rapiditatea și exactitatea cu care Lordul Sith cunoștea mersul evenimentelor.

Nici măcar nu îi pomenise despre sosirea nedorită a lui Kenobi pe Barlok, și cu toate acestea Sidious părea să fie la curent cu totul. Clar, avea o sursă excelentă de informații.

– Tot ce a trebuit să fac a fost să adaug rachetei un ejector de lichid cu sedimente pentru a mă asigura că nu vor fi în stare să o oprească înainte de a ajunge în sala de conferințe, acolo unde C'baoth să își poată face demonstrația sa dramatică de putere.

– Și nici el, nici Kenobi nu au suspectat că tu ai manipulat desfășurarea evenimentelor?

– Deloc, Stăpâne, îl asigură Doriană. Sursele mi-au confirmat că analiștii poliției au descoperit că ejectorul a fost adăugat în ultimul minut, dar au concluzionat că a venit ca răspuns la prezența în scenă a lui C'baoth, nu a lui Kenobi.

– Nu vreau ca acest Kenobi să primească vreo laudă, îl avertiză Sidious. Nu trebuie să i se permită să îi umbrească triumful și prestigiul lui C'baoth.

– Nu se va întâmpla așa ceva, îl asigură Doriană. Kenobi nu este genul care să caute recunoașterea publică. Iar C'baoth sigur nu este genul care să îi lase lui vreo fărâmbă din succesul său.

– Atunci totul continuă conform planului meu, concluzionează satisfăcut Sidious. Opoziția din Senat și din Consiliul Jedi față de proiectul de suflet al lui C'baoth se va domoli acum, înaintea văpăii noului său statut dobândit.

– Și dacă nu, mai am alte planuri de rezervă pentru a-l ridica și mai mult în slăvi, spuse Doriană. Un cuvânt potrivit la urechea lui Palpatine îl va ajuta mult.

– Da, aprobă Sidious. Vorbind de Palpatine, ai face bine să pleci de pe Barlok și să te întorci la treburile tale oficiale. Vreau, de asemenea, să găsești o cale de a prelua funcția de om de legătură

personal al Cancelarului Suprem cu privire la pregătirile finale ale proiectului Zbor în Necunoscut.

– Ușor de făcut, stăpâne, îl asigură Doriană. Palpatine este atât de ocupat cu alte probleme încât va fi bucuros să aibă ocazia de a pune această treabă în cărca mea.

– Excelent, se bucură Sidious. Ai reușit foarte bine, prietene. Ia legătura cu mine când te întorci pe Coruscant și vom discuta detaliile finale.

Imaginea dispăru, iar Doriană întrerupse legătura. Un om mai simplu, reflectă el apoi în singurătatea camerei, chiar un maestru al Părții Întunecate precum Lord Tyranus, ar fi încercat să îl elimine pe C'baoth direct printr-un asasinat adevărat, folosindu-se de un atac mai puternic purtat de complotiști mai competenți.

Dar după cum demonstrase Sidious însuși, Doriană era mult mai subtil de atât. Până la urmă, de ce să te descotorosești doar de o problemă atât de puternică precum Jorus C'baoth când te poți descotorosi de el și de câți alți Jedi va fi în stare să convingă să îl urmeze în Zbor în Necunoscut.

Zâmbind singur, Doriană începu să își dezassembleze holo-proiectorul. Jorus C'baoth, Maestru Jedi și amenințare potențială pentru planul pe care Darth Sidious îl gândise pentru Republică, era mort.

Doar că deocamdată nu era conștient de acest fapt.

Fusese o zi lungă și frustrantă în Centrul de Pregătiri, încă una dintre acele multe zile fără sfârșit, numărate parcă de la începutul timpurilor, și Chas Uliar se întreabă încă o dată în timp ce își deslușea apartamentul dacă tot efortul avea să merite.

De abia ieșise de pe băncile școlii când a fost contactat de ofițerii de recrutare ai proiectului Zbor în Necunoscut, astfel că în entuziasmul și optimismul tinereții semnase pe loc înscrierea. Dar în acest moment, după doi ani de pregătiri care nu se mai sfârșeau și întârzieri fără motiv, entuziasmul începuse să scadă. Ultimul zvon insista asupra anulării de către Comitetul de Bugetări a prezenței familiilor civile în voiaj, care transforma esențial Zbor în Necunoscut în ceva mai mult decât o misiune militară extinsă de recunoaștere.

Ceea ce răpea, desigur, singurul lucru care făcea ca acest proiect să fie unic. Dar analizând mai bine, ce le păsa birocratilor corupți de pe Coruscant de ceva atât de trivial precum istoria sau gloria, or chiar de o altă viziune pentru viitorul Republicii?

Lămpile din camera de zi erau stinse, dar chiar atunci când le aprinse zări venind lumină de sub ambele uși ale celor două dormitoare. Însemna că măcar doi dintre cei trei colegi ai săi de cameră erau acasă. Planificatorii îi adunaseră intenționat pe recruți în acest fel pentru a simula cabinele strâmte în care vor locui la bordul celor șase Cuirasate de îndată ce Zbor în Necunoscut va porni în misiune. Unii dintre ei, mai ales cei din lumile mai aerisite ale Inelului Mijlociu, nu fuseseră în stare să se împace cu lipsa de intimitate și se retrăseseră din proiect, dar Uliar nu avea nici o problemă de acest gen.

Deși dacă toate familiile urmau să fie scoase din proiect așa cum intenționa Senatul, se gândi el amar, probabil că va primi un apartament de mărimea celui în care se afla numai pentru el.

Răscoli prin bucătărie încercând să se decidă ce putea să mănânce la cină, când una dintre uși se deschise în spatele lui.

– Hei, Chas, îl strigă Brace Tarkosa din spate. Ai aflat ultimele noutăți?

Uliar dădu din cap.

– Am stat pe D-Cinci toată ziua încercând să descopăr o problemă la alimentarea cu combustibil, se plânse el și se întoarse. Lasă-mă să ghicesc... Senatul a decis să ne închidă de tot?

– Ba din contră, rânji Tarkosa.

Era un bărbat bine făcut, cu doi ani mai în vârstă decât Uliar și unul dintre primii o sută care semnaseră înscrierea în acest proiect.

– Nu numai că nu ne închid, ne-au realocat toate fondurile, au autorizat asamblarea finală a Cuirasatelor și și-au schimbat decizia în ceea ce privește prezența familiilor la bord.

Uliar se holbă la el.

– Glumești, îl luă el la rost. A mâncat careva pe Coruscant moluște mucegăite la prânz și a început să audă voci?

Tarkosa dădu din cap.

– Se aud zvonuri că Maestrul Jedi C'baoth a reușit mișcarea. S-a întors fulminant dintr-o sesiune de negocieri acum două zile cu destulă inerție încât să dărâme totul în cale până în mijlocul comitetului.

Ridică un deget pentru a-și susține vorbele.

– Ba mai mult, se pare că vom lua cu noi și mai mulți Jedi.

– Cât de mulți?

– Nu știi, răspunse Tarkosa. Cât de mulți vrea C'baoth, cred.

– O, nu ar fi minunat? murmură Uliar și un pic de speranță începu să îl învioreze.

Zvonurile care se perindau erau la fel de ieftine ca și aparatura, deci nu era încă dispus să le considere pe deplin adevărate. Dar dacă

Jedi se înscriseră cu adevărat în proiect, poate că lucrurile începeau până la urmă să se miște. Căci vântul solar ducea cu el toate scamele și toată lumea știa că Jedi au obținut întotdeauna ce era mai bun din tot.

– Și când ar trebui să se întâmple toate acestea?

– Destul de curând, îl asigură Tarkosa rânjind cu toți dinții. Hei, ai un pic de încredere. Știi ce? Hai să îl căutăm pe Keely și să mergem la cafenea să luăm cina.

– Mergeți voi, îi spuse Uliar întorcându-se spre cămară și scoțându-și un pachet din rația navei. Eu am să amân sărbătorirea până când o să îi văd pe Jedi împreună cu noi.

– Șase dintre ei? repetă Obi-Wan nevenindu-i să creadă.

– Incluzându-l aici și pe C'baoth însuși, da, confirmă Windu stând cu spatele drept și privind prin fereastra Sălii de Consiliu apusul care se lăsa peste Coruscant. Nu mai spun că alți unsprezece Cavaleri Jedi s-au înscris să meargă și ei.

Obi-Wan se strâmbă. Șase Maeștri Jedi, plus unsprezece Cavaleri Jedi, nu era un număr neînsemnat în acele zile din ce în ce mai întunecate.

– Credeam că tu și Maestrul Yoda i-ați dat de înțeles că nu poate să ia cu el decât încă doi Jedi.

– Așa era hotărât înainte de Barlok, mărturisi Windu cu regret și se întoarce cu fața spre el. *După* Barlok însă... ei, hai să spunem doar că nici măcar cei din Consiliu nu sunt imuni la presiuni.

– Mda, am auzit ceva de genul acesta, spuse Obi-Wan aprobând din cap. Și-a prezentat argumentele oricui a fost dispus să îl asculte.

– Și poate să fie destul de convingător atunci când vrea să fie, adăugă Windu. Pur și simplu nu mă așteptam ca atât de mulți să se lase cuprinși de entuziasmul lui.

Obi-Wan simți o încredințare încrețindu-i fruntea. Maestrul Jedi Mace Windu, atât de armonizat cu Forța ca și alți Jedi din Republică... totuși nu fusese în stare să prevadă o întorsătură atât de dramatică?

– Nu ați putea să le refuzați cererea?

– Bineînțeles că putem, răspunse Windu. Dar îmi este teamă că în situația actuală nu am face decât să cauzăm mai multe disensiuni. Nu ne putem permite așa ceva, nu în timpurile grele de astăzi. Și ca să fiu cinstit, *există* argumente valabile pentru a avea o prezență Jedi importantă la bordul Zborului în Necunoscut.

Făcu o pauză pentru a-i studia trăsăturile lui Obi-Wan.

– Spune-mi, detectivii de pe Barlok l-au localizat sau identificat până la urmă pe omul care i-a ajutat pe complotiști, așa cum susțin ei, în atacul cu rachetă?

– Nu până când am plecat eu și cu Anakin, răspunse Obi-Wan. Nici nu am mai auzit nimic de atunci. De ce?

– Mă tulbură într-un fel, spuse Windu. Avem un om care îi ajută să lanseze o rachetă doar pentru a fi oprită în ultimul moment de alt om. Coincidență?

Obi-Wan își ridică sprâncenele nedumerit.

– Sugerezi cumva că Maestrul C'baoth ar fi pus *chiar el* la cale atacul?

– Nu, bineînțeles că nu, se împotrivi Windu, deși nu părea deloc convins. Doar un Jedi care s-a întors către Partea Întunecată ar fi capabil de o astfel de manipulațiune mârșavă. Nu pot să cred că el ar face așa ceva, nici măcar pentru un lucru în care crede cu atâta tărie.

– Pe de altă parte, suspectăm că ar exista un Sith undeva, sublinie Obi-Wan. Poate că... nu. Nu, nici eu nu pot să cred așa ceva.

– Și totuși, nu putem să ne permitem să riscăm, spuse Windu. De aceea te-am chemat în seara aceasta aici. Vreau ca tu și Anakin să îl căutați pe C'baoth și să îi cereți să mergeți și voi cu el. Nu tot drumul până în galaxia următoare, adăugă el văzându-l pe Obi-Wan cu gura căscată de uimire. Doar până în zona de explorare a Regiunilor Necunoscute.

– Un drum ca acesta ar dura luni de zile, protestă Obi-Wan. Am sarcini de îndeplinit pe Sulorine.

– Uneori sarcina cea mai importantă a unui Jedi este să stea și să aștepte, îl corectă blând Windu. Presupun că i-ai mai menționat acest lucru din când în când și lui Anakin?

Obi-Wan se strâmbă.

– Nu mai mult de două ori pe zi, recunosc eu. Ai ceva sugestii cum am putea să îl convingem pe C'baoth să se întoarcă atunci când ajungem la marginea galaxiei și să ne aducă înapoi?

– Ar fi o conversație interesantă de urmărit, zâmbi Windu. Dar nu, am de gând să vă pun la bordul unuia dintre Cuirasate o aeronavă de luptă Skysprite Delta-Doisprezece. Este o versiune mai mare, cu două locuri, a modelului Aethersprite Delta-Șapte pe care v-ați antrenat, doar că nu mai are armamentul standard. Fabrica Kuat

Systems speră să le scoată și pe piața civilă undeva în următoarele luni.

– Un model fără hiperpropulsoare interne, să înțeleg?

Windu dădu din cap.

– Fără, folosește pentru hiperpropulsie același inel TransGalMeg ca și varianta Aethersprite.

– Știu și eu, spuse Obi-Wan neîncrezător și cu mintea făcând tot felul de calcule. Vorbim de o distanță enorm de mare pentru o astrodnavă de dimensiunile ei. Mai ales doar cu doi oameni la bord.

– Va fi strâmt, dar se poate, îl asigură Windu. În plus, tu și cu Anakin puteți intra în hibernare Jedi pentru a folosi la maxim rezervele de hrană și aer.

Obi-Wan își deschise mâinile învins.

– Dacă aceasta este dorința Consiliului, eu și cu Anakin suntem gata să o îndeplinim. Sigur, *dacă* Maestrul C'baoth va dori să ne ia cu el.

– Faceți cumva să urcați la bord, îl îndemnă Windu cu ochii dintr-o dată întunecați. Prin orice mijloace reușiți.

- **T**u ce profesie ai? întrebă Thrawn în limba cheunh.
- Sunt negustor de mărfuri, răspune Car'das cu atenție, forțându-și buzele și limba neobișnuite cu dialectul cel nou să formeze sunetele acelea ciudate.

Thrawn ridică politicoș din sprâncene.

- Ești o barcă de pescuit? întrebă el, de această dată în limba basică.

Car'das se uită la Maris.

- Exact așa ai spus, îi confirmă ea cu un zâmbet amuzat pe figură.

El ridică o mână, apoi o lăasă să îi cadă înapoi în poală.

- Sunt negustor de mărfuri, spuse el în limba minnisiat a comerțianților.

– Aha, răspune Thrawn în aceeași limbă. Ești negustor de mărfuri?

- Da, dădu Car'das din cap aprobator. Chiar am spus că sunt o barcă de pescuit?

– *Pohskapforian; Pohskapforian*, pronunță Thraw cele două cuvinte distincte. Auzi diferența?

Car'das aprobă din cap. Putea foarte bine să audă diferența între sunetele aspirate și cele neaspirate din a doua silabă. Doar că nu reușea să o redea și cu propria lui gură.

- Am exersat cuvântul toată seara, mormăi el nemulțumit.

– Te-am avertizat că limba cheunh va fi dincolo de posibilitățile voastre fizice, îi aminti Thrawn. Cu toate acestea, nivelul de înțelegere a crescut destul de uimitor, mai ales după doar cinci săptămâni. Iar progresul pe care l-ai făcut în limba minnisiat în aceeași perioadă nu este deloc mai puțin remarcabil. Sunt impresionat.

Ochii săi strălucitori se opriă asupra lui Maris.

– De voi amândoi, adăugă el.

– Mulțumim, Comandante, răspunse Car'das. Faptul că am reușit să te impresionăm este un mare merit.

– Acum mă măgulești, îi zâmbi Thrawn. Acesta este cuvântul corect? *Măgulit*?

– Cuvântul este corect, îi confirmă Car'das.

Oricare ar fi fost progresul pe care el și Maris l-ar fi făcut în studiile lor, reușita lui Thrawn în învățarea limbii basica l-a depășit cu mult, un lucru remarcabil cu atât mai mult cu cât avusese prea puțin timp de alocat studiului.

– Am însă o problemă cu modul de folosire a cuvântului, îl corectă el mai departe. *Măgulire* implică o exagerare sau chiar un neadevăr. Ceea ce am afirmat eu este adevărat.

Thrawn înclină capul.

– În acest caz accept tributul acordat.

Se întoarse spre Maris.

– Și acum, Ferasi, sunt gata să îți îndeplinesc cererea ta specială. Car'das se încruntă.

– Ce cerere specială?

– Ferasi m-a rugat să creez o descriere pentru una dintre lucrările de artă aflate la bordul astronavei pirat vagaari, îi explică Thrawn.

Car'das se uită și el la Maris.

– Ei na?

– Am vrut un exercițiu care să conțină mai mulți termeni abstracți și adjective, îi explică ea cu o privire distantă.

– Da, mă rog, spuse el în grabă. Am întrebat doar.

Ea îi înfruntă privirea încă o fracțiune de secundă, apoi se întoarse spre Thrawn.

– Pot să întreb pe care lucrare ai ales-o?

– Sigur că nu, o admonestă el zâmbind. Va trebui să îți dai seama de acest lucru din descrierea mea.

– Ei, exclamă ea pe moment descumpănită și se uită la Car'das înainte de a se hotărî. Bine, atunci. Sunt gata.

Ochii lui Thrawn părăură să se defocalizeze privind în jurul camerei.

– Alternanța culorilor arată precum marginea unui curcubeu dizolvându-se într-o cascadă luminată de soare...

Car'das ascultă fluxul melodios de cuvinte în limba cheunh, făcând eforturi să înțeleagă în timp ce o studia pe Maris cu coada

ochiului. Și ea făcea eforturi să înțeleagă, se vedea bine, buzele mișcându-se din când în când atunci când repeta încet termenii mai complicați. Dar dincolo de concentrare se gândi că vede și altceva în privirea ei când se uita la Thrawn.

Nu era însă privirea pe care un student ar trebui să o arate profesorului său. Și mai ales nu era deloc privirea pe care un prizonier ar trebui să o arate dușmanului care îl ține captiv.

O senzație neplăcută începu să își facă loc în stomacul lui. Oare Maris se îndrăgostea de Thrawn? Doar nu se lăsa atrasă de inteligența lui, de curtoazia pe care o arăta și de educația lui sofisticată?

Pentru că ea nu era doar partenera și copilotul lui Qennto. Dacă până acum Car'das nu îl văzuse pe Qennto cuprins de gelozie, nici nu își dorea să îl vadă.

– ... cu un sens adânc de deconectare și conflict între artist și poporul său.

– Minunat, murmură Maris cu ochii și mai strălucitori fixați asupra lui Thrawn. Este vorba despre pânza cu marginile sculptate, nu? Peisajul cu acele umbre crescând în sus din colțul de jos?

– Corect, îi confirmă Thrawn, apoi se uită spre Car'das. Ai reușit și tu să identifici lucrarea?

– Eu? Ăă, nu, admise Car'das. Eu mă concentram doar pe cuvinte să le pot înțelege.

– Te poți concentra atât de puternic pe cuvintele dintr-o frază încât îi poți pierde astfel sensul, sublinie Thrawn. Așa cum se poate întâmpla în general și în viață. Nu trebuie să uiți să acorzi atenție întregii perspective.

Se uită spre o serie de lumini aprinse pe peretele de deasupra ușii și se ridică în picioare.

– Lecția de astăzi s-a încheiat. Trebuie să îmi primesc musafirul.

– Musafir? întrebă Maris pe când se ridicau amândoi.

– Un amiral din Flota Chiss de Apărare vine aici să preia astronava vagaari, îi lămuri Thrawn pe drumul spre ieșire. Nimic cu care să vă bateți capul.

– Putem să asistăm la ceremonia de primire împreună cu tine? se interesează Car'das. De această dată ar trebui să fim în stare să înțelegem și ce se spune.

– Bănuiesc că se poate, răspunse Thrawn. Amiral Ar'alani a auzit cu siguranță de prezența voastră aici de la Aristocra Chaf'orm'bintrano și va dori să vă vadă cu ochii ei.

– Amândoi fac parte din aceeași familie? întrebă Maris.

Thrawn dădu din cap.

– Ofițerii superiori din cadrul Flotei de Apărare nu aparțin nici unei familii, explică el. Li se iau numele și privilegiile familiale înainte de a fi încorporați în Ierarhia Apărării pentru a putea servi în slujba Chiss echidistanți și fără prejudicii.

– Deci comanda militară se bazează numai pe merite și nu se formează datorită legăturilor Familiale? întrebă Maris.

– Exact, le confirmă Thrawn. Ofițerii sunt incluși în Ierarhie de îndată ce au dovedit că sunt capabili, așa cum și Familiile Conducătoare recurg la adopții selective de merit.

– Ce sunt adopțiile selective de merit? întrebă Car'das.

– Chiss aduși din afara Familiei pentru a îmbogăți linia de sânge sau pentru diversificare ori învigorare, îi explică Thrawn. Toți războinicii sunt numiți fii adoptivi de merit atunci când sunt acceptați fie în Flota de Apărare, fie în Flota Expansionistă.

Își arată epoetul purpuriu de pe umăr.

– De aceea fiecare războinic poartă culoarea uneia dintre Familii.

– Tu din care Familie faci parte? întrebă Maris.

– A Opta, îi răspunse Thrawn. De fapt, locul meu este diferit de al celor mai mulți războinici, pentru că am fost numit Posibil-născut al Familiei. Cei mai mulți războinici își pierd locul atunci când li se încheie serviciul militar, dar eu am posibilitatea de a putea fi declarat vrednic să rămân permanent în cadrul Familiei. Ba chiar pot să primesc acceptul de rudă îndepărtată, ceea ce îmi va lega urmașii de linia de sânge a Familiei.

– Sună foarte complicat, comentă Car'das.

– Sună inteligent, se opuse Maris. Republica ar putea folosi o astfel de idee, în loc să meargă întotdeauna pe linia de sânge directă sau să îl aleagă pe cel care plătește cel mai mult.

– Mm, mormăi Car'das fără să se mai implice în comentarii.

În mod evident nu era momentul să continue o discuție pe tema politicii promovate de Republică.

– Și spui că acum există nouă astfel de Familii Conducătoare?

– Există nouă la momentul actual, aprobă Thrawn. Numărul lor variază în funcție de evenimente și norocul politic al fiecăreia. De-a lungul secolelor am avut chiar douăsprezece sau trei.

Ajunseră în sala de primire, găsind-o deja aranjată pentru noua sosire. Decorațiunile de pe pereți și tavan erau complet diferite de

cele pregătite pentru sosirea lui Aristocra Chaf'orm'bintrano, iar pentru Car'das cele de acum păreau mai puțin elaborate. Poate că un ofițer militar superior nu se ridica nici măcar la rangul unei rude îndepărtate a Familiilor Conducătoare.

– Ceremonia va fi considerabil mai scurtă și mai puțin formală decât cea la care ați fost prezenți mai devreme, le spuse Thrawn arătându-le să rămână lângă el, dar câțiva pași mai în spate. Puteți să mă urmați.

Păru să se gândească un pic, apoi le zâmbi.

– Făptura amiralului ar putea și ea să vă surprindă un pic, adăugă el. Mă interesează să vă aflu părerea mai târziu.

Se întoarse spre ușă și făcu un semn către unul dintre războinicii săi. Cu un sunet melodios care lui Car'das îi aminti de un carilon cu apă, ușa se deschise lăsând să intre patru războinici chiss echipați în uniforme negre care ocupară imediat poziții pe fiecare flanc. Întrebându-se ce ar putea să însemne pentru Thrawn făptura noului musafir, Car'das luă cât de cât o poziție militărească de dreptți chiar în momentul în care o femeie chiss înaltă apărea în cadrul ușii.

Doar că în loc de uniforma normală de culoare neagră, femeia era îmbrăcată din cap până în picioare într-un alb surprinzător.

Car'das clipi uimit, urmărind-o cum înaintează printre militarii săi din escortă și intră în sala de primire. Fiecare războinic chiss pe care îl văzuse până acum purta invariabil o uniformă neagră, cu excepția gărzilor din Familie care îl acompaniaseră pe Chaf'orm'bintrano. Să fi fost oare din cauza faptului că femeia aparținea Flotei de Apărare și nu Flotei Expansioniste?

Amiralul păși până în mijlocul sălii și se opri.

– În numele tuturor celor care servesc neamul Chiss, vă adresez bun venit, Amiral Ar'alani, intonă Thrawn și făcu un pas în întâmpinarea ei.

– Îți accept urarea și te salut la rândul meu și eu, Comandant Mitth'raw'nuruodo, îi răspunse amiralul.

Vorbele îi erau adresate lui Thrawn, dar Car'das putea susține cu siguranță că privirile ei îi măsurau pe cei doi bărbați care așteptau în spatele lui.

– Îmi garantezi siguranța, atât a mea, cât și a echipajului meu?

– Vă garantez siguranța cu viața mea și a celor de sub comanda mea, răspunse Thrawn plecându-și capul. Intrați în pace și cu încredere.

Ar'alani salută și ea.

– Cine sunt cei care stau în spatele tău? se interesă ea pe un ton ușor schimbat.

Cu acestea, aparent ceremonia de primire se încheiase.

– Vizitatori dintr-o lume îndepărtată, îi răspunse Thrawn întorcându-se pe jumătate pentru a le face semn să înainteze. Car'das și Ferasi, permiteți-mi să vă prezint Amiralului Ar'alani.

– Suntem onorați, Amirale, spuse Car'das în cheunh încercând în același timp să repete plecăciunea pe care o văzuse la Thrawn.

Ar'alani păru să ezite.

– Aristocra Chaf'orm'bintrano nu mi-a spus că ei vorbesc cheunh, exclamă ea cu un ton ușor iritat.

– Aristocra Chaf'orm'bintrano nu știa, îi explică Thrawn politicos. El și-a petrecut prea puțin timp aici, arătând, de altfel, prea puțin interes să afle câte ceva despre invitații mei.

Ar'alani clipi spre Thrawn, apoi îl privi din nou pe Car'das.

– În raport era menționată existența a trei umani.

– Cel de-al treilea este deocamdată ocupat, răspunse Thrawn. Pot să îl chem dacă doriți.

Ar'alani ridică din sprâncene.

– I-ai permis să umble liber printr-o instalație aparținând Flotei Expansioniste Chiss?

Thrawn scutură energic din cap.

– Toți trei sunt permanent supravegheați.

– Atunci înseamnă că îi studiezi?

– Bineînțeles, răspunse Thrawn ca și cum ar fi fost ceva evident.

Car'das își reprimă o grimasă. Știuse de la bun început că acesta era motivul pentru care fuseseră păstrați el și ceilalți doi în acel loc. Dar era de bună seamă destul de neplăcut să îl audă rostit cu voce tare.

– Și ce ai aflat până acum? întrebă Ar'alani.

– Foarte multe, o asigură Thrawn. Dar nu este momentul și nici locul să discutăm despre acest lucru.

Ar'alani privi scurt către războinicii lui Thrawn care flancau în poziție de drepti intrarea în sala de primire.

– De acord, acceptă ea.

– Presupun că veți dori să inspectați astronava capturată înainte de a o lua de aici, continuă Thrawn. Am pregătit o navetă care ne așteaptă.

– Prea bine, răspunse Ar'alani și își duse mâna la centură unde apăsă butonul unui aparat de comunicație construit într-o formă

curbată tipică pentru chiss. Lasă-mă să îmi chem pasagerul și apoi putem merge.

Thrawn își mișcă ochii și pentru prima oară Car'das sesiză un tremur de surpriză pe figura lui.

– Nu a fost menționat nici un pasager.

– Prezența lui nu este aprobată oficial de Flota de Apărare, explică Ar'alani. L-am adus cu mine până aici ca un favor pe care l-am făcut Familiei a Opta.

În spatele ei apăru un chiss tânăr cu un zâmbet timid pe figură, roba pe care o purta și cizmele înalte cu care era încălțat descriind un model specific compus din gri și purpuriu. Thrawn încremeni.

– Thrass! exclamă el cu răsuflarea tăiată.

Păș spre celălalt și îl întâlnește la jumătatea drumului dinspre intrare spre centrul sălii. Întinse mâna dreaptă și îl prinse de cotul drept, iar celălalt îl prinse și el la rândul lui în salut.

– Bine ai venit, îl întâmpină el zâmbind. Este într-adevăr o surpriză.

– Ceea ce am reușit foarte rar, răspunse celălalt plecând capul.

Încă zâmbea, dar Car'das sesiză câteva umbre tensionate în jurul ochilor atunci când tânărul privi peste umărul lui Thrawn. Thrawn îi remarcă desigur gestul.

– Invitații mei, îi spuse el desfășurându-și mâna de pe cotul tânărului și arătând spre umani. Car'das și Ferasi, comercianți k'rell'ni din Republica Galactică.

– Descrierea pe care le-a făcut-o Aristocra Chaf'orm'bintrano nu a fost deloc corectă, comentă Thrass privindu-i de sus până jos. Mai ales în ceea ce privește costumația.

– Transportul lor obișnuit de haine croite cu stil de pe Csilla trebuie să fi întârziat, răspunse sec Thrawn. Car'das și Ferasi, acesta este Sindic Mitth'ras'safis din A Opta Familie Conducătoare.

Zâmbi mai larg când adăugă:

– Fratele meu.

– *Fratele tău?*! exclamă Maris.

– Ooo, vorbesc și cheunh? întrebă Mitth'ras'safis pe un ton mai închis.

– A ajuns la modă, răspunse Thrawn. Amiralul Ar'alani și cu mine hotărâsem să inspectăm astronava pirat pe care am capturat-o. Te-ar interesa să ne însoțești?

– Acesta este motivul principal pentru care am venit până aici, comentă Mitth'ras'safis.

– Motivul *principal*? întrebă Thrawn.

Celălalt își strânse buzele.

– Mai sunt și altele.

– Înțeleg, spuse Thrawn. Dar vom discuta despre ele mai târziu. Pofțiți pe aici, Amirale.

Cea mai mare parte a călătoriei spre cealaltă parte a asteroidului o parcurseră în tăcere. Thrawn menționează arareori un detaliu tehnic pe care îl observase în designul astronavei pirat pe măsură ce se apropiau de ea, dar nici amiralul și nici Mitth'ras'safis nu păreau prea interesați să răspundă mai mult decât cu un mormăit monosilabic sau cu o întrebare ocazională. Membrii escortei amiralului, așa cum li se cerea războinicilor, nu scoaseră nici un cuvânt.

O dată sau de două ori Car'das îl observă pe Mitth'ras'safis încruntându-se spre el și spre Maris, ca și cum s-ar fi întrebat în sinea lui de ce adusesese Thrawn niște non-Chiss în aceeași călătorie cu ei. Dar nu ceru nici o explicație, iar Thrawn, la rândul lui, nu îi oferi nici una.

Cadavrele extraterestrilor fuseseră scoase deja din aeronavă, dar rămăseseră alte urme și detalii pe care Thrawn putea să le sublinieze la trecerea prin coridoare, de la faptul că se descoperiseră caracteristicile probabile aparținând de cel puțin trei specii diferite pe care vagaari le foloseau drept sclavi, până la echipamentul pe care stăpânii le permisese să îl folosească.

Car'das nu auzise nimic din această analiză, iar acum asculta fascinat monologul comandantului. Din nou, Ar'alani și Mitth'ras'safis absorbiră informația în tăcere.

Până când, evident, ajunseră în sala comorilor.

– Ei, iată-vă, se auzi vocea groasă a lui Qennto dintr-un colț situat în fundul încăperii.

Le făcu semn cu mâna, ținând în cealaltă ceea ce semăna cu un scut de luptă antic decorat artistic.

– Ce caută extraterestrul acesta aici? se răsti Ar'alani.

– Mă ajută să catalogăm obiectele depozitate aici, îi răspunse Thrawn. Unele dintre sistemele pe care vagaari le-au jefuit se află în teritoriul Republicii, iar el are cunoștințe despre originea și valoarea lucrurilor.

– Ce a spus? strigă Qennto privind spre Maris.

Ea îl întrebă din priviri pe Thrawn.

– Să ne adresăm în sy bisti, vă rog, spuse comandantul în acea limbă. Nu vrem să îi lăsăm pe amiral și pe sindic în afara conversației.

– Da, Comandante.

Maris se întoarse spre Qennto și îi traduse ultimul comentariu pe care îl făcuse Thrawn.

– Ei, da, îl ajut să catalogheze, sigur, se rățoi el privind-i suspicios pe cei nou-veniți. Îmi aleg în același timp lucrurile pe care le voi lua cu mine acasă.

– Care sunt acele lucruri? întrebă Ar'alani în cheunh mijindu-și amenințător ochii. Comandante?

– În sy bisti, vă rog, Amirale, îi reaminti Thrawn.

– Nu ne aflăm la o șuetă între specii, i-o tăie Ar'alani scurt și ignoră solicitarea. Ce anume le-ai promis acestor extratereștri?

– Sunt doar negustori și comercianți, îi aminti Thrawn și vocea lui se aspri și ea un pic. Le-am oferit unele obiecte de aici drept compensație pentru săptămânile de serviciu.

– Ce serviciu?! exclamă Ar'alani uitându-se când la Car'das și Maris, când la Qennto. Le-ai dat hrană și adăpost, i-ai învățat cheunh, iar pentru acest lucru ei merită compensații?!

– Îl învățăm și noi pe comandant limba noastră, interveni Maris.

– Nu te vei adresa unui amiral Chiss decât dacă ești întrebată, se răsti brutal Ar'alani.

Maris se înroși.

– Îmi cer scuze.

– Am descoperit aici comori suficiente și pentru invitații noștri, și pentru Dominație, explică Thrawn. Dacă veniți pe aici, vreau să vă arăt câteva detalii în sala motoarelor.

Făcu un pas spre ieșire...

– Un moment, îl opri Ar'alani cu ochii pe Qennto și mai ales pe scutul pe care căpitanul îl ținea în mână parcă sfidător. Cine va decide ce obiecte li se va permite umanilor să ia cu ei?

– Intenția mea era să las această decizie la întreaga latitudine a Căpitanului Qennto, răspunse Thrawn. El a lucrat la acest inventar de câteva săptămâni bune astfel că știe extraordinar de multe despre conținutul sălii. Vă voi oferi o copie a listei complete înainte să plecați.

– O listă cu ceea ce este aici acum? întrebă Ar'alani. Sau o listă cu ceea ce a fost aici *înainte* ca el să scoată obiectele pe care și le-a ales?

– Ambele liste vor fi disponibile, o asigură Thrawn și făcu încă un pas spre ieșire. Verificările de rutină pe care le-am făcut arată că listele și descrierea obiectelor conținute în această sală sunt destul de corecte. Oricum, veți avea suficient timp în drum spre casă pentru a studia și listele și comorile.

– Sau poate vreau să le studiez chiar acum, comentă Ar'alani și făcu un gest către unul dintre războinicii ei. Tu! Ia listele. Cred, Comandante, că prefer să fac eu înșămi inventarul.

– Cum doriți, Amirale, se conformă Thrawn. Din nefericire, nu vă pot asista în acest sens. Am sarcini administrative de care trebuie să mă preocup.

– Pot să mă descurc și fără asistența ta, îi replică Ar'alani.

Din tonul vocii ei, Car'das înțelese că femeia prefera să nu îl aibă *deloc* în preajma ei.

– Asigură-te doar că voi avea o navetă cu care să mă întorc la astronava mea atunci când am terminat aici.

Îl privi pe fratele lui Thrawn.

– Și cred că ar fi mai înțelept dacă Sindic Mitth'ras'safis va rămâne aici cu mine. Cu permisiunea lui Sindic, bineînțeles.

– Nu am nici o obiecție, o asigură Mitth'ras'safis.

După cum observă Car'das, tânărul era un pic jenat.

– Atunci aștept să mai conversăm când veți considera de cuviință, încheie Thrawn.

Îi surprinse privirea lui Car'das și îi făcu semn către ieșire.

Străbătură douăzeci de metri pe coridor până când Car'das îndrăzni să vorbească.

– Nu ai deloc treburi administrative de care să te ocupi, așa este? îl întrebă el pe Thrawn în șoaptă. Ai vrut doar să pleci din preajma amiralului o vreme.

– O acuzație destul de severă, se apără blând Thrawn. O să îi strici părerea extraordinară pe care și-a format-o Ferasi despre mine.

– *Ferasi?! exclamă* Car'das și privi în urmă, descoperind cu stupeoare că Maris se luase după ei. Hei, salut! spuse el jenat.

– Eu cred că ai înțeles greșit, Jorj, îl atenționează ea pe Car'das. Comandantul Thrawn nu s-a furișat din preajma amiralului. A manevrat-o cu bună știință pentru ca ea să ia singură decizia de a rămâne acolo.

– Ce te-a determinat să ajungi la o astfel de concluzie? întrebă Thrawn.

– Faptul că este prima oară când aud că Rak s-ar fi ocupat de inventar săptămâni întregi, îi răspunse ea. Cu siguranță mi-ar fi menționat și mie așa ceva.

– Și totuși el nu m-a contrazis, sublinie Thrawn.

– Pentru că partea aceea din conversație ați purtat-o în cheunh, adăugă și Car'das prinzând în sfârșit ideea. Din care el nu înțelege o iotă.

– Excelent, aprobă Thrawn. Amândoi.

– Deci ce se întâmplă exact? întrebă Maris.

Cotiră și brusc Thrawn iuți pasul.

– Am primit un raport despre un alt atac vagaari, aflat încă în desfășurare, le spuse el. Merg să arunc o privire.

– Cât de departe este? întrebă Car'das. Vreau să spun, sala comorilor nu le va ține atenția ocupată *atât* de mult.

– Se desfășoară la aproximativ șase ore standard distanță, continuă Thrawn. Mă aștept ca Amiralul Ar'alani să îmi facă o morală severă la întoarcere, presupunând că își va amâna plecarea până atunci. Deocamdată însă, tot ce vreau este să îi distrag atenția suficient cât să ne putem strecura de aici.

Car'das simți o gheară în stomac.

– Nu mergi până acolo doar ca să observi, așa este?

– Scopul călătoriei este de a evalua situația, explică Thrawn sec. Dar dacă judec că există o șansă rezonabilă de a elimina această amenințare împotriva Dominației Chiss...

Își lăsă fraza neterminată, dar nici unul dintre ei nu avea vreo îndoială asupra intențiilor sale. Avea de gând să atace.

Iar după modul în care îl scosese și pe Car'das din sala comorilor, era clar că se aștepta ca tutorele său să meargă și el în călătorie.

Car'das inspiră adânc. Deja trecuse prin mai multe bătălii spațiale decât ar fi vrut, or ca să meargă împotriva unei puteri vagaari bine înarmate *nu* era deloc ceva ce și-ar fi dorit cu adevărat. Dar poate că mai avea totuși o șansă să se eschiveze într-un mod politicos.

– Sunt sigur că vei proceda cum este corect de cuviință, spuse el diplomatic. Mult noroc și...

– Eu pot să merg cu tine? îl întrerupse Maris.

Car'das îi aruncă o privire surprinsă. Ea îl fulgeră cu privirea, în ochii ei citindu-se o amenințare serioasă.

– Ar fi bine să ai un martor, continuă ea. Mai ales pe cineva care nu are nici o legătură cu vreuna dintre Familiile Conducătoare.

– Sunt de acord, spuse Thrawn. De aceea îl iau pe Car'das.

Car'das se făcu mic. Pierduse șansa de a se eschiva.

– Comandante, apreciez oferta, dar...

– Atunci doi martori ar fi și mai buni, susținu Maris.

– De fapt, Qennto ar fi o alegere mai potrivită decât mine sau Maris, încercă o ultimă variantă Car'das. El este cel care...

– Teoretic ai dreptate, aprobă Thrawn privind-o pe Maris. Dar indiferent cât de bine ai plănui-o sau executa-o, o misiune de luptă atrage întotdeauna cu ea anumite riscuri.

– El este cel care adoră genul acesta de aventură...

– La fel înseamnă și zborul alături de Rak, contraatacă Maris. Sunt gata să îmi asum riscurile.

– Pot să merg să îl scot din sala comorilor...

– Nu sunt sigur că *eu* sunt gata... contraatacă la rândul lui Thrawn cu același ton. Dacă ai fi rănită sau ucisă, nu mi-aș dori să fiu eu cel care îi va aduce vestea căpitanului tău.

– Atâta timp cât vom fi împreună pe aceeași punte, nici nu va fi nevoie, sublinie Maris. Dacă mor eu, probabil că vei muri și tu, astfel că altcineva va avea sarcina să se întoarcă cu vestea.

Arătă cu degetul mare spre Car'das.

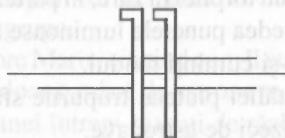
– Se pare că Jorj oricum vrea să rămână aici. Poate să îi spună el.

– Nici să nu te gândești, se împotrivi el insistent.

Părea că mintea luase decizia pentru el de data aceasta. Văzuse abilitățile de luptă ale lui Thrawn, fusese și martorul temperamentului lui Qennto, astfel că era evident lângă cine se afla mai în siguranță.

– Dacă este să meargă Maris, atunci mergem amândoi.

– Sunt onorat de încrederea voastră, le mulțumi Thrawn ajungând la cheiul navei. Veniți dar. Norocul războinicilor mei zâmbește eforturilor noastre.

– **U**n minut până la zona fierbinte, anunță timonierul.

– Recepționat, confirmă Thrawn. Războinici, fiți pregătiți!

Stând în spatele scaunului comandantului, Car'das se uită pe furis spre Maris. Fața îi era un pic palidă deasupra gulerului lat al costumului spațial, dar ochii îi erau limpezi, iar fălcile strânse hotărât. Probabil așteptând ca Thrawn să se dovedească încă o dată nobil și onorabil, se gândi el cu amărăciune. Așteptându-l să își îmbunătățească și mai mult părerea stratosferică pe care și-o formase deja despre el. Femei.

Atunci *el* ce naiba căuta aici?

– Dacă rapoartele sunt exacte, vom ajunge într-o zonă de siguranță nu departe de marginea exterioară a frontului de luptă, îi informă Thrawn privind căștile pe care le țineau toți în mâini. Cu toate acestea, este de preferat să vă puneți deja căștile de protecție.

– Putem să ni le punem destul de repede dacă trebuie, îl asigură Maris.

Thrawn ezită, apoi aprobă.

– Foarte bine. Atunci fiți pregătiți.

Se răsuci înapoi la postul său. Car'das privi cronometrul care număra timpul rămas, simțindu-și gura neobișnuit de uscată; și chiar în momentul în care ajungea la zero, dărele lungi de lumină ieșiră din hiperspațiu și se transformară înapoi în stele strălucitoare.

Și prin hublourile imense privi cea mai îngrozitoare scenă la care fusese vreodată martor.

Nu era deloc un atac pirateresc simplu așa cum se aștepta, cu trei sau patru astronave ieșite la prădat, atacând un cargobot sau o astronavă de linie. Desfășurate înaintea lor, luminate de norii unei lumi verzi-albastre, cel puțin două sute de astronave de dimensiuni diverse se

găseau angajate în luptă, câte două, câte trei sau în grupuri, schimbând focuri aprige de laser sau torpile. În zare, în partea cea mai îndepărtată a planetei, se puteau vedea punctele luminoase ale încă vreo sută de astronave, așteptându-și cuminiți rândul.

Și prin vârtejul bătăliei pluteau trupurile sfârtecate și carcassele distruse ale altor douăzeci de astronave.

Nu era deloc un atac pirateresc. Era un război în toată regula.

– Interesant, murmură Thrawn. Se pare că am calculat greșit.

– Glumești, se auzi Car'das rostind vorbele ca un orăcăit de amfibian.

Își dorea să își poată lua privirea de la masacru, dar nu reușea deloc.

– Hai să plecăm de aici înainte să ne vadă careva.

– Nu, ai înțeles greșit, îl opri Thrawn. Știam că bătălia se poartă la o așa scară. Nu mi-am dat seama de adevăratul spirit vagaari.

Arată cu mâna spre adunarea îndepărtată de astronave.

– Vezi celelalte astronave?

– Cele care își așteaptă rândul să intre în luptă?

– Nu au venit aici să lupte, îl corectă Thrawn. Aceia sunt civili.

– *Civili?! se miră Car'das forțându-și ochii să deslușească punctele luminoase din depărtare. Cum îți dai seama?*

– După modul în care s-au așezat în poziție defensivă, cu adevăratele astronave de război aranjate în poziții de protecție împrejurul lor, îi explică Thrawn. Eroarea la care am făcut referire lua în calcul doar că vagaari sunt pirați, o forță puternică și bine organizată. Dar iată, ei sunt niște specii în întregime nomade.

– Asta reprezintă o problemă? întrebă Maris.

Privea calmă panorama, remarcă un pic indignat Car'das, aproape la fel de calmă ca în fața mormanelor de cadavre de la bordul astronavei încărcate cu comori vagaari.

– Destul de serioasă, îi răspunse Thrawn cu voce dură. Pentru că acest lucru implică existența unor facilități de construcție, suport și întreținere complet mobile.

– Și? insistă Car'das.

– Și nu ne va fi deloc de folos să îl capturăm pe unul dintre atacatori și să le folosim sistemul de navigație pentru a le localiza poziția lumii din care vin, răspunse Thrawn cu răbdare. Pentru că nu au o lume din care vin.

Gesticulă spre zona de conflict.

– Dacă nu le distrugem toate astronavele de luptă odată pentru totdeauna, pur și simplu vor dispărea în imensitatea spațiului interstelar și se vor regrua.

Car'das se uită spre Maris, simțind cum îl străbate o undă proaspătă de tensiune. Având doar o mână de astronave la dispoziție, el vorbea despre distrugerea unei întregi mașini de război extraterestre?

– Ei, Comandante...

– Liniștește-te, Car'das, îi spuse Thrawn pe un ton calm. Nu îmi propun să îi distrug aici și acum. Interesant.

Arată spre meul de astronave.

– Apărătorii aceia doi distruși, cei care încearcă să scape. Îi vedeți?

– Nu, răspunse Car'das privind în direcția arătată.

Din câte putea el să își dea seama, nici o zonă de luptă nu părea mai diferită de alta.

– Uite acolo, îi arătă Maris trăgându-l lângă ea și întinzând mâna înspre o anumită zonă. Astronavele acelea două care se îndreaptă spre tribord urmărite de un triumghi de vânători stelari.

– Aha, în regulă, se lămurii Car'das când le zări. Ce se întâmplă cu ele?

– De ce nu au făcut saltul în hiperspațiu? întrebă retoric Thrawn. Motoarele și hiperpropulsoarele par să fie intacte.

– Poate au impresia că se dezonorează dacă își părăsesc camarazii la necaz, sugeră Maris un răspuns posibil.

– Păi atunci de ce să fugă de colo-colo? întrebă Car'das încruntându-se la auzul ipotezei.

Vânătorii stelari se apropiau rapid, iar fugarii ajunseseră deja suficient de departe de câmpul gravitațional al planetei pentru a fi în stare să accelereze la viteza luminii. Nu vedea nici un motiv pentru care întârzierea le-ar fi adus tâlharilor vreun avantaj.

– Car'das are dreptate, spuse Thrawn. Mă întreb... Uite!

Brusc, cu un ușor tremur pseudomotor, astronava conducătoare execută saltul salvator. Un moment mai târziu, și cea de-a doua clipi și dispăru.

– Nu înțeleg, spuse Car'das privind încruntat cum vânătorii stelari se întorceau spre zona unde se dădeau luptele principale. Ce așteptau? Aprobare specială?

– Într-un fel poți spune și așa, răspunse Thrawn. Aprobare din partea legilor fizicii.

– Dar ieșiseră deja din câmpul gravitațional al planetei.

– Din câmpul gravitațional al *planetei*, da, explică Thrawn. Dar nu și din cel al grupului nomad vagaari.

Se uită din nou la ei cu o strălucire în ochi.

– Se pare că vagaari au învățat cum să creeze un pseudo-câmp gravitațional.

Lui Car'das îi căzu falca a mirare.

– Nici măcar nu am știut că așa ceva este posibil.

– Teoria se discută de câțiva ani de zile, îl contrazise Maris căzând și ea brusc pe gânduri. Noi am discutat-o la școală. Dar punerea ei în practică cerea mult prea multă energie, iar configurarea unui generator mult prea enorm devenea inefficientă.

– Aparent vagaari au rezolvat ambele probleme, sublinie Thrawn.

Car'das se uită pieziș la el. Ceva din vocea comandantului și de pe expresia lui îi spunea că nu îi pasă prea mult.

– Ce să însemne acest lucru pentru noi? Întrebă el circumspect.

Thraw gesticulă spre hublou.

– Vagaari îl folosesc pentru a-și ține prada aproape până când o pot scoate din luptă. Cred că voi putea găsi aplicații mai interesante pentru un astfel de dispozitiv.

Car'das simți cum i se strânge stomacul.

– Nu. O, nu, nu te aventura!

– De ce nu? îl înfruntă Thrawn cu ochii măturând metodic linia frontului. Atenția le este îndreptată evident în altă parte și orice apărare ar avea în jurul proiectoarelor de gravitație trebuie să fie pregătită să facă față doar unui eventual atac aerian din partea victimelor.

– Așa presupui.

– Am văzut cum și-au apărât astronava comorilor, îi reaminti Thrawn. Sunt convins că pot să îmi dau seama destul de bine de tacticile pe care le folosesc.

Ceea ce, în traducere, însemna că șansele să îl convingă să renunțe la schema lui nebunească erau nule pentru Car'das.

– Maris?

– Nu te uita la mine, îi răspunse ea. Și apoi, are dreptate. Dacă vrem să punem mâna pe un proiector, acum este momentul să încercăm.

O senzație de răceală se instalează în adâncul stomacului lui Car'das. Vrem? Oare începea Maris să se identifice cu acești extraterestri?

– Acolo este! spuse Thrawn brusc arătându-i cu mâna prin geam. Rețeaua aceea sferică imensă.

– O văd, oftă Car'das resemnat.

Sfera era situată lângă marginea dinspre Chiss a frontului, acolo unde puteau ajunge fără să fie nevoiți să traverseze prin focul luptei.

Trei astronave mari de război pluteau protector între sferă și zona principală de luptă, însă doar o mână de vânători stelari vagaari zburau la o distanță apropiată pentru a putea fi eficiente.

O țintă tentantă, practic lăsată fără apărare. Bineînțeles că Thrawn avea de gând să încerce să o cucerească.

– Vreau să vă reamintesc tuturor că ne putem baza doar pe *Șoimul Săltăreț* și pe șase vânători stelari de mare capacitate, le sublinie el.

– Și pe Comandantul Mitth'raw'nuruodo, murmură Maris.

Thrawn înclină capul spre ea pentru a-i mulțumi, apoi se răsuci și porni spre babord.

– Analiza tactică? ceru el informații.

– Am localizat încă cinci proiectoare, Comandante, raportă militarul chiss care urmărea echipamentele de sesizare. Toate se află la marginea frontului și toate sunt mai mult sau mai puțin protejate față de cel de aici.

– Analiza aranjamentului energetic al proiectoarelor și amprenta saltului executat de astronavele care au fugit indică faptul că umbra gravitațională are o formă conică, adăugă un alt militar.

– Cele trei astronave de apărare se află în interiorul conului gravitațional? întrebă Thrawn.

– Da, excelență.

Militarul chiss apăsă un buton și un strat transparent apăru pe geamul hubloului principal, descriind un con albăstrui care se deschidea dinspre structura sferică înspre zona de luptă.

– După cum se vede, cele trei astronave de apărare sunt situate toate în interiorul conului gravitațional, ceea ce le limitează opțiunile, explică Thrawn pentru Car'das și Maris. Și toate cele trei astronave au rămas cu motoarele îndreptate fix spre proiector. Anii în care au folosit cu succes această tehnică i-a făcut, se pare, prea încrezătorii.

– Cu toate acestea, astronavele acelea mici de vânătoare din apropiere intră și ies din con, comentă Car'das.

– Ei nu ne vor face probleme, răspunse Thrawn. Proiectorul în sine poate fi strâns?

– Nu putem obține detalii ale structurii de la distanța aceasta fără să folosim senzorii activi, raportă militarul chiss de la stația de senzori.

– Atunci trebuie să aruncăm o privire mai de aproape, concluzionă Thrawn. Transmiteți vânătorilor stelari să se pregătească de luptă; coordonatele cursului în hiperspațiu sunt zero-zero-patru cu zero-cinci-șapte.

– Coordonatele în *hiperspațiu*?! se miră Car'das și vorbele lui răsunară ca un ecou.

La prima întâlnire cu vagaari, Thrawn reușise cu succes un microsalt mai scurt de un minut, dar ținta sferică de acum era mult prea apropiată pentru ca un astfel de truc să mai reușească.

Și apoi, lângă el, o auzi pe Maris chicotind.

– Sclipitor, murmură ea.

– Ce este sclipitor? se interesă Car'das.

– Coordonatele cursului, spuse ea și îi arătă. Le-a reglat pentru marginea conului gravitațional exact marginea de lângă proiector.

– Aha, se strâmbă Car'das.

Bineînțeles că nu era nevoie de un microsalt imposibil de scurt. Vânătorii stelari se puteau îndrepta spre *hiperspațiu* ca și cum intenția lor ar fi fost de a se retrage permanent, așteptând să fie atrase de câmpul gravitațional artificial înapoi, chiar în punctul unde dorea Thrawn.

– Odată ce ajung în poziție, trebuie să scoată din luptă vânătorii stelari inamici și să creeze un perimetru defensiv între proiectorul gravitațional și astronavele de război, continuă Thrawn. *Șoimul Săltăreț* îi va urma în acel moment și va încerca să ocupe sfera.

Car'das își strânse pumnii. O strategie foarte directă... doar dacă nu cumva ratau marginea conului gravitațional pe care o țineau și ieșeau undeva chiar în mijlocul bătăliei. Sau dacă nu cumva un hipersalt atât de scurt le-ar fi ars hiperpropulsoarele, ceea ce ar fi condus la același rezultat.

– Echipete de Asalt Unu și Doi să se pregătească pentru abordaj, ordonă Thrawn. Cu siguranță există un echipaj operațional pe puntea proiectorului gravitațional; echipele de asalt să localizeze și să neutralizeze cu minim de pagube proiectorul. Vor fi însoțiți de Inginerul șef Yal'avi'kema împreună cu trei membri din echipa sa, care vor încerca fie să găsească un mod de a strânge proiectorul până la o mărime care să ne permită să îl încărcăm la bord, fie să realizeze legăturile necesare pentru ancorare și transport. Grupurile să raporteze când sunt gata.

Minutele trecură greu. Car'das privea lupta, strângând din dinți de fiecare dată când un apărător izbucnea în flăcări și pierrea sub atacul nemilos și întrebându-se cât avea să mai țină norocul lui Thrawn. Bineînțeles că astronavele chiss își demonstraseră capacitățile extraordinare de a se strecura invizibile atunci când surprinseseră *Vânătorul de Chilipiruri* și astronava lui Progga. Dar chiar și așa, mai devreme sau mai târziu cineva din tabăra vagaari tot îi va remarca așteptând liniștiți deoparte.

Din fericire, echipajul lui Thrawn înțelese nevoia de a grăbi pregătirile. Trei minute mai târziu, vânătorii stelari și plutoanele de asalt dădură fiecare semnalul gata de acțiune.

– Atenție, vânători stelari, comandă Thrawn cu ochii pe mișcările din zona luptelor. Vânătorii stelari, atacați... *acum!*

În depărtare se văzu tremurul unei pseudomișcări, și cei șase vânători stelari chiss apărură brusc chiar lângă tribordul proiecteurului gravitațional.

– Timonier, pregătește-te să îi urmezi.

Thrawn subapreciase aranjamentul defensiv al inamicului, dar iată că nu era nici un pic de întârziere în răspunsul la această amenințare neașteptată. Chiar în clipa în care vânătorii stelari chiss porneau la atac, astronavele vagaari se răspândeau în zonă, încercând să nu le ofere intrușilor o aglomerare de ținte și răspunzând cu focuri de laser și proiectile.

Din nefericire pentru ei, comandantul atacatorilor văzuse deja tacticile vagaari în luptă. Astronavele inamice reușiră poate câte două focuri maxim de fiecare înainte ca astronavele Chiss să contraatace și vânătorii stelari din flota vagaari să înceapă să explodeze rând pe rând. În mai puțin de un minut de la sosirea lor bruscă, Chiss controlau zona singuri.

Singuri, dar cineva tot îi remarcase. Undeva la scurtă distanță, cele trei cuirasate uriașe începeau să răspundă și ele, deschizând foc cu bateriile de la pupa pe măsură ce se răsuceau greoi.

– Vânătorii stelari, ocupați poziții defensive! ordonă Thrawn. Timonier, pornește!

Car'das își înțeală dinții. Stelele se întinseră cum era normal la un hipersalt. Apoi, într-un zgomot asurzitor venind dinspre pupa, liniile de lumină se retransformară în licăriri.

– Plutonul de Asalt Unu la tribordul proiecteurului, ordonă Thrawn. Plutonul de Asalt Doi la babord. Șef Yal'avi'kema, aveți cinci minute.

– Întrebarea este, *noi* avem cinci minute? mormăi Car'das cu ochii la proiectilele care începuseră să treacă razant cu *Șoimul Săltăreț*.

– Eu așa cred, răspunse Thrawn. Trebuie să se apropie mai mult ca să poată lansa un atac precis. Altfel, riscă să producă explozii care le-ar distruge și lor proiecteurul gravitațional.

– Ei și? se răsti Car'das. Nu cumva se gândesc că noi avem de gând chiar să îl distrugem?

– Eu bănuiesc că deocamdată sunt mai degrabă confuzi cu privire la intențiile noastre, răspunse Thrawn. Un inamic care își propune ca singur scop distrugerea instalațiilor, rar s-ar apropia atât de mult.

Arată spre zona principală a luptelor.

– Orice ar suspecta că avem de gând, trebuie să mențină proiectorul gravitațional în funcțiune cât de mult posibil. Odată ce acțiunea gravitației artificiale dispare, apărătorii dinăuntrul conului vor fi liberi să scape și posibil să se regroupeze. Iată de ce nu pot risca să ne arunce în aer și de ce *trebuie* să se apropie mai mult.

Car'das se strâmbă. Cu siguranță logica expunerii avea sens. Dar nimic nu garanta că vagaari nu ar putea să acționeze stupid sau chiar să se panicheze.

Cuirasatele mari de război se răsuciseră pe jumătate, permițând acum bateriilor de laser de pe flanc să intre în joc. Dar pe moment își concentrau focul asupra vânătorilor stelari chiss aranjați în jurul lor.

Apoi, sub jocul luminii emise de soarele îndepărtat, Car'das remarcă ceva pe laturile cuirasatelor inamice, ceva care până atunci scăpase privirilor.

– Hei, ia uitați-vă, strigă el arătând spre burțile cuirasatelor. Au aceleași bule pe toată coca, așa cum am văzut și la astronava cu comori.

– Vreau un prim-plan, ordonă Thrawn mijindu-și ochii.

Pe ecranul principal seriile de informații tactice dispărură, în locul lor apărând o imagine telescopică tulbure a modelului de bule.

Car'das simți brusc un nod în gât, iar lângă el Maris inspiră adânc și greu.

– O, nu, șopti ea cutremurată.

Bulele nu erau porturi de observare, așa cum speculase Qennto inițial. Nu erau nici senzori de navigație.

Bulele erau închisori. Fiecare ținea închisă câte o ființă extraterestră, din aceeași specie ca și cei ale căror corpuri sfârtecate le văzuse Car'das plutind printre resturile rămase în zona luptelor. Unii dintre prizonieri se lipiseră sub acțiunea fricii de pereții celulelor, alții se sprijineau cu spatele de plasticul hublourilor, iar ceilalți priveau cu ochi pierduți spre luptele de afară, cu resemnarea celor care oricum renunțaseră deja la orice speranță.

Sub privirile lor, un proiectil rătăcit explodă puternic la marginea imaginii formate de telescop. Când lumina puternică a exploziei și resturile fumegânde se risipiră, Car'das văzu că trei bule fuseseră distruse, iar ocupanții lor aruncați în spațiu sau fărâmați în mii de bucățele de carne. Metalul din spatele bulelor distruse, coca propriu-zisă a astronavei, era înfundat de șoc, dar altfel părea să fi rămas intact.

– Scuturi vii, murmură Thrawn cu o voce rece și mortală, așa cum Car'das nu mai auzise vreodată.

– Vânătorii voștri stelari nu pot folosi rețelele Connor? întrebă Car'das pe un ton urgent. Știi, chestiile acelea pe care le-ai folosit împotriva noastră?

– Sunt încă prea departe, răspuse Thrawn. Oricum, rețelele de șoc nu prea pot fi de folos împotriva compartimentării electronice ale unor vase de război de mărimea lor.

– Nu pot să tragă *printre* bule? întrebă Maris cu vocea tremurândă. Ar fi loc. Nu pot să lovească doar în cocă, fără să îi atingă pe prizonieri?

– La fel, sunt încă prea departe, răspuse Thrawn. Îmi pare rău.

– Atunci trebuie să îi chemi înapoi, insistă Maris. Dacă vor continua focul, vor ucide mai mulți nevinovați.

– Oamenii aceia sunt deja morți, răspuse Thrawn cu vocea dintr-o dată dură.

Maris se retrase în fața mâniei neașteptate.

– Dar...

– Te rog, o opri Thraw ridicându-și mâna.

Vocea îi revenise la calmul obișnuit, păstrând însă dedesubt un strat de mânie.

– Te rog să înțelegi realitatea situației. Vagaari i-au ucis pe toți, dacă nu în această luptă atunci în altele. Nu putem face nimic mai mult ca să îi ajutăm. Tot ce putem face este să ne concentrăm resursele pentru a distruge definitiv lumea vagaari, pentru ca alți nevinovați să poată trăi.

Car'das inspiră adânc.

– Are dreptate, Maris, îi spuse el și o apucă de mână.

Înfuriată, ea se smuci și se întoarse cu spatele. Car'das se uită spre Thrawn, dar atenția lui era deja fixată înapoi pe cuirasatele mari de război care se apropiau încet și pe vânătorii stelari chiss care le stăteau în cale.

– Plutonul de Asalt Unu raportează eliminarea echipajului vagaari, se auzi un mesaj din partea unui ofițer de pe punte. Șeful Yal'avi'kema raportează că au localizat punctele de dezasamblare ale proiecteurului și s-au apucat să îl strângă pentru transport. Plutonul Doi îi asistă.

– Ordonă Plutonului de Asalt Unu să îi asiste și ei, îi spuse Thrawn. M-am gândit eu că trebuie să aibă un fel de elemente modulare pentru montare urgentă, adăugă el întorcându-se spre Car'das. Vagaari nu ar avea timp să stea în poziție ore întregi să asambleze proiectoarele gravitaționale de față cu viitoarele victime.

Văzu astronavele vagaari încheindu-și răsucirea și strânse scurt din buze.

– Pregătiți-vă să deschideți foc asupra cuirasatelor.

Car'das se usită spre Maris, dar ea stătea cu spatele la el și cu umerii cocoșați sub costumul de protecție.

– Bateriile sunt pregătite.

– Executați foc cu toate rachetele la comanda mea, anunță Thrawn, apoi adăugă după ce o privi scurt pe Maris... Și instruiți vânătorii stelari să arunce rețelele de șoc asupra punții și secțiunilor de comandă ale cuirasatelor în momentul de minimă vizibilitate.

– Am înțeles.

– Foc de rachete! ordonă Thrawn. Șef Yal'avi'kema, mai aveți două minute.

– Șef Yal'avi'kema recepționat, estimez că proiectorul va fi strâns în timp util.

Depart, spre cuirasatele de război, se vedeau deja fulgere multiple generate de atacul chiss cu proiectile...

– Căștile! lătră careva.

Car'das reacționează instantaneu, apucându-și casca și îndesându-și-o bine pe cap, înregistrând cu vederea periferică reacția similară a celor care își montau rapid căștile. Își asigurase casca în legăturile gulerului și căuta sursa amenințării, când dintr-o dată izbucni un fulger uriaș de foc și secțiunea de la babord a punții de comandă se dezintegrează.

Simți de-a lungul punții izbucnirile ușilor ermetice care se închideau, și pentru o fracțiune de secundă auzi geamătul alarmelor de avertizare înainte ca decompresia bruscă să îi întrerupă transferul cu aerul din carlingă. Clipind des, cu ochii orbiți în urma exploziei, încercă să deslușească prin norul de resturi starea zonei de impact.

Era atât de rău pe cât se temuse că va fi. Cei trei războinici chiss pe care deflagrația îi surprinsese în apropiere zăceau contorsionați și sfâșiați pe punte. Alți chiss fuseseră și ei aruncați din scaune, deși majoritatea păreau să fie întregi. Putea vedea ici și colo membri ai echipajului chinându-se să înlăture costumele rupte sau să scoată căștile tovarășilor lor pentru a le acorda primul ajutor. Pupitrele de control din zona exploziei fuseseră transformate în mormane de fiare și colțuri răsucite și mațe de sârme scoase din carcase, în timp ce în alte părți restul panourilor păreau moarte.

Încă mai evalua distrugerile când Maris se înghesui pe lângă el, aproape trântindu-l la pământ, și căzu în genunchi lângă scaunul comandantului.

De abia atunci văzu că și Thrawn zăcea pe punte, având ochii strălucitori închiși, iar printr-o ruptură aflată în zona pieptului costumul de protecție pierdea aer, fluturând materialul zdrențuit.

– Comandante! strigă el și se lasă rapid lângă Maris căutând disperat în buzunarul costumului un petic de etanșare. Medic!

– Am găsit eu unul, spuse Maris ținând deja în mână un petic.

Rupse ambalajul protector și îl aplică peste țesătura ruptă. Pentru o clipă presiunea aerului rămas în costum îl umflă; apoi, spre groaza lui Car'das, o margine începu să se desprindă.

– Nu ține pe material, se răsti Maris privind în jur. Ajută-mă să găsesc ceva cu care să-l strângem.

Disperat, Car'das se uită în jur. Dar nu găsi nimic. Își întoarse privirile spre pereții cabinei, știind că echipajul chiss avea de obicei cutii de prim-ajutor peste tot în astronave. Dar mintea nu i se putea concentra suficient pe literele cheunh încât să înțeleagă diversele enunțuri.

– Nu contează, scrâșni Maris.

Apăsă din nou marginile peticului etanș; și apoi, ezitând doar o secundă, se așeză cu pieptul peste torsul comandantului, presând cu stomacul deasupra rănii.

– Du-te după ajutoare, ordonă ea în timp ce îl îmbrățișa pe rănit cu brațele strâns pentru a menține presiunea.

– Hai, mai repede! Nu îl ajută prea mult cum îl țin eu.

Eliberându-se din starea de paralizie, Car'das se îndreptă spre ușă.

Și iarăși fu la un pas să fie trântit la pământ de doi războinici chiss care îl împinseră într-o parte, lăsându-se în genunchi de o parte și de alta a comandantului inconștient și a femeii umane care stătea întinsă peste el.

– Pregătește-te să te dai la o parte, se răsti unul dintre ei cu un petic mare întins bine. ...Acum!

Maris se rostogoli într-o parte. Aproape imediat ce descoperi zona rănii medicul chiss aplică peticul deasupra găurii, acoperindu-l complet pe cel cu care Maris încercase să refacă etanșarea. Când se dădu la o parte, Car'das văzu fuioare de fum strecurându-se pe sub marginile noului petic.

– Etanșare bună, confirmă medicul chiss.

Cel de-al doilea militar era pregătit, înfigând furtunul unui recipient portabil în valva de la gâtul căștii de protecție.

– Presiunea se stabilizează, raportă el citind indicațiile date de un rând de luminițe de lângă valvă.

– Putem să îl ajutăm? întrebă Maris.

– L-ai ajutat deja, răspunse primul chiss. Ne ocupăm noi mai departe de el.

Îl ridicaseră pe Thrawn de pe punte, susținându-l între ei, și se îndreptau spre ușa ermetică atunci când stelele de afară se lungiră brusc în dâre de lumină.

În primele două ore medicii își făcură datoria în spatele ușilor închise, fără ca vreo veste să vină de la ei în afară, primind doar provizii proaspete și alți răniți. Car'das își pierdu vremea în zona spitalului de campanie, încercând să nu încurce pe nimeni, doar ocazional fiind obligat să facă un comision sau altul pentru personal. La început nu a știut ce se întâmplase cu Maris, dar din frânturi de conversații află până la urmă că ea ajută la curățarea resturilor de pe punte.

Mai aveau încă patru ore de parcurs până la bază când amândoi fură chemați în spitalul de campanie.

Îl găsiră pe Thrawn pe jumătate întins pe un pat strâmt montat în interiorul unui set de biosenzori inelari care îl înconjurau de la gât până la genunchi precum coastele unui șarpe uriaș.

– Car'das; Ferasi, îi întâmpină el.

Fața îi era obosită, dar vocea clară și calmă.

– Mi-au spus că vă datorez viața. Mulțumesc.

– Mai mult Maris s-a ocupat, spuse Car'das știind că nu trebuie să accepte credit nemeritat. Ea s-a dovedit mai rapidă în situații de urgență decât mine.

– După cât timp mi-am petrecut cu Rak pe *Vânătorul de Chili-piruri* era normal, răspunse Maris și încercă un zâmbet care nu îi ajunsese și în privire. Cum te simți?

– Deloc bine, dar aparent sunt în afara oricărui pericol, răspunse Thrawn studiindu-i figura. Mi-au spus că ai ajutat și la curățarea resturilor de pe punte.

Ea dădu din umeri conștiincioasă.

– Am vrut să ajut.

– Chiar după ce eu am ordonat lansarea proiectilelor împotriva scuturilor vii de pe astronavele vagaari?

Ea își plecă privirea.

– Îmi pare rău că am... ei bine, că am comentat, spuse ea. Îmi dau seama că nu aveai altă opțiune.

– Ceea ce nu o face mai ușor de acceptat, sublinie Thrawn. Din nefericire aceasta este una dintre deciziile neplăcute pe care toți războinicii trebuie să le ia.

– Apropo, am luat până la urmă proiectorul gravitațional? întrebă Car'das. Nu am aflat nici că da, nici că nu.

Thrawn aprobă din cap.

– A fost strâns și sudat de partea exterioară a astronavei chiar înainte să executăm hipersaltul. Și toți cei șase vânători stelari au scăpat cu bine.

Car'das dădu muștrător din cap.

– Am avut mare noroc.

– Am avut un mare comandant, îl corectă Maris. Vagaari vor fi foarte nemulțumiți după această acțiune.

– Bun, spuse senin Thrawn. Poate că vor fi într-atât de supărați încât să facă o mișcare directă împotriva Dominației Chiss.

Car'das se încruntă.

– Vrei să spui că ai *încercat* să îi provoci la un atac?

– Am încercat să obțin un proiector gravitațional, spuse Thrawn. Ne vom preocupa de alte consecințe dacă și numai atunci când se vor ivi.

Car'das trase cu ochiul spre medicii și asistenții care îi îngrijeau pe ceilalți răniți.

– Sigur că da, murmură el.

– Între timp, trebuie să ne concentrăm doar pe întoarcerea pe Crustai cu toată viteza posibilă, continuă Thrawn. Avem nevoie de asistență medicală completă pentru răniții noștri, și mai ales trebuie să începem reparația astronavelor.

– Iar între timp, probabil că ai nevoie de un pic de odihnă, adăugă Maris luându-l de braț pe Car'das și făcându-i semn să se retragă spre ușă. Ne vedem mai târziu, Comandante.

– Da, răspunse Thrawn și ochii i se micșorară treptat în două fante roșii strălucitoare în spatele pleoapelor grele. Și sunt convins că ai avut dreptate, Car'das. Îmi imaginez cât va fi de necăjit Qennto că a ratat toată petrecerea.

S-au întors la bază unde l-au găsit pe Qennto preocupat de probleme mai presante decât ideea că a pierdut niște aventuri.

– O omor cu mâna mea! promise bărbatul masiv privindu-i pe Maris și pe Car'das prin hubloul de plastic al ușii de la celulă. Dacă o prind singură vreodată, *jur* că o omor cu mâna mea.

– Calmează-te, îl liniști Maris pe un ton răbdător și plin de înțelegere.

Era o combinație pe care o folosea destul de des când i se adresa lui Qennto.

– Spune-ne ce s-a întâmplat.

– A încercat să mă fure, *uite* ce s-a întâmplat! se răsti Qennto. Ați fost amândoi acolo. Thrawn ne-a specificat *în mod clar* că putem să ne alegem o parte dintre comorile găsite pe astronava pirat drept răsplată pentru lecțiile de limbă. Corect?

– Mai mult sau mai puțin, păru Maris să fie de acord. Din păcate, Amiral Ar'alani are rang mai mare.

– Puțin îmi pasă dacă ar fi zeitatea locală, își continuă Qennto tirada. Ce am ales trebuia să fie *al nostru*. Nu avea ce să caute să ni le ia înapoi.

– Ceea ce bineînțeles că i-ai și spus, murmură Car'das.

– Mi-aș ține gura în locul tău, băiete! îl avertiză Qennto privindu-l furios. Oi fi tu favoritul profesorului aici, dar avem de străbătut cale lungă până înapoi în civilizație.

– Deci ce s-a întâmplat cu colecția ta? întrebă Maris.

– Chiar *avea* de gând să ia toate bogățiile cu ea, răspunse Qennto și își lăsa privirile să zăbovească pe Car'das încă două clipe înainte de a se întoarce spre Maris. Spre norocul meu, celălalt chiss, acel Sindic Mitth-nu-mai-știu-cum...

– Fratele lui Thrawn, interveni Maris.

Qennto făcu ochii mari.

– Serios?! În sfârșit, el a luat decizia că trebuie să audă mai întâi versiunea lui Thrawn, așa că a convins-o să nu ia tot. Dar apoi ea a insistat să se pună tot ce a rămas sub sigiliu prescris, ce naiba o mai însemna și ăsta.

– Deci până la urmă cum a rămas...? întrebă Car'das.

– Până la urmă a rămas că le-au luat și le-au închis pe undeva, mormăi Qennto. Iar după spusele lui Sindic Mitth-nu-mai-știu-cum, nici chiar Thrawn nu poate să le mai scoată.

– O să verificăm noi cu el, îi promise Maris. Printre altele, nu îl cheamă *Sindic Mitth-și-mai-știu-eu-cum*, ci Sindic Mitthrassafis.

– Da, sigur, răspunse Qennto în doi peri. Acum vorbiți cu Thrawn, ce stați? Și dacă tot vorbiți cu el, vedeți cum faceți să mă scoateți de aici.

– Normal, îl asigură Maris. Haide, Jorj. Să mergem să vedem dacă e dispus comandantul să primească oaspeți.

La început, militarul care stătea de gardă lângă cabina lui Thrawn nici măcar nu îndrăzni să intre să îl întrebe pe comandant dacă ar fi

dispus să îi vadă. Dar Maris l-a convins până la urmă să verifice, și un minut mai târziu stăteau lângă patul lui.

– Da, am văzut raportul lui Thrass, le spuse el după ce Maris îi descrise situația.

Arăta încă slăbit, dar evident mai în forță decât pe Șoimul Săltăreț.

– Căpitanul Qennto ar trebui să învețe cum să își controleze temperamentul.

– Căpitanul Qennto ar trebui să învețe cum să își controleze mult mai multe, remarcă Maris cu regret. Dar închis fiind nu s-a schimbat deloc în bine și evident că nu se va schimba nici acum. Poți să îl eliberezi?

– Da, dacă îl avertizezi ce înseamnă să nu respecti ierarhia de comandă a ofițerilor chiss, răspunse Thrawn. Poate ar fi bine să îl închidem de fiecare dată când mai apare un ofițer superior în bază.

– Nu ar fi o idee deloc rea, fu Maris de acord. Mulțumesc.

– Ce se întâmplă cu obiectele pe care fratele tău le-a sigilat? întrebă Car'das. Lui Qennto îi va fi imposibil să se liniștească până nu le capătă înapoi.

– Atunci înseamnă că este timpul să înceapă să aibă răbdare, îi răspunse Thrawn. Un sindic din A Opta Familie Conducătoare le-a declarat sigilate ca urmare a posesiunii revendicate de un ofițer comandant. Nu pot fi desigilate până când nu se întoarce Amiral Ar'alani să își prezinte argumentele.

– Când se va întâmpla acest lucru? insistă Car'das.

– Oricând va pofti ea, dar probabil nu înainte ca astronava comorilor vagaari să fie examinată și toate sistemele și echipamentele analizate. Va dori să fie prezentă pentru inspecție.

– Dar ar însemna luni de zile, protestă Car'das. Nu putem sta aici atât de mult.

– Și nici nu ne putem întoarce fără ceva marfă în plus ca să ne liniștim clienții, adăugă Maris.

– Înțeleg, spuse Thrawn, dar situația mă depășește.

În spatele lui Car'das, ușa se deschise. Se întoarse, așteptându-se să vadă un medic...

– Până la urmă norocul războinicului te-a părăsit, declară Sindic Mith'ras'safis pășind în cabină.

– Bine ai venit, îi zâmbi Thrawn făcându-i semn să se apropie. Te rog, intră.

– Trebuie să vorbim, Thrawn, îi spuse Mitth'ras'safis privindu-i pieziș pe Maris și Car'das și apropiindu-se de partea cealaltă a patului. Singuri.

– Nu ai de ce să te temi de prezența lor, îl asigură Thrawn. Nimic din ce vorbim nu vor repeta în afara acestei cabine.

– Nu aici este problema, se opuse Mitth'ras'safis. Avem lucruri Chiss de discutat, care nu îi interesează pe ei.

– Probabil nu acum, răspunse Thrawn. Dar pe viitor, cine știe? Mitth'ras'safis își miji ochii.

– Ceea ce înseamnă...?

Thrawn dădu din cap compătimator.

– Ești dăruit în multe aspecte, fratele meu, spuse el, dar trebuie să îți dezvolți o viziune dacă vrei să supraviețuiești intrigilor și conflictelor vieții de politician.

Gesticulă spre Car'das și Maris.

– Avem o oportunitate rară, șansa de a întâlni și interacționa cu membrii unei entități politice vaste, dar până acum necunoscute, oameni cu păreri și gânduri diferite de cele ale noastre.

– De aceea tot insiști să îi aduci și pe ei chiar atunci când primești un amiral în inspecție oficială? Întrebă Mitth'ras'safis privindu-l neîncrezător pe Car'das. Crezi că felul în care gândesc ei are valoare pentru noi?

– Toate părerile merită să fie ascultate, chiar dacă mai târziu vor fi judecate ca având vreo valoare sau nu, sublinie Thrawn. Dar la fel de importante sunt legăturile sociale și intelectuale pe care le construim între noi. Într-o bună zi, Dominația noastră și Republica lor vor intra în contact, iar prietenii și aliații pe care ni-i facem astăzi vor putea foarte bine să definească direcția pe care o va urma acel contact.

Se uită pe rând la Car'das și la Maris.

– Îmi imaginez că amândoi au ajuns deja la aceeași concluzie, din punctul lor de vedere, desigur.

Car'das o privi pe Maris. Buza ei ușor îndoită era singurul răspuns de care avea nevoie.

– Da, să fim sinceri, am ajuns, admise el.

– Vezi? Îi arată fratelui său. Deja ne înțelegem unii pe alții, măcar într-o mică parte.

– Probabil, spuse Mitth'ras'safis neîncrezător.

– Dar ai venit aici cu anumite treburi de discutat, îi aminti Thrawn. Apropo, le permiți invitaților mei să îți spună Thrass?

– Nici vorbă, se îmbăfoșă Mitth'ras'safis.

Se uită la Maris și își împlânzi un pic expresia.

– Deși am înțeles că i-ai salvat viața fratelui meu, adăugă el ezitând.

– M-am bucurat să pot fi de ajutor, Sindic Mitth'rassafis, rosti Maris în limba cheunh.

Mitth'ras'safis pufni nemulțumit și se uită la Thrawn, umbra unui zâmbet ușor ironic atingându-i în cele din urmă buzele.

– Nu sunt *deloc* prea buni să ne vorbească limba, nu?

– Ai putea încerca minnisiat, îi oferi Thrawn o variantă. Pe aceasta o vorbesc mai bine decât cheunh. Sau ai putea să folosești sy bisti, pe care cred că o cunoști, de asemenea.

– Da, răspunse Mitth'ras'safis cu un accent ciudat în sy bisti. Dacă așa ar fi mai ușor.

– De fapt, am prefera să vorbim în cheunh, dacă nu vă este cu supărare, interveni Car'das cu o propunere în limba cheunh. Ne-ar prinde bine să exersăm.

– Cred că v-ar prinde, spuse cu un ecou Mitth'ras'safis.

Ezită, apoi înclină ușor capul.

– Și din moment ce amândoi v-ați adus aportul la salvarea fratelui meu... cred că va fi în regulă să îmi spuneți Thrass.

Maris înclină și ea capul.

– Mulțumim. Suntem onorați că ne acceptați.

– Pur și simplu nu vreau să îmi tot aud numele stâlcit.

Thrass se întoarse spre Thrawn.

– Să revenim, spuse el pe un ton din nou aspru. Ce crezi tu exact că faci aici?

– Misiunea cu care am fost însărcinat, îi răspunse Thrawn. Protejez Dominația de inamicii ei.

– *Inamicii* ei, sublinie Thrass cuvântul. Nu *potențialii* ei inamici. Înțelegi diferența?

– Da, răspunse Thrawn. Și nu.

Thrass își ridică o mână, apoi o lăasă să cadă, plesnindu-și șoldul.

– O să fiu sincer cu tine, Thrawn, îi spuse el. A Opta Familie Conducătoare nu este deloc mulțumită de tine.

– Te-au trimis tot drumul până aici ca să îmi spui lucrul acesta?

– Nu este un subiect de glumă, se răsti Thrass. Astronava aceea cu comori luată de la piraiți a fost ea însăși o treabă urâtă. Dar ultima escapadă a depășit cu mult toate limitele. Și mai ales, chiar sub nasul unui amiral.

– Vagaari nu sunt piraiți, Thrass, îi explică Thrawn cu voce scăzută și gravă. Sunt o specie complet nomadă. Sute de mii, poate milioane. Iar mai devreme sau mai târziu vor *ajunge* și la granițele Dominației.

– Prea bine, spuse Thrass. Când vor ajunge, îi vom distruge.
– Dar de ce să așteptăm până atunci? insistă Thrawn. De ce să stăm cu spatele la milioane de alte ființe când sunt forțate să sufere?
– Răspunsul filozofic ar fi că *noi* nu forțăm pe nimeni să sufere, îl contrazise Thrass. Răspunsul practic este că nu putem să apărăm întreaga galaxie.

– Nici nu am zis că trebuie să apărăm întreaga galaxie.
– Serios? Tu unde te-ai opri? gesticulă Thrass spre pereții încăperii. Zece ani-lumină dincolo de granițele noastre? O sută? O mie?

– Sunt de acord că nu putem proteja întreaga galaxie, recunosc Thrawn. Dar este lipsit de înțelepciune să le permitem întotdeauna inamicilor să aleagă ei timpul și locul pentru bătălie.

Thrass oftă.

– Thrawn, nu poți continua să întreci măsura într-atât, îl avertiză el. Vigilența pașnică este calea Chiss, iar Cele Nouă Familii Conducătoare nu vor sta la nesfârșit să privească cu mâinile în sân cum ignori tu doctrina militară de bază. Ca să fiu mai precis, membrii Familiei a Opta au subliniat clar că te vor demite înainte să permită ca acțiunile tale să le pericliteze lor poziția.

– Noi provenim dintr-o familie de condiție modestă, îi aminti Thrawn. Pot să trăiesc din nou așa dacă voi fi nevoit.

Își strânse buzele scurt.

– Dar voi face tot posibilul ca Familia a Opta să nu te demită sau să te degradeze pe tine din cauza mea.

– Eu nu îmi fac griji pentru poziția mea, spuse Thrass dur. Încerc să îl feresc pe fratele meu să își arunce la gunoi o carieră onorabilă și minunată pentru nimic.

Thrawn privi undeva în zare.

– Dacă va fi să mi-o arunc, spuse el încet, îți garantez că nu o voi arunca pe nimic.

O vreme cei doi frați se priviră unul pe altul în tăcere. Apoi Thrass oftă.

– Nu te înțeleg, Thrawn, îi spuse el. Nu sunt sigur dacă te-am înțeles vreodată.

– Atunci ai încredere în mine, îi sugeră Thrawn.

Thrass scutură din cap.

– Pot să am încredere în tine atât cât au și Cele Nouă Familii Conducătoare, sublinie el. Iar încrederea aceasta este ca un fir întins, aproape să se rupă. Ultimul incident...

Dădu iar din cap.

– Trebuie să le spui? se auzi Maris.

– Cu patru războinici uciși?! se răsti Thrass privind-o cu ochii strălucind. Cum pot să țin așa ceva secret?

– A fost o misiune de recunoaștere care a scăpat de sub control, îi sugeră Maris o variantă. Comandantul Thrawn nu s-a dus până acolo cu intenția de a se angaja în vreo luptă.

– Orice misiune în acea regiune ar fi întrecut măsura, îi spuse Thrass grav. Totuși, pot să încerc să o încadrez în termenii aceștia.

Se întoarse spre Thrawn.

– Dar s-ar putea ca nimic din ce voi spune să nu schimbe situația. S-a ajuns la acțiune, au existat victime. Iar aceste consecințe vor fi singurele care vor conta pentru Familiile Conducătoare.

– Știu că vei face tot ce poți, îi mulțumi Thrawn.

– Dar este oare ce *pot* să fac la fel cu ce *trebuie* să fac? întrebă Thrass oarecum retoric. Se pare că dacă încerc să te protejiez de consecințele deciziilor auto-distructive pe care le tot iei îți garantează libertatea de a face mai multe. Să fie acesta cel mai bun mod de a-mi sluji fratele și familia?

– Eu știu care este răspunsul *meu*, spuse Thrawn. Dar tu trebuie să găsești un răspuns pentru tine.

– Poate cândva, îl respinse Thrass. Între timp, am un raport de întocmit.

Se uită resemnat spre Thrawn.

– Și un frate de protejat.

– Trebuie să faci doar ce simți că este drept și corect, îl îndemnă Thrawn. Dar tu nu îi cunoști pe vagaari. Eu însă i-am văzut. Și îi voi învinge, indiferent de costuri.

Thrass dădu din cap și se îndreptă spre ușă. Acolo se opri cu mâna deasupra panoului de acționare.

– Ți-a trecut vreo clipă prin minte, întrebă el fără să se întoarcă, că atacurile de acest gen îi *provoacă*, de fapt, pe cei ca vagaari să se îndrepte împotriva noastră? Că dacă i-am lăsa pur și simplu în pace, nu ar deveni niciodată o amenințare pentru Dominație?

– Nu, nu m-am gândit niciodată așa, îi răspunse Thrawn fără nici o intonație.

Thrass oftă.

– Eram sigur. Noapte bună, Thrawn.

Apăsă butonul de acționare a ușii și părăsi încăperea.

– **U**ite acolo, spuse C'baoth arătând cu mâna spre imaginea care se vedea prin hublou atunci când naveta lor de transport se înscrise pe o traiectorie curbă în apropierea planetei Yaga Minor. Ți vezi?

– Da, răspunse Lorana privind înmărmurită masivul complex care plutea pe orbita joasă deasupra planetei.

Șase cuirasate noi-nouțe, aranjate într-un model hexagonal împrejurul unui nucleu central de depozitare și toate legate împreună cu o serie de piloni masivi cu turbolifturi.

– Este într-adevăr impresionant.

– Este mai mult decât impresionant, îi spuse C'baoth cu gravitate. În el stă viitorul întregii galaxii.

Lorana se uită la el pe furiș. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, în urma ridicării ei oficiale de la gradul de ucenic Padawan la rangul de Cavaler Jedi, C'baoth a arătat o schimbare remarcabilă în atitudine. Stătea de vorbă cu ea mult mai des și pentru mai mult timp, cerându-i părerea despre politică și alte subiecte, deschizându-se înaintea ei ca în fața unui egal.

Noua atitudine venea ca o răsplată, chiar o flata. Dar în același timp stârnea în ea anumite sentimente deloc confortabile. La fel cum se așteptase de la ea la prea mult atunci când îi fusese doar ucenic Padawan, părea că acum se aștepta ca ea să aibă dintr-o dată toată înțelepciunea, experiența și puterea unui Jedi experimentat și trecut prin toate.

Această călătorie spre Yaga Minor era încă un exemplu. O invitasă din senin să meargă cu el pentru a urmări ultimele etape ale pregătirilor. Ar fi fost mult mai potrivit, după părerea ei, să îl invite

pe Maestrul Yoda sau pe unul dintre membrii Consiliului să îl susțină când avea să plece în călătoria lui istorică.

Dar, cu toate acestea, el o alesese pe ea.

– Echipajul și familiile sunt deja instalate la bord, aranjându-și echipamentul și făcând ultimele pregătiri, continuă C'baoth. La fel și cei mai mulți dintre acei Jedi care ne vor însoți, deși doi sau trei urmează încă să vină. O să vrei să îi întâlnești pe toți înainte să plecăm, bineînțeles.

– Bineînțeles, spuse Lorana automat și își simți mușchii tensionați la gândul oribil care i se înfiripă brusc în minte. Când spui *să plecăm*, Maestre C'baoth, la cine te referi exact... adică...

– Nu bolborosi, Jedi Jinzler, o apostrofă C'baoth blând. Cuvintele unui Jedi, întocmai ca și gândurile unui Jedi, trebuie să fie întotdeauna clare și sigure. Dacă ai vreo întrebare, să o auzim.

– Da, Maestre C'baoth.

Lorana își luă inima în dinți.

– Când spui *să plecăm*... te gândești să te însoțesc în expediția spațială Zbor în Necunoscut?

– Bineînțeles, îi răspunse el încruntat. Altfel de ce crezi că am recomandat înaintarea ta la rangul de Cavaler Jedi atât de timpuriu?

Un junghi destul de cunoscut o împunse pe Lorana în piept.

– Am crezut că m-ai recomandat pentru că eram pregătită.

– Evident că erai, răspunse C'baoth. Dar ai încă multe de învățat. Aici, la bordul Zborului în Necunoscut, voi avea timpul necesar să te învăț.

– Dar nu pot să merg, protestă Lorana căutând cu disperare în minte ceva de care să se agațe.

Nu își dorea să părăsească Republica și nici galaxia. Cu siguranță nu când rămăneau atâtea de făcut aici.

– Nu m-am pregătit deloc, nu am cerut permisiunea Consiliului Jedi...

– Consiliul mi-a acordat tot ce am nevoie, îi tăie vorba C'baoth. Cât despre pregătiri, de ce fel de pregătiri are nevoie un Jedi?

Lora strânse puternic din dinți. Cum a putut să ia el o astfel de decizie fără măcar să o întrebe și pe ea?

– Maestre C'baoth, apreciez oferta. Dar nu sunt sigură că...

– Nu este o ofertă, Jedi Jinzler, o întrerupse iar C'baoth. Ești Jedi acum. Mergi oriunde decide Consiliul să te trimită.

– Oriunde în Republică, da, îi aminti Lorana. Dar călătoria aceasta este cu totul diferită.

– Este diferită doar în mintea ta, îi spuse C'baoth cu fermitate. Dar ești tânără. Te vei maturiza.

Arată spre complexul de astronave de care se apropiau.

– De îndată ce vei vedea ce am reușit să construim și te vei întâlni și cu ceilalți Jedi vei deveni mai entuziasmată de destinul care ne așteaptă.

– Ce fac cu asta? întrebă Tarkosa, bătând ușurel darabana cu degetele pe o ladă de cuple de împământare. Chas?

– O secundă, așteaptă o secundă, mormăi Uliar inspectând cu privirea lăzile așezate deja pe rafturi și înjurând în gând mulțimea de asistenți tehnici pe care Cabinetul Cancelarului Suprem îi trimisese de pe Coruscant să ajute la încărcat.

În cea mai mare parte a timpului se dovediseră complet inutili: trânteau componentele delicate, le așezau pe altele unde nu trebuia, și de cele mai multe ori aduceau dubluri pentru piesele de schimb lăsând seturile inițiale pierdute undeva în adâncurile nucleului de depozitare departe sub ei.

– Pune-o acolo, îi spuse lui Tarkosa și îi arătă un loc lângă o ladă cu piese de rezervă pentru pompele de răcire.

– Ce *lumea* voastră!? se auzi o voce baritonală înjurând în spatele lui.

Uliar se răsuci pe călcâie și îl privi pe bărbatul chel între două vârste care stătea în cadrul ușii, îmbrăcat cu o robă maronie.

– Tu cine ești? îl întrebă Uliar.

– Maestru Jedi Justyn Ma'Ning, îi spuse celălalt cu fruntea încrêțită la vederea haosului din încăpere. Echipamentul acesta trebuia depozitat de acum două zile.

– A fost depozitat foarte prost, îi răspunse Uliar. Acum încercăm să îl ordonăm.

– Aha, exclamă Ma'Ning cu o expresie de nemulțumire.

Aparent, cunoscuse și el vrednicia asistenților tehnici veniți de pe Coruscant.

– Ar fi bine să vă grăbiți. Maestru C'baoth o să ajungă astăzi și nu o să fie mulțumit dacă vede lucrurile în dezordine.

Dând din cap, se răsuci și plecă înainte pe coridor.

– De parcă mulțumirea Jedi ar fi problema noastră, mormăi Uliar în barbă spre ușa rămasă goală.

Se întoarse spre rafturile de depozitare; și chiar atunci ecranul unui dispozitiv de diagnosticare al repetoarelor se aprinse.

– Acum merge? se auzi o voce și un tânăr își scoase capul printr-un panou de acces în podea.

– Stai un pic.

Uliar se apropie de ecran și încercă lista de opțiuni.

– Mie mi se pare perfect, confirmă el.

Asistenții tehnici de pe Coruscant erau nefolositori, dar cei câțiva tehnicieni adevărați care veniseră printre ei erau cu totul altă poveste.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin, îi răspunse celălalt punându-și cutia cu scule lângă panou și ieșind din podea. Aveți încă probleme cu repetorul în cala reactorului de la pupa?

– Doar dacă nu l-ai reparat și pe acela acum, îi spuse Tarkosa.

– Cred că nu au legătură directă, îi explică tânărul montând panoul de acces la loc în podea. Circuitele acestea sunt legate în paralel, dar mă îndoiesc că au legătură atât de departe unul de altul. O să încerc să îl verific după ce mă întorc din D-Unu.

– De ce nu îl verifici acum? îi sugeră Uliar. D-Unu este tocmai în capătul celălalt al hexagonului. De ce să bați tot drumul până acolo și apoi să te întorci tot drumul înapoi?

– Pentru că D-Unu este în același timp nava de comandă, îi aminti tehnicianul. Mon Calamarii arată ei fraieri, dar când Căpitan Pakmillu spune că vrea ceva reparat, înseamnă că vrea *acum*.

Tarkosa pufni.

– Și ce-o să ne facă, o să ne degradeze pe toți?

– Nu știi ce poate să vă facă *vouă*, răspunse tehnicianul sec, dar *eu* vreau să mai am un loc de muncă și după ce vă luați voi zborul în negura sălbatică. Nu durează mult, promit.

– Te așteptăm să îți ții promisiunea, îl avertiză Uliar. Sigur nu te putem convinge să vii cu noi? Ești la ani-lumină înaintea celor mai mulți tehnicieni pe care îi avem.

Un mușchi tresări pe obrazul tânărului.

– Mă îndoiesc, răspunse, dar mulțumesc oricum. Încă nu sunt gata să părăsesc lumea civilizată.

– Mai bine ai nutri speranța să nu te părăsească lumea civilizată pe tine, îl avertiză Tarkosa. După cum merg lucrurile pe Coruscant, nu aș paria pe așa ceva.

– Posibil, spuse tehnicianul și își ridică lada cu scule. Ne vedem mai târziu.

– În regulă, fu Uliar de acord. Mulțumesc.

Tânărul zâmbi și părăsi încăperea.

– Bun băiat, comentă Tarkosa după ce plecă. Măcar l-ai întrebat cum îl cheamă?

Uliar dădu din cap.

– Dean sau cam așa ceva. Ce mai contează, nu îl mai vedem de poimâine. Bine, lada aceea cu condensatoarele de șoc pune-o lângă cuplele de împământare.

– Întregul sistem poate fi controlat de aici, spuse Căpitan Pakmillu arătând cu mâna împrejurul vastului Centru de Operațiuni Combinate. Ceea ce înseamnă că dacă apare o urgență sau un dezastru pe oricare dintre astronave, putem institui imediat contramăsurile fără a fi nevoie să trimitem oameni în zonele afectate.

– Impresionant! exclamă Obi-Wan privind în jur.

Situat la coada coridorului transversal din spatele complexului de monitorizare a punții, Centrul de Operațiuni Combinate se întindea, probabil, pe treizeci de metri înspre pupa și ocupa întregul spațiu dintre cele două coridoare principale ale cuirasatului. În mod obișnuit zumzăia de activitate, cu zeci de oameni și extraterestri umblând încolo și înapoi și jumătate dintre panouri și pupitre deschise pentru verificări și reglaje finale.

– Acolo ce este? întrebă Anakin arătând spre un pupitru aflat la două rânduri de unde se opriseră ei. Seamănă cu un sistem de monitorizare și control de la cursele de atase.

– Ai ochi ageri, tinere, îl măguli Pakmillu lăsându-și ochii săi mari să se rotească înspre băiat. Așa este. Îl folosim pentru a controla flota de autoglisoare și motorepulsoare.

– Glumești, se încruntă Obi-Wan spre pupitru. Folosiți *atașe* prin coridoarele acestea?!

– Zbor în Necunoscut are un spațiu imens, Maestre Kenobi, îi aminti Pakmillu. Cu toate că fiecare cuirasat este legat prin piloanele turbolifturilor de fiecare vecin și de nucleu, rămâne încă mult de mers prin locuri pe unde turbolifturile nu ajung. Autoglisoarele sunt vitale pentru a transporta echipajul dintr-un loc în altul și în mod normal și în situații de urgență.

– Înțeleg, dar *atașe*?! protestă Obi-Wan. Un sistem mai dezvoltat de turbolifturi nu ar fi fost mai sigur și mai eficient?

– Cu siguranță, mormăi Pakmillu. Din nefericire, ar fi fost și mult mai scump. Cuirasatele originale nu includeau un astfel de

sistem, iar Senatul nu a fost de acord să plătească în plus pentru reutilare.

– Sistemele acestea de control sunt însă într-adevăr destul de bune, îl asigură Anakin. Unele atașe de pe Tatooine le folosesc atunci când încearcă un curs nou.

– Acolo nu au cincizeci de mii de oameni împrăștiați pe traseu care intră și ies de pe pistă numai bine să dea peste ei, sublinie Obi-Wan.

– În schimb poți da peste multe animale de-a lungul traseului, îl contră Anakin un pic cu amărăciune. Cum ar fi dewbaci și bantha.

– Anakin, începu Obi-Wan să îl avertizeze.

– Deja am încercat sistemul, Maestre Kenobi, interveni rapid Pakmillu. Așa cum a spus și Padawan Skywalker, funcționează foarte bine.

– Atunci merg pe încredere, răspunse Obi-Wan privindu-l în cruntat pe Anakin.

Băiatul prinsese un obicei prost în ultima vreme, o lipsă de respect, mai ales în public, acolo unde se gândea probabil că maestrul ar fi stânjenit să îl dojenească. O parte din lipsa de respect se formase din pricina vârstei, Obi-Wan era convins, dar chiar și așa tot era de neacceptat.

Dar și Anakin știa cât de mult putea să întindă coarda. Ca răspuns la privirea dojenitoare a lui Obi-Wan, își coborî ochii spășit, expresia de pe figură indicând regret cel puțin pentru privitori.

Și cu acest schimb de priviri și expresii, acest incident izolat aparent luă sfârșit. Notându-și mental să discute totuși mai târziu cu băiatul atunci când vor fi singuri, Obi-Wan se întoarse spre Pakmillu.

– Înțeleg că veți face un scurt tur prin spațiul Republicii înainte de a intra în Regiunile Necunoscute.

– Un fel de rodaj, așa este, răspunse Pakmillu. Trebuie să primim confirmarea că echipamentul funcționează corespunzător înainte de a pleca dincolo de sistemele dotate cu unități de reparație.

Păși lângă un pupitru de navigare apropiat și apăsă un buton. Imediat o hologramă a galaxiei se formă deasupra lor.

– De aici plecăm spre Lonlaw în sectorul Droma, le explică el arătând pe harta holografică. După aceea vom străbate marginea sectorului Glythe spre Argai în sectorul Haldeen. Apoi vom călători prin sectoarele Kokash și Mondress, cu o ultimă oprire posibilă în sectorul Albanin, dacă va fi necesar.

- Sunt o mulțime de opriri, remarcă Obi-Wan.
- Multe vor fi doar survolări, îl asigură Pakmillu. Nu ne vom opri decât dacă se ivesc ceva probleme.
- Și după toate ce va urma? întrebă Anakin.
- Dacă totul merge cum trebuie, în trei săptămâni de acum vom intra oficial în Spațiul Necunoscut, îi explică Pakmillu. Într-un punct situat la aproximativ două sute de ani-lumină de marginea Spațiului Sălbatic ne vom opri pentru o ultimă calibrare de navigație...
- Tentaculele de la gură fâlfăiră ușor când închise harta holografică.
- Apoi ne vom începe călătoria adevărată. Prin Regiunile Necunoscute și spre următoarea galaxie.
- Anakin fluieră încetișor.
- Cât va dura până când vă veți întoarce?
- Câțiva ani cel puțin, îl asigură Pakmillu. Dar nucleul de depozitare are rezerve suficiente pentru zece ani și ne așteptăm să suplimentăm proviziile de hrană și apă de-a lungul călătoriei. Mai mult, numărul nostru s-ar putea reduce dacă vom găsi lumi ospitaliere pe care să le colonizăm.
- Doar nu veți lăsa oamenii în Regiunile Necunoscute? întrebă Anakin încruntat.
- Dacă îi lăsăm, atunci vor avea provizii și echipament suficient ca să se poată stabili acolo, îl asigură Pakmillu. Vom lăsa, de asemenea, și unul dintre cuirasate pentru apărare și transport. După cum puteți vedea din modul în care a fost proiectat Zbor în Necunoscut, va fi relativ simplu să detașăm un singur cuirasat de restul complexului spațial.
- Anakin dădu din cap neîncrezător.
- Tot sună periculos.
- Suntem bine pregătiți, îi aminti Pakmillu. Și bineînțeles, avem optsprezece Jedi la bord. Vom fi în siguranță.
- Sau cel puțin atât cât poți fi oriunde în zilele noastre, murmură Obi-Wan.
- Va fi în același timp și o aventură glorioasă, continuă Pakmillu privindu-l pe Anakin. Ce păcat că nu poți veni și tu cu noi.
- Am încă multe lucruri pe care aș vrea să le fac aici, răspunse Anakin cu un ușor tremur de emoție colorându-i vocea și simțul.
- Se uită spre Obi-Wan, iar emoția dispăru sub o postură mai potrivită pentru un Jedi.
- Și apoi, nu îmi pot părăsi maestrul până când nu îmi închei pregătirea.

– Cu șase Maeștri Jedi la bord ai avea mai multe alternative pentru profesor, îi sublinie Pakmillu.

– Nu așa stau lucrurile, îi explică Obi-Wan căpitanului.

Îi uimea câteodată cum oamenii care nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum se aplica metodologia Jedi țineau totuși să își exprime cu glas tare ignoranța.

– Spuneai că Maestrul C'baoth va sosi curând?

– De fapt chiar am sosit, tună vocea lui C'baoth de-a latul încăperii.

Obi-Wan se întoarse. Iată-i, tocmai intrau în încăperea C'baoth și Lorana Jinzler.

– Ce surpriză, Maestre Kenobi, continuă C'baoth trecând lejer prin aglomerația din centru.

Nimeni nu a trebuit să îi facă însă loc să treacă, deși era să se lovească de câțiva. Din fericire, cei mai mulți tehnicieni erau prea ocupați cu treburile lor ca să îl remarcă. Lorana trecu printre ei mai atentă, arătând evident stânjenită.

– Credeam că ai plecat spre Sularine până acum.

– Am fost scos din misiune, îi explică Obi-Wan. Am ceva de vorbit cu tine, Maestre C'baoth.

C'baoth aprobă din cap.

– Desigur. Spune.

Obi-Wan își luă inima în dinți. Între C'baoth și Anakin avea să îi fie destul de neplăcut.

– Anakin și cu mine am vrea să ne alăturăm expediției.

Cu colțul ochiului îl văzu pe Anakin privindu-l mut de uimire.

– Am *vrea*?! exclamă băiatul.

– Am vrea, repetă Obi-Wan cu fermitate. Măcar până la marginea galaxiei.

C'baoth facu o grimasă.

– Deci Maestrul Yoda admite în sfârșit că aș putea într-adevăr să o găsesc pe Vergere?

– Cine este Vergere? întrebă Lorana.

– Un Jedi care a dispărut, îi explică C'baoth scurt fără să își ia ochii de pe figura lui Obi-Wan. Maestrul Kenobi a încercat odată să o găsească și a dat greș.

– Nu a fost vorba în mandatul călătoriei despre vreo misiune de căutare și salvare, exclamă dintr-o dată Pakmillu îngrijorat.

– Pentru că este o misiune Jedi, Căpitane, care nu te interesează pe tine, îi spuse C'baoth. Nu îți face griji, nu va interfera cu programul nostru.

Își ridică sprâncenele spre Obi-Wan.

– Sper doar că nu ai cerut să vii cu noi din dorința de a-ți mai domoli sentimentul de vină.

– Nu am *cerut* să vin deloc, îi spuse Obi-Wan. Fac doar ce mi-a ordonat Consiliul.

– Așa cum facem cu toții, îi răspunse C'baoth pe un ton ironic și își mută privirea spre Anakin. Dar tu, tinere Skywalker? Pari destul de nemulțumit de această schimbare de planuri.

Obi-Wan își ținu răsufarea. Avusese câteva motive pentru care nu îi spusese mai din timp lui Anakin de mandatul cu care fusese însărcinat de Windu, printre care ultimul fiind faptul că băiatul îl privea pe C'baoth cu prea multă admirație. Dacă i-ar fi spus lui Anakin că trebuie să meargă în Yaga Minor ca să stea cu ochii pe C'baoth, ar fi fost nevoit să dea niște explicații. Nu își dorea să îl deziluzioneze povestindu-i de bănuielile lui Windu legate de o posibilă implicare a lui C'baoth în incidentul de pe Barlok.

Din fericire, ieși repede la iveală faptul că decizia de a-l ține pe băiat în ceață a fost cea corectă.

– Nu sunt nemulțumit deloc, Maestre C'baoth, răspunse Anakin cu vocea clară și complet sinceră. Am fost doar surprins. Maestrul Obi-Wan nu mi-a spus nimic până acum.

– Dar *vrei* să mergi să vezi Regiunile Necunoscute împreună cu mine?

Anakin ezită.

– Nu vreau să părăsesc Republica pentru totdeauna, spuse el. Dar m-a impresionat modul în care ai controlat lucrurile pe Barlok și cum ai lămurit conflictul iscat între părți. Sunt convins că am învățat mult doar privindu-te zi de zi.

C'baoth zâmbi ironic spre Obi-Wan.

– Măcar un lucru tot i-ai transmis bine băiatului, Maestre Kenobi. Vorba mieroasă.

– Eu sper că i-am transmis mai mult decât atât, îi spuse Obi-Wan fără nici o intonație. Dar adevărul este că are dreptate când spune că poate învăța mult de la tine.

Arătă cu capul spre Lorana.

– Așa cum sunt convins că ar fi de acord și Padawan Jinzler.

– Așa este, fu C'baoth de acord. Dar este Jedi Jinzler acum. A fost ridicată la rang de Cavaler Jedi în urmă cu trei săptămâni.

– Serios? spuse Obi-Wan ascunzându-și cu grijă surpriza.

După modul în care a auzit-o vorbind pe Barlok, s-ar fi gândit că evenimentul nu s-ar fi întâmplat nici în câțiva ani.

– Scuzele mele, Jedi Jinzler, și în același timp felicitările mele. Să înțeleg că vei călători și tu la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut cu Maestrul C'baoth?

– Sigur că vă călători cu mine, se răsti C'baoth înainte ca Lorana să aibă timp să răspundă ceva. Este una dintre cei aleși, una dintre puținii Jedi în care am încredere completă.

– Nu ai încredere nici măcar în Jedi? se miră Anakin surprins.

– Am spus că am încredere *completă*, repetă C'baoth cu voce gravă. Sigur că sunt și alții în care am încredere. Dar până la un punct.

– Aha, înțelese Anakin și dădu înapoi.

– Din fericire, tu și cu instructorul tău faceți parte din acel grup destul de larg, spuse C'baoth zâmbind ușor. Prea bine, Maestre Kenobi. Tu și ucenicul tău Padawan veți putea să mă însoțiți până la marginea galaxiei, cu condiția să vă ocupați singuri de modalitatea de întoarcere în Republică.

– Mulțumim, spuse Obi-Wan. Astronava Delta-Doisprezece Spirit Stelar pe care o vom folosi la întoarcere este la suprafață, gata să fie adusă pe orbită și încărcată la bord.

– Bun, încheie C'baoth. Veți sta aici la bordul Cuirasatului Unu. Căpitane, aranjează-le cabine.

– Da, Maestre C'baoth, mormăi Pakmillu. Am să pun cabinierul...

– *Tu* te vei îngriji de cabinele lor, repetă C'baoth subliniind subtil, dar evident primul cuvânt. Ei sunt Jedi. Le vei acorda atenție conform rangului.

Tentaculele de pe gura lui Pakmillu se încordară.

– Am înțeles, Maestre C'baoth.

Se apropie de un pupitru și apăsă câteva butoane cu mâinile tremurând.

– Și Jedi Jinzler?

– I-am rezervat deja cabină lângă mine, îi spuse C'baoth. Puntea Trei, Apartamentul A-Patru.

– Prea bine, răspunse Pakmillu privind ecranul. Maestre Kenobi, veți sta împreună cu Maestrul Skywalker în Apartamentul A-Opt pe Puntea Cinci. Sper că vă va fi pe plac.

– Va fi, se răsti C'baoth înainte ca Obi-Wan să poată răspunde. Acum poți să însărcinezi pe cineva să îi conducă până la cabine.

Din spatele lor se auzi brusc un zgomot de fier rupt. Obi-Wan se răsuci și văzu o foaie mare dintr-o rețea conductoare desprinzându-se de perete și atârând precar deasupra unor pupitre de control. Își întinse Forța...

C'baoth ajunse primul, prinzând foaia de metal într-o strânsoare solidă cu ajutorul Forței, chiar dacă se desfăcuse și atârna întreagă în aer.

– Jedi Jinzler, oferă-le asistență, ordonă el.

– Da, Maestre C'baoth, spuse Lorana și se grăbi să ajute.

– Căpitan Pakmillu, ai de gând să le găsești pe cineva să îi însoțească pe noii noștri pasageri? continuă C'baoth pe un ton liniștit ținând în continuare rețeaua de metal plutind deasupra pupitrelor.

– Nu este nevoie, spuse Obi-Wan. Am studiat planurile punților cuirasatelor pe drum până aici. Putem să ne descurcăm singuri.

C'baoth se încruntă discret și pentru o secundă Obi-Wan se gândi că va insista să primească oricum însoțitor, așa cum era potrivit pentru rangul Jedi. Dar apoi cutele dispărură și aprobă din cap.

– Prea bine, spuse. Căpitan Pakmillu a organizat o cină festivă pentru prima seară în sala de mese a ofițerilor superiori la ora șapte. Maeștrii Jedi care mă însoțesc vor fi acolo. Vă aștept să veniți și voi.

– Vom fi onorați, răspunse Obi-Wan.

– Și va trebui să vă opriți mai întâi la centrul medical de pe Cuirasatul Unu, adăugă Pakmillu. Reprezentantul Cancelarului Suprem ne-a instruit ca întreg personalul să fie examinat complet, inclusiv să dea mostre de sânge și țesut pentru a fi trimise la analiză pe Coruscant. Aparent, există temeri legate de viruși incubati sau potențiale epidemii.

– Ne vom prezenta la controlul medical, promise Obi-Wan. Ne vedem diseară, atunci.

Îl împinse discret pe Anakin și traversară împreună Centrul de Operațiuni Combinate.

– Maestrul C'baoth pare să știe foarte bine ce vrea, nu crezi? comentă el.

– Nu văd nimic rău aici, spuse Anakin cu fermitate. Dacă și Maestrul Yoda sau Maestrul Windu ar vorbi la fel cu Senatul și Cancelarul din când în când, poate că s-ar face mai multe lucruri cum trebuie.

– Mda, murmură Obi-Wan. Posibil.

Rețeaua de metal desprinsă din perete era grea și destul de flexibilă, cât să o faci dificil de cuprins dintr-o dată. Din fericire, așa ceva nu constituia o problemă pentru un Jedi. Cu ajutorul Forței, Lorana o ridică la loc în poziția inițială, ținând-o apăsată cât timp tehnicienii se grăbiră să îi refacă sudurile de prindere.

– Mulțumim, pufni șeful de echipă după ce o prinseră la loc. Rețelele acestea sunt îngro... adică ne dau bătăi de cap când se desprind așa.

– Nici o problemă, îl asigură Lorana. Mă bucur că v-am putut ajuta.

– Și eu, mormăi el. Am auzit pe cineva spunând că te cheamă Jinzler?

– Da, îi confirmă ea. De ce?

– Fiindcă avem și noi un Jinzler în echipă, îi spuse el și butonă aparatul de comunicație. Un tip pe care îl cheamă Dean. Vreo rudă?

– Nu știu, îi răspunse Lorana. Aveam doar zece luni când am intrat în Templul Jedi. Nu știu absolut nimic despre familia mea.

– Aoleo, nu au venit niciodată să te vadă?

– Nu li se îngăduie familiilor să ne viziteze, îi explică Lorana.

– Aha, exclamă celălalt surprins.

Se auzi un ton din aparatul de comunicație și șeful de echipă îl duse la gură.

– Jinzler? Brooks sunt. Unde ești?... Bun, ia o pauză și dă fuga până în cantină... Fiindcă vreau să te văd, de-aia!

Închise aparatul și îl așează înapoi la centură.

– Pe aici, Jedi Jinzler, îi arătă el una dintre ușile de la tribord ale Centrului de Operațiuni Combinate.

– Dar am spus deja că nu îl cunosc, protestă ea, dar îl urmă.

– Așa este, dar poate că te știe el, îi spuse Brooks.

Pășiră prin ușă în coridor, iar el se întoarse spre cel mai apropiat turbolift.

– Merită să verificăm oricum, nu?

Lorana simți un nod în gât.

– Cred că da.

Se urcă într-un turbolift cu care coborâră trei niveluri sub puntea de comandă, apoi de-a lungul unui coridor până într-o sală largă plină de mese și cu o tejghea lungă la un capăt. Vreo zece oameni și extratereștri ședeau câte doi-trei pe la mese, discutând cu voci scăzute în fața unor pahare cu lichide multicolore, în timp ce trei droizi serveau preocupați în spatele tejghelei.

– Uite-l acolo, spuse Brooks, arătând cu mâna spre o masă aflată lângă peretele din spate.

Un tânăr brunet ședea singur la masă, cuibărind o cană fierbinte între palme.

– Haide să vă fac cunoștință.

Șeful de echipă porni de-a lungul cantinei, schimbând saluturi cu cei de la mese în timp ce trecea pe lângă ei. Lorana îl urmă, incertitudinea crescând treptat tot mai puternică... Și de îndată ce se apropiară la câțiva metri de el, tânărul se întoarse pe jumătate, moment în care ea îi desluși profilul.

Era același individ pe care îl văzuse de atâtea ori pe Coruscant.

Se opri brusc, cu trupul tensionat. Brook nu sesiză, ci își continuă drumul până lângă masă.

– Hei, Jinzler, îl strigă el și arătă înspre față. Vreau să îți prezint pe cineva.

Tânărul se întoarse complet cu scaunul.

– Nu este nevoie, spuse el cu vocea sigură, dar amestecată cu un pic de amărăciune și tensiune neplăcută. Jedi Lorana Jinzler, presupun.

Cu un efort, Lorana își recăpătă glasul.

– Da, răspunse ea.

Cuvântul se auzi mai calm decât s-ar fi așteptat ea.

– Dean Jinzler, presupun.

– Voi vă știți, deci? Întrebă Brooks privind încruntat de la unul la celălalt.

– Deloc, răspunse Jinzler. Este doar sora mea.

– Sora?!...

Brooks se uită la el uimit, apoi la Lorana.

– Dar am crezut...

– Mulțumesc, îi spuse Lorana și îi făcu un semn microscopic să se retragă.

– Hă... mda.

Încă privindu-i confuz, Brooks se retrase printre mese, căutând cu mâinile obstacolele din urma lui. Ajunse la ușă și dispăru afară din cantină.

– Presupun că ai de gând să iei un loc, o provocă tânărul Jinzler.

Lorana își întoarse atenția asupra lui. O privea cu aceeași amărăciune pe care o remarcase la el și în celelalte ocazii când îl văzuse în apropiere. Ochii lui însă nu erau negri, contrar așteptărilor sale, ci aveau aceeași nuanță ciudată de gri ca și ai ei.

– Da, spuse ea și se duse spre un scaun din partea opusă a mesei. Își strânse roba împrejur și se așează.

– Presupun că ar trebui să te felicit cu ocazia promovării examenelor, spuse tânărul Jinzler. Ai ajuns un adevărat Jedi acum.

– Mulțumesc, răspunse Lorana încercând să deslușească ceva pe figura lui.

Părea să existe o asemănare familială, putea să observe. Curios că nu o văzuse totuși niciodată până în acel moment.

– Îmi ții evidența?

– Părinții mei o țin.

Își strânse buzele și se corectă.

– Părinții *noștri* o țin.

– Da, murmură ea. Îmi este teamă însă că nu știu nimic despre ei. Sau despre tine.

– Nu, firește că nu, comentă el. Dar *eu* știu totul despre *tine*. *Totul*, începând cu pregătirea din copilărie, apoi cu ucenicia pe lângă Jorus C'baoth, continuând cu prima luptă cu sabia de lumină și terminând cu promovarea la rangul de Cavaler Jedi.

– Sunt impresionată, exclamă Lorana și încercă un zâmbet timid.

– Nu trebuie, îi spuse el neîntorcându-i zâmbetul. Știi toate acestea doar pentru că părinții mei au un prieten care încă lucrează în Templu. Mi-au îndesat pe gât toate realizările tale. Te-au iubit, știai?

Pufni încet.

– Nu. Firește că nu știai. Nu te-ai oboșit niciodată să afli.

Își coborî privirea spre cană și sorbi o înghițitură. Lorana se uită la el, tremurând în fața mâniei și amărăciunii pe care o simțea venind spre ea precum aburul din cană. Oare ea ce făcuse să stârnească atâta mânie?

– Nu ni s-a permis niciodată ca ucenici Padawan să cunoaștem ceva despre familiile noastre, rosti ea în mijlocul tăcerii. Chiar și acum, când am devenit Jedi, tot nu este recomandat.

– Mda, comentă el. Sigur.

– Firește că există motive întemeiate pentru acest fapt, continuă ea cu încăpățănare. Există multe lumi în cadrul Republicii unde legăturile familiale și rangul constituie părți importante ale culturii. Un Jedi care ar cunoaște din ce familie se trage s-ar afla în imposibilitatea de a negocia imparțial în disputele legate de poporul său.

– Ceea ce nu poate opri totuși familia să se intereseze de *tine*, vezi? se răsti el. Pentru că a mea așa a făcut. Chiar după ce prețioșii tăi Jedi i-au dat afară, au reușit cumva să afle tot ce ai făcut...

– Ia stai puțin, îl întrerupse Lorana. Ce vrei să spui cu „i-au dat afară”? Cine i-a dat afară?

– Voi Jedi aveți probleme cu auzul? întrebă el supărat. Ți-am spus deja, unul dintre înalții și puternicii voștri Jedi. Mama și tata erau muncitori civili în cadrul Templului, ocupându-se de întreținerea și reparația sistemelor electronice în zonele publice. Erau buni în meseria lor. Doar că după ce te-au luat pe tine, pe ei i-au dat afară. Măreții tăi Jedi nu și-i doreau nici măcar în aceeași clădire cu tine, bănuiesc.

Lorana simți cum i se strânge stomacul. Nu avea cunoștință de acest incident în mod particular, deși auzise de alții care pățiseră la fel. Dar era clar că nu i-ar fi servit la nimic să îi explice fratelui său logica din spatele politicii de izolare strictă aplicată în Templu.

– Au reușit să își găsească de lucru?

– Nu, am murit cu toții de foame, se stropși el. Firește că au găsit de lucru. Mai prost plătiți, bineînțeles, dar au trebuit să accepte în grabă pentru că eram constrânși să împachetăm și să ne mutăm. Nimănui nu îi păsa să le spună măcar de ce nu puteau să mai stea în Templu după ce te-au acceptat pe tine. Dar nu aici este problema.

– Atunci unde *este* problema?

Temp de un minut foarte lung el rămase holbându-se la ea, confuzia măcinându-l ca valurile oceanului într-o furtună de iarnă.

– Voi Jedi credeți că sunteți perfecți, spuse el într-un târziu. Credeți că știți ce este bine pentru toți și pentru toate. Ei bine, nu sunteți și nici nu știți.

Lorana simți un nod în gât.

– Ce ți s-a întâmplat, Dean? îl întrebă ea blând.

– Oho, acum sunt *Dean*, nu? se rățoi el. *Acum* pretinzi că ești sora mea iubitoare mai mare? Crezi că poți să fluturi din mână sau din sabia ta prețioasă de lumină și să ne împăcăm?

– Pentru *ce* să ne împăcăm? insistă Lorana. Te rog. Vreau să știu.

– Am crezut că voi Jedi știți totul.

Lorana oftă.

– Nu, bineînțeles că nu știm.

– Mda, nu ai mai avea aceeași părere dacă ai sta să îi ascuți pe părinții noștri, se răsti el. Tu ai fost copilul perfect, standardul față de care noi ceilalți eram măsurați și judecați. Lorana ar fi făcut una sau Lorana ar fi făcut alta; Lorana ar fi spus așa sau Lorana nu ar fi

spus *niciodată* așa. Parcă trăiam cu o mică zeitate în casă. Și atât de complet absurd, din moment ce nu puteau avea nici cea mai vagă idee ce ai fi făcut sau spus într-o anume situație. De abia dacă puteai să *umbli* când te-au trimis de acasă.

Ochii tânărului se răciră și mai mult.

– Dar firește că erai *plecată*, nu? Din această cauză funcționa toată treaba. Nu erai *niciodată* acolo să greșești sau să îți pierzi cumpătul, sau să verși mâncarea pe podea. Au putut să îți construiască micul altar fără să fie nevoiți să vadă ceva care să spargă cumva balonul de perfecțiune pe care l-au umflat în jurul numelui tău.

Își ridică din nou cana, dar o așează la loc pe masă fără să bea din ea.

– Dar *eu* știam, mârâi el privind în fundul cării. Te-am urmărit. Nu ești perfectă. Nu ești nici măcar aproape de perfecțiune.

Lorana trecu rapid în revistă anii grei de pregătire și criticile constante ale lui C'baoth.

– Nu, murmură ea. Nu sunt.

– Nu ai nici măcar spirit de observație, gesticulă el spre ea. Dă-mi să îți văd arma aceea pestriță.

– Sabia mea de lumină?

Încruntându-se, o scoase de la cingătoare și o așează pe masă.

– Da, la ea mă refer, spuse el, dar nu făcu nici un gest să o atingă. Este un ametist, nu?

– Da, răspunse fata privind splintul de activare. Am primit-o cadou de la niște oameni pe care eu și Maestrul C'baoth i-am ajutat într-unul dintre sistemele de mijloc de pe Coruscant.

Jinzler dădu din cap a negație.

– Nu, a fost un cadou din partea părinților noștri. Ei îi știau pe oamenii aceia, ei i-au rugat să ți-o dea.

Strâmbă din gură.

– Dar tu nici măcar nu ți-ai putut da seama că ar fi *așa*, nu?

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse Lorana dându-și seama că frustrarea pe care i-o provoca acel individ și mânia pe care o afișa el amenința să se spargă în propria ei mânie. Cum aș fi putut să îmi dau seama?

– Pentru că ești Jedi, se răsti el. Ar trebui să știi totul. Pariez că Maestrul tău C'baoth a știut de unde provine.

Lorana inspiră adânc.

– Ce vrei de la mine, Dean?

– Hei, *tu* ai venit să mă cauți acum și nu invers, o contră el. *Tu* ce vrei?

Pentru o clipă fata privi în ochii lui. Ce să vrea *ea* de la el?

– Vreau ca tu să accepți ceea ce este, îi spuse. Trecutul a rămas în urmă. Nici unul dintre noi nu îl mai putem schimba.

– Vrei ca eu să *nu* schimb trecutul? întrebă el morocănos. Mda, bine, cred că pot să îți fac pe plac.

– Vreau să accepți, continuă ea ignorându-i sarcasmul, că indiferent care ar fi sentimentele tale față de părinții tăi, ai noștri, valoarea ta nu este definită de părerile sau judecățile lor.

El pufni.

– Scuze, dar tocmai ai spus să nu schimb trecutul, spuse el. Altceva?

Ea îl privi drept în ochi.

– Vreau să încetezi cu ura aceasta, îi spuse ea încet. Ura aceasta față de tine... Și față de mine.

Îi văzu mușchii tensionați în jurul gâtului.

– Eu nu urăsc, spuse el cu voce egală. Ura este o emoție, iar Jedi nu au emoții. Corect?

– Tu nu ești Jedi.

– *Adevărata* problemă aici este, vezi? spuse el cu amărăciune. Mama și tata au vrut să aibă Jedi. Iar eu nu sunt, nu? Dar nu îți face griji, pot să mă prefac și eu. Nu există emoție, există numai liniște. Jedi îi servește pe ceilalți, nu îi domină, pentru binele galaxiei. Jedi respectă viața, orice formă ar lua ea... Vezi?

Brusc, paharul se umplu pentru Lorana.

– Îmi pare rău, Dean, spuse ea ridicându-se în picioare. Îmi pare rău pentru durerea pe care o simți și pe care eu nu o pot vindeca. Îmi pare rău pentru pierderea pe care crezi că ai suferit-o și pe care eu nu ți-o pot recupera.

Se forță să îl privească drept în ochi.

– Și îmi pare rău că ai pornit pe un drum pe care îți vei irosi viața, o decizie pe care doar tu o poți schimba.

– Drăguț, comentă el. Singurul lucru la care nimeni nu poate egala un Jedi este discursul. Mai ales discursurile de adio.

Ridică din sprâncene.

– Pentru că *a fost* un discurs de adio, nu?

Lorana se uită de jur împrejurul cantinei, amintindu-și unde se afla. Zbor în Necunoscut.

– Încă nu am luat o decizie.

El ridică din nou din sprâncene.

– Chiar poți lua *decizii*? o întrebă el sarcastic. Eram convins că doar Consiliul Jedi trebuie să ia toate deciziile în locul vostru.

– Sper să îți găsești drumul, Dean, îi spuse Lorana luându-și sabia de lumină de pe masă și legând-o la loc la centură. Sper să îți vindeci suferința.

– Păi, poți să speri în următorii ani, îi spuse el acru. Grăbește-te să te întorci. Avem atâtea să ne spunem, surioară.

Își luă cana și se răsuci în scaun cu spatele spre ea. Lorana îi privi ceafa, simțind în gură gustul acid al înfrângerii.

– Vorbim mai târziu, încheie ea. Frățioare.

El nu îi mai răspunse. Reținându-și lacrimile, Lorana ieși din cantină ca o furtună.

O vreme umblă fără țință pe coridoare, ocolind mecanic tehnicienii și droizii pe care îi întâlnea și în același timp încercând să ocolească și durerea care îi întuneca ochii și mintea. O cuprinse un sentiment destul de distant de șoc atunci când ochii i se limpeziră și văzu că ajunsese înapoi în Centrul de Operațiuni Combinate.

C'baoth și Pakmillu erau încă acolo, discutând lângă unul dintre pupitrele de navigație.

– A, Jedi Jinzler, exclamă C'baoth și îi făcu semn să se apropie. Bănuiesc că ești mulțumită de cabină.

– De fapt, nu am văzut-o deocamdată, recunosc Lorana.

– Dar ne vei *însoți* în călătorie, nu? adăugă Pakmillu cu voce gravă. Am înțeles că ar fi o oarecare neînțelegere pe această temă.

– Nu există nici o neînțelegere, insistă C'baoth. Vine și *ea* cu noi.

Pakmillu o privea cu ochii săi largi.

– Jedi Jinzler? o invită el să dea un răspuns.

Lorana inspiră adânc, având imaginea fratelui său încă vie în fața ochilor. Imagine care de acum înainte va fi prezentă pentru totdeauna undeva la marginea vieții ei.

– Maestrul C'baoth are dreptate, îi spuse ea căpitanului. Voi fi onorată să călătoresc cu voi la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut.

Și mai ales, adăugă ea doar pentru sine, cu cât aveau să plece mai repede, cu atât mai bine.

– Iar aici aveți lista finală a echipajului și pasagerilor, încheie Căpitanul Pakmillu înmânându-i ultimul infocard.

– Mulțumesc, răspunse Doriana, acceptând infocardul și punându-l împreună cu celelalte în buzunarul hainei. Nu mai aveți nevoie de nimic altceva?

– Nimic la care eu sau ceilalți cincizeci de mii de oameni să ne fi gândit, îl asigură Pakmillu cu nota tipică de umor mon calamari. Sunt convins că Zbor în Necunoscut este gata să decoleze.

– Excelent, exclamă Doriana. Cancelarul Suprem Palpatine va fi încântat de această veste.

– Nu am fi reușit fără ajutorul lui, declară grav Pakmillu. Vă rog să îi transmiteți încă o dată toată recunoștința din partea noastră pentru tot efortul depus.

– Cu siguranță, îi promise Doriana.

Știa că va fi și pentru ultima dată.

– Atunci toate pregătirile sunt încheiate. Ne revedem în... cât? Cinci ani? Zece?

– Oricât de mult ar dura, spuse Pakmillu privind în jur spre puntea de comandă de pe Cuirasatul Unu. Dar ne vom întoarce.

– Abia aștept să reveniți, se bucură Doriana cu toată falsa sinceritate de care era în stare. Până atunci, să aveți o călătorie în siguranță. Și nu uitați, dacă descoperiți totuși *ceva* de care să aveți nevoie, Cabinetul Cancelarului Suprem este pregătit să vă ajute. Aveți încă trei săptămâni până când veți părăsi spațiul Republicii, suficient timp pentru a putea încărca provizii sau echipament de urgență și să le transportăm până la voi.

– Am să țin minte, mulțumi Pakmillu înclinând respectuos din cap. Pot să vă însoțesc înapoi la astronava de transport?

– Nu este nevoie, îl asigură Doriană. Știu că trebuie să aveți sute de treburi de care să vă ocupați înainte de a părăsi Yaga Minor. Zburați cu grijă și Forța fie cu voi.

– Cu nouăsprezece Jedi la bord, sunt convins că va fi, îl asigură și Pakmillu. Mai exact, nouăsprezece și jumătate.

– Cu siguranță, fu Doriană de acord și își păstră zâmbetul deși în sinea lui se încrunță.

Cum adică, nouăsprezece Jedi? Și jumătate?

– Drum bun, Căpitane.

Așteptă până când pilotul manevră astronava cu care venise, o scoase din hangarul frontal al Cuirasatului Unu și o purtă prin straturile superioare ale atmosferei planetei Yaga Minor, înainte să scoată lista pasagerilor pe care o primise de la Pakmillu și să o introducă în datapad. Ultima numărătoare de care știa se oprea la șaptesprezece, nu nouăsprezece. Să fi fost vorba de o schimbare de ultimă oră în planuri? Și ce naiba era jumătate de Jedi? Zvonurile despre cum murise Darth Maul îi reveniră neplăcut în memorie...

Afișă lista cu Jedi și o citi rapid de sus până jos. Numele îi erau foarte cunoscute, majoritatea dintre ei aparținând unor potențiali indezirabili pe care el însuși îi sugerase lui C'baoth să îi invite la bord în marea expediție. Prima adăugată pe listă, Lorana Jinzler, nu era chiar o surpriză; Doriană se gândise că era foarte probabil ca fosta ucenică Padawan să decidă să mai stea împreună cu C'baoth o vreme. Ceilalți doi erau Obi-Wan Kenobi și ucenicul său Padawan, Anakin Skywalker.

Doriană zâmbi în sinea lui. Deci Skywalker era jumătatea de Jedi de care pomenise Pakmillu. Drăguț; plus un bonus neașteptat după toată munca lui asiduă. De când Kenobi și băiatul aproape că reușiseră să saboteze operațiunea de pe Barlok, rămăsese cu o senzație neplăcută la auzul numelui lor. Moartea faimosului cuplu la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut avea să fie cu atât mai convenabilă.

Zbor în Necunoscut se desfăcuse de ultimele legături ale echipamentului de susținere și își croia drum încet în afara câmpului gravitațional al planetei Yaga Minor spre adâncul spațiului. Un minut mai târziu, sub privirile lui Doriană care îi urmărea plecarea, complexul de cuirasate sclipi scurt și dispăru în hiperspațiu.

Își coborî privirile pe lista afișată de datapad. Deocamdată, bonus sau nu, trebuia să ia legătura cu Sidious și să îi aducă la cunoștință că Obi-Wan Kenobi și Skywalker se urcaseră la bord, măcar să se asigure că acest lucru corespundea întru totul cu planurile Lordului Sith.

Și făcea bine să îl anunțe *înainte* ca Zbor în Necunoscut să își poarte imensitatea în afara spațiului Republicii. Pentru totdeauna.

Aeronava îl duse la portul spațial Yavvitiri, aflat la câțiva kilometri de Centrul de Pregătiri unde se desfășurase munca preliminară pentru Zbor în Necunoscut. Palpatine și Senatul încercaseră să păstreze discreția asupra proiectului, probabil de teama unor reacții ostile îndreptate împotriva cheltuielilor masive și nejustificate, lucru pe care îl reușiseră în cea mai mare parte. În timpul călătoriilor sale oficiale și neoficiale pe care le întreprinsese în ultimele șase săptămâni, Doriană nu aflate practic pe nimeni care să fi auzit de proiect.

Totuși, aici, în plin centrul proiectului, cu greu au putut fi ignorate lucrările. Dar spre surprinderea lui, nu auzi despre plecarea complexului spațial Zbor în Necunoscut nici măcar un cuvânt pe coridoarele portului spațial. Adevărat, lucrările se mutaseră în cea mai mare parte chiar pe Cuirasate cu patru săptămâni în urmă, mutând astfel proiectul din fața opiniei publice. Dar tot ar fi trebuit să dea peste *careva* ieșit mai mult cu capul din noroi care să remarce până la urmă un astfel de eveniment istoric.

Probabil că în aceste zile de agitație politică și socială, se gândi el, chiar și evenimentele istorice erau repede uitate. În acest caz particular, că era sau nu remarcat, avea același rezultat.

Își lăsase aeronava andocată în partea mai îndepărtată a portului spațial, în zona restricționată rezervată pentru diplomați și înalți oficiali guvernamentali. Trecu de controlul de securitate și se îndreptă prin labirintul de coridoare către puntea de andocare. Descuie trapa de acces și intră în astronavă, o încuie la loc în urma lui și se duse spre carlingă. Se așează pe scaunul pilotului și apăsă butonul de control.

— Sunt Kinman Doriană de la Cabinetul Cancelarului Suprem, se identifică el când primi răspuns de la controlorul de zbor. Solicit culoar de decolare în treizeci de minute.

— Recepționat, Doriană, se auzi vocea controlorului de zbor. Confirmăm culoar de zbor în treizeci de minute.

— Mulțumesc.

Închise comunicația și acționă comutatoarele de pornire a astronavei, privind cu atenție toate ecranele și indicatoarele pe măsură ce sistemele prindeau viață.

— Ai întârziat, Comandante Stratis.

Doriană mai privi încă o dată ecranele, apoi se răsuci în scaun la fel de liniștit. Neimoidianul stătea vârat pe jumătate în generatorul

holografic aflat în spatele carlingii, privindu-l pe sub cele cinci boruri ale pălăriei sale scurte.

– Vicelord Siv Kav, îl salută Doriana. Pot să remarc cât de neconfortabil te-ai instalat.

– Foarte amuzant, mormăi Kav.

Forțându-și umerii înainte și înapoi, reuși să își extragă trupul și poalele largi ale robei din alcov.

– Ar fi trebuit să ajungi aici acum o oră.

– De ce? îl contră Doriana cu calm. Nu ți-ai pregătit încă flota?

– Bineînțeles că am pregătit-o.

– Iar Zbor în Necunoscut de abia ce a pornit la drum, îi spuse Doriana. Suficient de mult timp pentru a pregăti ambuscada.

Își îndreptă capul discret.

– Sau cumva ești nemulțumit că te-am lăsat să te ascunzi acolo în scorburică mai mult decât te-ai fi așteptat să stai?

– Nu m-am *ascuns*, insistă neimoidianul bățos. Pur și simplu nu am vrut să fiu găsit în cazul în care cineva de la Autoritatea Portuară intra aici pe neașteptate.

– Cu același rezultat puteai foarte bine să aștepti în cabina de oaspeți, așa cum ți-am lăsat instrucțiuni, sublinie Doriana. Dar bineînțeles că de acolo nu puteai să mă spionezi când am cerut aprobare de zbor de la turnul de control. Spune-mi, ca să afli numele meu adevărat și funcția a meritat așteptarea?

Ochii mari ai lui Kav îl priviră cu atenție.

– Am mai fost trădați o dată de Maestrul tău, îi aruncă el cu vocea dintr-o dată întunecată. Darth Sidious ne-a promis că Naboo va fi al nostru, că vom avea acolo un cap de pod necesar. Dar imediat ce bătălia a luat întorsătura cunoscută, ne-a abandonat.

– Faptul că bătălia a luat întorsătura respectivă nu a fost vina lui, îl contrazise Doriana. Vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe Amidala. Și nu prea îmi vine să cred că ați fost abandonați.

– Atunci Naboo este al nostru? întrebă Kav cu sarcasm. Cred că mi-a scăpat această veste.

– Naboo nu este nimic, îi spuse Doriana. Federația Comercială există și funcționează, iar acest fapt are mai multă valoare. Sau ți-a scăpat și sancțiunea pe care trebuia să o suportați și nu ați mai primit-o pentru excesele voastre?

– Lipsa sancțiunii nu este meritul lui Sidious, insistă Kav. Este rezultatul acțiunii juridice și prețul pe care l-am plătit prea multor avocați costisitori.

Doriana zâmbi subțire.

– Chiar crezi că sistemul juridic nu s-ar fi înclinat până acum în fața autorității Senatului dacă nu ar fi manevrat cineva din umbră în numele vostru?

O umbră de nesiguranță trecu pe fața lui Kav.

– Tu? sugeră el.

Doriana ridică din umeri.

– Lord Sidious are mulți slujitori.

– Dar iată că acest slujitor ocupă o funcție importantă chiar în Cabinetul Cancelarului Suprem, arată Kav spre el. Trebuie să îi fi de mare folos acolo.

Doriana își luă o figură severă.

– Da, îi sunt, spuse el rar. Și începând din acest moment vei uita numele pe care l-ai auzit și funcția. Pentru totdeauna. Este clar?

Kav încercă să se stropșească nemulțumit, dar îl mai privi o dată pe Doriana.

– Foarte clar, Maestre Stratis, răspunse el în loc.

– Perfect.

Doriana îi arătă ușa de la carlingă.

– Atunci poate te întorci în cabină, eu am o aeronavă de pilotat. Mi-ai adus coordonatele flotei?

– Da.

Degetele lungi ale lui Kav se strecurară în interiorul robei și ieșiră cu un infocard.

– Nu ne ia mai mult de două zile să ajungem la ei.

– Perfect, spuse Doriana. Ar trebui să ne rămână timp să ne finalizăm strategia de atac.

– Eu sunt cel pregătit în tactici de luptă, se răzoi celălalt. Strategia de atac o voi stabili eu.

– Bineînțeles, îl asigură Doriana reținându-și un oftat. Am vrut doar să spun că voi fi pregătit să te sprijin. Dacă te întorci acum în cabină, vom putea porni la drum.

Neimoidianul se ridică cât era de mare și, cu mândria deocamdată neștirbită, părăsi carlinga.

Dând din cap, Doriana se îndreptă spre alcovul generatorului holografic. Neimoidiani. Dacă nu ar fi controlat una dintre cele mai bune colecții de mașinării de luptă din cadrul Republicii, ar fi recomandat de mult ca întreaga specie să fie vărsată în scurgerea cabinei de igienizare. Spera doar ca Sidious să reușească în scurt timp să găsească pe altcineva mai competent pentru a-i înlocui.

Se așează în alcovul holografic, apoi apasă un releu din rețeaua HoloNet. Luminițele indicatoare se aprinseră, iar el îl sună pe Maestru.

Așteptarea fu mai lungă decât în mod obișnuit și de câteva ori vru să se ridice și să verifice sistemele pe bordul de comandă. Dar de fiecare dată rezistă tentației. Dacă Sidious răspundea și trebuia să îl aștepte să se întoarcă, nu avea să fie mulțumit.

În cele din urmă, figura binecunoscută acoperită cu glugă apăru în imaginea holografică.

– Raportează.

– Zbor în Necunoscut a pornit la drum, Lord Sidious, începu Doriană. Îl am pe Vicelord Kav la bord și ne vom îndrepta spre locul de întâlnire într-o oră.

– Excelent, exclamă Sidious. Știi precis unde se va opri Zbor în Necunoscut în Regiunile Necunoscute?

– Da, Stăpâne, răspunse Doriană. Căpitan Pakmillu și-a plănuit două opriri separate de verificare a sistemelor de navigație în primii opt sute de ani-lumină dincolo de spațiul Republicii. Am coordonatele ambelor opriri.

– Asigură-te că profiți de prima oprire, îl avertiză Sidious. În nerăbdarea lui, C'baoth ar putea ordona anularea celei de-a doua.

– Acesta este și planul meu, Stăpâne, îi confirmă Doriană. Încă o problemă. Am lista finală a pasagerilor întocmită de Pakmillu, pe care sunt adăugați încă trei Jedi.

– Unul dintre ei fiind Lorana Jinzler, fără îndoială, îl întrerupse Sidious. C'baoth a informat mai devreme Senatul că îl va însoți și ea.

Colțurile gurii se ridicară scurt într-un zâmbet batjocoritor.

– Deși nu cred că a anunțat-o și pe fată.

– Da, ea este una dintre ei, îi confirmă Doriană. Ceilalți sunt Obi-Wan Kenobi și ucenicul său Padawan, Anakin Skywalker.

Zâmbetul lui Sidious dispăru.

– Skywalker?! șuieră el, cine a autorizat plecarea lui?

– Nu știu, Stăpâne, se apăra Doriană cu inima bătându-i aprig în piept.

Ultima oară când îl văzuse pe Sidious în starea aceea, cineva a trebuit să moară. Violent.

– Probabil C'baoth...

– Nu trebuie să fie pe cuirasate, i-o tăie scurt Sidious. Trebuie să rămână aici. Ocupă-te de el.

– Am înțeles, Stăpâne, răspunse rapid Doriană. Fii fără grijă, am să îl dau jos.

Întinse mâna să închidă legătura, trecând mental în revistă opțiunile pe care le avea pentru a îndeplini noua sarcină. Prima oprire programată pentru Zbor în Necunoscut era în sistemul Lonnaw. Dacă se îndrepta imediat într-acolo...

Dar nu putea, nu cât timp îl avea pe Vicelord Kav la bord. Riscul era prea mare ca să îl vadă cineva pe neimoidian și să facă o legătură pe care nu și-o doreau. Trebuia mai întâi să îl lase pe Kav cu forța de atac și apoi să plece după Zbor în Necunoscut. Ceea ce însemna că pierdea legătura în Lonnaw, deci trebuia să încerce la următoarea lor oprire, Argai, tocmai în sectorul Haldeen. Dacă îi pierdea și acolo...

– Așteaptă.

Doriana se opri cu mâna deasupra panoului de control. Sidious strângea din buze și Doriana avu senzația că Lordul Sith urmărise firul aceleiași logici la care se gândise și el. Și aparent ajunsese la aceeași concluzie nesigură.

– Nu, tu continuă-ți planul, îi spuse Sidious cu vocea din nou calmă. Am să mă ocup *eu* să îl scot pe Skywalker de pe Zbor în Necunoscut.

– Da, Stăpâne, acceptă Doriana ușurat.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum avea de gând Sidious să reușească să îl întoarcă pe Skywalker din drum, în special avându-i pe C'baoth și încă alți cinci Maeștri împotriva lui. Dar era până la urmă problema lui Lord Sith. Doriana scăpase de această sarcină, ceea ce era mai important.

– Am să revin cu un mesaj îndată ce misiunea va fi îndeplinită.

– Așa să faci, Doriana, îl îndemnă Sidious.

Ochii îi erau ca întotdeauna ascunși sub glugă; dar îi era egal, pentru că Doriana putea să îi simtă arzând cale lungă de ani-lumină câți îi despărțeau pe cei doi, înainte ca imaginea holografică să dispară cu un licăr.

Câteva secunde Doriana rămase pe loc, inspirând adânc pentru a-și calma tensiunea care îi scutura încă trupul. Încă o dată, jocul se dovedise aproape fatal. Încă o dată scăpase cu viață.

Într-o altă situație viitoare, probabil că nu va mai scăpa.

Dar viitorul acela era încă departe. Deocamdată avea de găsit o flotă și de pregătit o ambuscadă.

Și optsprezece Jedi de ucis.

Închise holoproiectorul, se întoarse pe scaunul pilotului și introduse infocardul lui Kav în cititor. Venise vremea să afle exact încotro se îndreptau.

14

Turboliftul se opri din cursa printre pilonii de legătură la intrarea unei alte săli spațioase de primire.

– În regulă, spuse Anakin deschizând ușa și scoțând capul în afara vagonului. Aici am ajuns în...

Aruncă o privire nu prea discretă spre indicatorul de la intrare.

– Cuirasatul-Patru?

– Corect, îl aprobă C'baoth punându-i o mână pe umăr și împingându-l ușurel afară din lift. Am ajuns acum la marginea cea mai îndepărtată a complexului spațial Zbor în Necunoscut măsurată de la astronava de comandă, Cuirasatul-Unu.

– Seamănă destul de bine cu Tatooine, adăugă Obi-Wan sec.

– Așa este, fu de acord Anakin. Doar că este mai multă răcoare și mai puțin nisip.

– Tatooine? întrebă C'baoth.

– O mică planetă pe care a crescut Anakin, îi explică Obi-Wan. Localnicilor le place să spună că este cel mai îndepărtat punct de centrul universului, așa cum este Cuirasatul-Patru cea mai îndepărtată zonă de puntea de comandă situată pe Cuirasatul-Unu.

C'baoth dădu din cap.

– Aha.

Arhitectura și echipamentul Cuirasatului-Patru, remarcă Obi-Wan, erau identice cu cele de pe celelalte cuirasate pe care le trecuseră în revistă în timpul turului oferit de C'baoth. Deloc surprinzător, dacă lua în considerare modul în care fusese pregătită expediția spațială. Și la fel ca în celelalte Cuirasate, oamenii pe care îi vedeau pe coridoare păreau să se miște toți cu pași siguri, preocupați, afișând o expresie jovială, încrezătoare și hotărâtă.

Le lipseau grijile. În ciuda tuturor piedicilor, măreția lor aventură începuse până la urmă, iar strălucirea caldă pe care le-o dădea reușita era încă vie în sufletele lor.

– Maestrul Jedi Justyn Ma'Ning răspunde de acest Cuirasat, le spuse C'baoth în timp ce se îndreptau spre pupa. Cred că v-ați întreținut cu el la cina din prima seară.

– Da, am vorbit câteva minute, îl aprobă Obi-Wan. Dar credeam că de Cuirasatul-Patru răspunde Comandant Omano.

– Am vrut să spun că Maestrul Ma'Ning răspunde de operațiunile și activitățile Jedi, reveni C'baoth. Ar trebui să se fi întors în Sala de Conferințe Cinci cu cei doi Cavaleri Jedi ai săi și cu un grup ales de familii. Haideți să vedem cum se descurcă.

– Pentru ce au fost alese familiile acestea? întrebă Obi-Wan.

– Pentru cea mai înaltă onoare posibilă, îi răspunse C'baoth. În următoarele zile, câte unul dintre copiii fiecărei familii va începe antrenamentele Jedi.

Obi-Wan se uită chiorâș la el.

– *Antrenamentele Jedi?!*

– Exact, îi confirmă C'baoth. Vezi tu, pe lângă pregătirea tehnică de bază, posibilia coloniști au fost verificați și dacă au copii sensibili la Forță. Acele familii care promit cel mai mult au primit un statut preferențial, deși bineînțeles că am păstrat totul secret până acum. Avem unsprezece candidați cu totul, inclusiv cei trei de aici din Cuirasatul-Patru.

– Cât de mari sunt acești copii? întrebă Obi-Wan.

– Au vârste cuprinse între patru și zece ani, răspunse C'baoth.

Ridică o sprânceană spre Anakin.

– Care este, cred, aceeași vârstă pe care o avea Maestrul Skywalker atunci când l-ai luat ca ucenic Padawan.

– Așa este, îi confirmă Obi-Wan strâmbând din gură.

Timp de secole politica standard promovată de Templu stipula că doar pruncii pot fi acceptați în pregătirea Jedi, iar C'baoth știa acest lucru. Din nefericire, Anakin reprezenta excepția evidentă de la regulă, o excepție pe care C'baoth intenționa clar să o folosească drept justificare pentru hotărârea lui de acum.

– Dar părinții lor?

– Ce treabă au părinții lor?

– Și-au dat toți permisiunea pentru această pregătire?

– Și-o vor da, îl asigură C'baoth. Cum am spus, să îți dai copilul pentru a deveni Jedi este cea mai mare onoare posibilă.

– Adică nu i-ai întrebat până acum?

– Firește că nu! spuse C'baoth pe un ton uimit. Ce părinte nu ar fi mândru să aibă un fiu sau o fiică Jedi?

Obi-Wan își luă inima în dinți.

– Dar dacă dintr-un motiv oarecare ei nu văd lucrurile la fel...

– Mai târziu, îl întrerupse C'baoth arătând spre o ușă la dreapta lor. Am ajuns.

Sala de conferințe era una dintre încăperile de dimensiuni medii folosite pentru adunări și ședințe la bordul unui Cuirasat tipic. La capătul celălalt, stând lângă un podium, îl văzură pe Maestrul Jedi Ma'Ning, ascultând atent o întrebare adresată de o femeie din primul rând. Îl flancau doi duro îmbrăcați în robe Jedi.

Iar pe rândurile de scaune din fața lor, aproape umplând spațiul sălii, ședea vreo patruzeci de bărbați, femei și copii. Cu mult mai mulți decât cele trei familii la care se referise C'baoth.

Și C'baoth era evident surprins.

– Ce nai...? mormăi el în barbă și cu ochii aruncând văpăi într-o parte și în alta.

– Poate și-au adus prietenii? sugeră ezitând Anakin.

– Prietenii nu au fost invitați, mormăi C'baoth.

Vru să meargă în fața adunării, dar apoi se răzgândi. Făcu un semn nerăbdător spre dreapta lui. Întorcându-se spre acea parte, Obi-Wan o văzu pe Lorana Jinzler detașându-se de peretele din spatele sălii unde se retrăsese și venind spre ei.

Îi salută din cap atunci când se apropie.

– Maestre C'baoth, spuse ea încet. Maestrul Ma'Ning a spus că vei apărea până la urmă.

– Din fericire am apărut, spuse C'baoth.

Vorbea pe un ton scăzut, dar Obi-Wan observă câțiva oameni din ultimul rând întorcându-se să vadă ce se petrece.

– Ce fac toți oamenii aceștia aici?

– Maestrul Ma'Ning a invitat și toți secundarii împreună cu familiile lor, îl informă Lorana.

– Secundarii? întrebă Obi-Wan.

– Cei cu o mică sensibilitate la Forță, prea mică pentru a deveni ei înșiși Jedi, îi explică C'baoth privind spre Ma'Ning. Dar *tu*, Jedi Jinzler? De ce nu te ocupi de sarcinile încredințate pe Cuirasatul-Unu?

– Maestrul Ma'Ning mi-a cerut să particip, răspunse fata cu vocea un pic reținută.

C'baoth mârâi gros din gât.

– Deci așa, comentă el întunecat.

Așteptară în tăcere până când Ma'Ning răspunse la întrebarea care îi fusese adresată – ceva legat de redistribuirea rațiilor pentru acei copii care urmau să fie aleși pentru pregătire – apoi așteptă și alte întrebări. Nu mai veniră întrebări, așa că le mulțumi rapid participanților și declară adunarea încheiată.

În timp ce oamenii începeau să se strângă în grupuri, C'baoth trecu ca o furtună pe interval și se îndreptă spre centrul sălii. Obi-Wan îl urmă, cu Anakin și Lorana flancându-l. După cum putu auzi din frânturi de conversații, majoritatea oamenilor păreau într-adevăr mulțumiți sau chiar bucuroși de faptul că vor avea Jedi în familie.

Majoritatea. Dar nu toți.

Ma'Ning îi salută când văzu grupul apropiindu-se.

– Maestre C'baoth, exclamă el. Maestre Kenobi; tinere Sky...

– Ce vrea să însemne faptul că ai adus și secundarii la întâlnirea aceasta? ceru C'baoth lămuriri.

– M-am gândit că ar fi util ca toată lumea să afle în același timp de ce au fost selectați pentru expediția spațială Zbor în Necunoscut, explică Ma'Ning.

Vocea îi era calmă, dar Obi-Wan îi observă cutele nervoase de la colțurile ochilor.

– Din moment ce secundarii sunt cei mai predispuși să aibă urmași Jedi în viitor, m-am gândit că ar trebui să știe la ce să se aștepte.

– Ne puteam ocupa de astfel de cazuri dacă și atunci când ar fi apărut, mârâi C'baoth. Nu așa se fac lucrurile.

– *Nimic* din ce se întâmplă nu se face cum ar trebui, îl contră Ma'Ning. Copii la vârsta lor... Și *mai ales* să îi luăm de lângă familiile lor cu forța...

– Cu forța?! interveni Obi-Wan.

– Nu mă aștept să fie nevoie de forță, insistă C'baoth privindu-i pe Obi-Wan și Ma'Ning pe rând. Cei câțiva părinți care au îndoieli se vor lămuri, cu siguranță, până la urmă. Mai mult ca sigur că toți copiii vor fi încântați să își înceapă pregătirea.

– Întrebarea rămâne de ce vrem să îi pregătim, comentă Ma'Ning.

– Vrem să îi pregătim pentru că am plecat într-o călătorie lungă și periculoasă, se justifică C'baoth. Vom avea nevoie de cât mai mulți Jedi, mai mulți decât mi-a permis Maestrul Yoda să invite la bord. Foarte bine; atunci îi vom crește noi înșine. Și te rog să nu îmi citezi din prostia obișnuită cu vârsta maximă pentru un candidat Jedi, pentru că exact prostie este.

– Maestrul Yoda nu ar fi de acord cu tine, spuse Ma'Ning.

– Atunci Maestrul Yoda nu ar avea dreptate, spuse C'baoth fără intonație. Nu pregătim copii sau adulți pentru că așa s-a hotărât. Acesta este *singurul* motiv.

Arătă spre Anakin.

– Padawan Anakin este dovada vie că și copiii mai mari pot fi pregătiți.

Buzele lui Ma'Ning se strânsură.

– Probabil, acceptă el. Dar sunt și alte motive pentru care acceptăm numai prunci.

– Ce alte motive? Întrebă C'baoth. Tradiția? Politica? Sunt absolut sigur că nu există nimic scris în Cod care să facă referire expresă la acest subiect.

– De fapt, nu este deloc așa, interveni Obi-Wan. Scrierile Maestrului Simikarty vorbesc foarte clar despre acest subiect.

– Scrierile Maestrului Simikarty sunt propriile lui interpretări ale Codului, nu Codul în sine, spuse C'baoth. Mai multă tradiție, dar sub un nume diferit.

– Nu ești de acord cu tradiția? Întrebă unul dintre cei doi duru.

– Nu aprob acceptarea simplă și oarbă a tradiției ca fiind adevărul înșuși, îi răspunse C'baoth. Nici nu ne putem permite. Lista Cavalerilor Jedi se subțiază în toată Republica. Dacă trebuie să ne continuăm rolul de gardieni ai păcii și dreptății, *trebuie* să găsim moduri de a ne crește numărul.

– Luând cu forța copiii din brațele părinților lor? Întrebă Ma'Ning. Mai ales dacă luăm în considerare faptul că părinții nu și-au dorit de la început să își lase copiii să urmeze antrenamentele Jedi.

– Ce te face să crezi că ar fi așa? Întrebă C'baoth.

– Dacă ar fi vrut, i-ar fi dus la teste de când erau prunci, răspunse Ma'Ning.

– Poate că au avut alte motive, mormăi C'baoth. Dar, mă rog, da, părinții au luat întotdeauna decizia dacă să își dea copiii sau nu la pregătire. Mai multă tradiție. Dar ce spuneiți despre dorințele copiilor? Nu ar fi mai etic să îi lăsăm pe ei să ia singuri o decizie?

– Dar după cum a spus Maestrul Ma'Ning, *există* motive serioase pentru care acceptăm numai prunci, susținu Obi-Wan.

– Majoritatea lor însă nu se aplică aici, rosti ferm C'baoth. Nu există la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut ierarhii familiale înrădăcinate cu care să fim nevoiți să discutăm. Și nici nu vom trimite copii sute sau mii de ani-lumină până în Templul de pe Coruscant, acolo unde familiile să nu îi mai vadă niciodată.

Lângă C'baoth, Lorana tresări, dar rămase tăcută.

– Nu, continuă C'baoth, aici vor fi doar la un turbolift distanță în nucleul de depozitare. După o perioadă inițială de pregătire, ne vom gândi chiar să le permitem să petreacă din când în când seri cu familiile lor.

– Îi duci în nucleul de depozitare?! se încruntă Ma'Ning.

– Vreau să fie centrul de pregătire cât se poate mai departe de zgomote și confuzii mentale, îi explică C'baoth. Avem suficient loc acolo.

Ma'Ning clătină din cap nemulțumit.

– Tot nu îmi place situația, Maestre C'baoth.

– Ideile noi sunt întotdeauna frustrante, așa cum sunt și modurile noi în care se pot face lucrurile, comentă C'baoth și se uită la ei pe rând. Din multe aspecte Zbor în Necunoscut este un experiment grandios. Și țineți minte că dacă avem succes, ne vom putea întoarce în Republică să învigorăm complet întregul Ordin Jedi.

– Și dacă *nu* avem succes? se interesă Obi-Wan.

– Atunci vom da greș, răspunse C'baoth înțepat. Dar nu va fi așa.

Obi-Wan se uită la Ma'Ning. Celălalt tot nu părea mulțumit, dar era clar că nu mai avea alte argumente pe care să le expună.

Mai mult, C'baoth avea dreptate. Trebuia încercat ceva nou dacă își doreau ca Ordinul Jedi să supraviețuiască.

Iar o dată ca niciodată, conform istoriei, Jedi *au dorit* să riște.

– Prea bine, spuse până la urmă Ma'Ning. Vom încerca acest grandios experiment pe care îl propui. Dar pune-l în aplicare cu grijă, Maestre C'baoth. Cu foarte mare grijă.

– Firește, spuse C'baoth ca și cum nu ar fi avut nici o îndoială în acest sens. Atunci tot ce ne mai rămâne de făcut este să organizăm centrul de pregătire.

Se întoarce spre Lorana.

– Dacă tot ești aici, Jedi Jinzler, te vei ocupa tu.

Lorana înclină din cap.

– Da, Maestre C'baoth.

– Iar pe viitor, adăugă C'baoth privindu-l din nou pe Ma'Ning, mă vei consulta și pe mine înainte să îmi iei vreun Jedi de la îndatoririle pe care le are.

Ma'Ning strâmbă ușor din buze, dar și el înclină capul respectuos.

– Cum dorești, Maestre C'baoth.

C'baoth se uită în ochii lui câteva momente, apoi se întoarce spre Obi-Wan și Anakin.

– Acum, să ne continuăm turul complexului spațial, le spuse el făcându-le semn spre ușă.

Plecă pe interval spre spatele sălii, ignorând grupulețele formate din membri ai echipajului care conversau în liniște între ei, și ieși pe coridor.

– Ai menționat îndatoririle Jedi, începu Obi-Wan pe când se îndreptau spre pupa. Exact ce vrei de la noi?

– Pentru moment, doar genul de activități cu care sunteți obișnuiți, îi explică C'baoth. Să patrulați prin complexul Zbor în Necunoscut și să acordați asistență acolo unde este nevoie. Mai târziu, aș vrea să ajutați la pregătirea potențialilor noștri Jedi. Și, bineînțeles, va trebui să menținem ordinea la bordul astronavelor.

– Nu am remarcat prea multă dezordine, sublinie Obi-Wan.

– O să fie, prevesti amar C'baoth. Atâția oameni nu pot trăi atât de aproape unii de alții fără să apară fricțiuni între ei. Chiar înainte să părăsim Regiunile Necunoscute, mă aștept să fim chemați să rezolvăm dispute între pasageri și, bineînțeles, să organizăm reguli obligatorii de conduită.

Reguli de conduită?

– Dar astfel de treburi nu intră în responsabilitatea Căpitanului Pakmillu? Îndrăzni Obi-Wan.

– Căpitan Pakmillu va avea mâinile ocupate cu cerințele fizice impuse de navigarea complexului spațial Zbor în Necunoscut, răspunse C'baoth. Și apoi, noi suntem cei mai calificați pentru astfel de sarcini.

– Cât timp ținem minte că rolul nostru este de a sfătui și a media, îl atenționează Obi-Wan. Jedi îi slujesc pe ceilalți, nu îi conduc, pentru binele galaxiei.

– Eu nu am spus nimic despre a conduce pe cineva.

– Dar dacă îi preluăm noi sarcina Căpitanului Pakmillu de a menține ordinea, nu înseamnă în esență chiar acest lucru? Întrebă Obi-Wan. Mediarea oferită cu amenințarea implicită că îi forțezi la o anumită decizie se poate califica cu greu drept mediere.

– Așa cum am amenințat eu cele două părți pe Barlok? Exemplifică C'baoth.

Obi-Wan ezită. Își aminti că nu se simțise deloc confortabil cu tonul folosit de C'baoth față de cele două părți după deșurarea atacului cu rachetă. Nu cumva își depășise limitele atunci când îi forțase să îi accepte termenii? Sau presiunea acceptării fusese provocată chiar de atacul în sine, la care se adăugase recunoașterea lor bruscă și limpede că negocierile nu mai constituiau doar niște tabele și numere abstracte?

Și care *fusesse* legătura lui C'baoth, dacă existase, cu acel atac? Iată o întrebare de al cărei răspuns nici nu se apropiașe.

– Au avut *nevoie* de cineva care să le spună ce trebuie să facă, își oferi Anakin o părere. Iar noi trebuie să dăm dovadă de înțelepciune și discernământ, calități pe care un ne-Jedi nu le are.

– Uneori înțelepciunea ne impune să stăm deoparte și să nu întreprindem nimic, sublinie Obi-Wan dându-și seama că vorbele pe care i le spusese Windu în Templu aveau încă ecou în mintea lui.

Dar dacă în cadrul Consiliului s-ar fi luat decizia de a-l sancționa pe C'baoth pentru acțiunile lui, Windu nu pomenise nimic despre așa ceva.

– Altfel oamenii nu vor reuși niciodată să învețe să își rezolve problemele singuri.

– Iar o astfel de înțelepciune vine doar printr-o înțelegere apropiată a Forței, întări C'baoth pe un ton care indica încheierea conversației. Așa cum vei învăța, tinere Skywalker.

Făcu semn spre zona către care se îndreptau.

– Acum, aici jos avem armele centrale și grupul de scuturi...

C'baoth și ceilalți dispărură dincolo de ușa sălii de ședințe. Lorana îi privi plecând, oftând obosită și frustrată.

De ce oare o chemase Ma'Ning în acel loc până la urmă? Pentru că se presupunea că ea îl cunoștea pe C'baoth mai bine decât oricine de la bord? Dacă acesta era motivul, cu siguranță nu fusese de prea mult ajutor în timpul discuției. Sau trebuia să se alăture celorlalți și să susțină obiecțiile aduse planului lui de pregătire a tinerilor Jedi? Păi, și în acest caz dăduse greș.

– Așa este el mereu dictatorial?

Lorana se răsuci pe călcâie. Cei doi duro se retrăseseră deoparte și discutau discret unul cu celălalt, dar Ma'Ning rămăsese pe loc și o privea gânditor.

– Mie nu mi s-a părut deloc dictatorial, îi luă ea apărarea Maestrului său.

– Probabil că de vină este doar personalitatea lui, comentă Ma'Ning.

Dar pe fața lui se vedea expresia celui care știe mai bine. Probabil că îi văzuse și pe alți Jedi luându-i apărarea lui C'baoth, din aceleași motive pe care le avea și Lorana.

– Spune-mi, ce crezi despre această schemă pe care a creat-o?

– Te referi la pregătirea copiilor mai mari? ridică ea din umeri. Nu știi. Este ceva nou și pentru mine.

– Nu a mai vorbit despre ideea aceasta până acum?

– Nu, îl asigură ea. Cel puțin nu cu mine.

– Hm, mormăi Ma'Ning printre buze. Este un concept interesant, desigur. Iar el are dreptate. S-au făcut excepții în trecut, multe dintre ele desăvârșite cu succes.

– Precum Anakin?

– Probabil, spuse Ma'Ning cu grijă. Deși până când un Padawan nu ajunge la rangul de Cavaler Jedi, există mereu riscul să cadă în partea cealaltă. Nu mă aștept la așa ceva din partea lui Skywalker, evident.

– Nu, fu Lorana de acord. Acum scuză-mă, Maestre Ma'Ning, trebuie să caut câțiva membri ai echipajului care să mă ajute să organizăm noul centru de instruire.

– Desigur, dădu Ma'Ning din cap aprobator. Vorbim mai târziu. Se alătură celor doi duro în conversația lor. Trei Jedi, o discuție particulară între ei trei.

Cu Lorana lăsată în afară, ca și cum era încă tot ucenică Padawan.

Totuși, ea a zis că pleacă. Probabil nu era decât atât în atitudinea lor. Inspirând adânc, scoțându-și asemenea gânduri din minte, porni pe interval și se îndreptă spre ieșire.

Aproape ajunsese la ușă când un bărbat păși înainte, ținându-i calea.

– Cer scuze, Jedi, spuse el timid. O vorbă, se poate?

– Desigur, îi spuse Lorana și atunci se uită la el pentru prima oară.

Era un membru tipic din echipaj, tânăr și cu ochii senini, cu părul scurt și o notă discretă de jeg pe gulerul salopetei. Chemat direct din tură la ședința cu Ma'Ning, probabil. În spatele lui stătea o tânără femeie purtând în brațe un prunc adormit și ținând aproape lângă ea un băiețel de cinci-șase anișori. O mână i se odihnea pe umărul copilului.

– Cu ce pot să vă ajut?

– Numele meu este Dillian Pressor, spuse bărbatul și apoi arătă spre membrii familiei sale. Fiul meu, Jorad, are o întrebare.

– Foarte bine, spuse Lorana și păși spre băiețel.

Observă în același timp că femeia păru să își strângă mâna pe umărul fiului ei.

– Bună, Jorad, îl salută Lorana veselă și se lăsă pe un genunchi lângă el.

Copilul o privi cu un amestec de nesiguranță și teamă.

– Chiar ești Jedi? o întrebă el.

– Chiar sunt, îl asigură ea. Sunt Jedi Jinzler. Poți să îmi spui numele?

Băiețelul își țuguie buzele nesigur.

– Jedi Jisser?

– Jinzler, îl corectă tatăl său. *Jinzler*.

– Jedi Jissler, încercă din nou copilul.

– Mai bine să rămânem la Jedi Lorana, îi sugerează fata. Am înțeles că ai o întrebare pentru mine?

Băiețelul se uită nesigur spre mama lui. Apoi, hotărât, o privi din nou pe Lorana.

– Maestrul Ma'Ning a anunțat că doar cei pe care îi strigă vor deveni Jedi, spuse el. Am vrut să știu dacă pot deveni și eu.

Lorana se uită spre mama băiatului, remarcând liniile tensionate din expresia feței.

– Îmi este teamă că răspunsul nu îl putem da nici unul dintre noi, îi explică ea. Dacă nu te-ai născut cu sensibilitate la Forță, nu te putem pregăti să devii Jedi. Îmi pare rău.

– Dar dacă am devenit mai sensibil? insistă Jorad. Maestrul a spus că noi restul suntem destul de aproape, dar a trecut mult timp de când ne-au testat. Poate am devenit mai sensibil.

– Poate că ai devenit, îl susținu Lorana.

Teoretic, sigur că nu putea deveni mai sensibil. Sensibilitatea la Forță putea fi educată, dar nu creată.

Pe de altă parte, C'baoth *afirmase* că acestea erau familiile care aveau sensibilitate scăzută, dar nu neglijabilă. Era deci posibil, măcar teoretic, ca rezultatul testului să fi fost în cazul băiețelului inexact.

– Uite ce îți propun eu, îi spuse ea. Am să vorbesc cu Maestrul Ma'Ning să îți facă un alt test, bine? Dacă ai devenit mai sensibil, atunci vom face tot posibilul să te includem și pe tine în program.

Ochii băiatului străluciră.

– Foarte bine, exclamă el. Când pot să fac testul?

– Am să vorbesc cu Maestrul Ma'Ning, repetă ea și se întrebă dacă nu cumva îi promisese deja mai mult decât putea să îi ofere. O să stabilească el împreună cu tatăl tău.

– Jorad? interveni mama.

– Mulțumesc, spuse Jorad respectuos.

– Cu plăcere, îi răspunse Lorana ridicându-se și privind pruncul din brațele femeii. Ea este surioara ta?

– Da, ea este Katarin, o prezentă Jorad. Plânge mai tot timpul.

– Așa fac copiii când sunt mici, fu Lorana de acord și îi privi pe părinți pe rând. Vă mulțumim tuturor că ați venit.

– Nici o problemă, spuse Dillian apucându-și fiul de mână și pășind spre ieșire.

Ușa se deschise, iar el îl împinse pe băiat afară pe coridor.

– Mulțumim încă o dată, Jedi Jinzler.

– Jedi Lorana, îl corectă Jorad.

Aproape fără să vrea, Dillian zâmbi.

– Jedi Lorana, rectifică bărbatul.

Își întinse o mână spre soția lui și o îndrumă să iasă după băiat.

– *Aici* îmi erați! se auzi o voce nervoasă de pe coridor.

Lorana ieși pe coridor după ei. Apropiindu-se ca o furtună venea spre ei un tânăr cu părul ca nămolul, strângând din buze și privindu-l iritat pe Dillian.

– Ce naiba faci aici, Pressor?

– A fost o ședință specială, îi răspunse Dillian și arătă spre Lorana. Ea este Jedi Lorana Jinzler...

– De când chiulești din tură ca să participi la ședințe? i-o tăie scurt bărbatul. În caz că ai uitat, este dificil să efectuăm o verificare a sistemului de comunicație la reactorul hiperpropulsoarelor în lipsa celui care se ocupă de hiperpropulsoare.

– Știu, recunosc Pressor și îi transferă soției sale mâna copilului. Scuze, am crezut că o să se termine mai repede.

– Ei bine, nu s-a terminat mai repede.

Omul își mută privirea către Lorana.

– Aveți de gând să faceți din așa ceva un obicei, Jedi Jinzler?

– La ce te referi, ăă...?

– Chas Uliar, se prezentă scurt omul. Mă refer la voi Jedi băgându-vă în programul nostru.

– Nu sunt sigură că înțeleg la ce te referi, îl avertiză Lorana.

– Acum două zile Maestrul Ma'Ning i-a scos pe toți cei de la sisteme ca să simuleze o scurgere de lichid de răcire, continuă Uliar. Nu contează că am avut deja cinci sau șase astfel de exerciții de alarmă în ultima lună. Acum organizați ședințe speciale pe care le anunțați în ultimul moment și care scot oamenii de la posturi importante. Pentru mâine ce ați pregătit? Antrenament cu capsulele de salvare?

– Ai vreo problemă, Uliar? se auzi vocea lui Ma'Ning din spatele lor.

Lorana se răsuci exact când Ma'Ning ieșea pe coridor.

– Vreau doar să îmi duc treaba zilnică la bun sfârșit ca să pot dormi somnul virtuosului, îi răspunse Uliar în doi peri. Sau trebuie să solicit o selecție specială de personal în acest scop?

– Deloc, îl asigură Ma'Ning. Pressor, ești liber să te întorci la post.

– Mulțumesc, spuse Pressor.

– Iar pe viitor vom încerca să fim mai atenți cu programul de lucru, îl asigură Ma'Ning pe Uliar.

– Perfect, comentă Uliar un pic mai puțin bătaios. Haide, Pressor. Să încercăm să ne rezolvăm treaba înainte să ne vină schimbul.

Porni grăbit pe coridor.

– Ne vedem mai târziu, spuse Pressor atingându-i mâna soției sale, apoi grăbindu-se după celălalt.

– La revedere, Jedi Lorana, spuse Jorad cu seriozitate. Sper să ne mai vedem.

– Sunt convinsă, Jorad, îi zâmbi Lorana. Să ai grijă de surioara ta, bine?

– O să am.

Luând-o de mână pe mama lui, porniră împreună în partea cealaltă.

– Pare a fi genul ușor iritabil, comentă Lorana spre Ma'Ning.

– Cine, Uliar? ridică Maestrul din umeri. Un pic. Cu toate acestea are dreptate când se referă la faptul că schimbăm programul fără să îi anunțăm. Poate ar trebui să vorbești cu Maestrul C'baoth despre acest lucru.

– Mie mi s-a părut că *tu* i-ai scos la exercițiul de alarmă cu scurgerea simulată.

– La ordinele Maestrului C'baoth, zâmbi Ma'Ning ușor ironic. Plus că avea dreptate, chiar am programat un exercițiu cu capsulele de salvare pentru sfârșitul săptămânii.

Lorana aprobă din cap.

– Am să vorbesc cu el, îi promise ea.

Trecuseră șase zile standard de când plecaseră din Yaga Minor, iar acum se opriseră în sistemul Lonnaw pentru un control de rutină la sistemele de navigație, când au început problemele.

O mulțime se adunase deja în secțiunea pasagerilor de la pupa Cuirasatului-Doi atunci când ajunse și Obi-Wan.

– Lăsați-mă să trec, vă rog, le spuse el făcându-și loc prin mulțimea de oameni.

– Uite încă unul, se auzi mormăind o voce de rodian.

– Încă unul ce? întrebă Obi-Wan întorcându-se în direcția de unde se auzise vocea.

– Încă un Jedi, comentă rodianul și îl privi direct în ochi.

– Încet, Feeven, îl avertiză un bărbat de lângă el. Nu începe să arunci vina.

– Puteți să îmi spuneți ce s-a întâmplat? întrebă Obi-Wan.

– S-a întâmplat că au venit hoții în miez de noapte, se răsti rodianul. Hoți cu robe și săbii de lumină.

– Feeven, taci *naibii*, îl opri bărbatul de lângă el.

Se uită la Obi-Wan și își plecă privirile.

– Au venit pentru copilul cuiva, atâta tot.

– În toiul nopții, insistă Feeven.

– Care noapte? se stropși celălalt. Suntem în spațiu. Aici este mereu noapte.

– Familia dormea, îl contră Feeven. Ceea ce înseamnă că pentru ei era noapte.

– Mulțumesc, îi spuse Obi-Wan plecând de lângă ei și continuându-și drumul prin mulțime.

În toiul nopții pe Cuirasate sau nu, poate că era momentul să îl anunțe pe C'baoth.

Dar nu mai era nevoie. Ajunse în mijlocul mulțimii ca să îl găsească pe C'baoth deja acolo.

– Maestre C'baoth, îl salută el aruncându-și o privire în jur să vadă care era situația.

În cadrul ușii uneia dintre cabine stătea o figură mătăhăloasă de om, mâinile ținând tocul ușii ca și cum ar fi vrut să vadă cine cutează să treacă de el. În spatele lui, în cabină, o femeie cu ochii răătăciți ședea în genunchi ținând hotărâtă în brațe un băiețel. Copilul însuși arăta speriat, dar în același timp ciudat de atent.

C'baoth se întoarse pe jumătate cât să se încrunte la Obi-Wan.

– Ce cauți aici? îi ceru el socoteală. Ar trebui să dormi.

– Am auzit că s-a produs ceva dezordine, îi răspunse Obi-Wan traversând spre ușa deschisă și adresându-se omului din prag. Salutare.

– Nu o să mi-l luați, spuse celălalt sec. Nu îmi pasă câți sunteți, nu o să mi-l luați.

– Nu ai altă opțiune, îi spuse C'baoth la fel de sec. Așa cum v-a explicat Maestrul Evrios doar cu o săptămână în urmă. Fiul vostru este un potențial Jedi, iar el și-a dat acordul să participe la pregătire. Ceea ce înseamnă că va merge cu noi.

– Cine mă obligă? se răsti omul. Legile astronavei spun că deciziile legate de copii sunt luate de părinții lor. Am verificat.

– Legile astronavei nu au inclus și o astfel de situație, îi spuse C'baoth. Așa că nu se aplică.

– Deci acum aruncați legea la gunoi dacă nu vă este pe plac?

– Firește că nu o aruncăm la gunoi, susținu C'baoth. Doar o completăm.

– Cine o completează? se interesă omul. Voi, Jedi?

– Căpitanul Pakmillu este autoritatea legală finală la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut, interveni Obi-Wan. Îi vom chema pe el și-l vom întreba...

– *El poate* fi autoritatea legală finală, îl întrerupse C'baoth cu o privire piezișă. Rămâne de văzut dacă este așa.

Obi-Wan simți un tremur incontrolabil pe piele.

– Ce vrei să spui?

– Zbor în Necunoscut este mai întâi de toate un proiect Jedi, îi reaminti C'baoth. Cerințele Jedi înlocuiesc deci orice altă autoritate.

Obi-Wan inspiră încet, dintr-o dată conștient de presiunea tăcută a celor din jur.

– Pot să vorbesc câteva clipe cu tine, Maestre C'baoth? În particular?

– Mai târziu, îl refuză C'baoth întinzându-și gâtul să vadă peste mulțime. Căpitan Pakmillu tocmai a sosit.

Obi-Wan se întoarse și văzu oamenii făcându-i loc lui Pakmillu să treacă printre ei. Chiar scos din pat, așa cum era în acel moment, uniforma mon calamarului era tot imaculată.

– Maestre C'baoth, salută el cu o voce și mai gravă decât de obicei. Maestre Kenobi. Care este problema?

– Vor să îmi ia fiul de lângă mine, se răsti omul din cadrul ușii.

– Băiatul trebuie să intre în programul de pregătire Jedi, susținu calm C'baoth. Tatăl lui încearcă să îi interzică acest drept.

– Ce drept? se stropși omul. Dreptul lui? Dreptul nostru? Dreptul vostru?

– Jedi sunt gardienii păcii, îi reaminti C'baoth. Așa că...

– Poate sunteți în *Republică*, i-o tăie omul. Dar din acest motiv părăsim Republica, nu? Să plecăm dintr-o lume cu legi arbitrare și dreptate capricioasă și...

– Poate că ar fi bine să așteptăm dimineața să discutăm, îi întrerupse Obi-Wan. Sunt convins că vom fi cu toții mai calmi și mai lucizi atunci.

– Nu este nevoie să așteptăm nimic, insistă C'baoth.

– Maestrul Kenobi vorbește înțelept, spuse Pakmillu. Ne vom întâlni mâine după masa de dimineață în sala de ședințe de pe puntea de comandă a Cuirasatului-Doi.

Ochii se rostogoliră mai întâi spre omul din ușă, apoi spre C'baoth.

– Atunci veți avea ocazia amândoi să vă prezentați argumentele, împreună cu articolele relevante din legea Republicii.

C'baoth răsuflă cu putere.

– Prea bine, Căpitane, acceptă el. Pe mâine.

Cu o ultimă privire spre omul din ușă și spre copilul lui, porni ca o furtună, mulțimea făcându-i loc chiar mai repede decât lui Pakmillu. Obi-Wan îl urmă, strecurându-se prin spațiul gol înainte să se închidă la loc.

Primele sute de metri le parcurseră în tăcere. Obi-Wan chiar începea să se gândească dacă nu cumva C'baoth nu îl remarcase că se luase după el, când celălalt vorbi în sfârșit.

– Nu ar fi trebuit să te comporți așa, Maestre Kenobi, mormăi C'baoth. Jedi nu ar trebui niciodată să se contrazică în public.

– Nu mi-am dat seama că încercarea de a clarifica o situație înseamnă că ne contrazicem, comentă Obi-Wan căutându-și calmul în Forță. Deși dacă se ajunge la așa ceva, un Jedi nu ar trebui niciodată să se așeze în mod deliberat în opoziție cu cei pe care ar trebui să îi slujească.

– Să luăm un copil în programul de pregătire Jedi nu înseamnă deloc opoziție.

– Dacă se întâmplă în toiul nopții este, îl contrazise Obi-Wan. Nu aveai nici un motiv să nu aștepți dimineața.

Făcu o pauză, apoi reveni.

– Doar dacă, bineînțeles, încercai în mod deliberat să forțezi lucrurile pentru a le avea sub control.

Spera să nege instantaneu și aprig. Dar C'baoth doar se uită chiorăș spre el.

– Oare de ce aș face așa ceva?

– Habar nu am, îi răspunse Obi-Wan. Mai ales în situația în care Codul interzice în mod specific ca un Jedi să conducă asupra celorlalți.

– Sigur? Chiar interzice?

Obi-Wan simți broboane pe ceafă.

– Am mai avut o dată discuția aceasta, îi aminti el celui alt.

– Iar eu am rămas la părerea mea de atunci, susținu C'baoth. Ordinul Jedi a acumulat multe reguli de-a lungul secolelor care sunt clar eronate. De ce nu ar fi și aceasta una dintre ele?

– Pentru că Jedi nu sunt pregătiți să domine, îi spuse Obi-Wan. Pentru că a dori puterea ține de partea întunecată.

– Tu de unde știi? se interesă C'baoth. Când a fost ultima oară când ni s-a dat șansa să încercăm?

– Știu pentru că așa spune Codul, spuse Obi-Wan sec. Rostul nostru este să îndrumăm, nu să devenim dictatori.

– Dar atunci care este scopul normelor și regulilor dacă nu acela de a îndruma oamenii să adopte un comportament care să îi slujească cel mai bine și pe ei și societatea? îl contră C'baoth.

– Acum te joci cu semantica.

– Nu, vorbesc de intenție, îl corectă C'baoth. Regulile țin de partea întunecată atunci când ajută la obținerea profitului personal și la satisfacerea propriilor dorințe împotriva drepturilor și dorințelor celorlalți. Îndrumarea, sub orice formă, urmărește interesele celorlalți.

– Chiar acest lucru îl urmărești în acest caz?

– Îl urmărim cu toții, afirmă C'baoth. Haide, Maestre Obi-Wan, poți susține cu toată convingerea că Maestrul Yoda și Maestrul Windu nu ar putea conduce Republica cu mai multă înțelepciune și eficiență decât Palpatine și guvernul lui de birocrați?

– Dacă ar putea rezista atracției părții întunecate, sigur, recunosc Obi-Wan. Dar atracția aceea va fi întotdeauna acolo.

– Așa cum este în orice facem, susținu C'baoth. De aceea căutăm îndrumare cu ajutorul Forței pentru noi înșine și pentru cei pe care îi slujim.

Obi-Wan dădu din cap.

– Urmezi un drum periculos, Maestre C'baoth, îl avertiză el. Riști să stârnești haos și confuzie.

– Confuzia va fi minimă și se va risipi, îi promise C'baoth. Oricare ar fi autoritatea pe care o primim, te asigur că vom fi sprijiniți de oameni.

Ridică un deget.

– Dar nu uita de ce au venit cei mai mulți dintre ei cu noi. L-ai auzit pe omul acela. S-au înrolat pe Zbor în Necunoscut pentru a scăpa de corupția lumilor pe care le lăsăm în urma noastră. De ce *nu ar trebui* să le oferim ceva mai bun?

– Pentru că înseamnă să ne apropiem prea mult de prăpastie, răspunse Obi-Wan. Eu nu pot să cred că tot ce scrie în Cod ar fi atât de greșit pe cât presupui tu.

– Nu am spus că ar fi greșit, ci doar prost interpretat, spuse C'baoth. Poate ar fi bine să îți concentrezi meditația asupra acestei

întrebări. Așa cum am să fac și eu, bineînțeles. Iar împreună, sunt sigur că vom obține răspunsul pentru a merge pe calea cea mai potrivită.

– Probabil, spuse Obi-Wan. Aș vrea să particip la întâlnire mâine dimineață.

– Nu este nevoie, îl refuză C'baoth. Maestrul Jedi Evrios și cu mine vom lămuri lucrurile. Și apoi, bănuiesc că la ora aceea ești programat să ajuți la izolarea noii săli auxiliare de navigație de pe Cuirasatul-Unu.

– Sunt convins că mai poate aștepta.

– Iar acum vei dori să te întorci la odihnă, îi recomandă C'baoth când ajunseră pe palierul turboliftului. Ai o zi aglomerată mâine.

– Toți avem, oftă Obi-Wan. Dar tu?

C'baoth se uită gânditor de-a lungul coridorului.

– Cred că am să îl aștept pe Căpitan Pakmillu, spuse el. Somn ușor, Maestre Kenobi. Ne vedem mâine.

La întâlnirea de a doua zi dimineață, după ce au fost prezentate diverse argumente care au mai relaxat discuția, Căpitan Pakmillu i-a luat partea lui C'baoth.

– Au luat băiatul trei ore mai târziu, spuse Uliar încruntându-se spre prietenii săi cu care stătea la masă.

– La ce te așteptai? îl întreabă Tarkosa ca un cunoscător. Jedi sunt rari ca penele de dubaci. Eu înțeleg de ce nu vor să le scape printre degete nici unul talentat.

– Dar înainte luau doar pruncii, îi aminti Jobe Keely destul de nesigur. Copii care nici măcar nu înțeleg că trăiesc, cu atât mai puțin să știe cine sunt Mama și Tata. Copiii aceștia sunt toți mult mai mari.

– Dar toți au fost de acord să meargă, nu? îl contrazise Tarkosa. Chiar și băiatul de dimineață. Sigur că era speriat, dar era și destul de entuziasmat. Trebuie să recunoști, Jobe, mulți copii cred că este foarte grozav să devii Jedi.

– Eu mă întreb ce au de gând să facă cu atâția, interveni Uliar. Vor să ne arunce pe toți de pe Cuirasate și să își clădească un mic Templu Jedi aici?

– C'baoth are niște idei, sunt convins, spuse Tarkosa încrezător. Mie mi se pare că ține lucrurile sub control.

– Mda, mormăi Uliar. Sigur că da.

Timp de câteva minute nu mai vorbiră. Uliar își plimbă privirea prin cantina numărul trei, care arăta la fel de searbădă și milităroasă

ca toate celelalte de pe Zbor în Necunoscut. Și oamenii care își luau cina arătau serbezi și cazoni, îmbrăcați în salopete și uniforme.

Locul avea nevoie de ceva caracter, decise el. Poate reușea să strângă câțiva oameni și să vadă dacă reușeau să îl convingă pe Comandant Omano să îi lase să redecoreze cantinele în alte nuanțe. Poate în stilul unui restaurant select de pe Coruscant într-una, alta să arate ca un local din Inelul Mijlociu, ceva vulgar în alta, iar oamenii să fie încurajați să se îmbrace corespunzător când veneau să mănânce sau să bea...

– Ce vorbeam? îl auzi pe Keely peste gândurile sale și îl văzu făcându-i semn în spate. Uite încă unul.

Uliar se întoarse în scaun. Exact, apăruse femeia Jinzler care îl luase pe Dillian Pressor la ședință atunci când omul trebuia să muncească. Se oprise chiar în cadrul ușii, mișcând încet din cap în timp ce scana lumea din cantină. Câțiva dintre cei care luau masa se uitară spre ea, dar restul nici nu observară că stătea acolo.

– Vânează alți Jedi? îi sugeră Uliar.

– Nu par să fie prea mulți copii pe aici, îi sublinie Keely uitându-se în jur. Crezi că acum urmează să ia adulți?

– Poate C'baoth le-a dat și lor o normă, spuse Uliar. Știi, cum face CorSec cu amenzi de circulație.

– Patrulele CorSec nu au normă la amenzi, îl contrazise Tarkosa nemulțumit. Este doar un mit.

– Mă rog, dacă are vreo normă, nu o să și-o îndeplinească în seara aceasta, comentă Keely văzând-o pe Jinzler întorcându-se și părăsind cantina. C'baoth nu o să fie mulțumit de ea.

– Dacă mă întrebi pe mine, C'baoth nu cred că a fost vreodată mulțumit de ceva, spuse Uliar ridicându-și cana. Nu am întâlnit pe nimeni atât de plin de el.

– Ba eu am avut un instructor la institut exact ca el, interveni Tarkosa. Într-o noapte, câțiva studenți au pătruns în biroul lui, i-au dezmembrat biroul și l-au asamblat la loc într-o cabină de igienizare de pe hol. Am crezut că o să îi crape toate vasele de sânge când l-a găsit acolo.

– Dar fac pariu că nu au rezolvat nimic, comentă Keely. Oamenii de felul lui nu învață niciodată.

Se întoarse spre Uliar.

– Vorbind de rezolvări, Chas, ți-ai dat seama până la urmă de unde pornea fluctuația care a apărut ieri pe linie? A trebuit să închidem întreg sistemul de lasere de la babord.

– A, da, am lămurit-o, îi răspunse Uliar luându-și gândul de la Jedi și de la cantinele anoste. Să vezi ce a fost. Îl știi pe b'Crevnis, pho ph'eahianul acela mătăhălos și vesel care se presupune că răspunde de întreținerea sistemelor de ungere? Se pare că a reușit să pună eticheta greșit pe unul dintre indicatoare...

I-a căutat prin mai toate cantinele, dar până la urmă Lorana i-a găsit în Cuirasatul-Patru.

– Salut, spuse ea zâmbitoare în timp ce se apropia de masa unde ședea familia Pressor. Cum vă simțiți în seara aceasta?

– Bine, răspunse Pressor și brusc în ochi îi apărură îngrijorarea. S-a întâmplat ceva?

– Depinde din ce punct de vedere privești, îi spuse Lorana și se lăsă pe genunchi lângă Jorad și mama lui. Am vrut să îți spun, Jorad, că testul tău a ieșit din nou negativ. Îmi pare rău.

Băiatul se strâmbă nemulțumit.

– Nu-i nimic, spuse el evident dezamăgit. Mami și tati au spus că probabil nu se va schimba.

– Mamele și tații știu ei ce știu, îl încurajă Lorana. Sper că nu ești prea dezamăgit.

– Sunt sigură că o să îi treacă, comentă mama băiatului cu o notă de ușurare în glas. Sunt multe alte lucruri pe care poate să le facă în viață.

– Așa este, murmură Lorana și figura fratelui său îi apărură în memorie. Trebuie să ne acceptăm forța și talentul pe care le avem și să pornim de acolo.

– Deși uneori un pic împinși de la spate, adăugă Pressor dur. Am auzit că voi Jedi v-ați cam găsit nașul ieri pe Cuirasatul-Doi.

– Am auzit ceva despre o situație, îi confirmă Lorana. Eu nu am fost acolo, așa că nu pot spune dacă ne-am găsit nașul sau nu. Am înțeles însă că s-a rezolvat amiabil.

– Eu în schimb am auzit că băiatul a fost luat la școala Jedi, o contrazise Pressor.

– Până la urmă, dacă acesta este dreptul lui din naștere, cine i-l poate lua? îl întrebă Lorana. Viața unui Jedi poate fi grea și vă spun că implică anumite sacrificii, atât din partea părinților, cât și a copilului. Dar tot ce are valoare cere sacrificii.

– Proabil, spuse Pressor nu prea convins.

– Ei, am să vă las să vă continuați masa acum, încheie Lorana și se ridică în picioare. Mulțumesc pentru timpul acordat.

– Mulțumim că ne-ați anunțat, spuse Pressor.

– La revedere, Jedi Lorana, adăugă Jorad.

Pentru o clipă ochii lui părură să insiste pe sabia ei de lumină, înainte de a se întoarce cu nasul în farfurie.

Lorana făcu cale întoarsă prin mijlocul cantinei, încercând să simtă care era starea oamenilor din jurul ei. Mulți dintre cei pe lângă care trecea se uitau la ea firesc, apoi își continuau conversațiile fără vreo schimbare evidentă de dispoziție. Alții care ședeau la mesele mai îndepărtate nici măcar nu o remarcară. Toți păreau să fie mai mult sau mai puțin mulțumiți, în afara câtorva care comentau problemele pe care le aveau la muncă. Dacă exista vreo antipatie crescândă față de Jedi, nu putea să o detecteze.

Sau probabil temerile ei erau neîntemeiate. Până la urmă, toți aveau să conviețuiască la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut multă vreme de acum încolo și chiar cei care acum erau deranjați de modul în care li s-au luat copiii își vor da și ei seama într-un târziu că mai mulți Jedi se traducea într-o călătorie mai ușoară și mai sigură.

Dar, deocamdată, era timpul să se întoarcă la treabă. O parte din echipamentul care fusese încărcat în ultima clipă în nucleu trebuia să fie mutat în alte zone. Membrii echipajului aveau suficiente brațe și macarale să ducă treaba la bun sfârșit, dar exista întotdeauna șansa ca o stivă de containere să se clatine neașteptat și ar fi fost mult mai sigur pentru toată lumea dacă un Jedi era prezent să evite accidentele. De-a lungul călătoriei se puteau întâmpla multe, aveau să fie și răniți și morți, dar Lorana nu avea intenția să lase astfel de incidente să apară atât de devreme. Mai ales dacă putea să le prevină.

Ieși pe coridor și se îndreptă spre turboliftul de la pupa. Într-o bună zi, își promise, avea să pună mâna pe unul dintre atașele cu care se lăudase Căpitan Pakmillu.

– **I**ar acesta este compartimentul motor, spuse Thrawn dându-se într-o parte pentru a-i permite lui Thrass să privească prin panoul de acces în interiorul sălii motoarelor cu care era dotat *Vânătorul de Chilipiruri*. După cum observi are o structură radical diferită de cea a astronavelor chiss de aceeași mărime.

– Da, observă Thrass.

Se uită înăuntru câteva momente, apoi se întoarse către Car'das.

– Care este autonomia în spațiu a astronavei?

– Nu știi sigur, răspunse Car'das uitându-se spre Qennto.

Celălalt stătea deoparte cu Maris, care îi traducea în șoptă ce se vorbea.

– Rak? îl invită el în limba basică.

– De ce? mormăi Qennto. Vrea să facă o tură de test sau ce?

– Haide, Rak, insistă Car'das evitând privirea lui Thrawn.

Qennto nu era deloc mulțumit de faptul că Thrawn își luase fratele să îi inspecteze astronava și își afișase nemulțumirea din momentul în care se urcaseră la bord. Problema era serioasă, pentru că ori nu își amintea că Thrawn înțelegea basică, ori nu îi păsa. Deocamdată comandantul nu răspunsese la comentariile răutăcioase ale lui Qennto, dar reținerea lui avea și ea o limită. Dacă obosea suficient de mult și îl arunca pe Qennto înapoi în carceră, nici chiar Maris nu ar mai fi reușit să îl îmbuneze pentru a-l ierta. Qennto își dădu ochii peste cap.

– Putem să zburăm șase sute de ore la viteze normale înainte de a realimenta, explică el furios. Șase sute cincizeci dacă suntem atenți cu accelerația.

– Mulțumesc, îi spuse Car'das și traduse în minnisiat pentru Thrass.

– Impresionant, exclamă sindicul și se uită din nou la compartimentul motor. Eficiența combustibilului pare să fie un pic îmbunătățită față de a noastră.

– Așa este, dar hiperpropulsoarele lor par să fie mai fragile, spuse Thrawn. Atacul nostru cu plasele de șoc le-a scos din uz fără dificultate atât pe ale lor, cât și pe cele ale atacatorilor.

– Armamentul?

– Simplu, dar adecvat, îi răspunse Thrawn. Este cam dificil de ajuns la echipament, dar experții mei l-au studiat în amănunt. Armele de energie și rachetele sunt mai puțin sofisticate decât ale noastre și nu au la bord nici plase de șoc și nici alt echipament de dezactivare. Pe de altă parte, să reținem faptul că avem în față *doar* un mic cargobot particular.

– Adevărat, căzu Thrass pe gânduri și se întoarse spre Car'das. Poporul vostru *are* vase de război, presupun?

– Republica nu deține o armată proprie, îi răspunse Car'das alegându-și cuvintele cu grijă.

Supravegherea neagresivă o fi stilul Chiss, dar tot nu își dorea să îi enerveze prea mult.

– Bineînțeles că majoritatea sistemelor membre dețin forțe de apărare.

– Care pot fi utilizate și în atac?

– Se mai întâmplă uneori, recunosc el. Dar Cancelarul Suprem face apel la celelalte sisteme membre pentru a ajuta la oprirea agresorului, ceea ce rezolvă de cele mai multe ori lucrurile destul de rapid. Medierea conflictelor de către Jedi poate descuraja uneori situațiile să ajungă atât de departe.

– Jedi?

– O clasă de ființe necunoscute nouă, îi explică Thrawn. Ferasi a încercat să mi-i descrie.

Car'das se uită la Maris surprins. Nu știa că ea și comandantul avuseseră discuții particulare. Privirile ei se întâlniră cu ale lui, apoi ea se retrase vinovată și pentru prima oară de la începutul întâlnirii ezită să mai traducă.

Qennto nu scăpă însă nimic. Își miși ochii, privind spre Maris, apoi spre Car'das, din nou spre Maris, și în cele din urmă spre cei doi chiss.

– Aparent sunt capabili să acceseze un fel de câmp energetic necunoscut, continuă Thrawn să îi explice fratelui său.

Dacă observase schimbul de priviri dintre cei trei, cu siguranță nu dădea de bănuir.

– Poate fi utilizat pentru îmbunătățirea capacităților senzoriale, pentru penetrarea în motivațiile și gândurile celorlalți sau ca armă directă.

– Însă doar pentru apărare, interveni Maris. Jedi nu atacă niciodată primii.

– Vorbiți cumva despre Jedi? se rățoi Qennto. Car'das? A spus Jedi?!

– Încearcă să îi descrie pe Jedi, îi spuse Car'das. Aparent, Chiss nu au nimic asemănător.

– Buuun, mormăi Qennto. Măcar îi dovedim și noi la ceva. Și ce le spune?

– Vorbeau doar despre puterile Jedi, îi răspunse Car'das privindu-i pe cei doi chiss.

Figura lui Thrawn nu exprima nici o stare, dar Thrass era evident enervat de conversația pe care o purtau într-o limbă pe care el nu o cunoștea.

– Dar hai să vorbim mai târziu, adăugă repede Car'das.

– Mda, fu Qennto de acord. Sigur.

Încheiară inspecția astronavei și se întoarseră la bază. Car'das tot nu putea să își dea seama ce părere își făcuse Thrass despre toată situația, dar fu ușurat când li se permise să se întoarcă la cabinele lor. Se așteptase ca sindicul să ordone trimiterea lor la carceră.

Ușurarea îi fu însă prematură. Chiar când să treacă pe lângă cabina rezervată pentru Maris și Qennto și să se îndrepte spre a lui, Qennto îl apucă de braț și îl împinse cu tot corpul prin ușă.

– Ce!?...

– Taci! îi ordonă Qennto și după ce îl trase în cabină închise ușa după el.

Îl împinse spre Maris, se propti cu spatele în ușa cabinei și își încrucișă brațele la piept într-un mod evident provocator.

– Foarte bine, îi îndemnă el. Să auzim!

– Să auzim ce? întrebă Car'das simțindu-și inima accelerând din nou.

– Povestea despre tine, Maris și Thrawn, îi spuse Qennto rece. Și mai exact, discuțiile acestea particulare pe care el și Maris le-au tot avut.

Car'das oftă surprins și imediat se blestemă pentru reacția ne-stăpănită. Nici dacă Qennto i-ar fi cerut în scris o reacție vinovată, tot nu i-ar fi oferit-o mai bine.

– La ce te referi? întrebă el încercând să tragă de timp.

– Nu mai bine m-ai întreba cum de știu? se răsti Qennto. Crezi că dacă nu am participat la mica ta școală de limbi străine am stat de pomană și m-am zgâit la pereți?

Făcu un semn din cap către computerul din cabină.

– Maris a fost drăguță să îmi arate cum se accesează vocabularul.

Car'das simți un nod în stomac.

– Deci înțelegi cheunh?

– Înțeleg suficient, sublinie Qennto și se uită spre Maris. Și mai știu să citesc femeile.

– Ba nu știi, se împotrivi Maris cu voce scăzută și calmă.

– Perfect, spuse el. Atunci explică-mi.

Ea inspiră adânc.

– Îl admir pe Comandantul Thrawn, începu ea.

Vocea îi era tot blândă, dar Car'das auzi cum se rupe încet-încet. Maris îi cunoștea temperamentul lui Qennto mai bine decât el însuși.

– Este inteligent și nobil, cu o sensibilitate artistică pe care nu am mai văzut-o de când am terminat școala.

Qennto pufni.

– Vrei să spui de când ai terminat-o cu idioții aceia reduși la minte cu care obișnuiai să îți petreci timpul?

– Da, cei mai mulți dintre ei *erau* idioți, recunosc eu fără să îi fie rușine. Dar pentru că erau tineri, presupun.

– Așa, și Thrawn este diferit?

– Thrawn este o persoană adultă, continuă ea. Simțul lui artistic este dublat de maturitate și înțelepciune. Îmi place să petrec timpul vorbind cu el.

Ochii îi străluciră.

– *Doar* vorbind cu el, dacă are vreo importanță.

– Prea puțină, mormăi Qennto.

Dar deja Car'das observa că o parte din tensiune se volatilizase, putea fi sigur de acest lucru.

– Deci dacă întâlnirile voastre au fost inocente, de ce te-ai ascuns de mine?

Un mușchi tresări în obrazul femeii.

– Pentru că știam că exact așa reacționezi.

- Iar secretomania a fost doar ideea ta?
- Ea ezită.
- De fapt, cred că Thrawn a sugerat.
- Qennto mârâi.
- M-am gândit eu.
- Și *asta* ce vrea să însemne? îl întrebă Maris mijindu-și ochii amenințătoare.
- Vrea să însemne că te joacă pe degete ca pe o proastă, îi răspunse tăios Qennto. Poate nu sunt eu prea culturalizat și nici prea artist, dar am trăit ceva. Îi cunosc pe cei de teapa lui și nu este deloc ceea ce pare. Niciodată nu sunt.
- Poate că el este o excepție.
- Poți să crezi că este dacă vrei, îi spuse Qennto. Te fac doar atentă că undeva de-a lungul liniei piramida de cărți pe care ai construit-o în jurul lui o să se năruie. Poți să pui pariu că așa o să se întâmple.
- Păi o să pun, îl contră ea aruncând flăcări din priviri. Tu să mă faci atentă când o să se întâmple.
- Îi întoarse spatele și se îndreptă spre computer, lăsându-se nervoasă pe scaun. Qennto o privi plecând, apoi se întoarse spre Car'das.
- Tu ai ceva de spus? îl provocă el.
- Nu, răspunse Car'das rapid. Nimic.
- Atunci ieși de aici, îl expedie Qennto depărtându-se de ușă. Și ține minte ce am spus. Să nu ai nici tu încredere în el.
- Sigur.
- Strecurându-se discret pe lângă el, Car'das ieși pe coridor și își găsi scăparea în cabina lui.

Prin rândul de hublouri de pe puntea de comandă a cuirasatului *Răzbunarea Întunecată* aparținând Federației Comerciale dărele de lumină se transformară încă o dată în stele.

– Am ajuns, anunță Vicelord Kav din scaunul lui de comandă în formă de tron.

– Mm, murmură Doriană neîncrezător de la locul lui de pe canapeaua observatorilor așezată lângă scaunul de comandă.

În general, neimoidianii aveau sisteme de navigație excelente. Dar sistemele erau atât de bune pe cât erau și operatorii lor, iar în cazul *Răzbunării Întunecate* situația lăsa mult de dorit. Sidious insistase ca echipajele de pe toate astronavele de intervenție să fie

reduse la minim, păstrați doar aceia în care puteau avea încredere că își vor ține gurile închise, în rest aduși droizi care să umple locurile vacante.

De mai multe ori Doriană se întrebasese dacă nu cumva planul final al lui Sidious era să ucidă toți supraviețuitorii misiunii, pentru a se asigura mai mult că nimic din ce se va întâmpla în acel loc nu se va afla mai târziu. Dacă era așa, atunci numărul redus al echipajului îi ușura misiunea.

– Grijile tale sunt neîntemeiate, îl asigură Kav umflându-se mândru în pene, dar nefiind conștient de gândurile lui Doriană. Verificăm încă o dată localizarea chiar acum.

– Mulțumesc, îi răspunse Doriană cu o înclinare politicoasă din cap.

Scheletul subțiat al echipajului nu le va reduce în nici un fel capacitatea de atac pentru că misiunile vor fi îndeplinite de astrodroizi vânători, al căror sistem era aproape în întregime automatizat.

Privi în jur la neimoidiani și droizi îndeplinindu-și sarcinile pe puntea de comandă, în diversele lor firide de control, apoi își întoarse atenția spre panoul tactic. Forța de intervenție se aranja într-o structură tipică de apărare neimoidiană: cele două vase uriașe de luptă ale Federației Comerciale în formă de inel spintecat se aștează în centru, acolo unde vor fi cel mai bine apărate, cele șase transportoare armate Techno Union din clasa Hardcell formau un scut defensiv cu vârf de piramidă în jurul lor, iar cele șapte crucișătoare de escortă ale Federației Comerciale se împrăștiau într-un nor de patrulă dincolo de ele.

O colecție impresionantă de putere de foc, probabil cea mai mare asamblată într-un singur loc după nefericitul fiasco de pe Naboo. Chiar împotriva armamentului greu cu care erau echipate cele șase Cuirasate noi-nouțe, nu ar fi trebuit să aibă nici o problemă în a controla situația.

Presupunând, bineînțeles, că subalternii lui Kav îi aduseseră într-adevăr în zona corectă a sistemului. Dacă scăpa Zbor în Necunoscut în acel loc, trebuia să se grăbească alți șase sute de ani-lumină înainte să îl poată prinde la a doua oprire pentru controlul sistemelor de navigație.

– Poziția a fost confirmată, exclamă satisfăcut Kav cu membranele clipind în direcția lui Doriană. *Considerând* coordonatele pe care ni le-ai adus ca fiind corecte.

– Sunt corecte, îi spuse Doriană. Dacă Zbor în Necunoscut își respectă programul, vor sosi cu puțin peste unsprezece zile. Până

atunci, vom executa exerciții de simulare pentru a ne asigura că oamenii tăi și echipamentul sunt pregătiți.

– Sunt mai mult decât pregătiți, insistă Kav țepos. Programele de luptă pentru astrodroizii vânători sunt cele mai performante, iar între cele două vase de luptă avem aproape trei mii dintre ei. Indiferent cât de puternică ar fi apărarea pe Zbor în Necunoscut, indiferent cât de pricepuți ar fi tunarii lor, îi vom distruge cu ușurință.

Așa ai spus și pe Naboo. Cu ceva efort, Doriană își păstră comentariul doar pentru el.

– Sunt convins că ai dreptate, spuse el în schimb. Vom executa însă în următoarele zile exercițiile mele de pregătire.

Kav scoase un sunet adânc din piept.

– Cum dorești, spuse el cu o răbdare reținută. Dar consumul de combustibil și energie va fi responsabilitatea ta. Când preferi să începem?

Doriană se uită afară spre stele.

– Nici un moment nu este mai potrivit decât cel prezent, declamă el. Lansăm vânătorii în zece minute.

– Iar aici, le explică C'baoth pe când îi conducea prin sala cu tavanul neobișnuit de jos, este centrul de comandă al Bulonului de Energie Numărul Unu. Observați că tavanul este jos, pentru a face mai mult loc echipamentului de încărcare a turbolaserului aflat deasupra noastră.

– Ce noroc că nu avem nici un Gungan la bord, comentă Obi-Wan aplecându-și capul un pic când păși înăuntru.

Sala era echipată cu un panou de control central cu mai multe posturi auxiliare și de sprijin de-a lungul pereților. După numărul de scaune aflate în fața posturilor, părea că numărul obișnuit se ridica la cincisprezece oameni, incluzându-i și pe tunarii propriu-ziși.

– Gunganii nu ar fi avut ce să caute lângă posturile acestea de luptă chiar dacă s-ar fi aflat la bord, comentă fără entuziasm C'baoth. Specialiștii în armament trebuie să fie mult mai sofisticăți și mai inteligenți decât ei.

– Din experiența mea pot spune că, de fapt, cele două atribute nu merg neapărat mână în mână, comentă și Obi-Wan. Deci există patru astfel de buloane pe fiecare Cuirasat?

– Corect, îi răspunse C'baoth traversând sala spre consola principală de tragere și punându-și mâna pe rezemătoarea unuia dintre scaune. Vino și ia loc, Maestre Skywalker.

Anakin privi spre Obi-Wan, apoi merse spre consolă și se așeză încet pe scaun.

– Pare complicat, comentă el.

– Nu chiar, îl asigură C'baoth și îi arată diversele secțiuni ale panoului. Aici sunt comenzile de lansare a focului. Observi că de aici poți ținti și trage atât cu turbolaserul de la prova și pupa, cât și cu armamentul de la tribord. Aici se află monitorul senzorului de ochire; aici avem comanda secundară de foc; aici apar informațiile despre situația armamentului; aici este intercomunicația, iar aici sistemul de afișare tactică. Toate sunt cât se poate de evidente.

– Totuși pare destul de complicat, comentă din nou Anakin. Pariez că eu pot realiza un design mult mai bun.

– Sunt convins că poți, îl laudă C'baoth și îi zâmbi lui Obi-Wan. Din păcate, Rendili Star-Drive nu s-au gândit să consulte nici un Jedi în timpul producției. Totuși, le vei învăța destul de repede. Vom începe cu un tutorial general și apoi o simulare simplă. Le accesezi pe amândouă de aici...

– Stai un pic, interveni Obi-Wan pășind încruntat lângă Anakin. Ce te apuci să faci?

– Îl învăț pe Maestrul Skywalker cum să mănuiască armamentul de pe Cuirasatul Unu, evident, îi răspunse C'baoth.

– Dar Căpitan Pakmillu nu are deja un echipaj experimentat pentru treaba aceasta?

– Experiența nu este întotdeauna aspectul cel mai important al unei lupte, sublinie C'baoth. Sincronizarea și coordonarea sunt, de asemenea, importante și oricâtă experiență ar avea tunarii nu ne pot atinge superioritatea noastră nativă. Spune-mi, Maestre Skywalker, ți-a vorbit vreodată Maestrul Kenobi despre etalarea Jedi?

– Nu cred, răspunse Anakin. Ce face?

– Permite unui grup de Jedi să se conecteze mental atât de strâns încât să ajungă să acționeze ca o singură persoană, îi explică pe scurt C'baoth.

– Poate fi și deosebit de periculoasă, îl avertiză Obi-Wan. Necesită un Maestru Jedi cu multă putere și consum de Forță pentru a crea o astfel de stare fără să ucidă sau să nenorocoască mințile celor implicați.

– Un Maestru Jedi așa ca mine, sublinie C'baoth calm. Am reușit cu succes o astfel de etalare în patru ocazii separate.

Obi-Wan se holbă la el.

– Patru?!

– Trei erau exerciții de pregătire, bineînțeles, recunosc C'baoth. Dar a patra s-a întâmplat în condiții serioase de luptă, cu alți cinci Jedi implicați în etalare. După cum vezi, am rezistat cu succes.

– Ai realizat-o doar cu șase Jedi, sublinie Obi-Wan. Dar noi suntem nouăsprezece la bord pe Zbor în Necunoscut.

– Douăzeci, inclusiv Maestrul Skywalker, îl corectă C'baoth punând o mână pe umărul lui Anakin. Firește că va trebui să procedăm cu mare atenție. Eu voi discuta procedura cu fiecare dintre Jedi și vom efectua câteva sesiuni de antrenament înainte de a părăsi spațiul Republicii. Dar de îndată ce ne acomodăm cu tehnica, vom deveni într-adevăr o forță impresionantă de luptă. Cu Jedi acționând ca unul la comanda armamentului de pe toate cele șase Cuirasate, Zbor în Necunoscut va deveni practic de neînving.

Obi-Wan privi spre Anakin. Băiatul absorbea totul cu nerăbdare, aparent fără nici o emoție.

– Știu și eu, Maestre C'baoth. Controlul armamentului, război pe scară largă... nu este deloc calea Jedi.

– Va fi, spuse C'baoth sinistru privind în depărtare. Se apropie timpul când toți Jedi vor fi forțați să ridice armele împotriva unei mari amenințări pentru Republică. Am prevăzut acest eveniment.

Obi-Wan simți un fior de-a lungul spinării. C'baoth părea întotdeauna atât de mândru și încrezător, de multe ori la marginea aroganței. Dar acum era ceva întunecat și nesigur în simțurile celui alt, aproape înspăimântător.

– I-ai spus Maestrului Yoda despre acest lucru?

Privirile lui C'baoth reveniră în concentrarea obișnuită și el pufni.

– Maestrul Yoda își ține propriul lui consiliu și nu ascultă de nimeni altcineva, spuse el cu o notă de enervare. Dar de ce crezi că am muncit atât de mult încât să realizez Zbor în Necunoscut? De ce crezi că am insistat într-atât să ne însoțească cât mai mulți Jedi posibil?

Dădu din cap.

– Vin zile întunecate, Maestre Kenobi. S-ar putea ca noi cei de pe Zbor în Necunoscut să fim ultimii rămași pentru a readuce la viață cenușa universului pe care îl știam.

– S-ar putea, spuse Obi-Wan. Dar viitorul nu este niciodată sigur și fiecare dintre noi avem puterea de a schimba câte ceva din ce va fi.

Se uită din nou spre Anakin.

– Uneori fără să știm de fapt ce facem.

– De acord, spuse C'baoth. Zbor în Necunoscut este modul meu de a schimba viitorul. Iar acum, tinere Skywalker...

Se opri auzind aparatul de comunicație de la centură bâzâind insistent.

– O clipă, se scuză el și porni comunicația. Maestrul Jedi C'baoth.

Vocea de la celălalt capăt era prea slabă pentru ca Obi-Wan să prindă cuvintele, dar percepu tonul urgent. Văzu, de asemenea, exasperarea care apăruse pe figura lui C'baoth.

– Ține-i pe amândoi pe loc, ordonă el în aparat. Vin acum.

Închise intercomunicația, se aplecă peste pupitru și apăsă o pereche de comutatoare.

– Ai aici tutorialul, îi spuse lui Anakin. Învață care este structura comenzilor și cum funcționează fiecare în parte.

Îi aruncă lui Obi-Wan o privire piezișă.

– Așteaptă aici, Maestre Kenobi. Mă întorc imediat.

Cu faldurile robei fluturând în urma lui, părăsi sala de comandă.

– Maestre? întrebă Anakin ezitând.

– Da, apucă-te de studiu, îi confirmă Obi-Wan.

Își strânse maxilarul și se luă după C'baoth.

Celălalt se depărtase deja de-a lungul coridorului, pășind hotărât cu indiferența sa caracteristică spre cei care se grăbeau să se dea la o parte din calea lui. Obi-Wan îl urmări discret de la distanță, încercând să nu dea el însuși peste nimeni.

Câteva minute mai târziu, ajunseră lângă un grup de oameni strânși în mijlocul coridorului.

– Dați-vă la o parte, ordonă C'baoth.

Mulțimea se dădu în lături și Obi-Wan văzu un bărbat zăcând pe jos sprijinit de peretele coridorului, cu fața schimonosită de o durere surdă și ținându-și cu mâna umărul drept. La câțiva pași mai încolo, un al doilea bărbat stătea lângă unul dintre autoglisoarele cu un singur loc de pe Cuirasatul Unu, frecându-și mâinile nervos de poalele salopetei.

– Ce s-a întâmplat? ceru C'baoth informații în timp ce îngenunchea lângă cel rănit.

– A dat de-a dreptul peste mine, se plânse omul schimonosindu-și și mai mult fața din cauza efortului pe care îl facea să vorbească. M-a izbit direct în umăr.

– A sărit în fața mea, protestă omul de lângă autoglisor. Nu am putut să mai opresc la timp.

– Dacă nu mergeai așa *repede!*...

– Ajunge, îi opri C'baoth.

Își trecu palmele blând peste umărul rănit al victimei.

– Ai doar o dislocare.

Mâna i se încordă când își concentrează Forța...

– Aaaahh!... urlă omul și corpul i se smuci violent înainte de a se lăsa moale ca o cârpă lângă perete. Aahh, gemu el mai încet.

C'baoth se ridică în picioare și alege cu privirea doi oameni dintre cei adunați.

– Tu și tu. Duceți-l la cabinetul medical central.

– Da, Maestre C'baoth, spuse unul dintre cei doi.

Se apleacă lângă rănit și îl ajută să se ridice pe picioare.

– Cât despre tine, continuă C'baoth și se întoarce spre pilotul autoglisorului, tu ai pilotat evident neglijent.

– Nu este adevărat, protestă omul. Nu sunt eu vinovat. Vehiculele acestea sunt reglate la o viteză mult prea mare.

– Serios?! îl privi C'baoth cu răceală. Atunci cum îți explici că în douăsprezece zile, printre aproape două sute de autoglisoare și atașe de la bordul Cuirasatelor, acesta este primul accident care se întâmplă? Le-am pilotat și eu de patru ori fără să am vreo problemă.

– Tu ești Jedi, se apără omul cu amărăciune. Voi nu aveți niciodată astfel de probleme.

– Posibil să fie așa, acceptă C'baoth. Cu toate acestea, pentru rolul pe care l-ai avut în accident și se va opri o zi din salariu.

Ochii omului se bulbucă.

– Mi se ce? Dar așa ceva nu...

– De asemenea, și se interzice să mai folosești sistemul de autoglisoare de pe Zbor în Necunoscut timp de o săptămână, îl întrerupse C'baoth.

– Hei, ia așteaptă o clipă! se împotrivi omul și consternarea începea să fie înlocuită de șoc. Nu poți să îmi interzici nimic.

– Tocmai și-am interzis, îi răspunse calm C'baoth.

Se uită în jur spre cei strânși, parcă provocându-i să îi comenteze sancțiunea, apoi își opri privirea pe un rodian îmbrăcat în salopeta echipelor de întreținere.

– Tu! Du autoglisorul înapoi în parcare. Voi ceilalți, întoarceți-vă la lucru.

Un pic cam cu reținere, observă Obi-Wan, mulțimea începu să se disperseze. C'baoth așteaptă suficient cât să îl vadă pe rodian plecând cu autoglisorul, apoi se răsuci pe călcâie și porni spre sala de unde venise, strâmbând din gură când dădu cu ochii de Obi-Wan.

– Ți-am spus să rămâi cu Padawan Skywalker, îl luă C'baoth în primire când se apropie de el.

- Știu.
- Obi-Wan arată spre oamenii care se împrăștiau.
- Ce a fost aici exact?
- Dreptate, îi răspunse C'baoth scurt și trecu mai departe.
- Fără o audiere? întrebă Obi-Wan grăbindu-se să țină pasul cu el. Fără să aibă loc măcar o investigație?
- Bineînțeles că a avut loc o investigație, îi spuse C'baoth. Ai fost aici, ai auzit.
- Câteva întrebări adresate participanților pot constitui cu greu o investigație, se împotrivi Obi-Wan nemulțumit. Dar martorii sau examinarea autoglisorului?
- Dar Forța? îl contracara C'baoth. Nu avem noi Jedi un simț care ne permite să luăm decizii mai repede decât alții?
- Teoretic da, susținu Obi-Wan. Dar nu înseamnă că trebuie să ignorăm celelalte resurse pe care le avem.
- Și ce anume ai face tu cu resursele? îl întrebă C'baoth. Ai selecta un comitet și ai pierde ore întregi în audieri și examinări? Crezi că tot timpul și efortul acesta ar duce la o concluzie diferită?
- Probabil că nu, fu Obi-Wan nevoit să admită. Dar tu acum ai judecat fără măcar să îl consulți pe căpitanul astronavei sau legea zborului.
- Pfa! pufni C'baoth și dădu din mână respingând ideea. O mică amendă drept sancțiune, plus restricționarea temporară și perfect justificată a dreptului de pilotare. Chiar vrei să risipesc timpul Căpitanului Pakmillu și pe al meu cu ceva atât de nesemnificativ?
- Căpitanul tot trebuie să fie informat.
- Va fi, îi promise C'baoth privindu-l gânditor. Atitudinea ta mă surprinde, Maestre Kenobi. Oare nu este acest tip de mediere și rezolvare a conflictului exact treaba pe care o fac Jedi peste tot în Republică în fiecare zi?
- Obi-Wan privi înainte când răspunse.
- De obicei o parte sau alta solicită intervenția unui Jedi pentru rezolvare. Aici, nici unul dintre ei nu te-a solicitat.
- Și totuși, nu este datoria unui Jedi să vadă că o astfel de problemă necesită din principiu ajutorul său? sublinie C'baoth. Dar acum să ne ocupăm de lucruri mai serioase. Ucenicul tău Padawan trebuie să fi încheiat studiul tutorialului până acum. Hai să vedem cât de rapid se acomodează cu această formă de luptă.

Car'das se trezi speriat din somn cu doi ochi roșii strălucitori plutind deasupra lui în beznă.

– Cine ești? întrebă el neliniștit.

– Thrawn, se auzi vocea Comandantului. Îmbracă-te.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Car'das dând pătura la o parte și lăsându-și picioarele să atârne pe marginea patului.

– Una dintre iscoadele mele a raportat un grup de astronave neidentificate în zonă, răspunse Thrawn. Hai repede, plecăm în treizeci de minute.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, *Șoimul Săltăreț* ieși din tunelul asteroidului și execută saltul în hiperspațiu.

Și nu numai *Șoimul Săltăreț*. Înainte să facă saltul, Car'das numără pe puțin alte unsprezece astronave închizând formația în spate și împrejurul lor, inclusiv alte două crucișătoare de dimensiunea *Șoimului Săltăreț*.

– Iar sunt vagaari? întrebă el privind stelele transformându-se în dăre de lumină.

– Nu par deloc să fie tot ei, răspunse Thrawn. Modelul astronavelor este în întregime diferit. Am vrut să vii și tu cu noi să îi vezi, poate îi recunoști.

– Te-ar fi ajutat mai mult dacă l-ai fi luat pe Qennto, îl preveni Car'das. El știe mai mult decât mine despre astfel de lucruri.

– M-am gândit să îi las mai bine pe el și pe Ferasi la bază, îi spuse Thrawn. Am sesizat anumite... probleme între ei.

Car'das tresări.

– Ai dreptate, admise el. Unde spui că sunt invadatorii aceștia?

– De ce îi numești invadatori?

– Păi, am... se bălbâi Car'das. Am presupus că au intrat în spațiul Chiss, mai ales după discuția pe care ai avut-o cu fratele tău.

Apoi se încruntă.

– Au *intrat* în spațiul Chiss, nu?

– Carta Flotei Expansioniste de Apărare ne autorizează să observăm și să explorăm regiunea din jurul Dominației Chiss, îi spuse Thrawn. Exact ce intenționăm să facem și astăzi.

Ceea ce spusese și despre atacul vagaari. Grozav.

– Cât mai durează până când ajungem acolo?

– Aproximativ patru ore, spuse Thrawn. Între timp, ți-am pregătit un costum de luptă, unul cu armură mai groasă și capacități de auto-sigare față de cel pe care l-ai avut pe *Vânătorul de Chilipiruri*. Mergi în sala de jos și îmbracă-l. Te va asista armurierul nostru.

Car'das și armurierul munciră primele trei ore să potrivească la perfecție costumul, iar în a patra să îi verifice toate funcțiile. După ce terminară însă, costumul i se păru destul de confortabil, deși mult mai greu decât costumul simplu cu care se obișnuise.

Se întoarse pe punte unde observă că în absența lui atât Thrawn, cât și ceilalți membri ai echipajului își îmbrăcaseră și ei costumele de luptă.

– Bine ai revenit, îl întâmpină comandantul inspectându-i din priviri costumul. Aproape am ajuns.

Car'das aprobă din cap și își reluă locul lângă scaunul de comandă. Ascultând frânturile comentariilor pe care le făceau membrii echipajului, își plimbă privirile peste ecranele și panourile cu informații și se puse pe așteptat. Contorul timpului rămas ajunsese la zero și intrară din nou printre stele.

– Unde sunt? întrebă el uitându-se prin hublouri la stele și la un soare îndepărtat.

– Acolo, îi arătă Thrawn spre un punct aflat la câteva grade de tribord. Senzori, măriți.

Ecranul principal clipi de câteva ori și se opri...

Car'das își ținu respirația și pieptul îi apăsă puternic inima. În centrul ecranului apăruse o imagine oribilă, terifiantă, imposibilă: o pereche de cuirasate de război aparținând Federației Comerciale.

– Le recunoști?

Pentru o clipă întrebarea lui Thrawn nu se înregistrează în mintea lui. Car'das continua să se zgâiască la imagine, urmărind cu ochii conturul astronavelor în formă de inel frânt până spre turnul de

comunicații care făcea distincția între vasele de război aparținând Federației Comerciale și niște simple transportoare de marfă. Apoi creierul său parcă prinse ceva și își mută ochii de la imagine.

Îl văzu atunci pe comandant privind-l insistent, cu acea expresie dură pe față... Și din nou Car'das știu că i-ar fi fost fatal să mintă.

– Da, le recunosc, spuse el minunându-se cât de calmă îi suna vocea. Sunt vase de război dintr-un grup intitulat Federația Comercială.

– Membre ale Republicii voastre?

Car'das ezită.

– Tehnic vorbind, da, răspunse el. Dar în ultima vreme par să ignore tot mai mult legile și directivele.

Se forță să îi susțină privirea lui Thrawn.

– Dar știai deja de unde vin, nu?

– Însemnele de pe cocă urmează un model similar cu cele de pe *Vânătorul de Chilipiruri*, recunosc Thrawn. M-am gândit că există o șansă destul de mare să aparțină tot Republicii.

– Dar nu reprezintă deloc Republica, adăugă pripit Car'das. Republica nu deține o armată proprie.

– Mi-ai mai spus, îi aminti Thrawn cu vocea dintr-o dată rece. Mi-ai spus și că Republica nu încurajează sclavagismul.

– Adevărat, nu îl încurajăm, fu Car'das de acord oarecum evaziv.

– Atunci cum se face că am găsit urme de sclavi la bordul astronavei care vă urmărea?

Tensiunea din pieptul lui Car'das îl apăsă și mai tare. Uitase complet de Progga.

– Ți-am spus, de asemenea, că anumite culturi din zona noastră folosesc sclavi, se apără el luptându-se să își păstreze vocea calmă. Huttezii sunt unii dintre ei.

– Și Federația Comercială?

– Nu, răspunse Car'das. Mă rog, cel puțin din câte știu eu. Ei sunt atât de mult băgați în producția de droizi încât probabil că nu ar ști la ce să folosească sclavii nici dacă i-ar avea.

Car'das făcu un semn din cap către ecranul principal.

– Lucru care ne-ar crea o serioasă problemă acum. Fiecare dintre vasele acestea de război transportă peste o mie de astrodroizi vânători, fără să iau în calcul alte câteva mii de droizi infanteriști de luptă, plus transportoarele și sistemele care să îi ducă de colo-colo.

- Atunci avem de-a face cu o forță invadatoare?
- Car'das se cutremură.
- Habar nu am, recunosc el. Nu cred, doar cu două vase de război, nu.
- Dar ar fi putut veni aici ca să ne atace.
- Habar nu am de ce au venit aici, insistă Car'das simțind transpirația umezindu-i gulerul.

Una era să îl asculte pe Thrawn vorbind despre atacurile preventive împotriva cuceritorilor vicioși cum erau vagaari și cu totul altceva să îl vadă acum cum bagă în aceeași oală și Federația Comercială și Republica în întregime.

- De ce nu îi întrebi?

Un zâmbet discret apăru pe fața lui Thrawn.

- Chiar. De ce nu?

Se răsuci în scaun.

- Comunicațiile! Identificați-le frecvența principală de comandă și creați un canal, ordonă el echipajului. Oamenii aceștia vorbesc basică, să înțeleg?

- Da, răspunse Car'das încruntându-se.

Cu siguranță comandantul nu avea de gând să încerce un asemenea truc într-o limbă pe care de-abia o învățase, nu?

- Dar au la bord și droizi de protocol care pot traduce în sy bisti.
- Mulțumesc, dar prefer să le urmăresc reacția când vor fi apelați în limba Republicii, îi spuse Thrawn.
- Gata, Comandante, îl informă ofițerul responsabil de comunicații.

Thraw apăsă un buton pe pupitrul din fața lui.

- Aici Comandantul Mitth'raw'nuruodo al Flotei Expansioniste de Apărare Chiss, vorbi el în microfon. Vă rog să vă identificați și să vă declarați intențiile.

Doriana încă își mai aranja centura peste tunică atunci când intră pe puntea de comandă.

- Ce tot vorbiți despre un atac? se interesă el străbătând puntea spre locul unde Kav stătea în picioare în fața fotoliului său de comandă.

– Calmează-te, Comandant Stratis, îl luă în primire Kav. Nu este așa de serios pe cât am crezut inițial.

- Aici Comandantul Mitth'raw'nuruodo al Flotei Expansioniste de Apărare Chiss, se auzi o voce în difuzorul comunicației lângă

fotoliul vicelordului. Vă rog să vă identificați și să vă declarați intențiile.

– Repetă mesajul de zece minute, spuse Kav disprețuitor. Dar altceva ce poate să facă?

– Explică-mi, mârâi Doriană.

După ce fusese trezit din somn, nu avea nici un chef să îndure atitudinea satisfăcută a neimoidianului.

– Ai putea să îmi spui mai întâi cine este.

– Eu de unde să știu? se răsti Kav cu dispreț. Dar pare a fi cel mai mare lăudăros din câți am întâlnit.

Se așeză în fotoliul său de comandă și apăsă un buton, și imediat o imagine scanată se formă pe ecranul principal.

– Privește, îi arătă el fluturându-și degetele lungi. Îndrăznește să ne amenințe doar cu trei crucișătoare și nouă vânători stelari. Mai mult ca sigur sunt niște pirați cu un bluf în ei mai mare decât mândria unui dug.

Mesajul se repetă.

– Eu nu aud nici o amenințare în mesajul lui, Vicelord, sublinie cu obiectivitate Doriană încercând să își suprimе nervozitatea crescândă.

Îl treziseră pentru *așa ceva?!*

– Tot ce aud eu este un localnic interesându-se ce facem în teritoriul lui.

– Amenințarea este implicită, Comandant Stratis, îl contrazise Kav. Se simte în toate astronavele de luptă, parte din ele așa cum sunt armele și scuturile.

Doriană se uită întâi la poziționarea pe harta tactică, apoi la ecranul telescopului. Chiar știind unde se găseau astronavele, era incredibil de greu să le deslușească din câmpul de stele din spatele lor. Camuflaj superb, ceea ce însemna că Vicelord Kav avea dreptate. Erau astronave de luptă, mai mult ca sigur.

– Poate are mai multă putere de foc așteptând undeva în rezervă.

– Nu, îl asigură Kav. Am scanat cu senzorii întreaga regiune. Cele douăsprezece astronave sunt singurele pe care le are la dispoziție.

– Aici Comandantul Mitth'raw'nuruodo...

– Să considerăm situația un exercițiu neprogramat? adăugă Kav în timp ce mesajul continua imperturbabil pe fundal.

– Să încercăm să vorbim cu el mai întâi, sugeră Doriană așezându-se pe canapea lângă celălalt.

Faptul că acest Mitth'raw'nuruodo vorbea basică putea foarte bine să însemne că era un pirat familiarizat cu unele zone din afara Republicii. Dar putea la fel de bine să fie un truc al uneia sau mai multor persoane care să dezvăluie adevărata misiune cu care venise aici *Răzbunarea Întunecată*.

– Deschide un canal de apel, ordonă el.

– Am deschis.

Doriana se întinse spre pupitrul lui Kav și apăsă butonul de transmisie.

– Te salut, Comandant Mitth'raw'nuruodo, spuse el pronunțând greoi pauzele glotale neobișnuite. Aici Stratis, aflat la comanda Forței Speciale de Intervenție Unu.

– Salutările mele, Comandant Stratis, răspunse vocea lui Mitth'raw'nuruodo. Te rog să-mi explici scopul forței de intervenție pe care o conduci.

– Nu intenționez să vă facem rău vouă sau poporului vostru, îl asigură Doriana, dar îmi este teamă că detaliile misiunii noastre trebuie să rămână confidențiale.

– Iar mie îmi este teamă că asigurările voastre nu sunt suficiente, insistă Mitth'raw'nuruodo.

Lângă Doriana, Kav mormăi ceva.

– Îmi pare rău, Comandante, spuse Doriana și îl avertiză din priviri pe neimoidian. Din păcate, acestea sunt ordinele pe care le-am primit.

– Ce îți pierzi timpul cu el?! se răsti Kav.

Înjurând în gând, Doriana apăsă repede butonul oprind transmisia.

– Cu tot respectul, Vicelord, ce crezi că faci?

– Ce crezi că faci *tu*? îl contră Kav. Nu sunt decât niște musculițe parazite care flutură la geam. Lasă-ne să îi distrugem și să încheiem discuția.

– Dacă nu îți este cu supărare, aș vrea mai întâi să aflu cine sunt și de unde vin, îl rugă Doriana cu fiecare picătură de răbdare pe care o mai avea.

– O să aflăm toate acestea din rămășițele lor, îi spuse Kav și se ridică în picioare cât era de înalt. Pentru că nu *tu* comanzi flota aceasta, Stratis, ci *eu*.

– Da, sigur, răspunse Doriana pe un ton dintr-o dată mai calm.

Dar era deja prea târziu. Vicelordul se hotărâse să considere jignirea neintenționată ca pe o ofensă gravă și, de asemenea, ajunsese

deja la concluzia că avea în față o victorie ușoară care îl aștepta să o culeagă ca pe un fruct copt. La un neimoidian, cele două formau o combinație cumplită.

– Timpul pentru discuții s-a încheiat, anunță Kav.

Cu o mișcare decisivă a degetului, închise permanent canalul de comunicație.

– Ordoanați *Păstrătorului* să lanseze jumătate dintre astrodroidii de vânătoare, tună el pe puntea de comandă și gesticulă spre cea de-a doua astronavă de luptă a Federației Comerciale. Trei grupuri să atace intrușii, restul să formeze un scut protector în jurul forței de intervenție. Și ordonați un transfer de comandă. Vreau să controlez toți astrodroidii de vânătoare de aici.

– Am înțeles, Vicolord, răspunse un neimoidian. Să lansăm și noi vânătorii noștri stelari?

– Pe ai noștri să îi păstrăm ca rezervă, răspunse Kav.

Se uită spre Doriană.

– În caz că primesc întăriri pe parcurs, adăugă el evident rachiunos.

Doriană oftă încet în sinea lui. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre acest Mitth'raw'nuruodo și poporul său Chiss înainte să fie măcelăriți. Putea doar să speră că vor rămâne suficiente epave pe care să le examineze.

– *Uite-i că vin*, rosti Car'das arătând spre ecran. Astrodroidii de vânătoare, îi vezi?

– Da, bineînțeles, răspunse calm Thrawn. Toate astronavele, retragerea! Car'das, spuneai că droidii pot gândi și acționa singuri. Dar astrodroidii de vânătoare au și ei aceeași capacitate?

– Nu cred, spuse Car'das încercând să își elibereze mintea și să gândească în timp ce *Șoimul Săltăreț* începea să se deplaseze înapoi.

Doar imaginea atâtor astrodroidii de vânătoare aparținând Federației Comerciale era suficientă să înspăimânte pe oricine.

– Nu, sunt sigur că nu. Sunt controlați în grup de la distanță de pe unul dintre vasele de război.

– Comunicații? chemă Thrawn. Le-ați localizat și identificat frecvențele de control?

– Da, Comandante, raportă ofițerul de comunicații. Controlul pare să fie protejat de un sistem activ de criptare. Estimez distanța maximă de operare la zece mii de visvia.

– Retragerea la unsprezece mii, ordonă Thrawn și se întoarce apoi spre Car'das. Zece mii de visvia înseamnă aproximativ șaisprezece mii de kilometri. Crezi că aceasta este distanța maximă de funcționare?

Car'das își desfăcu mâinile neajutorat.

– Îmi pare rău, dar nu cunosc.

– Nu este nevoie de scuze, îl asigură Thrawn. Oricum, vom afla destul de repede.

– Vânătorii stelari inamici încă se apropie, avertiză unul dintre membrii echipajului. Grupul principal a rămas pe loc.

– Interesant, căzu Thrawn pe gânduri. Grupul principal pare să formeze un scut protector împrejurul astronavelor mai mari. Ținând cont de avantajul numeric, acest Comandant Stratis pare neobișnuit de precaut.

– Strategie tipică pentru neimoidianii care construiesc și manevrează tot armamentul, îi spuse Car'das și se încruntă imediat.

Dacă stătea să se gândească bine, totuși, vocea lui Stratis sunase umană, nu neimoidiană. Să fi început Federația Comercială să își vândă sau să își închirieze astronavele de război?

– Atacatorii se retrag, anunță ofițerul de la sistemele de senzori. Se regroupează într-un ecran exterior între noi și restul flotei.

– Aparent, am estimat corect distanța maximă de zece mii de visvia, concluzionează Thrawn. Excelent!

– Și acum ce facem? întrebă Car'das privind îngrijorat viermuiala astrodroidizilor de vânătoare.

Pentru o clipă Thrawn rămase gânditor, mijindu-și ochii în timp ce privea ecranele.

– Să încercăm un experiment, spuse el în cele din urmă. Vârtejul, deplasați-vă în poziția stabilită. Vânătorul Patru, atac frontal, curs unu-unu-cinci cu trei-opt-unu.

Se auziră două răspunsuri afirmative și Car'das privi cum unul dintre celelalte două crucișătoare de mărimea *Șoimului Săltăreț* se despărțea de grup și pornea spre tribord, în timp ce unul dintre cei nouă vânători stelari se îndrepta în direcție opusă.

– Ce fel de experiment? întrebă el.

– Cu atât de mulți astrodroidi de vânătoare aflați sub control, bănuiesc că inginerii de sistem nu au mai avut loc să fie complet inteligenți, spuse Thrawn. Hai să vedem exact cât de inteligenți au fost.

– *Suntem atacați!* anunță brusc unul dintre neimoidianii din cabinele de control. Un singur vânător stelar, vector zero-patru-doi cu zero-opt-opt.

– Prostul! exclamă Kav pufnind disprețuitor. Chiar crede că suntem neatenți? Grupul exterior, interceptați și distrugeți.

Doriana privi pe ecrane cum cele trei grupuri de droizi de vânătoare se regrupau din pozițiile de pichetare și se îndreptau să îl intercepteze pe străinul singuratic. Dar de abia se așezaseră în formație pe vectorul de atac când intrusul se răzgândi, se întoarse scurt și se grăbi înapoi spre distanța de siguranță.

– Întoarceți-vă în patrulare, ordonă Kav. Oare Mitthrawdo asta nu își dă seama cât de mult este depășit numeric?

– Poate că doar vrea să stea acolo în afara distanței de control și să ne urmărească, încercă Doriana o explicație. Nu trebuie să îți amintesc că nu ne putem permite să avem martori atunci când va sosi aici Zbor în Necunoscut.

– Sugerezi cumva că sunt spioni trimiși de Senat?

– Sau pot fi trimiși de Jedi, sau de Palpatine, sau de altcineva, completă Doriana. Tot ce știi este că nimeni aflat atât de departe de Republică nu ar trebui să vorbească basică.

– Iar atacă, Vicelord, anunță neimoidianul de la senzorii de proximitate. Același vânător stelar, același vector.

– Atunci același răspuns, se răsti Kav studiind ecranele. Poate că încercă să stabilească cât de departe putem controla astrodroizii.

– Ai grijă, îl avertiză Doriana. Dacă își dau seama cum să bruieze semnalul, atunci astrodroizii vânători se vor dezactiva.

– Și se vor auto-distruge câteva minute mai târziu, completă impacientat Kav. Mulțumesc, Comandant Stratis, *sunt* familiarizat cu propriul meu armament. Uite, iar se retrage, la fel de nepriceput ca mai devreme.

– Doar dacă nu cumva este o momeală, spuse Doriana cercetând celelalte ecrane. Nu uita că s-a mai detașat de grup un crucișător în același timp cu vânătorul stelar.

– Nu am uitat, îl asigură Kav. Dar el nu a făcut decât să se mute undeva pe flanc, fără să încerce să atace sau să se apropie.

Doriana dădu din cap.

– Pune el ceva la cale, Vicelord.

– Orice ar fi, nu va reuși nimic, se laudă Kav. Zbor în Necunoscut o să ajungă de abia peste nouă zile. Avem suficient timp să alegem cum să rezolvăm această încurcătură.

Vânătorul stelar care se retrăgea se întoarse brusc și atacă pentru a treia oară.

– Vicelord... încep un neimoidian.

– Același răspuns, îl întrerupsese Kav.

Dar de această dată se simțea o notă de satisfacție în vocea lui.

– Îi înțeleg acum planul, Comandant Stratis. Speră să epuizeze droizii de combustibil și apoi să treacă liber. Ceea ce nu înțelege este că mai am toți droizii de pe *Răzbunarea Întunecată* ca rezervă, plus încă jumătate dintre cei de pe *Păstrător*.

– Poate, murmură Doriană și sentimentul de nesiguranță se adânci în timp ce urmărirea același scenariu repetat pentru a treia oară.

Cu siguranță Mitth'raw'nuruodo putea să vină cu o strategie mai bună decât să încerce același atac direct încontinuu. Și mereu pe același vector. Cumva încerca să găsească o slăbiciune în formația de atac a astrodroidilor vânători?

Încă o dată astrodroidii îl goniră pe intrus. Încă o dată astronava străină ieși din raza de acțiune a droizilor și se întoarse pentru încă o încercare. Spectacolul se repetă încă de două ori și Doriană tocmai își verifica ceasul să vadă cât de aproape erau astrodroidii de expirarea limitei de douăzeci și cinci de minute de funcționare când Kav izbi brusc cu pumnul mânerul fotoliului său de comandă.

– M-am săturat de jocul acesta, se răsti el. Tu, ordonă *Păstrătorului* să se deplaseze spre extraterestre.

– Ai grijă, Vicelord, îl avertiză Doriană în timp ce operatorul de comunicații se întorcea la pupitrul său. Să nu ne grăbim chiar așa în a fragmenta flota.

– Am avut mai mult decât răbdare, îl contră Kav. A venit timpul să încheiem distracția. Anunță *Păstrătorul* să avanseze și să lanseze restul astrodroidilor de vânătoare în formație de apărare...

– Stai puțin, interveni Doriană.

Dintr-o dată scenariul se schimbase. Intrusul se retrăgea din nou cu astrodroidii pe urmele lui, dar de această dată restul forței extraterestre pornise la atac, intrând puternic în golul deschis între ei și grosul forței de intervenție.

– Și uite-i cum fac ultima greșală, exclamă Kav satisfăcut. Anunță astrodroidii de vânătoare să atace.

Neimoidianul confirmă și introduse codurile de comandă pe pupitru.

Dar spre uimirea lui Doriană astrodroidii nu răspunseră. Continuă în schimb să alerge după intrusul care se retrăgea.

– Ordonă-le să atace! se răsti Kav. Ce faci? Întoarce-i la atac!

– Nu mai răspund, anunță neimoidianul de la pupitru.

– Imposibil! insistă Kav. Imposibil să ne bruieze semnalul.

– Nici nu îl bruiază, spuse rece Doriană. Dacă astrodroidii nu mai primesc semnal, se închid și se dezactivează. Dar ei încă zboară cu toată viteza.

– Dar zboară *îndepărtându-se* de noi! Cum se poate așa ceva?! exclamă Kav nevenindu-i să creadă.

– Ce mai contează *cum*, i-o tăie Doriană. Uite-i că vin spre noi.

– Nu pot să cred, murmură Car'das văzând că astrodroidii de vânătoare ignorau complet astronavele chiss de lângă ei și se îndreptau de zor spre adâncul spațiului. Cum ai reușit să îi convingi să facă *asa ceva*?!

– Semnalul de comandă folosește o criptare activă, îi explică Thrawn în timp ce *Șoimul Săltăreț* trecea de ecranul de protecție acum risipit. Dar cu atâția astrodroidi care au nevoie de semnale, știam că rotația codurilor trebuia să fie limitată. S-a dovedit că nu conține decât trei modele separate de criptare pentru acest grup. Pur și simplu am înregistrat versiunea pe care astrodroidii o așteptau ca răspuns, apoi am transmis-o suficient de intens încât să depășească puterea semnalului pe care stăpânii lor încercau să îl transmită în acel moment.

– Dar cum de ți-ai dat seama... Aa! se lămură brusc Car'das. Punând vânătorul stelar să atace mereu pe același vector, iar astrodroidii primind mereu codul părăsiți-formația-și-atacați-inamicul-pe-acest-vector, singura parte care se modifica era modelul de criptare însuși.

– Ceea ce ne-a permis să izolăm comanda pe care o doream și să o duplicăm, îi confirmă Thrawn. Secretul succesului în analiza informatică, dragă Car'das: ori de câte ori este posibil, să reduci problema la o singură variabilă.

În fața lor, astrodroidii de vânătoare cei mai apropiați începeau să își modifice pozițiile, trecând din formația generală de apărare în vectori de interceptare.

– Nu cred însă că va mai funcționa cu restul, îl avertiză Car'das. Vin din cu totul altă formație inițială și probabil că au coduri de criptare diferite.

– Nu mai contează, îl asigură Thrawn. Tot ce aveam nevoie era să pot trece de grupul exterior și să pătrund în nucleu.

Introduse un cod în pupitru.

– Toate astronavele, modelul de atac D'moporai.

– Uite-i că vin, mormăi Doriană și strânse cu degetele țesătura canapelei pe care ședea.

La prima vedere, nu exista nici o șansă ca Mitth'raw'nuruodo și colecția lui amărâtă de astronave de patrulă să reușească ceva împotriva puterii combinate pe care o desfășura forța de intervenție trimisă de Federația Comercială. Nici o șansă cât de mică.

Dar comandantul extraterestru tocmai trecuse de trei grupuri de astrodroizi de vânătoare fără măcar să tragă vreun foc, lucru care, de asemenea, era imposibil. Orice ar fi avut în minte Mitth'raw'nuruodo pentru următorul truc, Doriană suspecta serios că nu avea să îi placă.

Dar în ciuda neliniștii sale, o mică parte din el se detașase și aștepta cu nerăbdare să vadă ce truc li se mai pregătea.

Nu trebui să aștepte prea mult. Extraterestrii își lărgeau acum formația, sacrificând protecția oferită de scuturile energetice care se suprapuneau pentru a câștiga mai mult spațiu de manevră. Roiuri de astrodroizi vânători din partea cea mai apropiată a ecranului de apărare rupeau rândurile drept răspuns, măturând un front larg, tridimensional, înspre intruși. Cele două grupuri ajunseră aproape în raza de atac a laserelor...

Și atunci fiecare dintre astronavele de vânătoare extraterestre lansară câte un singur proiectil.

Apăru un semnal subtil pe indicatoarele pupitrului de comandă ale computerului central de pe *Răzbinarea Intunecată*, semnalând informațiile primite de la senzorii astrodroizilor vânători pe care le colectă, le compilă și le analizează, apoi formulă răspunsul potrivit. Răspunsul fu transformat într-o sută de comenzi remodificate, pe care le sortă, le codifică și apoi le transmise înapoi creierelor primitive ale droizilor închiși în armurile lor zburătoare. O frântură de secundă mai târziu vânătorii răspunseră la aceste comenzi cu o ploaie concentrată de laser care fărâma toate cele nouă proiectile în mii de bucățele.

– Și-au irosit ca proștii efortul, comentă Kav. Distanța era evident prea mare pentru...

– Așteaptă, îl întrerupse Doriană și se încrunță privind ecranele.

Se mai zărea ceva mișcându-se de-a lungul traiectoriilor proiectilelor distruse, punctulețe minuscule formând o ceață aproape invizibilă care părea să crească în lărgime pe măsură ce se apropiau în viteză de astrodroizii vânători.

– Cheamă-i înapoi! îi spuse el lui Kav pe un ton urgent.

Dar deja era prea târziu. Chiar în momentul în care formația de atac extraterestră se desfăcea brusc cu cele unsprezece astronave

trăgând foc continuu în direcții diferite, ceața de punctulețe se intersectă cu grupul țintă de vânători. Străluciri multiple de lumină difuză apărură pe ecrane...

– Nu mai răspund! anunță unul dintre neimoidianii din fața pupitrului de comandă al computerului. Nouă grupuri de astrodroizi au pierdut legătura cu noi!

– Rețele Connor, mârâi Doriană și își înfipse și mai puternic degetele în canapea.

Nouă grupuri de vânători scoase din luptă precis și eficient.

Din luptă, dar nu distruse. Inerția îi purta încă înainte... Și în timp ce le privea cu o fascinație neajutorată, se izbiră de alte grupuri care își schimbaseră vectorii pentru a urmări extraterestrii dispersați. Apărură alte străluciri de lumină, mai luminoase decât primele.

Și dintr-o dată spațiul rămas liber pe ecranul protector al forței de intervenție nu mai avea nici un vânător care să îl umple.

– Așa ceva este imposibil, exclamă Kav bățându-și înainte și înapoi capul acoperit de pălăria cu cinci colțuri. Cum a *putut* să facă așa ceva?!

– Trimite restul astrodroizilor de vânătoare în spațiu, scrâșni Doriană. *Acum!*

Kav nu mai avea nevoie de alt îndemn.

– Ordonăți *Păstrătorului* să activeze toți astrodroizii vânători rămași, strigă el. Lansează-i imediat ce sunt pregătiți. Și pe cei deja lansați trimiteți-i să intercepteze.

– Așteaptă un minut, obiectă Doriană. Nu poți să ne lași flancurile neacoperite.

– Împotriva cui? se răsti Kav. *Aici* este frontul. Dacă nu îl apărăm, nu ne va mai rămâne nici un flanc de protejat.

Gesticulă pe puntea de comandă.

– Îndepliniți-mi ordinul.

– Se apropie, murmură Car'das și se întrebă dacă nu cumva Thrawn se lăcomise la o porție prea mare.

Chiss anihilaseră primele grupuri de astrodroizi vânători relativ cu ușurință, dar astfel de trucuri funcționau doar o singură dată împotriva aceluiași oponent.

Iar acum restul de sute de astrodroizi porneau de pe flancurile flotei Federației Comerciale, îndreptându-se direct spre ei.

Doar dacă nu cumva exact acest lucru așteptase Thrawn. Car'das își mută privirile de pe un ecran pe altul, căutând crucișătorul care se

despărțise de ei chiar înainte să înceapă lupta. Dacă forța Chiss principală executa ea însăși o diversiune...

Dar *Vârtejul* nu ataca din lateral pentru a izbi hoșește. Rămăsese liniștit în spațiu, păstrat aparent ca rezervă.

Se uită iar spre astrodroidii vânători care se apropiau.

– Sper că ai păstrat-o în mână pe mama rețelelor, îl avertiză el.

– Va trebui să ne gândim serios la construirea unui astfel de dispozitiv dacă începem să ne luptăm cu oponenți de o așa mărime în mod obișnuit, spuse sec Thrawn. Spune-mi, ce se întâmplă cu droidii aceștia dacă li se întrerupe semnalul de comunicație?

– Dacă li se...? Vorbești de *bruiaj*!?

– Ai ceva împotrivă?

– A, nu, bineînțeles că nu, își reveni Car'das. Dar semnalele de comandă ale Federației Comerciale ar trebui să fie imposibil de bruiait. Pot schimba frecvențele și modelele de comandă practic instantaneu. În clipa în care bruiezi o parte a spectrului se mută pur și simplu în altă parte.

– Și dacă bruiezi întregul spectru în același timp?

Car'das se holbă la el. Omul părea serios.

– Nu poți să bruiezi toate frecvențele, Comandante, scrâșni Car'das cu dinții încheștați. Sunt prea multe. În clipa în care te apuci să faci așa ceva, se vor prinde și vor trimite un set de comenzi de rezervă către toate instalațiile aflate în afara bruiajului. Astrodroidii aceștia vânători nu sunt ei prea isteți, dar cu siguranță sunt capabili de a înmagazina rapid suficient de multe comenzi care să îi mențină în luptă până când reușesc să ne facă praf.

– Doar dacă mai rămân astrodroidi vânători în afara bruiajului, sublinie Thrawn. Dar este evident că oponentul nostru a rezolvat această problemă în locul nostru.

Arată spre ecran.

– Chiar pe măsură ce ne apropiem de ei, își concentrează toți vânătorii în acest spațiu mic.

Car'das privi spre ecran. Thrawn avea dreptate – comandantul Federației Comerciale abandonase formațiile de pichetare și aduna toți vânătorii la atac. Cum de nu pricepea posibilele implicații ale acțiunilor sale?

– Dar comunicațiile proprii? întrebă Car'das. Dacă bruiezi întregul spectru vei pierde și tu legătura cu celelalte astronave.

– Din fericire, războinicii mei sunt capabili de mai mult decât să înmagazineze niște comenzi generale, îl asigură Thrawn. Hai să vedem care filozofie de luptă se dovedește mai puternică, a noastră sau a lor.

Aplecându-se peste pupitru, inspiră adânc.

– Bruiaj total în tot spectrul, *acum*.

Pentru o secundă atât de lungă și îngrozitoare puntea de comandă de pe *Răzbunarea Întunecată* se umplu de un țiuit ascuțit, parcă născut din legendele antice cu morții vii de pe Coruscant. Apoi neimoidianul de la comunicații izbi un comutator, oprind țiuitul și lăsând doar un ecou îndepărtat în urechile lui Doriană.

– Pentru numele lui...!?

– Vicelord, suntem bruiți! strigă neimoidianul privindu-și pupitrul neîncrezător. Toți astrodroidii de vânătoare au fost dezactivați!

Doriană se zgâi prin hublouri, cu stomacul strâns de o gheară puternică. Vânătorii se dezactivaseră într-adevăr, fiecare dintre ei zburând acum fără țintă, care în ce direcție se îndreptase ultima oară.

Și trecând cu ușurință în slalom prin traseul cu obstacole, trăgând focuri distrugătoare spre vânătorii neajutorați, astronavele lui Mith'raw'nuruodo se îndreptau direct spre ei, cu vânătorii în formație de protecție înaintea celor două crucișătoare.

– Refaceți legătura cu vânătorii noștri! ordonă Kav tensionat, întinzând brațul spre neimoidianii de la pupitrul de comandă. Refaceți *legătura*!

– Ne străduim, se apără unul dintre ofițeri. Am deschis comunicațiile laser cu cât de mulți putem.

Dar emițătoarele laser transmiteau liniar, Doriană cunoștea acest aspect, și cu un sentiment de deznădejde înțelese că și această limitare se micșora pe măsură ce nori de praf și resturi metalice de la astrodroidii vânători explodați blocau până și această ultimă metodă de comunicație. Câțiva dintre droizii de vânătoare reveneau la viață, dar erau luați imediat în colimator și distruși de extraterestri înainte să se poată organiza într-o forță de luptă eficientă.

– Dar celelalte astronave? se interesă el. Ele de ce nu atacă?

– Priviți! anunță careva și Doriană văzu un braț ridicat dintr-o cabină de comandă. Transportoarele Hardcell și-au lansat proiectilele.

– Era și timpul, mormăi Doriană simțind cum crește în el speranța la vederea a cinci grupuri de câte trei proiectile trase spre atacatori.

Atacatorii reacționară instantaneu, cinci dintre vânătorii stelari abandonând cursa spre vasele de război și cotind spre exteriorul formației în care se așezase flota Federației Comerciale. Proiectilele se activară la mișcarea de separare și le urmară.

– Perfect, răsuflă satisfăcut Kav. Următoarea salvă va atrage celelalte astronave de vânătoare în altă parte și astfel crucișătoarele vor

rămâne neapărate. Apoi bateriile noastre cvadruple de laser le vor putea distruge cu ușurință.

– Probabil, spuse rezervat Doriană urmărind în continuare zborul astronavelor extraterestre.

Ocoleau într-o parte și în alta mormanele de resturi explodate ale astrodroidilor vânători, încercând în mod evident să păcălească sistemele de urmărire ale proiectilelor.

Dar fără rezultat. Sistemele electronice fabricate de Techno Union erau printre cele mai bune din Republică, astfel că proiectilele își urmau cursul, ocolind și ele mormanele de resturi și micșorând treptat distanța până la ținte. Astronavele extraterestre ajunseră la marginea exterioară a norului de resturi și se întoarseră, îndreptându-se acum către vasele principale. Din nou, proiectilele se ținură după ele. Vânătorii stelari urmau o traiectorie rectilie; apoi, la unison, fiecare aruncă un mic obiect la pupa înspre proiectilele care le urmăreau.

Iar Doriană înțepeni când văzu aceeași ceață binecunoscută erupând din fiecare obiect, desfăcându-se exact în calea grupului de proiectile.

– Alte rețele Connor! exclamă el.

Dar spectatorii nu puteau face absolut nimic. Rețelele învăluiră grupul de proiectile și le fulgerară cu arcele lor electrice ucigașe de mare voltaj, distrugându-le atât componentele electronice de ghidaj, cât și sistemele autoportante, lăsând doar niște proiectile moarte, la fel ca și astrodroidii care pluteau în jur.

Numai că din nou Mitth'raw'nuruodo nu se mulțumise doar să își protejeze propriile astronave din calea atacului. Chiar în timp ce Doriană își strângea pumnii neajutorat, inerția trimise proiectilele în burta transportoarelor Techno Union. Se văzură explozii multiple și bucăți din coca de metal săriră în spațiu...

Și apoi, ca un soare minor care se aprindea la mică distanță, unul dintre transportoare explodează complet.

– Ce!? rămase Kav fără respirație. Nu! Nu doar de la un singur mănunchi de proiectile. Așa ceva este imposibil!

– Tot ce face Mitth'raw'nuruodo *pare* imposibil, îl apostrofă Doriană cu amărăciune. Proiectilele trebuie să fi atins un punct sensibil.

– Ce punct? Unde sunt sensibile?

Doriană pufni.

– Privește-i astronavele. Or să țințească același loc la toate celelalte transportoare.

Avu dreptate. În doar câteva minute, vânătorii stelari și crucișătoare extraterestre evitaseră cu succes mănunchiul de proiectile pe care transportoarele Techno Union le aruncau spre ele și le distruseseră cu eficiență pe fiecare în parte. Punctul sensibil, remarcă Doriană cu fascinație morbidă, se găsea la linia de joncțiune cu masivele celule externe de combustibil.

– Trebuie să scăpăm, se auzi Kav cu vocea tremurândă. Timonier, pregătește-ne pentru saltul în hiperspațiu.

– Așteaptă o clipă, protestă Doriană și îl apucă de braț.

Spectrul înfrângerii plutea deasupra lui, împreună cu soarta tuturor celor care îl dezamăgiseră pe Darth Sidious.

– Nu poți să abandonezi flota așa, pur și simplu.

– Care flotă?! se răsti Kav. Privește în jur, Stratis. *Care* flotă?!

Doriană simți un nod în gât. Avea dreptate, bineînțeles. Toate cele șase transportoare Hardcell se duseseră, jumătate dintre ele distruse de propriile proiectile. Cele șapte crucișătoare de escortă, care nu fuseseră concepute să opereze împotriva unor inamici de acest gen fără sprijinul capital al droizilor, erau vâinate sistematic și eliminate. Doar cele două cuirasate aparținând Federației Comerciale mai erau cât de cât în stare să lupte sau să fugă.

Dar având comunicațiile bruiate, nu aveau nici cum să ordone retragere generală. Dacă *Răzbunarea Întunecată* ar fi plecat, atunci ar fi plecat singură.

– Saltul este calculat, anunță timonierul.

– Executați saltul, ordonă Kav și îl privi pe Doriană așteptându-se să se împotrivescă. M-ați auzit? *Acum!*

– Hiperpropulsoarele nu răspund! se bâlbâi panicat timonierul. Mesajul de eroare îmi arată că ne aflăm prea aproape de o masă planetară.

Doriană se răsuca să privească spre panourile și ecranele indicatoare. Exact așa anunțau, era corect. Dar nu se vedeau mase planetare în apropiere, nici măcar vreun asteroid mititel.

– Eroare de funcționare?

– Nici o eroare, murmură Kav cu vocea ștersă și fatidică. Doar încă o vrăjitorie chiss.

O altă strălucire îl surprinse pe Doriană și îl făcu să privească prin hublouri. În tot spațiul carajului, astrodroizii vânători se porniseră să explodeze după ce petrecuseră minute bune în absența semnalului de control, iar acum își activaseră mecanismele de

autodistrugere. Prin câmpul de explozii, Doriană zări și *Păstrătorul* răsucindu-se necontrolat cu suprafața superioară a inelului de la tribord erupând într-o sută de mici explozii.

– Vicelord! anunță careva.

– Știu, exclamă Kav dintr-o dată epuizat. Astrodroizii de vânătoare pe care i-am pregătit explodează.

Doriană aprobă, propria lui amărăciune transformându-se deja într-un sentiment adânc al inevitabilului. Întăririle pe care le așteptau în luptă porniseră în zbor prin porturile de andocare și hangarele vasului de război atunci când Mitth'raw'nuruodo începuse bruiatul și se dezactivaseră. Zburând apoi necontrolat și cu viteză prin coridoarele întortocheate, se izbiseră de pereți, de containere de depozitare sau alte echipamente. Și rămaseră zăcând, așteptându-și contoarele de autodistrugere să ajungă la zero.

– Atunci s-a sfârșit totul, spuse Kav stins.

Își ridică brațele și își scoase cu mare atenție pălăria cu cinci colțuri de pe cap și o așeză cu aceeași atenție pe podea înaintea lui.

– Suntem condamnați cu toții.

– Așa s-ar părea, fu Doriană de acord destul de mecanic înainte să îl străbată un gând care îl făcu să se încrunte.

Cu toată moartea, resturile și corpurile arse ale astronavelor aflate împrejurul lor, *Răzbunarea Intunecată* încă nu fusese nici măcar zgâriată.

Privi încă o dată mesajele de pe ecranele indicatoarelor. Cu excepția hiperpropulsoarelor dezactivate inexplicabil, în rest totul părea să funcționeze perfect.

– Sau poate că nu, adăugă el. Cred că Mitth'raw'nuruodo are alte gânduri în ceea ce ne privește.

Kav pufni batjocoritor.

– Și exact ce ți-a lăsat impresia aceasta?

Doriană se răsuci perplex...

Văzând cu surprindere unul dintre crucișătoarele extraterestre în dreptul hublourilor. Plutea la câțiva metri de peretele de transparent, cu vârfurile proiectilelor îndreptate spre puntea de comandă într-o postură clar amenințătoare.

– Închide bateriile cvadruple de laser, Vicelord, îl îndemnă Doriană în tăcere. Apoi sigilează ieșirile principale din hangar și dezactivează toți astrodroizii vânători rămași.

Luă o gură de aer înainte de a încheia prevestitor.

– Apoi pregătește-te să primești companie.

Ușa turboliftului se deschise și douăzeci de metri mai încolo, pe coridor, Car'das văzu în sfârșit date într-o parte ușile blindate ale punții de comandă de pe cuirasatul de război.

Pe coridor, pe o distanță de douăzeci de metri, pândeau de o parte și de alta droizi infanteriști cu armele pregătite.

Thrawn nici măcar nu ezită. Traversă coridorul calm, cu cei doi războinici ai săi la fel de sedați lângă el. Înghițind cu greu, nevrând să meargă după ei prin acel tunel al groazei, dar și mai puțin dispus să rămână ca un laș singur în cabina turboliftului, Car'das se forță să îi urmeze.

Zeci de droizi stăteau la datorie pe puntea de comandă, cei mai mulți doar niște unități de întreținere și monitorizare conectate la diversele pupitre în cabinele de comandă. În centrul activității stăteau doar două ființe, așteptând împreună lângă scaunul vacant al pilotului: un neimoidian înalt îmbrăcat cu robe elaborate și un bărbat uman îmbrăcat decent. Din nou, Thrawn nu se opri, ci parcurse restul distanței până în fața celor doi. Se opri la trei metri de ei și pentru un moment păru să îi măsoare din priviri. Apoi, în mod cu totul deliberat, se răsuci astfel încât să îl privească direct în față pe bărbatul uman.

– Comandant Stratis, îl salută el din cap. Eu sunt Comandant Mitth'raw'nuruodo.

– Nu Stratis comandă acest vas, interveni bățos neimoidianul înainte ca Stratis să poată răspunde. Eu sunt Vicelord Kav din Federația Comercială. Iar *tu*, Comandant Mitthrawdo, ai comis un act de război.

– Vicelord, te rog, îi spuse Stratis.

Vocea îi era calmă, dar se simțea o ușoară notă de avertizare în ea.

– Acuzațiile nu ne vor aduce nici un folos.

– Nu te gânde că ai câștigat ceva de pe urma afrontului tău nesăbuit, îl ignoră Kav și își continuă tirada. Chiar acum, te pot distruge pe locul în care stai.

Făcu un semn din mână și din spatele lor se auzi un zgomot de arcuri metalice. Car'das se întoarse și inima îi îngheță văzând o pereche de droizi distrugători droideka rostogolindu-se și oprindu-se în cadrul ușilor blindate ale punții de comandă. Se desfăcură în poziția lor de sprijin pe trei picioare și o secundă mai târziu Car'das privi prin țevicele a patru perechi de blastere de mare energie.

– Vicelord, ești *prost*?! se răsti Stratis pe un ton urgent. Ce crezi că...?

– Calmează-te, Comandante, îl liniști Thrawn. Nu suntem cătuși de puțin în pericol.

Încet, aproape neîndrăznind să respire, Car'das își întoarse capul. Stratis își bulbucase ochii, iar mușchii gâtului i se încordaseră în timp ce îl strângea pe neimoidian de braț. Dar Thrawn stătea doar liniștit, studiindu-i fără nici o expresie pe figură pe cei doi droideka. Războinicii chiss strângeau mâinile pe arme, dar urmând exemplul Comandantului lor, nu le scosese încă.

– Un design interesant, continuă Thrawn. Sfera aceea strălucitoare, un mic scut de forță?

– Aă... da, răspuse Stratis precaut. Te asigur, Comandante...

– Îți mulțumesc pentru demonstrație, Vicelord, îl întrerupse Thrawn și își întoarse privirea întunecată roșii spre Kav. Dar acum îi vei trimite de aici.

Pentru un moment lung, teribil, Car'das crezu că neimoidianul avea să îi sfideze ordinul lui Thrawn așa cum ignorase și admonestarea lui Stratis. Comandantul chiss și neimoidianul se priviră unul pe altul și timp de câteva bătăi de inimă toată puntea de comandă rămase încremenită.

Apoi corpul lui Kav păru să se pleoștească, privirile îi coborâră în pământ și ridică o mână pe jumătate spre cei doi droideka. Privind discret peste umăr, Car'das văzu ușurat cum distrugătorii se strânseseră la loc și se rostogoliră afară de pe punte.

– Mulțumesc, spuse Thrawn. Acum, așa cum v-am cerut și mai devreme, vă rog să vă declarați intențiile și scopul pentru care ați adus aici forța aceasta de intervenție.

– O forță de intervenție care nici măcar nu mai există, interveni Kav cu vocea oscilând între furie și groază.

– Pierderea vi se datorează în întregime, îl contră Thrawn. Eu am solicitat doar un răspuns civilizat.

Se întoarce spre Car'das.

– Este corect cum am spus? *Civilizat*?

– *Civilizat*, îl susținu Car'das și își simți fața înfierbântată văzându-se tras în mijlocul discuției. Sau politicos.

– Politicos, repetă Thrawn ca și cum verifica noul cuvânt pe baza unor standarde necunoscute. Da, eu v-am solicitat, Comandante, doar un răspuns politicos.

– Da, știu, fu Stratis de acord și îl privi pe Car'das. Pot să întreb care este numele și originea tovarășului tău?

– Sunt doar un vizitator, răspunse Car'das rapid.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca indivizii aceștia să îi afle numele.

– Atâta tot.

– Nu chiar, îl corectă Thrawn. Car'das *a fost* doar un simplu vizitator. Acum este traducătorul meu.

Apoi expresia i se înnegură.

– Și prizonierul meu.

Lui Car'das îi căzu falca de surprindere și pentru a doua oară în câteva minute inima îi îngheță.

– Și *ce*?!

– Ai ajuns neinvitat în spațiul Chiss, îi aminti Thrawn cu răceală. Acum, după doar trei luni, o flotă invadatoare aparținând poporului tău a apărut în același loc. Coincidență?

– Nu am nimic de-a face cu ei, protestă Car'das.

– Iar noi nu suntem o flotă invadatoare, adăugă Stratis.

– Convingeți-mă de contrariu, spuse Thrawn cu vocea și mai dură. Amândoi.

Car'das se uită la Stratis. Brusc, într-o singură clipire, această călătorie prinsese un gust cu totul rânced.

– Comandante? îi ceru el.

Stratis îl privi mai întâi pe el, apoi pe Thrawn, o expresie gânditoare apărând brusc pe figura lui.

– Foarte bine, spuse el arătând spre un perete al punții de comandă. Acolo avem un birou unde ne vom bucura de mai multă intimitate.

Thrawn acceptă cu o înclinare ușoară a capului.

– Arată-ne drumul.

Doriana îi conduse spre cabina de comandă a lui Kav, pielea înfiorându-i-se de anticiparea speranței pe care o vedea la orizont. Cu o oră în urmă totul părea pierdut, misiunea un dezastru, Doriana însuși mărșăluind cot la cot cu morții. Chiar dacă atacatorii le-ar fi

permis să se întoarcă în Republică, știa prea bine ce răsplată îl aștepta de la Darth Sidious pentru nereușită.

Dar acum, dintr-o dată, totul se schimbase într-un mod favorabil. Probabil.

– Vă rog să vă faceți comenzi, îi invită Doriană spre scaunele din fața biroului în timp ce el ocolea structura masivă din lemn și se așeza în fotoliul la fel de elaborat al lui Kav.

Cu coada ochiului îl zări pe vicleșnic privind-l mânios, dar în acel moment nu mai avea timp pentru mândria neînsemnată a unui neimoidian.

– Pot să vă ofer ceva răcoritor?

– Nu, mulțumim, îl refuză Mitth'raw'nuruodo în timp ce el și Car'das luau loc pe scaune.

Cele două gărzi chiss, așa cum se aștepta Doriană, rămăseră în cadrul ușii, de unde îi puteau supraveghea pe toți cei din birou, reușind să aibă sub control și mișcările de pe puntea de comandă.

– Prea bine, spuse Doriană concentrându-și mintea asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Acum era momentul.

– Vă voi povesti câte ceva despre un proiect intitulat Zbor în Necunoscut.

O luă cu începutul, descriindu-le originea și misiunea proiectului, având grijă să insiste asupra dimensiunii și armamentului de care dispuneau cuirasatele.

– Interesant, comentă Mitth'raw'nuruodo după ce se sfârși povestea. Ce are a face proiectul acesta cu noi?

– Faptul că Zbor în Necunoscut reprezintă un pericol atât pentru Republică cât și pentru poporul vostru, îi explică Doriană. Ții minte că am vorbit despre niște bărbați aflați la bord cărora li se spune Jedi? Aceștia sunt ființe cu puteri foarte mari, dar care sunt deosebit de periculoși și pot provoca necazuri.

– În ce fel?

– Au idei preconcepute despre cum ar trebui să se comporte oamenii, ce ar trebui să gândească și să facă, insistă Doriană cu explicațiile privind-l pe Car'das cu coada ochiului.

I-ar fi fost mai ușor să îl îmbrobodească fără prezența cuiva care cunoștea câte ceva despre Jedi, dar Mitth'raw'nuruodo ar fi devenit rapid suspicios dacă i-ar fi sugerat să îl lase pe tânăr afară. Acum trebuia să urmeze o linie foarte subțire între a-i prezenta pe Jedi drept pericole serioase în ochii lui Mitth'raw'nuruodo și în același timp să nu spună ceva despre care Car'das ar fi știut imediat că este o minciună sfruntată.

Iar Car'das păru într-adevăr un pic surprins de afirmațiile lui Doriană. Dar în același timp zărea crescând și o anumită nesiguranță pe figura tânărului. Aroganța Jedi, cuplată cu inabilitatea lor de a stăpâni haosul din ce în ce mai mare și stagnarea economică, făcuse popoarele din Republică să se întrebe dacă nu cumva statutul lor de gardieni ai păcii producea mai mult zgomot pentru nimic decât să îndeplinească ceva cu adevărat eficient.

– Ei cred că dețin toate răspunsurile, continuă Doriană, și că toți ceilalți ar trebui să se supună conceptului lor de dreptate.

– Și totuși spui că au pornit spre altă galaxie, îi aminti Mitth'raw'nuruodo. Încă o dată întreb, cum afectează acest fapt poporul Chiss?

– Pentru că înainte să plece intenționează să exploreze unele dintre zonele necunoscute ale galaxiei noastre, spuse Doriană sperând ca Thrawn să fi fost la fel de ușor de citit ca și Car'das.

Deocamdată, nu putea nici măcar să bănuiască ce fel de impresie producea asupra extraterestrului ceea ce îi spunea el.

– Dacă vor ajunge în spațiul Chiss, vor încerca să își impună voința asupra poporului vostru.

– Încerca este cuvântul corect, spuse Mitth'raw'nuruodo dintr-o dată întunecat. Chiss nu acceptă atât de simplu conceptele extraterestre fără a le analiza cu mare atenție. Cu *siguranță* nu acceptăm dominarea. Din partea nimănui.

– Firește că nu, îl susținu Doriană simțind cum îi crește speranța.

Deci segregatia speciilor și mândria profesională erau ancore în inima lui Mitth'raw'nuruodo. Excelent.

– Dar te avertizez că nu trebuie să îi subestimezi. Jedi nu au scrupule și acționează cu subtilitate, și aș îndrăzni să spun că puterea lor depășește cu mult tot ce ați întâlnit până acum.

– Ai fi surprins să afli ce am întâlnit noi până acum, îi spuse Mitth'raw'nuruodo cu vocea dură.

Brusc se ridică în picioare.

– Dar vom discuta aceste subiecte mai târziu. Deocamdată, am altă problemă de care trebuie să mă ocup.

– Firește, spuse Doriană și se ridică și el în picioare. Ce dorești să facem în absența ta?

– Deocamdată, veți rămâne amândoi pe puntea aceasta, îl preciză Mitth'raw'nuruodo. Voi trimite după voi când voi dori să vă vorbesc din nou. Până atunci voi aduce la bord o echipă care să vă analizeze vasul și echipamentele.

– Niciodată! se răsti Kav. Vasul acesta este proprietatea Federației Comerciale...

– Tăcere! îl întrerupse Doriană.

Prostul nu înțelegea chiar *nimic*?!

– Vă vom acorda, firește, toată asistența de care aveți nevoie.

– Mulțumesc, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Vă vor da ordine noi după ce vor termina de inspectat. Veți îndeplini acele ordine.

Doriană aprobă din cap.

– Cum doriți.

Mitth'raw'nuruodo se uită spre Kav, iar Doriană simți tensiunea dintre ei. Dar neimoidianul rămase tăcut, iar după câteva clipe Mitth'raw'nuruodo se întoarse spre Car'das.

– Vino.

Părăsiră biroul, gărzile chiss urmându-i pas cu pas. Doriană îi privi până când dispărură dincolo de ușile blindate ale punții, apoi se întoarse spre Kav.

– Cu tot respectul cuvenit, ce naiba crezi că faci?!

– Aceasta este întrebarea *mea* pentru *tine*, îl contră Kav. Îți apleci pur și simplu capul și ne dai viețile și proprietatea pe mână acestui extraterestru primitiv de la periferie?

– Privește în jurul tău, Vicelord, îi spuse Doriană cu răceală. Acest extraterestru primitiv tocmai ne-a nimicit întreaga forță de intervenție. Și doar dacă nu am fost eu atent, ei nu au pierdut nici măcar o singură aeronavă în acest proces.

– Și vrei să îl faci și mai puternic oferindu-i acces la secretele Federației?

Doriană inspiră adânc.

– Ascultă-mă, îi spuse pronunțând cu atenție fiecare cuvânt.

Întocmai ca și pe Barlok, când încercase să îi instruiască pe acei brolfi idioți cum să ducă la îndeplinire o schemă simplă a unui asasinat.

– Am eșuat în misiune. Chiar dacă Mitth'raw'nuruodo ar pleca frumos și ne-ar lăsa în pace, nu vom reuși niciodată să doborâm doar cu un singur vas de război cele șase cuirasate de pe Zbor în Necunoscut. Nu am avea altă opțiune decât să ne întoarcem în Republică și să facem față mâniei lui Darth Sidious... Și te *asigur* că ți-ai dori să fi murit astăzi, ucis în chinuri groaznice de războinicii chiss.

Ridică un deget.

– Doar dacă, insistă Doriană, nu îl putem convinge pe Mitth'raw'nuruodo să distrugă el Zbor în Necunoscut în locul nostru.

Vreme de un minut lung biroul rămase cuprins de tăcere.

– Înțeleg, roști în cele din urmă Kav. Crezi că vei reuși să îl convingi? Și dacă reușești, crezi că *el* va reuși să obțină victoria?

– Nu știu, fu nevoit Doriană să admită. Nu este deloc prost și cu siguranță și-a dat seama că descrierea pe care am făcut-o proiectului Zbor în Necunoscut și ordinului Jedi a fost oribil de subiectivă. Bănuiesc că a întrerupt discuția pentru a se retrage în particular și a-i asculta părerea lui Car'das despre tot ce i-am spus eu.

– Dar de ce ar asculta pe cineva despre care crede că este un spion? obiectă Kav.

– Nu crede, zâmbi Doriană sigur pe el. Dacă ar fi crezut, nu ar fi spus-o chiar în fața omului. Mă gândesc că vrea ca noi să credem că este spion, pentru ca noi să nu avem impresia că îi ascultă sfatul lui Car'das.

Kav dădu din cap.

– Prea complicat pentru mine.

– Da, știu, îl compățimi Doriană. De aceea trebuie să lași totul în seama mea. *Totul*.

Kav mormăi ceva în barbă.

– Prea bine, mârâi el. Deocamdată. Dar voi sta cu ochii pe tine.

– Așa să faci, îl îndemnă Doriană. Să ții minte însă că viața valorează mai mult decât mândria.

– Probabil, comentă Kav. Dar spui că Mitthrawdo nu crede în avertizările tale despre Jedi. Cum îl vei convinge atunci să distrugă Zbor în Necunoscut?

– Am în arsenalul meu persuasiv mai mult decât câteva minciuni simple despre Jedi, îl asigură Doriană. Ai încredere în mine.

– Prea bine, înclină Kav din cap. Deocamdată.

Car'das ședea singur *la* computer în cabina lui de pe *Șoimul Săltăreț* de mai bine de trei ore, căutând cu disperare prin pagini întregi de texte și schițe tehnice cheunh, când se întoarse Thrawn.

– Îmi cer scuze pentru absența mai lungă, începu comandantul după ce ușa se închise în spatele lui. Să înțeleg că ai avut cu ce să te ocupi?

– Am studiat rapoartele echipelor tehnice așa cum mi-ai cerut, îi răspunse rece Car'das întorcându-se înapoi spre computer.

Era cam bătăran, își dădea seama, dar nici într-o stare prea ospitalieră nu se mai simțea în acel moment.

– Și?

– Și ce?

– Evaluarea ta asupra capacităților Federației Comerciale? se interesă Thrawn cu răbdare.

Car'das se simțea ca o aeronavă cu giroscopurile derulate. Chiar înainte de bătălie Thrawn îl acuzase că l-a mințit în legătură cu răspândirea sclaviei în toată Republica; iar apoi, chiar după bătălie, îl acuzase că este spion al Federației Comerciale. Acum îi cerea o evaluare militară?

– Astrodroizii aceia de vânătoare sunt arme de cea mai înaltă clasă, mormăi el. Am citit un raport cu câteva luni în urmă în care se specula ideea că singurul motiv pentru care nu au reușit să își măture complet atacatorii pe Naboo a fost că numărul mare de trupe terestre pe care le controlau în același timp a supraîncărcat sistemele computerizate și acest lucru a întârziat controlul spațial al astrodroizilor de vânătoare. Aici nu au avut de controlat deloc trupe terestre. În opinia mea de civil umil, dacă nu le-ai fi dezactivat comunicațiile atât de rapid și total, ne-ar fi făcut franjuri.

– Sunt de acord, spuse Thrawn. Din fericire, astronavele Flotei Expansioniste sunt echipate cu transmițătoare mult mai puternice decât cele ale forțelor regulate aparținând Flotei de Apărare, din moment ce rareori avem la dispoziție amplificatoare și repetoare în rețeaua sistemelor din colonii pe care să ne sprijinim. Dar despre Vicelord Kav și Comandant Stratis personal?

– Nu știu de ce mă întrebi pe mine astfel de lucruri? se dezvinovăți Car'das nemișcându-se și întorcându-se cu fața spre el. Parcă nu aveai încredere în mine.

Thrawn dădu din cap.

– Ba din contră, îi spuse el. Dacă tu și compatrioții tăi ați fi fost spioni, v-ați fi folosit de accesul pe care vi l-am permis în computerul bazei pentru a ne studia tehnologia și a ne localiza lumile. Dar voi v-ați preocupat doar să studiați limba. Pot să mă așez?

– Da, desigur, îl invită Car'das.

Se ridică grăbit din scaun și îi întinse o mână să se sprijine. Preocupat de propria-i nesiguranță și cu mândria știrbită, nici nu remarcase oboseala de pe figura și din postura lui Thrawn.

– Te simți bine?

– Sunt bine, îl asigură Thrawn refuzând sprijinul și se așează pe patul cazon. A fost doar o zi foarte lungă.

– Arăți mai mult decât doar obosit, comentă Car'das privindu-l cu atenție. S-a întâmplat ceva?

– Nimic serios, îi spuse Thrawn. Tocmai am primit înștiințare că Amiral Ar'alani a pornit spre noi.

Car'das se încruntă. Trecuseră doar cinci săptămâni de când Ar'alani plecase cu astronava capturată.

– Au și terminat de studiat astronava vagaari?

– Cred că a renunțat la rolul pe care și-l luase în investigație, îi spuse Thrawn. De aceea te-am acuzat de spionaj în fața războinicilor mei. După evenimentele de astăzi îi va interoga cu siguranță și am vrut să existe un motiv plauzibil pentru care v-am păstrat încă pe tine și pe ceilalți în spațiul Chiss. Îmi cer scuze pentru stresul pe care, probabil, ți l-am produs.

– Nu-ți bate capul cu noi, îi răspunse Car'das încruntat. Crezi că Ar'alani are suspiciuni în ceea ce te privește?

– Nu am nici o îndoială, îl asigură Thrawn. Mai ales ținând cont de rapoartele pe care le-a tot primit de aici de pe Crustai.

– Dar cine de pe bază te-ar...

Car'das se opri când un gând oribil îi veni brusc în minte.

– Thrass?! Fratele tău?!

– Cine altcineva ar fi simțit nevoia să o informeze?

– Vrei să spui că propriul tău *frate* încearcă să te înfunde?! exclamă Car'das nevenindu-i deloc să creadă.

– Fratele meu se îngrijește teribil de rudele sale de sânge, inclusiv de mine, îi explică Thrawn cu o oarecare tristețe în glas. Dar îl deranjează ceea ce el vede la mine drept un comportament autodistructiv... iar ca sindic din A Opta Familie Conducătoare, datoria lui este să protejeze onoarea și poziția acestei familii.

– Și de aceea chemă un *amiral* să te înfunde?

– Dacă Amiral Ar'alani va veni aici să îmi schimbe ordinele, voi deveni incapabil să mai fac ceva care să producă necazuri, sublinie Thrawn. Sau cel puțin așa crede el. Cu o singură acțiune încearcă astfel să ne protejeze pe mine și A Opta Familie Conducătoare.

Car'das se gândi la atacul vagaari la care fuseseră martori și la oamenii aceia neputincioși închiși în carcerile lor exterioare.

– Iar în timpul acesta popoare precum vagaari își vor vedea libere de treburile lor.

– Într-adevăr.

Thrawn își apăsă fruntea cu palma.

– Deocamdată însă, până la sosirea Amiralului, comanda îmi aparține încă mie. Ce impresie ți-au făcut Vicelord Kav și Comandant Stratis?

Cu un efort, Car'das încercă să își gonească din minte imaginile scuturilor vii cu care se protejau vagaari.

– Pentru început, eu nu cred că Stratis este comandantul de drept. Pur și simplu nu îi văd pe neimoidiani dându-și astronavele pe mâna unui uman cu una cu două.

– Doar dacă nu cumva Stratis are ceva mai multă autoritate decât au ei, sublinie Thrawn. Sau dacă nu cumva el este un agent pentru o astfel de persoană. *Stratis* însuși pare să fie un nume fictiv.

– Ar putea să fie, fu Car'das de acord. *Cred* însă că amândoi spun adevărul despre faptul că nu sunt o forță invadatoare. Chiar dacă inelele lor erau pline ochi cu droizi de luptă, nu au suficiente rezerve pentru a ocupa o planetă.

– Atunci tragi concluzia că misiunea lor este până la urmă să realizeze o ambuscadă pentru acest Zbor în Necunoscut?

– Aș putea să formulez o astfel de concluzie dacă aș cunoaște mai multe despre Zbor în Necunoscut, spuse Car'das. Dar eu nu am auzit până acum despre el, și mai ales nu consider necesar să am încredere în părerile lui Stratis.

Thrawn aprobă și el din cap.

– Este posibil ca Ferasi sau Qennto să aibă mai multe informații.

– Tot ce se poate, spuse Car'das. Ne întoarcem deci pe Crustai?

– Trebuie să fiu acolo să o întâmpin pe Amiral Ar'alani, îi aminti Thrawn. Oamenii mei pe care i-am lăsat aici pot termina investigația și fără noi.

– Dar dacă Stratis și Kav se decid să îi ucidă și să încerce să fugă?

– Nu or s-o facă, îl asigură Thrawn. Mai întâi că nu pot sări în hiperspațiu, indiferent cât și-ar dori vicelord. Nu atâta timp cât *Vârtejul* îi ține pe loc.

– Aa-ha! exclamă Car'das și se îmbujoră stânjenit.

Cu toate câte se întâmplaseră, uitase complet de crucișătorul pe care Thrawn îl trimisese în lateral înainte de începutul luptei. Aparent, tehnicienii chiss descoperiseră cum să activeze în interiorul astronavei proiectorul gravitațional luat de la vagaari.

– Dar chiar dacă ar putea să evadeze, nu cred că vor așa ceva, continuă Thrawn. Stratis își dorește foarte mult ca eu să distrug Zbor în Necunoscut în locul lui.

Car'das făcu ochii mari.

– Până la urmă *asa ceva* vor?!

– Ce crezi că a însemnat toată vorbăria aceea despre cât armament au și despre cât de periculoși sunt Jedi? îl provocă Thrawn.

– Păi, am... adică, am crezut că încerca într-un fel să te convingă să îi lași să plece, își explică el printre bâlbe o idee nu prea fericită. Doar nu ai de gând să...?

– Voi face tot ce este necesar pentru a-i proteja pe cei care depind de mine, îi răspunse Thrawn cu o precizie căutată atent. Nimic mai mult. Dar nici mai puțin.

Se ridică în picioare.

– Dar tu nu trebuie să îți faci griji, îl liniști el. Încă o dată, îți mulțumesc pentru asistența pe care mi-ai acordat-o.

– Nici o problemă, spuse Car'das ridicându-se și el.

Să fi fost doar în imaginația lui sau comandantul se clătinase imperceptibil atunci când se ridicase în picioare?

– Mai bine te-ai odihni un pic. Nu ar fi nici o distracție pentru nimeni dacă ai pica epuizat înainte ca Ar'alani să aibă șansa să te arunce în carceră.

– Îți mulțumesc pentru griji, spuse Thrawn sec. Am să încerc să nu o dezamăgesc.

– O ultimă întrebare, dacă îmi permiți, reveni Car'das în momentul în care comandantul se apropia de ușă. Cum ai fost atât de sigur că acei droideka nu ne vor împușca?

– Acei ce?! Aaa, droizii sferici de luptă, se lămurii Thrawn. Nu a fost deloc dificil. Toată construcția punții exprimă intenția clară a unui popor de a evita pe cât se poate să se pună singuri în pericol mai mult decât ar fi absolut necesar.

– Exact stilul neimoidian, fu Car'das de acord. Ți-ai putut da seama de acest lucru doar din construcția punții?

– Arhitectura este doar o altă formă de artă, îi aminti Thrawn. Dar chiar și fără acele indicii, ușile cu trei straturi de blindaj mi-au spus clar că acești neimoidiani nu sunt un popor războinic.

– Din ce motiv au cu ei droizi ca să lupte în locul lor, completă Car'das. Dar oare lașii nu îi pun de obicei pe alții să împuște?

Thrawn dădu din cap.

– Vicelord Kav stătea prea aproape de linia focului. Nu ar fi ordonat niciodată droizilor să ne atace în acele condiții.

Car'das se strâmbă.

– Ce bluf.

– Sau încerca să își impună punctul de vedere, completă și Thrawn. Acești droizi de luptă sunt un concept nou pentru mine, dar unul care merită o atenție sporită.

Se strâmbă și el.

– Sper din toată inima ca vogaari să nu fi vizitat vreo lume de unde să se fi pricopsit cu astfel de arme.

– Probabil că nu, își dădu Car'das cu presupusul. Neimoidianii îi păstrează destul de aproape de ei.

– Vom vedea.

Thrawn apăsă comutatorul de pe panoul de control și ușa se deschide.

– Somn ușor, Car'das.

Timp de câteva minute Car'das se uită la ușa închisă. Deci Thrawn îl asigura acum că nu îl suspecta în realitate de spionaj. Un gând confortabil... cu excepția faptului că se exprimase total diferit în fața martorilor și cu exact aceeași aparentă sinceritate.

Deci care să fi fost adevărul? Cumva erau el, Qennto și Maris doar niște pioni într-un fel de joc politic? Dacă da, atunci care era acel joc?

Maris, după cum știa Car'das, avea încredere în onoarea lui Thrawn. Qennto, în schimb, își formase o părere clar opusă din cauza rasei lui Thrawn și a faptului că acesta era ofițer militar. Cât despre Car'das, nu știa ce să mai creadă.

Dar un singur lucru știa sigur. Lucrurile se complicasera prea mult aici, iar el avea senzația deloc confortabilă că echipajul de pe *Vânătorul de Chilipiruri* își prelungea vizita mai mult decât fusese bine venit. Cumva trebuia să găsească un mod de a pleca din acel loc.

Cât mai repede și cât mai curând.

Prima oară când Uliar își dădu seama că încep necazurile fu atunci când apără după colț și îi găsi pe ceilalți doi colegi din tura lui stând afară, la ușa sălii de monitorizare.

– Ce se petrece aici? îi întrebă el apropiindu-se de ei.

– Un tur mai special, îi spuse Sivv, ofițerul superior. Ma'Ning și cu niște boboci.

– Niște *ce*?!

– Unii dintre juniorii Jedi, îi explică Algrann țăfnos. Au dat buzna cu zece minute înainte să se termine tura lui Grassling și i-au dat pe toți afară.

– Și ce, pe noi nu ne lasă înăuntru? întrebă Uliar parcă nevenindu-i să creadă.

Sivv ridică din umeri.

– I-a spus lui Grassling că o să îl anunțe când se pot întoarce, spuse el. Eu personal însă nu am întreb.

Uliar privi încruntat spre ușa sălii. Jedi. Iarăși.

– Pot să încerc eu?

Sivv dădu din mână.

– Ești invitatul meu.

Apropiindu-se de ușa, Uliar apăsă comutatorul. Ușa se deschise, iar el păși înăuntru.

Maestrul Jedi Ma’Ning stătea de o parte a pupitrului principal și le povestea cum funcționează sistemele de control și panourile de afișare. Privirile i se întoarseră întrebătoare spre Uliar atunci când îl văzu intrând, dar nu se opri nici o clipă din prezentare. Șezând în fața pupitrului, îl urmăreau patru copii, dintre care doi mai mici fuseseră nevoiți să se urce cu genunchii pe scaune ca să poată vedea.

Părea o scenă din clasa a doua primară, doar că aici nu aveau o tablă mângălită și nici un model de carton. Aici stăteau în fața adevăratului sistem de control al unuia dintre reactoarele care pompau energie în Cuirasatul-Patru.

Ma’Ning își încheie fraza și ridică din sprâncene spre Uliar.

– Da, Uliar? se interesă el.

– Fără supărare, Maestre Ma’Ning, începu Uliar apropiindu-se de grup, dar ce mama focului faceți aici?

Ridurile din jurul ochilor lui Ma’Ning se strânseseră un pic.

– Îi instruiesc pe tinerii ucenici Padawan în operațiile de bază ale reactorului.

Uliar se uită încă o dată spre copilași. Aveau vârste între cinci și opt anișori, ghici el, și toți afixau aceeași strălucire și curiozitate în priviri ca mai toți copiii de pretutindeni.

Dar la ei mai văzu și altceva. O anumită seriozitate manifestată discret, care *nu* era deloc caracteristică pentru copiii de vârsta lor. Vreo chestie Jedi?

– Oricât le-aș aprecia dorința de a învăța, aici nu este un loc pentru copii, spuse el. Și dacă pot să mă exprim așa, tu ești ultimul care ar putea instrui pe *oricine* în subtilitățile modului de funcționare al reactorului.

– Le fac doar o sumară trecere în revistă, îl asigură Ma’Ning.

– Ar trebui să nu le faci *nimic*, îl contră Uliar. Când vine vorba de echipamente generatoare de înaltă energie, câteva cunoștințe înseamnă mai puțin decât deloc, plus că devine și mai periculos. A cui a fost ideea aceasta cretină, până la urmă?

Buzele lui Ma'Ning se strânsă și ele.

– Maestrul C'baoth a decis că toți Jedi și ucenicii Padawan trebuie să învețe cum să controleze sistemele majore de pe Zbor în Necunoscut.

Uliar se uită la el mirat.

– Glumești, cred.

– Ba deloc, îl asigură Ma'Ning. Dar nu îți face griji, o să vă lăsăm să vă vedeți de treburile în maxim o jumătate de oră.

– Ba o să ne lăsați să ne vedem de treburile mult mai devreme, mormăi Uliar întinzându-se printre doi copii spre pupitrul de comunicații. Puntea! Controlul Reactorului Trei. Pe Comandant Omano îl caut, vă rog.

– Un moment.

Uliar se uită pieziș spre Ma'Ning, întrebându-se dacă avea de gând să îl împiedice să raporteze situația. Dar Jedi aștepta cuminte la locul lui, cu privirile coborâte într-o postură pe jumătate de meditație.

– Comandant Omano aici.

– Tehnicianul Patru la reactor. Uliar raportează, Comandante, se identifică Uliar. Persoane neautorizate au intrat în sala noastră de comandă și refuză să plece.

Oftatul lui Omano se auzi ca un fâșâit discret în difuzor.

– Jedi'?

Uliar avu imediat senzația că podeaua stă gata să îi cadă de sub picioare.

– Unul dintre ei este Jedi, da, spuse el atent. Dar tot nu au dreptul să...

– Din nefericire, îl au, îl întrerupse Omano. Maestrul C'baoth a cerut ca oamenii lui să aibă acces nelimitat în toate zonele și la toate sistemele de pe bordul Zborului în Necunoscut.

Deși bănuise cam ce avea să urmeze, tot i-a simțit cuvintele ca pe niște plesnituri de apă rece peste față.

– Cu tot respectul cuvenit, Comandante, așa ceva este absurd și periculos, comentă Uliar. Să aducem copiii în...

– Acestea sunt ordinele, Tehnician Uliar, i-o tăie din nou Omano. Dacă nu îți convine, ești bine-venit să discuți problema direct cu Maestrul C'baoth. Omano terminat.

Se auzi un clic, apoi comunicația se întrerupse.

Uliar își ridică ochii de pe pupitru și îl văzu pe Ma'Ning privindu-l intens.

– Foarte bine, spuse el susținându-i privirea Maestrului Jedi.

Dacă se gândeau că se va conforma slugarnic doar pentru că ei purtau niște robe țărănești uzate și săbii de lumină, atunci trebuiau să se mai gândească încă o dată.

– Unde îl găsesc pe Maestrul C'baoth?

– Este jos în centrul de instruire Jedi, îi răspunse Ma'Ning. Nucleul de depozitare, secțiunea unu-douăzeci-și-patru.

Uliar se zgâi la el.

– V-ați făcut școală în *nucleul de depozitare*?! Dar Cuirasatele ce au de nu sunt bune?

Ma'Ning strânse din buze.

– Maestrul C'baoth s-a gândit că ar fi cel mai bine dacă ne-am aduna cât mai departe de orice sursă de distragere.

Îi distrăgeau părinții și familiile și oamenii normali? Probabil. În adâncul lui, nemulțumirea lui Uliar începea să se transforme încet într-o adevărată furie mocnită.

– Foarte bine, spuse el. O să mă întorc.

– Ei? Îl întâmpină Algrann când ieși înapoi pe coridor.

– Omano a fost presat să cedeze, îi spuse Uliar cu amărăciune. O să mă duc să vorbesc cu Marele Clouf să văd poate reușesc să îi bag mințile în cap.

– Căpitan Pakmillu?

– Pakmillu nu prea mai conduce spectacolul pe aici, mormăi Uliar. Mă duc să vorbesc cu C'baoth. Vrea careva dintre voi să meargă cu mine?

Ceilalți doi schimbă priviri între ei și Uliar aproape îi văzu cum se fac mici în spatele fețelor.

– Mai degrabă rămânem aici, răspunse Sivv. Oricând ar termina Ma'Ning, *trebuie* să ne prezentăm la datorie.

– Sigur, comentă Uliar cu dispreț.

De ce toată lumea se îndoia brusc de spate când auzea de Jedi?

– Ne vedem mai târziu.

Luă un turbolift spre cel mai de jos nivel al Cuirasatului-Patru, apoi își continuă drumul înainte până când ajunse la unul dintre pilonii masivi care atașa Cuirasatele de nucleul de depozitare de dedesubt. Patru dintre cele șase turbolifturi care circulau prin pilon erau duse prin alte părți, dar ultimele două așteptau la intrare și două minute mai târziu ajunse în nucleu.

Nucleul de depozitare era aranjat într-o serie de hale largi, fiecare plină aproape până la refuz cu stive de containere ancorate cu multe

legături făcute din corzi speciale. O secțiune relativ îngustă în fața fiecărei hale era goală, zona fiind folosită pentru sortatul și manevratul containerelor. La fiecare capăt al culoarului se găseau câte două uși care dădeau în hala următoare, una de dimensiunile unui om, iar cealaltă de dimensiunile cerute pentru accesul și manevrarea stivuitoarelor.

Turboliftul îl lăsa în secțiunea 120, după cum văzu Uliar scris pe plăcuța atașată de sistemul de ancore. Ma'Ning spusese că școala Jedi era în 124, așa că porni spre pupa.

Nici una dintre ușile spre 124 nu era marcată cu vreun semn special care să ateste noul statut de clasă de studiu. Îmbărbătându-se, încercând să nu se gândească la toate legendele despre puterea Jedi, pași spre ușa mai mică și apăsă comutatorul de deschidere.

Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou; tot nimic. Merse spre poarta de marfă, dar descoperi că și aceasta era încuiată. Se întoarse la ușa cea mică, își strânse mâna pumn și începu să bată încet în metal.

Nu veni nici un răspuns. Bătu iarăși, mărinind treptat zgomotul pe care îl făcea în ușă. Să fi fost toți plecați prin alte părți deranjând lumea de la treburi?

– Ce dorești?

Tresări și se întoarse spre ecranul unui sistem de comunicație care fusese montat imediat în partea stângă în interiorul zonei de marfă. Pe ecran apăruse figura lui C'baoth, privindu-l insistent.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre elevii tăi și profesorii lor, spuse Uliar simțind cum poziția începe să i se erodeze sub privirea intimidantă. Au intrat în sala de monitorizare și control al reactorului, acolo unde ei nu au ce căuta...

– Ți mulțumesc pentru interes, îl întrerupse C'baoth, dar nu este cazul să vă faceți griji.

– Scuză-mă, Maestre C'baoth, dar avem *toate* motivele să ne îngrijorăm, insistă Uliar. O mare parte a acestor sisteme este foarte sensibilă. Mie mi-au trebuit patru ani să învăț să le manevrez corect.

– Modurile voastre de asimilare nu sunt cele Jedi, îi sublinie C'baoth.

– Drăguț sloganul, mormăi Uliar.

Mânia care i se mai răcise pe drum până în nucleu revenea la punctul de fierbere.

– Dar devotamentul pentru banalități nu trebuie să fie un substitut pentru școala tehnică.

Privirea întunecată a lui C'baoth se înnegură și mai mult.

– Lipsa ta de încredere este în același timp neașteptată și jignitoare, comentă el. Acum vei pleca și nu te vei mai întoarce.

– Nu plec până când nu scoți copiii din sala reactorului, insistă Uliar cu încăpățănare.

– Am spus *pleacă*, repetă C'baoth.

Și brusc o mână invizibilă începu să îl apese pe Uliar pe piept, împingându-l inexplicabil din fața ușii spre celălalt capăt al secțiunii.

– Așteaptă! protestă Uliar, zbatându-se inutil în fața presiunii pe care o simțea pe piept.

Nu înțelesese până în acel moment că Jedi pot face astfel de lucruri doar prin ecranul comunicației, fără să fie de fapt prezenți în persoană.

– Dar copiii?

C'baoth nu răspunse, imaginea urmărindu-l cu privirea pe Uliar până când îl împinse aproape de ușa de la celălalt capăt al halei. Apoi, simultan, imaginea de pe ecran și presiunea din pieptul lui Uliar dispărură.

Time de un minut foarte lung Uliar rămase pe loc, inima bătându-i sub efectul tensiunii și adrenalinei care se disipa în el, încercând să se decidă dacă ar trebui să se întoarcă la ușa încuiată și să încerce din nou. Dar evident nu avea de ce. Inspiră adânc, se răsuci pe călcâie și străbătu drumul înapoi spre sala de control al reactorului Cuirasatului-Patru.

Ma'Ning și copiii plecaseră deja, iar Sivv și Algrann erau prezenți la posturi.

– Ei? se interesă Sivv când îl văzu pe Uliar ocupându-și tăcut locul pe scaun.

– Mi-a spus să îl las în pace și să îmi văd de treaba mea, îi răspunse Uliar.

– Dar *este* treaba noastră.

– Nu îmi spune *mie*, îl contră Uliar cu amărăciune. Du-te și spune-i *lui*.

– Poate ar trebui să vorbim cu Pakmillu, sugeră Algrann șovăind.

– Pentru ce? mormăi Uliar. Mie mi se pare că acum Jedi au trecut la conducere.

Algrann înjură în barbă.

– Minunat. Părsim o tiranie condusă de burocrati și politicieni corupți doar ca să dăm peste alta condusă de Jedi.

– Nu este o tiranie, se împotrivi Sivv.

– Nu, spuse ca un ecou Algrann. Nu încă.

– **Z**bor în Necunoscut, repetă Qennto încruntându-se în gol și clătînând încet din cap. Nu. Nu am auzit niciodată de așa ceva.

– Nici eu, îl susținu Maris. Și spui că acești Kav și Stratis vor să îl distrugă?

– Kav și cum l-o mai chema pe celălalt, răspunse Car'das. Thrawn crede că *Stratis* e doar un pseudonim.

– Mă rog, Kav și Maestrul Nimeni, interveni impacientat Qennto. Dar de ce vor să îl distrugă?

Car'das ridică din umeri.

– Stratis a cam făcut din țânțar armăsar povestind cât de periculoși sunt Jedi și cum vor ei să preia conducerea și să forțeze pe toată lumea să facă numai cum spun ei. Ceea ce trebuie să fie o minciună.

– Nu neapărat, se împotrivi Qennto. Multă lume a început să îi pună anumite întrebări legate de Jedi.

– Evident că ajută la sprijinirea birocrăției pe Coruscant, sublinie Maris. Oricine vrea o reformă guvernamentală adevărată va trebui să îi convingă pe Jedi să schimbe tabăra.

– Sau să îi ucidă, observă Qennto.

Maris se cutremură.

– Nu pot să cred că s-ar ajunge la așa ceva.

– Păi, Stratis sigur nu vorbea despre convingere, îi spuse Car'das. Dar despre Cuirasatele acelea ce știi? De *ele* măcar ai auzit?

– Da, sunt cadoul făcut de Rendili StarDrive obsedaților în ale milităriei, povesti Qennto. Șase sute de metri lungime, cu scuturi grele și tunuri cu turbolaser îmbunătățite, majoritatea așezate în grupuri de câte patru care pot produce o salvă extrem de largă. Echipajul normal se ridică la șaisprezece mii, având spațiu pentru transportul a încă trei mii de militari. Am auzit că Sectorul Corporativ le cumpără

ca pe niște suveniruri de Ziua Interplanetară, iar câteva dintre Lumile Centrale nu se lasă nici ele mai prejos.

– Coruscant a achiziționat ceva din ele? întrebă Maris.

Qennto ridică din umeri.

– S-a tot vorbit că Republica a decis într-un târziu să își formeze propria armată și o flotă de război adevărată. Dar se vorbește așa de ani de zile și nimic nu s-a înfăptuit până acum.

– Deci cu șase Cuirasate, vorbim de aproape o sută de mii de oameni la bordul Zborului în Necunoscut? întrebă Car'das.

– Probabil nu mai mult de jumătate, răspuse Qennto. O mare parte dintre sarcini se vor executa în paralel la toate astronavele. Plus că trebuie să își fi lăsat spațiu pentru o colonie care să reziste pe termen lung.

– Dar tot au de omorât o mulțime de oameni doar ca să pună mâna pe câțiva Jedi, sublinie Maris.

– Nu-ți face griji, sunt convins că nobilul tău Comandant Thrawn nu o să se lase păcălit așa ușor, îi spuse amar Qennto.

– Dar chiar dacă Thrawn nu vrea să coopereze, Stratis mai are la dispoziție o aeronavă de război încă intactă, îi aminti Car'das. Ceea ce înseamnă o putere de foc suficientă și cine știe dacă nu mai sunt și alții pe drum.

– Și atunci ce facem? întrebă Maris.

– Noi nu facem nimic, declară ferm Qennto. Nu este treaba *noastră* să avem grijă de acest Zbor în Necunoscut.

– Dar nici nu putem să așteptăm aici fără să facem nimic, protestă Maris.

– Nu, putem să o luăm la sănătoasa ca niște lilieci-șoimi stropiți cu ceară, răspuse Qennto caustic. Și mă gândesc că a venit exact timpul să scăpăm de aici.

– Dar...

– Maris, o întrerupse Qennto cu mâna ridicată. Nu este problema noastră. Mă auzi? Nu este *problema noastră*. Dacă Jedi au pornit să zboare în Regiunile Necunoscute, este treaba *lor* să se gândească cum să se protejeze. Treaba *noastră* este să găsim un mijloc de a pleca de aici. În cazul în care îți mai vine să pleci din atâta noblețe și cultură.

– Nu ești corect, protestă Maris cu privirea dură chiar dacă o tentă ușoară de roz începea să îi coloreze obraji.

– Mă rog.

Qennto se întoarce spre Car'das.

– Tu ești confidentul lui zilele acestea, băiete. Crezi că poți să îl convingi cu câteva vorbe dulci să ne lase să plecăm cu partea noastră din prada vagaari pe care fratele lui a încuiat-o?

Făcu un semn cu degetul mare peste umăr.

– Sau crezi că trebuie să mă rog de Maris?

– Rak... începu Maris.

– Nu cred că vorbele dulci sunt problema, se repezi Car'das.

Tensiunea dintre Qennto și Maris începuse să intre iarăși în zona roșie.

– Nu poate să ne-o dea decât dacă vor fi de acord fratele lui și Amiral Ar'alani.

– Și cum o aducem pe Ar'alani înapoi aici? întrebă Maris.

– Nu trebuie să o aducem noi, îi informă Car'das dur și își privi cronograful. De fapt, probabil că Thrawn o întâmpină în bază chiar acum.

– Minunat, se luminează Qennto. Haideți să ne luăm audiența, după care să ne luăm prada, apoi să ne luăm și tălpășița.

– Nu prea cred, spuse Car'das. Ea a venit aici să ancheteze dacă Thrawn ar trebui să fie scos sau nu de la conducere.

Se lăsă un moment de tăcere stupefiantă.

– Dar este absurd, spuse în cele din urmă Maris. El este un comandant *bun*. Este un *om bun*.

– Așa, și când a contat oare vreuna dintre ele? mormăi Qennto. Ei, frate. Iar ea se hotărâse deja să nu ne dea marfa vagaari. Nu îmi miroase a bine.

– Tu nu poți nici măcar pentru un minut să uiți de prada ta? îl întrebă Maris frustrată. Sunt în joc cariera și poate chiar viața lui Thrawn.

– Nu, nu *pot* să uit de pradă, o contră Qennto. În caz că ai uitat, iubito, am întârziat deja două luni și jumătate cu blănurile și giuvaierurile lui Drixo. *Singurul* lucru care ne poate ține în viață când ne vom face până la urmă apariția este să avem ceva extra cu care să o calmăm.

Maris se strâmbă.

– Știu, murmură ea.

– Deci ce facem? întrebă Car'das.

– Ce o să faci *tu* este să îi convingi să ne dea marfa, îi spuse Qennto și adăugă văzându-l pe Car'das deschizând gura. Și nu mă întreba cum. Imploră, fletează, mituiește, orice crezi că poate da roade.

– Tu ai fi singurul care ar putea să o facă, fu și Maris de acord. Ori de câte ori eu sau Rak încercăm să ieșim din cabine, avem un paznic care se ține după noi.

Car'das oftă.

– Am să încerc tot posibilul.

– Mai ales nu uita că este un moment mai mult decât prielnic, îl avertiză Qennto. Deocamdată, avem măcar o jumătate de aliat în Thrawn. Dacă îi vor da lui papucii, nu o să ne mai susțină nimeni.

O clipă, Car'das se întrebă ce ar fi spus cei doi dacă le-ar fi mărturisit că Thrawn îi acuzase pe toți trei în mod public de spionaj. Dar nu avea nici un sens să îi îngrijoreze mai mult decât erau deja.

– Am să încerc tot posibilul, repetă el și se ridică în picioare. Ne vedem mai târziu.

Părăsi cabina și porni pe coridor. Ceremonia de întâmpinare pentru Ar'alani probabil se încheiase, dar ea mai mult ca sigur că încă se mai întreținea cu Thrawn. Probabil discutau despre acuzațiile lui Thrass; Ar'alani nu se dovedise a fi o persoană care să își piardă timpul cu ceremonii mai mult decât era necesar. Poate reușea să îi lase vorbă comandantului printr-unul dintre ofițerii săi superiori că dorește să îl vadă cât de curând va fi disponibil.

– Deci până la urmă *umbli* liber prin bază.

Car'das se răsuci. Thrass venea în urma lui, expresia de pe figură nelăsând să se întrevadă nimic din intențiile care mocneau în spatele ochilor lui strălucitori.

– Sindic Mitth'ras'safis, îl salută Car'das în timp ce se lupta să își repună mintea la lucru. Iartă-mi surpriza, dar am presupus că trebuie să fii împreună cu amiralul și fratele tău.

Thrass înclină scurt din cap.

– Vino cu mine, te rog.

Se întoarse și porni înapoi pe coridor. Simțindu-și pulsul înțepându-l în gât, Car'das îl urmă.

Thrass îl conduse până la nivelul superior, acolo unde își aveau cabinele Thrawn și ceilalți ofițeri superiori. Trecură pe lângă câțiva războinici care nu le acordară sindicului sau umanului nici cea mai mică privire măcar curioasă și ajunseră în cele din urmă la o ușă marcată cu câteva simboluri chiss pe care Car'das nu le putu descifra.

– Înăuntru, îi făcu Thrass semn după ce deschise ușa.

Luându-și inima în dinți, Car'das păși pe lângă el înăuntru.

Intră într-o sală de ședințe destul de mică, cu șase scaune echipate fiecare cu un terminal de computer și aranjate în cerc în jurul unui

ecran holografic central. La capătul îndepărtat al cercului ședea, radiind în uniforma ei albă, Amiral Ar'alani.

– la loc, Car'das, îi ordonă ea în limba cheunh după ce Thrass intră și el în sală în urma lui.

– Mulțumesc, Amiral, îi răspunse Car'das în aceeași limbă și se așează pe scaunul opus. Bine ați revenit.

Ea înclină din cap politicos, studiindu-l gânditoare și așteptând ca Thrass să se așeze în dreapta ei.

– Ai avansat în studiul limbii cheunh, comentă ea. Complimentele mele.

– Mulțumesc, îi răspunse din nou Car'das. Este o limbă plăcută auzului. Regret doar că nu voi putea niciodată să o vorbesc la fel de bine ca un chiss.

– Nu, nu vei putea, fu ea de acord. Am înțeles că ai fost prezent în timpul ultimei aventuri militare a Comandantului Mitth'raw'nuruodo. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Car'das se uită mai întâi la Thrass, apoi la Ar'alani.

– Iertată-mi fie impertinența, dar nu ar trebui să îl întrebați mai bine pe Comandant Mitth'raw'nuruodo despre acest lucru în loc să mă întrebați pe mine?

– O vom face, îl asigură Ar'alani întunecându-și expresia. Deocamdată, te întrebăm pe *tine*. Povestește-ne despre acest ultim act de agresiune.

Car'das inspire adânc.

– Mai întâi de toate, nu a fost chiar un act de agresiune, începu el alegându-și atent cuvintele. A fost o expediție de investigare a unor astronave de război necunoscute a căror prezență s-a raportat în zonă.

– Astronave a căror prezență nu s-ar fi raportat deloc dacă Mitth'raw'nuruodo nu ar fi fost deja înclinat spre acțiune militară prematură, sublinie Ar'alani.

Lângă ea, Thrass se foi pe scaun.

– Misiunea Flotei Expansioniste include și observarea și explorarea regiunilor din jurul Dominației Chiss, spuse el.

– Observare și explorare, îl contră Ar'alani. *Nicidecum* acțiune militară neprovocată.

Își ridică sprâncenele.

– Sau negi că s-au întreprins acțiuni militare în care s-au produs victime chiss?

Car'das se încruntă. Thrawn nu pomenise nimic de victime.

– Eu nu am știut că s-au pierdut războinici chiss.

– Vârtejul încă nu s-a întors din bătație, îi spuse Ar'alani.

– A, se lămuri Car'das și respiră mai ușor.

Bineînțeles, crucișătorul dispărut rămăsese încă pe front, ținând *Răzbunarea Întunecată* fixată cu proiectorul gravitațional vagaari. Dar bineînțeles că așa ceva nu îi putea mărturisi lui Ar'alani.

– Eu îmi mențin părerea că în acest caz Comandantul Mith'raw'nuruodo s-a luptat doar în legitimă apărare.

– Inamicul necunoscut a deschis primul focul?

– Deschiderea focului nu reprezintă întotdeauna primul act de agresiune, evită Car'das un răspuns direct și se simți iarăși de parcă pășea pe o punte strâmtă întinsă deasupra unui cuib de gundarci. Astronavele de război ale Federației Comerciale au lansat o forță masivă de astrodroidi de vânătoare. Am citit rapoarte despre bătălii în care s-au folosit astfel de arme și pot spune că în cazul în care Comandant Mith'raw'nuruodo nu ar fi acționat pentru neutralizarea lor, escadrii lui ar fi fost rapid dovedită.

– Probabil, comentă Ar'alani. Vom afla mai multe după ce ne vei arăta zona bătăliei.

Car'das își simți brusc gura uscată.

– Să vă arăt...?

– Ai obiecții? îi ceru Ar'alani socoteală.

– Păi, mai întâi, nici măcar nu știu unde este exact, începu Car'das să tragă de timp.

Căută mental o rezolvare. Își dădea seama că dacă Ar'alani găsea *Răzbunarea Întunecată* așteptând acolo...

– Localizarea nu este o problemă, îl asigură Ar'alani și ridică în mână un tub lung și subțiat la ambele capete.

– Am aici toate informațiile de navigație din ultimele două luni ale *Șoimului Săltăreț*.

Car'das se luptă să își rețină o grimasă. Minunat.

– Prea bine, spuse el. Dar nu ar fi mai bine să îl informăm și pe Comandant Mith'raw'nuruodo?

– Vom merge acum pentru că *nu* vreau să afle Comandant Mith'raw'nuruodo despre această investigație, îi spuse Ar'alani. L-am trimis într-o incursiune de securitate în sistemele apropiate, ceea ce ne va da suficient timp să examinăm zona de luptă și să ne întoarcem.

Ochii îi luciră.

– Și doar mai *apoi* îi vom cere și lui să ne spună propria-i versiune despre bătălie.

– Pregătiți ținta numărul unu, ordonă C'baoth și vocea lui gravă păru tensionată rezonând din tavanul coborât al sălii de control al armamentului. Deschideți focul!

Palmele i se mișcă ca în vis deasupra pupitrului de comandă și câteva luminițe se aprinseră în momentul în care unul dintre seturile de turbolasere de pe Cuirasatul-Unu generă o salvă puternică.

Așteptând lângă ușa generatorului, Obi-Wan își deschise simțurile către Forță. De cealaltă parte a Cuirasatului, o simțea pe Lorana Jinzler deschizând și ea focul turbolaserelor, în timp ce de cealaltă parte a complexului spațial Zbor în Necunoscut, tocmai pe Cuirasatul-Patru, Ma'Ning și cei doi Jedi duro făceau același lucru.

– Ohooo, murmură Anakin de lângă el. A fost... intens.

– Exact, fu Obi-Wan de acord în timp ce îl privea cu atenție pe C'baoth.

Era a treia etalare a Maestrului Jedi, astfel că stresul procedurii ar fi trebuit să îl ajungă și pe el. Dar dacă îl ajunsese, Obi-Wan nu putu să îl detecteze pe figura sau în simțurile celui alt.

Presupusese mereu că măcar o parte din încrederea nezdruccinată pe care C'baoth o avea în el însuși era fie un rol pe care îl juca în fața celorlalți, fie o supraestimare a propriilor sale abilități. Acum însă, pentru prima oară, începu să se întrebe dacă nu cumva bărbatul era puternic în Forță exact atât pe cât pretindea.

– Punctul de comandă al observatorilor raportăm, toate salvele de test au atins ținta, anunță o voce din difuzorul sistemului de comunicații.

– Destul de bine, murmură Anakin.

– Foarte bine, vrei să spui, îl corectă Obi-Wan. Poți simți vreuna dintre comenzile Maestrului C'baoth sau doar prezența etalării?

– Nu prea știu, răspunse Anakin și Obi-Wan îl simți pe băiat încordându-se în concentrare.

– Pregățiți ținta numărul doi, dădu iar comanda C'baoth.

– Sistemul de observație pregătit.

– Deschideți focul! ordonă C'baoth.

Din nou, indicatoarele de pe pupitru licăriră.

– Ținta numărul doi a fost lovită, raportă observatorul. Un rateu.

– Ce este un rateu? întrebă Anakin.

– Înseamnă că una dintre raze a ratat ținta, îi explică încruntat Obi-Wan.

Se întâmplase ceva ciudat la această ultimă salvă, ceva pe care nu îl putea explica prea bine. Își întinse iar simțurile în interiorul Forței, de această dată concentrându-se pe marginile etalării în loc să intre în centru și încercă să localizeze problema.

– Pregățiți ținta numărul trei, se auzi din nou C'baoth. Deschideți focul!

Și de această dată, în momentul în care indicatoarele se aprindeau, Obi-Wan văzu problema.

C'baoth stabilise în total șase ținte pentru acest exercițiu de etalare. Obi-Wan se forță să aștepte până când toate fură distruse, ultimele patru cu același coeficient de acuratețe impresionant ca și primele două.

Observatorul își dădu raportul final, și cu o scuturătură din cap C'baoth rupse etalarea. Timp de câteva secunde rămase nemișcat, clipind repede pe măsură ce ultimele tentacule ale legăturii dintre el și ceilalți Jedi se evaporau. Apoi, inspirând adânc, răsuflă cu putere și se întoarse spre Obi-Wan și Anakin.

– Ce părere ți-ai făcut, tinere Skywalker?

– Foarte intens, răspunse Anakin. Nu am mai văzut niciodată așa ceva până acum. Eu când pot să încerc?

– Nu înainte de a-ți fi completat pregătirea, îl domoli C'baoth. Cu așa ceva nu este de joacă și nu trebuie lăsat la îndemâna unui ucenic Padawan.

– Dar eu pot să îi fac față, insistă Anakin. Sunt foarte puternic în Forță, poți să îl întrebi pe Obi-Wan...

– Când vei ajunge Jedi, îi spuse ferm C'baoth și fruntea i se încreți puțin când își întoarse privirea spre Obi-Wan. Ai vreo întrebare, Maestre Kenobi?

– Dacă ai o clipă liberă, da, răspunse Obi-Wan cu o voce pe care încercă să o păstreze firească. Anakin, de ce nu te întorci la Reactorul Doi să vezi dacă sunt pregătiți să îi ajutăm cu agregatul de răcire? Am să vin și eu în câteva minute.

– Bine, răspunse Anakin, dar se încruntă părăsind încăperea.

– Ei? întrebă C'baoth provocator.

– I-ai folosit pe ucenicii Padawan din Cuirasatul-Patru împreună cu Maestrul Ma'Ning, așa este? îl întrebă Obi-Wan.

– Da, așa este, răspunse sec C'baoth. Ai vreo problemă în această privință?

– Tocmai i-ai spus lui Anakin că etalarea este o procedură care depășește cu mult abilitățile unui ucenic Padawan.

C'baoth zâmbi subțire.

– Calmează-te, Maestre Kenobi, îi spuse el. Bineînțeles că nu a participat nici unul în etalare.

– Atunci de ce i-ai dus acolo?

– Pentru același motiv pentru care ucenicul tău Padawan a fost prezent aici, îi răspunse destul de impacientat C'baoth. Ca să își facă o idee cât de cât despre ce înseamnă o etalare Jedi.

– Ce fel de idee și-ar putea face? îl întrebă Obi-Wan. De abia dacă au început pregătirea. Cu greu ar putea să vadă mai mult decât cei care nu sunt Jedi.

– Iar întreb, ai vreo problemă? insistă C'baoth.

Obi-Wan inspiră atent.

– Mi se pare că atracția unor astfel de tehnici avansate îi împinge să avanseze prea repede și cu prea mare nerăbdare.

C'baoth își miji ochii.

– Ai grijă cum vorbești, Maestre Kenobi, îl avertiză el. Nerăbdarea aceasta marchează partea întunecată. Nu îți voi permite să mă acuzi că merg în acea parte și nici că îi călăuzesc pe alții în direcția ei.

– Nu te acuz de nimic, îi spuse Obi-Wan dur. Poate doar de faptul că ți-ai făcut prea multe așteptări de la cei de sub tutela ta.

C'baoth pufni nemulțumit.

– Mai bine așteptări prea mari pentru ucenicii Padawan, astfel încât să fie motivați să le atingă, decât unele prea mici care să nu îi împingă să își depășească limitele deja cunoscute.

– Mai bine țeluri înalte, dar realiste care să le dea satisfacția și încrederea că și le pot împlini, îl contră Obi-Wan.

Brusc, C'baoth se ridică în picioare.

– Nu voi permite ca filozofia mea de predare să fie disecată ca un specimen biologic interesant, mârâi el. În mod particular, nu de cineva atât de tânăr ca tine.

– Vârsta nu este neapărat cel mai bun indicator al cunoașterii Forței, sublinie Obi-Wan cu tot calmul din lume.

– Nu, dar experiența *este*, îl contră C'baoth dur. Când vei ajunge să pregătești atâția Jedi ca mine vom mai discuta despre acest subiect. Până atunci, cred că ucenicul tău Padawan te așteaptă în Reactorul Doi.

Obi-Wan inspiră încet.

– Prea bine, Maestre C'baoth, încheie el. Ne vedem mai târziu.

Ieși pe coridor, căutând să se calmeze cu ajutorul Forței. Nu își dorește cu adevărat să vină la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut, în ciuda îngrijorării sale și a lui Windu legată de C'baoth. Nici chiar având drept stimulent posibilitatea de a o găsi pe Vergere.

Acum însă era bucuros că se urcase la bord. De fapt, când vor ajunge în sistemul Roxuli peste patru zile, ultima oprire în spațiul Republicii, va lua în considerare serios gândul de a-l contacta pe Windu și a-i cere permisiunea ca el și Anakin să rămână la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut pe întreaga durată a misiunii.

Pentru că un alt motiv pentru care primeau doar prunci în Templu era să nu îi lase să își dezvolte idei preconcepute despre cum arată viața unui Jedi și cât de repede pot ajunge și ei la fel. Dacă toți ucenicii Padawan ai lui C'baoth erau la fel de prevăzători ca Lorana Jinzler, atunci nu și-ar fi făcut probabil nici o grijă.

Dar oricât de puțină experiență ar fi avut Obi-Wan în pregătirea viitorilor Jedi, problema aceasta o cunoștea foarte bine.

Iar dacă nerăbdarea pe care o simțise în copiii care priviseră etalarea era un indiciu, toți Jedi de pe Zbor în Necunoscut aveau să aibă prea mult de furcă cu noii lor ucenici Padawan încercând să îi rețină de la a-și depăși prea repede limitele, probabil chiar traversând granița în partea întunecată.

Într-un fel sau altul, chiar dacă Maestrul C'baoth avea de gând să asculte sau nu, trebuia să îl facă atent asupra acestui lucru. Înainte să fie prea târziu.

Liniile lăsate de lumina stelelor dispărură și un soare roșu, mic și îndepărtat, apără în hublourile punții de comandă de pe astronava *Răzbușarea Întunecată*.

– Deci? mârâi Kav.

– Răbdare, Vicelord, îl sfatui Doriană privind-l pe extraterestru cu pielea albastră de la timonă controlându-și aparatul minuscul pe care îl ținea în palmă.

Mith'raw'nuruodo își lăsase tehnicianul să îi conducă spre locul pe care îl indicase comandantul chiss. O clipă mai târziu tehnicianul făcu un semn din cap și murmură câteva cuvinte spre droidul translator argintiu de tip TC-18 aflat lângă el.

– Spune că am ajuns, Vicelord Kav, raportă droidul cu voce melodică.

Kav pufni.

– Unde om fi ajuns?...

– Am ajuns unde vrea Comandantul Mith'raw'nuruodo să fim, îi răspunse Doriană fără să se obosească să își ascundă dezgustul pentru celălalt.

Kav avusese suficient timp să se obișnuiască cu ideea că forța lui de intervenție fusese distrusă, dar rămăsese la fel de mândru și iritat ca întotdeauna.

Iar dacă nu își ținea gura și cumpătul avea să îi ucidă și pe toți ceilalți.

– Atunci *el* unde este? întrebă Kav.

– Se apropie două astronave, anunță neimoidianul de la pupitrul de control al senzorilor. Una este un crucișător chiss, cealaltă o astronavă mai mică.

Tehnicianul chiss vorbi din nou în dialectul sy bisti folosit de neguțători.

– Sunt *Șoimul Săltăreț* și o astronavă de transport, traduse droidul TC. Comandantul Mitth'raw'nuruodo dorește să sosească imediat la bord.

– Anunță-l pe comandant că portul de andocare a fost pregătit pentru el, spuse Doriană.

Câteva minute mai târziu, Mitth'raw'nuruodo intra prin ușile blindate pe puntea de comandă, doi războinici chiss însoțindu-l din urmă.

– Bine ai revenit la bord, Comandante, îl întâmpină Doriană ridicându-se de pe canapea.

– Mulțumesc, răspunse Mitth'raw'nuruodo și ochii săi strălucitori se opriră o clipă asupra figurii împietrite a lui Kav. Apreciez faptul că v-ați conformat rapid instrucțiunilor mele.

– După cum ți-am spus mai devreme, dorim să cooperăm în totalitate, îi aminti Doriană.

– Excelent, exclamă mulțumit Mitth'raw'nuruodo. Doresc să începeți descărcarea astrodroidilor de vânătoare.

Kav se smuci de parcă primise un șut.

– Ce vorbești!? găfâi el și ochii îi ieșiră din orbite mai mult decât de obicei.

– Astrodroidii voștri de vânătoare trebuie să fie transportați pe acel asteroid.

Mitth'raw'nuruodo îi arată prin hublouri o lună mică, de formă neregulată, strălucind palid printre celelalte stele.

– După aceea, voi avea nevoie de serviciile celor care le programează mișcările de luptă.

Kav gâlgâi din gât, dar măcar de această dată Doriană simpatiza cu el. Puterea principală a astronavei Federației Comerciale stătea în acei astrodroidi de vânătoare, bateriile cu laser montate ulterior pe mijlocul în formă de inel rupt fiind mai degrabă o instalație opțională decât un armament de apărare serios. Descărcarea astrodroidilor de vânătoare ar fi lăsat deci *Răzbunarea Întunecată* la fel de neajutorată ca și cargobotul care fusese la început.

– Așa ceva este inadmisibil, protestă neimoidianul. Nu voi consimți la...

– Tăcere! i-o tăie Doriană cu ochii pe Mitth'raw'nuruodo.

Ori el dorea ca *Răzbunarea Întunecată* să devină neajutorată, ori...

– Ai un plan cu care să te ocupi de Zbor în Necunoscut, nu?

– Am un plan, îi confirmă Mitth'raw'nuruodo. Dacă îl voi pune în aplicare sau nu depinde de cât de gata ești să îmi spui adevărul.

Doriană simți un nod în gât.

– Explică-mi, te rog.

– Numele tău nu este Stratis, îi spuse Mitth'raw'nuruodo. Nu ești propriul tău stăpân, ci răspunzi în fața altuia. Iar amenințarea socială pe care o presupui prin acești Jedi nu este motivul adevărat pentru care cauți distrugerea Zborului în Necunoscut.

Ridică din sprâncene.

– Dacă într-adevăr cauți *distrugerea* lui.

– Ce alt motiv ar putea să mai existe? se apără Doriană.

– Probabil că intenția voastră era să vă întâlniți aici, îi sugeră Mitth'raw'nuruodo o altă posibilitate. Dacă Zbor în Necunoscut este plin cu războinici în loc de coloniști, forțele voastre combinate ar putea avea atât puterea de foc, cât și personalul suficient să lanseze un cap de pod eficient pentru o invazie.

– Ți-am spus deja că nu am venit aici pentru a cuceri nimic.

– Știu ce mi-ai spus, răspunde Mitth'raw'nuruodo cu figura inexpressivă. Acum trebuie să mă și convingi să cred ce mi-ai spus.

– Firește, susținu Doriană.

Urma să fie riscant, știa, dar suspectase de la bun început că Mitth'raw'nuruodo va ajunge până la urmă la o astfel de concluzie. Venise timpul să îi ofere și cealaltă parte a adevărului.

– Sunt convins că îți pot răspunde la toate întrebările deodată. Dacă vii cu mine, aș vrea să îți fac cunoștință cu superiorul meu.

În mod deliberat se uită spre Kav.

– Tu, Vicelord, vei rămâne aici.

Nu mai așteptă protestul inevitabil al lui Kav, ci traversă puntea, indicându-i lui Mitth'raw'nuruodo cabina în care stătuseră de vorbă prima oară. Îl invită pe chiss înăuntru, apoi încuie ușa, remarcând fără surpriză că și Mitth'raw'nuruodo își lăsase războinicii afară. Comandantul era extrem de încrezător în abilitățile sale și dedusese în mod clar că Doriană nu prezenta nici un fel de amenințare la adresa lui.

Cel puțin, nu deocamdată.

Holoproietorul special al lui Doriană era deja legat la instalația de comunicații a *Războiului Întunecat*. Formă codul de acces și îl invită pe Mitth'raw'nuruodo să ia loc pe scaunul de la birou.

– Prima parte este absolut corectă, începu el și își încrucișă mental degetele cu speranța că puternicul transmițător al astronavei de război va putea trimite un semnal către sistemul HoloNet al Republicii. Numele meu adevărat este Kinman Doriană, identitate pe care am avut grijă să o păstrez secretă față de echipajul Vicelordului Kav și altor asociați.

– Joci roluri contradictorii, să înțeleg?

Doriană se zgâi la el.

– Cum ți-ai dat seama?

– Era evident, îi explică Mitth'raw'nuruodo. Cine sunt cei doi stăpâni ai tăi?

– Stăpânul meu oficial, public, este Cancelarul Suprem Palpatine, șeful guvernului Republicii, enunță Doriană și vorbele răsunară ciudat în propriile sale urechi.

Îi venea greu și să se gândească în spațiul personal al minții sale. Să le pronunțe cu voce tare, și mai ales în prezența unui extraterestru necunoscut, era practic de neconceput.

– Stăpânul meu adevărat este un Lord Sith pe nume Darth Sidious.

– Un Lord Sith este...?

– O ființă care s-a ridicat împotriva Jedi și controlului pe care aceștia vor să îl impună asupra Republicii, îi explică Doriană.

– Aha, exclamă Mitth'raw'nuruodo cu un zâmbet discret în colțurile gurii. O luptă de putere.

– Într-un fel, acceptă Doriană descrierea. Dar pe un plan mult diferit de cel în care există ființele ca tine și ca mine. Ceea ce este important acum este faptul că Lordul Sidious are acces la surse de informare pe care Jedi nu le au.

– Și ce îi spun aceste surse?

Doriană își luă inima în dinți.

– Se prevede o invazie, spuse el. O forță masivă de asalt formată din astronave întunecate, figuri de umbră și arme de putere extraordinară, bazate pe tehnologii organice de un tip necunoscut până acum. Credem că acești Străini Îndepărtați, așa cum îi numim noi, au deja un cap de pod la marginea cea mai îndepărtată a galaxiei și chiar în acest moment și-au trimis iscoadele să culeagă informații despre lumile și popoarele pe care vor să le cucerească.

– Poveștile despre invadatori misterioși sunt în același timp convenabile și dificil de dezaprobat, observă Mitth'raw'nuruodo. De ce îmi spui acest lucru de abia acum?

Doriana făcu un semn spre ușa încuiată.

– Pentru că Vicelord Kav și asociații lui nu cunosc acest lucru, spuse el. Și nimeni altcineva în Republică. Deocamdată.

– Când le va spune Darth Sidious?

– Când va reuși să facă ordine în haosul din Republică, îi răspunse Doriana. Când vom reuși să construim o armată și o flotă capabile să răspundă amenințării. Să anunțăm acest lucru înainte de acest moment nu ar face decât să creeze panică și să ne lase deschiși spre dezastru.

– Ce rol are Zbor în Necunoscut în toată această treabă?

– Așa cum am mai spus, credem că Străinii Îndepărtați încă mai strâng informații, răspunse Doriana. Până acum nu există nici un indiciu că ar fi aflat măcar despre Republică.

Simți cum i se formează iar nodul acela în gât.

– De fapt, nu este în totalitate adevărat, se corectă el ezitând. Unul dintre Jedi, o ființă pe nume Vergere, a dispărut în acea regiune cu ceva timp în urmă. Iată unul dintre punctele de pe agenda privată a Zborului în Necunoscut, să încerce să afle ce s-a întâmplat cu ea.

– Înțeleg, dădu din cap Mitth'raw'nuruodo. Iar în timp ce un singur prizonier nu le poate oferi decât puține indicii despre originile sale, un întreg transport le-ar aduce informații suficiente ca să poată porni o invazie de succes.

– Exact, îl susținu Doriana. Ca să nu mai vorbim despre toate informațiile din arhive și tehnologia pe care vor putea să le examineze. Dacă Zbor în Necunoscut intră orbește în acel cap de pod, ne-am putea trezi în fața unui atac cu mult înainte de a fi pregătiți.

– Și Jedi nu înțeleg acest aspect?

– Jedi se cred ei înșiși stăpânii galaxiei, spuse Doriana cu amărăciune. Mai ales Maestrul Jedi șef de la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut, Jorus C'baoth. Chiar dacă ar fi știut despre Străinii Îndepărtați, mă îndoiesc că s-ar fi văzut vreo diferență în atitudinea lui.

Deasupra holoproiectorului, figura obișnuită acoperită cu glugă se formă tremurând. Holograma era mai puțin clară decât de obicei, observă Doriana, dar conexiunea părea să se mențină mai bine decât se temuse. Sidious era evident undeva mai aproape de Coruscant.

– Raportează, ordonă Lordul Sith.

Ochii săi nevăzuți părură să îl vadă pe Mitth'raw'nuruodo și colțurile gurii sale îi coborâră și mai mult.

– Cine ești? ceru el explicații.

– Acesta este Comandant Mitth'raw'nuruodo din Flota Expansionistă de Apărare Chiss, Lord Sidious, interveni Doriană și pași în spatele lui Mitth'raw'nuruodo pentru a se vedea și el. Îmi este teamă că ne confruntăm cu o ușoară întârziere în misiunea noastră.

– Nu vreau să aud nimic despre întârzieri, Maestre Doriană, îl avertiză Lordul Sith și vocea i se apropie grav de o margine amenințătoare.

– Da, Stăpâne, îi răspunse Doriană încercând să rămână calm.

Chiar și de la o depărtare de sute de ani-lumină putea să îi simtă practic strânsoarea Forței lui Sidious împrejmuindu-i grumazul.

– Permiteți-mi să vă explic.

Îi făcu lui Sidious un rezumat al bătăliei cu Chiss. Undeva în timpul expunerii, fața lui Sidious se întoarse spre Mitth'raw'nuruodo.

– Impresionant, exclamă el după ce Doriană își încheie raportul. Și doar una dintre astronavele voastre a supraviețuit?

Doriană aprobă.

– Doar pentru că așa a hotărât Comandant Mitth'raw'nuruodo să o lase intactă.

– Și mai impresionant, exclamă Sidious. Spune-mi, Comandant Mitth'raw'nuruodo, ești tipic pentru specia ta?

– Nu am cum răspunde la o astfel de întrebare, Lord Sidious, spuse calm Mitth'raw'nuruodo. Pot doar să precizez că eu sunt cel mai tânăr din poporul meu care a ocupat vreodată funcția de Comandant de Forță.

– Înțeleg și de ce, aprobă Sidious și un zâmbet fad îi luminează o clipă întunecimea. Să înțeleg atunci din prezența ta aici că Doriană ți-a explicat nevoia de a opri Zbor în Necunoscut înainte de a trece prin teritoriul vostru?

– Mi-a explicat-o, îi confirmă Mitth'raw'nuruodo. Ai vreo dovadă a acestei amenințări extraterestre inevitabile?

– Am rapoarte, îi spuse Sidious.

Dacă se simțea insultat că acest Mitth'raw'nuruodo îndrăznește să îi conteste cuvântul, nu lăsa să se vadă.

– Doriană ți le va detalia dacă dorești. Presupunând că te vei convinge, care va fi răspunsul tău?

Privirea lui Mitth'raw'nuruodo se întoarse spre Doriană.

– Presupunând că mă voi convinge, voi accepta cererea lui Doriană de a intercepta și opri Zbor în Necunoscut.

– Excelent, exclamă Sidious. Dar trebuie să te avertizez. Jedi nu vor accepta înfrângerea ușor și au puterea de a atinge de la mare distanță mințile celorlalți și de a le manipula după bunul plac. Nu trebuie să îi lași să afle despre atacul tău înainte de a-l lansa.

– Înțeleg, spuse Mitth'raw'nuruodo. Spune-mi, această abilitate de a atinge mințile altora funcționează și în direcție opusă? Dacă eu, spre exemplu, mă gândesc suficient de mult că ei trebuie să se întoarcă acasă, atunci urgența gândului meu le va influența gândurile și deciziile?

– Vor simți într-adevăr urgența gândului tău, îi spuse Sidious strâmbând și mai mult din gură. Dar nu te aștepta să și acționeze favorabil. Maestrul C'baoth nu se va întoarce sub nici o formă în Republică. Chiar oferindu-i această posibilitate îți vei fura singur șansa unui atac surpriză.

– Posibil, comentă Mitth'raw'nuruodo. Deși pentru cei care pot ajunge în mințile celorlalți, conceptul de surpriză este el însuși limitat.

– De aceea Doriană a propus folosirea astrodroidilor vânători ca principală forță de atac, sublinie Sidious. Cu toate acestea, împreună cu multă putere vine și o slăbiciune corespunzătoare. În mijlocul aglomerației a mii de minți aflate la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut, chiar și sensibilitatea Jedi va fi îngreunată. Și de îndată ce acei mii de oameni vor începe să moară în bătălie...

Buzele se strâmbară mai mult.

– ... handicapul va crește corespunzător.

– Înțeleg, veni replica lui Mitth'raw'nuruodo. Mulțumesc pentru timpul acordat, Lord Sidious.

– Aștept cu nerăbdare să primesc raportul victoriei voastre, încheie Sidious și înclină din cap.

Apoi îl mai privi încă o dată pe Doriană și brusc imaginea holografică dispăru.

O vreme Mitth'raw'nuruodo rămase fără să scoată o vorbă, ochii săi strălucitori aruncând văpăi de gânduri.

– Am nevoie de o informare completă despre situația tehnică a complexului spațial Zbor în Necunoscut și a Cuirasatelor sale componente, ceru el într-un târziu. Să înțeleg că ai astfel de informații?

– Inclusiv lista finală a pasagerilor, îl asigură Doriană. Acum că ai aflat despre puterea Jedi asupra pușcașilor vii, să anulez ordinul de a muta astrodroidii vânători?

– Firește că nu, spuse Mitth'raw'nuruodo oarecum surprins. Ba chiar aștept ca descărcarea să se încheie până la sfârșitul zilei. Am nevoie, de asemenea, ca doi droideka și patru droizi de luptă să fie ambalați și încărcati la bordul astronavei de transport care va porni spre bază. Presupun că șase droizi pot fi controlați cu ceva mai portabil decât computerul instalat pe astronavă?

– Da, avem sisteme informative portabile care pot controla până la două sute de droizi fiecare, recunosc Doriană și încercă să își rețină o grimasă.

Kav era destul de supărat pe el pentru faptul că cedase astrodroidii pentru ca gruparea Chiss să îi studieze. Nu avea de ce să fie mai fericit când va auzi că își pierde și droizii de luptă.

– Am să ambalez unul împreună cu droideka.

– Perfect, exclamă mulțumit Mitth'raw'nuruodo. Să înțeleg că doar droideka au construite scuturile de forță?

– Corect, îl aprobă Doriană. Dar dacă te gândești să adaptezi scuturile de forță pentru războinicii tăi, te sfătuiesc să nu încerci. La bază stă un coeficient de radiație destul de densă, plus câmpuri magnetice puternice care se dovedesc a fi destul de periculoase pentru ființele vii.

– Îți mulțumesc pentru grijă, înclină discret din cap Mitth'raw'nuruodo. În orice caz, noi suntem oarecum familiarizați cu astfel de dispozitive, deși în general le foloseam cu polaritate inversă.

– Polaritate inversă? se încruntă Doriană. Vrei să spui cu scutul absorbind în *interior*?

– Se foloseau drept capcane pentru intruși, îi explică Mitth'raw'nuruodo. Mulți tâlhari s-au incinerat singuri încercând să împuște un paznic sau un proprietar din interior.

Doriană se făcu mic.

– Aha.

– Dar după cum spui și tu, s-au dovedit prea periculoase pentru trecătorii și inocenții prinși în tâmplător în rază, continuă Comandantul. Uzul lor a fost întrerupt cu multe decenii în urmă.

Se ridică în picioare.

– Acum trebuie să plec. Mă voi întoarce mai târziu pentru a mi se confirma că ordinele au fost duse la îndeplinire.

– **P**aisprezece astronave, spuse Amiral Ar'alani cu ochii săi strălucitori măturând câmpul de resturi care se întindea înaintea lor. Posibil treisprezece, în cazul în care cele două epave din dreapta sunt de fapt resturile secționate ale aceleiași astronave care s-a fărâmat înainte să explodeze.

– Acesta este numărul corect, Car'das? verifică Thrass.

– Da, pare să fie corect, fu Car'das de acord și mușchii i se destinseră un pic.

Îl cuprinse ușurarea pentru că a cincisprezecea aeronavă, vasul de război aparținând Federației Comerciale rămas intact, nu se vedea nicăieri. Spera însă ca Thrawn să îl fi mutat și nu să fi reușit să scape singur.

– Bineînțeles, eu am fost doar un observator, le aminti el. Nu am avut acces la informațiile senzorilor.

– Plus că a existat și un număr considerabil din celelalte, continuă Ar'alani arătându-le epavele secționate ale doi astrodroizi plutind în derivă pe lângă ei. Prea mici să fie pline cu trupe.

– Acelea sunt dispozitive mecanice denumite droizi, îi explică Car'das. În mod particular, cele pe care le mai vedem aici se numesc astrodroizi de vânătoare.

Thrass mârâi surd.

– În cazul în care câmpul de bătălie ne dă o indicație despre abilitățile lor de luptă, aş spune că nu au un renume prea bun.

– Nu te lăsa înșelat de măiestria militară a fratelui tău, Sindic Mith'ras'safis, îl avertiză Ar'alani. Dacă droizii aceștia ar fi fost așa de nefolositori pe cât sugerezi tu, nimeni nu și-ar fi pierdut timpul și nu s-ar fi ostenit să îi fabrice.

– Am văzut rapoarte despre acțiunea lor în luptă, le confirmă Car'das. Împotriva celor mai mulți oponenți, sunt chiar formidabili.

– Totuși nu văd nici o dovadă că aceste arme sau stăpânii lor ar fi atacat mai întâi, sublinie Ar'alani.

– Eu pot doar să repet ce am spus mai devreme, Amiral, îi spuse Car'das. Simplul act de lansare a astrodroidilor este dovada unui act direct de agresiune. Comandant Mitth'raw'nuruodo a răspuns în singurul mod în care a putut să își protejeze forțele.

– Probabil, comentă Ar'alani. Doar un tribunal militar va fi în măsură să decidă acest lucru.

Car'das simți o gheară strângându-i stomacul.

– Veți formula acuzații împotriva lui?

– Și acest lucru tot tribunalul militar urmează să îl decidă, interveni Thrass. Dar mai întâi trebuie să examinăm înregistrările bătăliei și să anchetăm războinicii care au luat parte la ea.

– La această bătălie ca și la raidul precedent împotriva rasei vagaari, adăugă Ar'alani.

– Înțeleg, spuse Car'das și inima începu să îi bată mai puternic. Găsise oportunitatea de care avea nevoie.

– Vorbind de vagaari, colegii mei și cu mine speram să putem soluționa cât mai curând problema legată de comoara promisă, astfel încât să ne putem vedea de drum.

Ar'alani ridică din sprâncene.

– Acum, dintr-o dată, vă grăbiți să vă întoarceți acasă?

– Noi suntem negustori, îi aminti Car'das. Am trăit o experiență interesantă și productivă, dar marfa noastră a depășit cu mult termenul de livrare.

– Marfă pe care v-ar plăcea tare mult să o suplimentați cu o parte din prada piratilor.

– Adevărat, dar numai din cauză că actualul client ne va solicita penalități pentru întârzierea livrării, îi explică Car'das. Nu avem altă șansă să le plătim fără obiectele pe care le-a solicitat Căpitan Qennto.

– Ar fi trebuit să vă gândiți la acest lucru înainte să vă decideți să rămâneți aici, îi spuse Thrass. În orice caz, problema comorii va trebui să aștepte și ea decizia tribunalului. Dacă fratele meu este găsit vinovat de a fi încălcat doctrina militară Chiss nu va mai putea în nici un fel să vă susțină cauza.

– Înțeleg, răspunse Car'das cu greu. Cât timp ar trebui să dureze audierile?

– Totul depinde de cât de repede vom putea strânge informații detaliate despre cele două bătălii, îl informă Ar'alani. Odată ce am încheiat investigația, voi cere deschiderea ședinței tribunalului.

Săptămâni, cu alte cuvinte. Posibil chiar luni.

– Și care va fi până atunci statutul Comandantului Mitth'raw'nuruodo?

– Îi voi superviza eu operațiunile și îi voi verifica toate ordinele, îi explică Ar'alani înclinând din cap scurt către Thrass. La solicitarea Sindicului Mitth'ras'safis.

Car'das se uită spre Thrass, având senzația că mii de ace îl înțepau în spate. Încă o dată, analiza lui Thrawn se dovedise corectă așa cum se așteptase.

– Ai face așa ceva propriului tău frate?

Mușchii de pe fălcile lui Thrass se încordară; dar Ar'alani îi dădu un răspuns.

– Nici Sindic Mitth'ras'safis și nici eu nu avem ceva împotriva Comandantului Mitth'raw'nuruodo, răspunse ea distant. Dorim numai să îl protejăm de propriile sale excese de zel și măiestrie.

– De excesele sale de *măiestrie*?! pufni Car'das. Iată o variantă nouă.

– Este un tactician și un comandant înzestrat întru totul, se disculpă Ar'alani. Dar fără restrângerile cuvenite va merge până la urmă mult prea departe și va sfârși în exil. Cu ce îi va ajuta atunci pe ceilalți?

– Iar între timp, vagaari vor rămâne liberi să distrugă și să ucidă? Ar'alani își feri privirea.

– Noi nu avem dreptul să intervenim în viețile altor ființe, comentă ea. Nu putem și nu ne vom lăsa conduși de eventuale sentimente de simpatie pe care le-am putea avea față de eventualele victime ale tiraniei.

– Atunci aveți încredere în Mitth'raw'nuruodo, insistă Car'das. Amândoi sunteți de acord că este un tactician înzestrat. Iar el este convins că vagaari reprezintă o amenințare pe care tot va trebui să o înfrunțați până la urmă. Cu cât așteptați mai mult, cu cât îi lăsați să fure mai multă tehnologie și armament, cu atât vor deveni mai puternici.

– Atunci așa va trebui să îi înfruntăm, concluzionează ferm Thrass. Iar ca sindic din A Opta Familie Conducătoare nu pot să mai ascult astfel de argumente.

Arată cu degetul spre carnajul de afară.

– Acum, descrie-ne bătălia care s-a desfășurat aici.

Trecuse o jumătate de oră de la schimbarea turelor de serviciu, iar cantina numărul trei de pe Cuirasatul-Patru era aglomerată când Lorana intră înăuntru. Se dădu mai într-o parte, ferindu-se din calea oamenilor care intrau și ieșeau continuu și începu să îl caute cu privirea pe Maestrul Jedi Ma'Ning.

Dar nu se vedea nicăieri. Privind încă o dată toată sala, se întoarse și dădu să plece.

– Hei! se auzi o voce peste murmurul conversațiilor. Hei! Jedi Lorana!

Era Jorad Pressor, făcându-i semn cu furculița deasupra capului pentru a-i atrage atenția. Părinții lui, pe de altă parte, stăteau cu ochii pironiți în farfurii și continuau să mănânce. Ignorând-o în mod deliberat – nici nu era greu de ghicit de ce. Cu două zile în urmă Maestrul Ma'Ning ocupase cala atelierelor de întreținere a hiperpropulsoarelor ca să le arate câtorva candidați Jedi ce se întâmplă acolo, iar unul dintre copii reușise să verse un container cu cuple invertoare pe podea. Pressor avusese o discuție cu Ma'Ning despre acel incident, reușind doar să îl facă pe C'baoth să intervină și să îl sancționeze pe Pressor cu două zile din salariu.

Mai bine îi lăsa în pace până le trecea supărarea, se decise Lorana. Îi făcu semn zâmbind lui Jorad și se întoarse să plece.

Și aproape că se izbi de Chas Uliar care intra în cantină.

– Ne amestecăm cu pleava? o luă el în derâdere, fără să se obosească să își ascundă răceala.

– Îl caut pe Maestrul Ma'Ning, îi spuse ea hotărâtă să nu îi răspundă cu aceeași atitudine neprietenoasă.

C'baoth avusese intenția să îl arunce pe Uliar în carcera de pe Cuirasatul-Patru pentru încercarea lui de a pătrunde în școala Jedi cu câteva zile în urmă și doar tactul nemăsurat și diplomația Căpitanului Pakmillu îl scăpase.

– L-ai văzut?

– O, el nu intră niciodată *aici*, îi răspunse Uliar. Ofițerii și alți oameni importanți mănâncă într-una dintre cantinele mai frumoase.

Lorana se uită din nou spre cantină, privind de această dată cu mai multă atenție decorul. Ei i se părea destul de potrivit.

– Ei, sunt convins că arată exact precum cea pe care o aveți în Cuirasatul-Unu, continuă Uliar. Dar ar fi fost mai interesant dacă voi Jedi ați fi fost dotați cu un centimetru cub mai mult stil și creativitate.

– Ce legătură are stilul nostru sau creativitatea cu discuția noastră? îl întrebă Lorana.

Pentru o clipă privirile lui Uliar o scrutară sever pentru a descoperi dacă minte. Apoi strâmbă din buze.

– Cred că într-adevăr tu *nu* știi, spuse el ranchiunos. Am vrut să decorăm cantina ca un local interlop de pe Coruscant. Mă rog, într-un fel mai exagerat de deocheat. Cei care sunt cazați în față și-au făcut deja cantinele în diverse stiluri tematice.

– Și?

– Și Maestrul tău tare-ca-permacreta Ma'Ning nu ne-a lăsat, continuă acru Uliar. Ne-a aburit cu un nonsens despre imaginea sub-culturală care promovează atitudini recalcitrante.

Lorana se făcu mică. Acum că menționase incidentul, trebuia să recunoască că *auzise* despre această discuție. Nu avea nici o logică nici pentru ea.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, se oferi ea. Poate reușesc eu să îl conving să își schimbe părerea. Ai vreo idee unde l-aș putea găsi?

– Ai putea încerca în sala de ședințe a ofițerilor, îi sugeră el și Lorana păru să simtă o oarecare domolire a animozității. Am auzit că petrece destul de mult timp acolo atunci când nu are treabă.

– Mulțumesc, îi răspunse Lorana. Am să te anunț ce rezultat obțin legat de decorare.

Îl găsi pe Ma'Ning singur în sala de ședințe, șezând pe un scaun și privind prin hublou hyperspațiul în care erau învăluiti.

– Maestre Ma'Ning? îl strigă ea timidă după ce ușa se închise în spatele ei.

– Jedi Jinzler, rosti el fără să se întoarcă. Ce te aduce pe Cuirasatul-Patru?

– Nu ai răspuns la apelul prin intercomunicație, se scuză ea. Maestrul C'baoth mi-a cerut să vin să te caut.

– Meditam, îi explică el. Întotdeauna îmi închid aparatul de comunicație în astfel de momente.

– Înțeleg, îi spuse ea și îl studie mai atentă când se apropie de el.

Fața i se părea ciudat de tensionată.

– Ești bine?

– Nu sunt sigur, îi răspunse el. Spune-mi, ce părere ai despre ce face Maestrul C'baoth?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– La ce te referi?

– Știai că a suspendat autoritatea Curții Comandantului de a rezolva plângerile?

– Nu, nu știam, îi răspunse ea. Ce sistem are de gând să folosească în loc?

– Pe noi, îi spuse scurt Ma'Ning. După câte îmi pot da seama bine, are de gând, de fapt, să ne pună pe noi să supervizăm toate aspectele traiului de pe bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut.

– Așa cum este și felul în care oamenii își decorează cantinele? Ma'Ning se strâmbă.

– Ai vorbit cu Chas Uliar și comitetul lui.

– Am vorbit doar cu Uliar, îi confirmă Lorana încruntată. Nu am știut că și-a format un comitet.

– Ei, este doar un grup de oameni cărora nu le place ca alții să le spună ce să facă, dădu Ma'Ning din mână. În mare parte tehnicieni de la reactoare și oameni de la întreținere. Cererile lor sunt în general banale, așa cum este și cazul cantinei.

– Cu tot respectul cuvenit, Maestre Ma'Ning, implicarea noastră până și în decorarea complexului spațial Zbor în Necunoscut pare un pic ridicolă, comentă Lorana.

– Nu te contrazic deloc, admise Ma'Ning. Dar Maestrul C'baoth este încăpățânat. A spus că ideea ca locul să fie decorat ca un bârlog de criminali ar încuraja atitudini antisociale pe care nu ni le permitem într-o astfel de comunitate compactă. Problema este că eu încep să simt cum crește antipatia oamenilor, în general, față de noi. Mă îngrijorează faptul că Maestrul C'baoth s-a dus prea departe cu așazisele lui reforme.

– Și totuși, este greu de contrazis în ideea lui de bază, comentă Lorana și se simți dintr-o dată inconfortabil să îl vorbească pe C'baoth pe la spate în felul acela. Cei care sunt legați de Forță ar *trebui* să fie mai capabili să împartă dreptate și să păstreze integritatea decât cei care nu au nici o legătură. Dar în același timp este greu de văzut ce legătură există cu felul în care oamenii își decorează propriile săli de mese.

– Exact, fu Ma'Ning de acord. Dar eu nu reușesc să îl fac să înțeleagă această diferență. Tu crezi că l-ai putea face să înțeleagă?

Lorana se strâmbă. Mai întâi Uliar îi ceruse să vorbească cu Ma'Ning, iar acum Ma'Ning îi cerea să vorbească cu C'baoth. O numise cineva mediatorul oficial al Ordinului Jedi în absență?

– Mă îndoiesc că mie îmi va acorda mai multă atenție decât ție, îl avertiză ea. Dar pot să încerc.

– Atât îți cer, spuse oarecum ușurat Ma'Ning. Și nu te gândeai că nu te bagă în seamă. Există o legătură specială între un Maestru și un ucenic Padawan, o legătură care se creează mult mai strâns decât orice altă relație. Ai putea fi singura persoană de la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut pe care o *va asculta*.

– Nu sunt prea sigură de acest lucru, îi spuse ea fără prea multă încredere. Dar voi face tot posibilul.

– Mulțumesc, îi spuse Ma'Ning. Ziceai că Maestrul C'baoth a încercat să dea de mine?

Lorana aprobă din cap.

– I-a chemat pe toți Maeștrii Jedi la o întâlnire în această seară la ora opt în sala de ședințe a ofițerilor superiori de pe Cuirasatul-Unu.

– Alte reforme, fără îndoială, mormăi Ma'Ning și se ridică în picioare. Vorbește cu el cât mai curând, da?

– Dacă pot să îl mai domolesc suficient, îl asigură Lorana. Între timp, ce să îi transmit lui Uliar?

Ma'Ning oftă.

– Spune-i că am să mă gândesc. Poate că Maestrul C'baoth se va însărcina cu atât de multe alte probleme încât nici nu va observa cum este decorat Zbor în Necunoscut.

Lorana privi cerul hiperspațiului de afară.

– Cumva, nu prea cred așa ceva.

Ma'Ning dădu din cap cu gravitate.

– Nu. Nici eu nu cred.

Fusese o zi lungă și obositoare, dar ultimul grup de astrodroidi de vânătoare se descărcase și fusese trimis pe suprafața asteroidului. Acum, cu ghiorțăielile stomacului amintindu-i de ora târzie, Doriană își făcu drum spre popota Ofițerilor Supremi de pe *Răzbunarea Intunecată* intenționând să mănânce ceva.

Kav ajunsese deja acolo, stând singur la una dintre mesele din colț, afișând expresia celui care abia așteaptă să îndrăznească cineva să îl deranjeze. Doriană înțelese mesajul și îl îndrumă pe droidul care servea spre una dintre mesele din colțul opus al încăperii. Vice-lordului îi tunase și îi fulgerase toată ziua, ceea ce părea oarecum distractiv pentru o specie lașă precum neimoidianii. Dar nimeni de la bord nu îndrăznise să râdă și nici Doriană nu avea de gând să încerce. Chiar și lașii puteau fi aduși într-o stare de nedorit.

Consumase deja jumătate din cină când Kav se ridică brusc în picioare și traversă popota.

– Acest Mitthrawdo, spuse el fără nici o introducere și se așează la masa lui Doriană, tu îl crezi un geniu, nu?

– Eu îl consider un comandant și un tactician militar foarte eficient, îi răspunse Doriană privind-l atent pe celălalt.

De unde o scosese așa dintr-o dată?

– Cât despre priceperea lui legată de artă sau filozofie nu pot băga mâna în foc.

– Ce amuzant, mârâi Kav. Dar nici măcar un bun tactician nu este. Mai degrabă este un prost.

Scoțându-și un datapad din interiorul robelor, îl așează pe masă în fața lui Doriană.

– Uite cum mi-a reprogramat astrodroidii vânători.

Doriană privi informațiile de pe ecranul datapadului, afișate în simboluri codificate.

– Nu pot să citesc coduri tehnice, se scuză el. Ce-ar fi dacă mi-ai explica în basică?

Kav pufni disprețuitor.

– A reprogramat astrodroidii vânători pentru atac la mică distanță.

Doriană se încruntă spre datapad.

– Cât de mică?

– Cred că termenul se numește zbor razant cu coca, bătu Kav cu degetul în ecran. Șeful programatorilor m-a informat că atacul este reglat nu mai departe de cinci metri de cocă.

Doriană își frecă bărbia gânditor. Tactic, avea sens să se apropie atât de aproape de astronavele inamice. Aducea atacul în interiorul punctului mort al armamentului de apărare și permitea o acuratețe a țintei care urma să producă distrugerea eficientă a echipamentului vulnerabil și a liniilor de sudură de pe cocă.

Șmecheria însă era că le va fi foarte dificil să ajungă în punctul mort al apărării.

– Bănuiesc că i-a spus cineva că acele Cuirasate au un sistem foarte bun de anulare a punctului mort, nu?

– Programatorii nu au considerat că au dreptul să vorbească fără să fie întrebați.

– Și nici tu?

– Eu?! simulă Kav inocența. Tu, dintre toți, ar trebui să știi cel mai bine că nu trebuie să pui la îndoială ordinele unui geniu militar.

Doriană inspiră adânc.

– Vicelord, îți recomand serios să îți amintești care este obiectivul nostru principal aici. Am fost trimiși să distrugem Zbor în Necunoscut.

Fără ajutorul lui Mitth'raw'nuruodo, nu avem nici cea mai mică șansă să îl îndeplinim.

– Și cu toate acestea, o ființă cu geniul lui ar trebui să fie capabilă să citească informațiile tehnice, comentă Kav superior. Probabil că planul lui este să ne arunce astrodroidii în Zbor în Necunoscut și să îl convingă pe Căpitan Pakmillu să capituleze în fața ploii de metal dezintegrat.

Doriana se uită urât spre el, dezgustat evident de această scuză patetică venind din partea unui comandant militar.

– Deci până la urmă îți pasă numai de mândria ta, îi spuse el. Nici măcar nu îți pasă dacă Darth Sidious o să ne execute pe amândoi atâta timp cât găsești măcar un punctuleț unde să te simți superior lui Mitth'raw'nuruodo.

– Calmează-te, îl liniști Kav așezându-se confortabil în scaun. Nu există nici un motiv pentru care mândria și victoria mea nu pot coexista.

– Explică.

– Nu i-am spus lui Mitthrawdo de fisura din planul lui, începu Vicelordul scuipând vorbele cu dispreț. Dar l-am *instruit* pe programatorul șef să creeze un model secundar de atac pentru astrodroidi, pe care l-a scris sub modelul primar al lui Mitthrawdo. Odată ce și-a epuizat primul val cu această manevră prostească de atac la mică distanță, voi prelua comanda și voi trece pe o linie de atac mult mai eficientă.

Doriana se gândi o clipă. Probabil că *ar putea* să funcționeze, se decise el.

– Dar tot vom pierde un val important de atac, îi aminti lui Kav. Ca să nu mai menționez și elementul surpriză.

– Ce surpriză?! se stropși Kav. De îndată ce vor vedea *Răzbunarea Întunecată* vor ști că trebuie să se pregătească pentru astrodroidii vânători.

Doriana își împreună vârfurile degetelor. Cu siguranță că nici măcar un vicelord neimoidian nu putea fi atât de subtil.

– Nu cred că ți-a trecut prin minte că Mitth'raw'nuruodo a descărcat astrodroidii de vânătoare tocmai pentru că *nu intenționează* să îl lase pe Căpitan Pakmillu să vadă *Răzbunarea Întunecată*? îi sugeră el o posibilitate. Că de fapt nu intenționează deloc să permită ca *Răzbunarea Întunecată* să participe la bătălie?

Aparent, această posibilitate nu îi trecuse prin minte lui Kav.

– Așa ceva este ridicol, protestă el făcând ochii mari. Nici un comandant militar nu ar refuza să implice un vas de război de mărimea noastră în flota lui.

– Poate doar un comandant care a văzut deja cât de ușor poate fi distrus? nu se putu abține Doriană să comenteze.

Întreg corpul lui Kav se încordă brusc.

– Bag de seamă că ai căzut sub farmecele lui Mitthrawdo, Comandante, îl acuză el sec. Dar nu te lăsa înșelat de manierele sale școlite și de vocea lui cultă. Tot un sălbatic primitiv rămâne... Și indiferent de rezultat, la sfârșit tot trebuie să moară.

Doriană oftă. Din nefericire, ajunsese și el la aceeași concluzie. Mitth'raw'nuruodo intrase în contact cu Car'das și cu tovarășii lui de negoț, prin intermediul cărora va putea ajunge oricând la marginea Republicii. Până când toți martorii trădării lui Darth Sidious vor fi aduși la tăcere, misiunea nu va fi încheiată.

– Indiferent, pentru moment avem nevoie de el viu, comentă Doriană. Cum te-ai asigurat că vom dispune de acest al doilea nivel de programare?

– Voi dispune de un releu de control, îi explică vicelordul. De îndată ce va fi evident că Mitthrawdo a dat greș, voi aduce astrodroizii vânători sub controlul meu și vom duce misiunea la bun sfârșit.

Doriană clătină din cap cu neîncredere.

– Va trebui totuși să ne asigurăm că suntem și noi pe punte cu el atunci când începe bătălia.

– Voi lăsa acest lucru în seama ta, îi spuse Kav. Să vezi cât de prost mai este. Știi că a luat douăzeci de astrodroizi și i-a legat câte doi cu un rezervor de combustibil între ei?

– Să îi servească la ce? se încruntă Doriană. Astrodroizii funcționează cu bobi de combustibil solid.

– Îmi imaginez că s-a inspirat din designul complexului spațial Zbor în Necunoscut, comentă cu dispreț Kav. Probabil că îi pare rău că rezervoarele lui sunt prea mici ca să poată lega șase astrodroizi în jurul lor.

– Ești sigur că sunt rezervoare de *comburent*?

– Ce altceva ar putea fi? îl contră Kav și se ridică în picioare. O seară bună îți doresc, Comandante.

Neimoidianul plecă și Doriană se întoarse la cina lui. Cumva, mâncarea nu mai avea gustul bun pe care îl avusese cu câteva minute în urmă.

– Acolo, le arată Căpitan Pakmillu cu mâna planeta care devenise vizibilă prin hublourile punții de comandă de pe Cuirasatul-Unu. Roxuli, ultima noastră oprire în spațiul cunoscut. Din acest punct încolo vom intra într-un teritoriu nemaivăzut niciodată în toată istoria călătoriilor spațiale ale Republicii.

– Trăim într-adevăr un moment istoric, fu de acord Obi-Wan. Cu permisiunea ta, Căpitane, aș vrea să trimit un semnal spre Coruscant prin intermediul legăturii HoloNet de pe Roxuli.

– Firește, acceptă Pakmillu făcându-i semn spre pupa. Sala de comunicații codate îți stă la dispoziție de îndată ce musafirul nostru își încheie transmisiunea.

Obi-Wan se încruntă. Mai puțin de o oră de când se instalaseră pe orbită și aveau deja un musafir?

– Unul dintre oficialii locali?

– Nici pomeneală, răspunse sec Pakmillu și ochii îi fugiră spre ușile dinspre pupa. Aha.

Obi-Wan se întoarse și rămase cu gura căscată. Ce oficial local? Musafirul lor nu era altul decât însuși Cancelarul Suprem Palpatine.

– Maestre Kenobi, îl strigă Palpatine traversând puntea spre ei. Exact omul de care aveam nevoie.

– Ce onoare neașteptată, Cancelare Palpatine, se bâlbâi Obi-Wan. Pot să vă întreb ce vă aduce până aici la marginea Republicii?

– Același lucru care ne duce pe toți de colo-colo printre stele zilele acestea, îi replică Palpatine zâmbind melancolic. Politica, bineînțeles. În cazul de față, probleme între guvernul central de pe Roxuli și coloniile miniere de pe asteroidul sistemului.

– Trebuie să fie ceva serios dacă ați venit personal până aici.

– De fapt, nu mă vor deloc pe mine, spuse sec Palpatine. Tot ce vor de la mine este să le obțin serviciile unui erou al negocierilor de pe Barlok, Maestrul Jorus C'baoth însuși.

Obi-Wan se uită spre Pakmillu.

– Nu sunt sigur că Maestrul C'baoth va fi interesat de această sarcină, îl avertiză el pe Palpatine.

– De fapt, chiar nu este, îi confirmă Cancelarul Suprem. Am vorbit deja cu el, dar refuză categoric să părăsească Zbor în Necunoscut.

– Am putea să amânăm plecarea până când se încheie negocierile, se oferă Pakmillu. Nu avem de ce să nu petrecem câteva zile aici.

– Nu, deja i-am sugerat această posibilitate, dădu Palpatine din cap. Nu va schimba programul de zbor. Și nici nu va părăsi Zbor în Necunoscut.

Se uită direct spre Obi-Wan.

– Dar mai există o alternativă. Poate *tu* ești dispus să mediezi conflictul în locul lui.

Obi-Wan clipi surprins.

– Cu tot respectul convenit, Cancelar Palpatine, nu cred că această substituție îi va mulțumi.

– Ba din contră, îi spuse Palpatine. Am vorbit deja și cu ei și ne-ar rămâne îndatorați dacă ai putea să le oferi asistență.

Zâmbi din nou.

– Până la urmă, au mai fost și alți eroi pe Barlok în afară de Maestrul C'baoth.

Obi-Wan se strâmbă. În alte circumstanțe ar fi fost mai mult decât fericit să poată ajuta. Dar cu ce se întâmpla la bordul Zborului în Necunoscut se decisese să ceară permisiunea Consiliului pentru a-și prelungi călătoria. Acum, dintr-o dată, decizia îi era anulată.

Pentru că Maestrul C'baoth nu era de acord să amâne plecarea complexului spațial Zbor în Necunoscut pentru el, nu va fi de acord să o amâne nici pentru Obi-Wan. Dacă el și Anakin ar pleca în acel moment, nu s-ar mai putea întoarce la bord.

– Cât de serioasă este problema acolo? se interesă el.

– Destul de serioasă, îi răspunse Palpatine și cutele de pe obraji se adânciră odată ce încercarea sa meschină de frivolitate se pierdu. Dacă erup violențele, transporturile vitale de minereu către jumătate din sistemele din acest sector vor fi întrerupte. În funcție de distrugerea la care pot rezista minele, lipsurile pot dura și ani de zile.

– Trebuie să mă consult cu Consiliul, se justifică Obi-Wan.

– Timpul fiind critic, mi-am permis deja să mă consult eu cu ei în numele tău, îi spuse Palpatine. Maestrul Yoda ți-a acordat permisiunea să părăsești Zbor în Necunoscut aici în loc să mergi mai departe.

Deși disimulat în termeni precum permisiune, Obi-Wan putea evident să recunoască un ordin atunci când îl auzea.

– Prea bine, oftă el. Presupun că îmi voi lua și ucenicul Padawan?

– Doar nu crezi că poți să îl lași să umble singur prin cealaltă galaxie? comentă aprobator Palpatine și dincolo de cutele zâmbetului Obi-Wan simți o oarecare ușurare. Am să vă iau pe amândoi în astronava mea. După aceea, îmi este teamă că trebuie să mă întorc pe Coruscant, dar am să vă las una dintre gărzile mele și astronava ei de escortă să vă aducă înapoi când terminați.

– Mulțumim, răspunse Obi-Wan întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să ia fregata Delta-12 Spiritul Stelar pe care Windu o încărcase pentru ei în hangarul Cuirasatului-Trei. Dar ar fi durat ceva să o activeze și să o pregătească, iar timpul părea să fie vital în această situație. Mai mult, una dintre astronavele de escortă ale lui Palpatine le-ar fi oferit mai mult spațiu și confort, chiar dacă acest lucru însemna să zboare împreună cu oamenii aceia fără simțul umorului pe care Palpatine îi tot angaja drept gărzi în ultima vreme.

– O să îi spun lui Anakin să împacheteze. Vom fi gata de plecare într-o oră.

– Mulțumesc, Maestre Kenobi, încheie Palpatine cu vocea foarte gravă și serioasă. Nu vei ști niciodată cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine.

– Plăcerea este de partea noastră, Cancelare, îi răspunse Obi-Wan și simți un ușor regret când își scoase aparatul de comunicație. Noi Jedi trăim numai pentru a sluji.

– Uite-i cum pleacă, murmură Anakin în timp ce naveta lui Palpatine cobora spre atmosfera încetoșată a planetei de sub ei.

Obi-Wan privi în sus, dar unde fusese Zbor în Necunoscut nu mai rămăsese decât spațiul gol.

– Au un program de zbor pe care trebuie să îl respecte, comentă el.

– Presupun, spuse tânărul și Obi-Wan auzi o parte din ecoul nefericirii sale în vocea lui. Mi-aș fi dorit să mai putem zbura o vreme cu el.

– Cu cine, cu Căpitan Pakmillu? întrebă Palpatine.

– Nu, cu Maestrul C'baoth, îi spuse Anakin. Este un adevărat conducător, întotdeauna reușește să ducă lucrurile la bun sfârșit. Taie în carne vie și tot găsește un mod să îi convingă pe ceilalți să facă întocmai cum este mai bine pentru ei.

– Are într-adevăr darul acesta, recunoscui Palpatine. Avem prea puțini ca el în aceste vremuri grele. Totuși, pierderea noastră este un câștig pentru Zbor în Necunoscut.

– Sunt convins că toți sunt încântați să îl aibă la bord, murmură Obi-Wan.

– Dar el are sarcinile lui, noi le avem pe ale noastre, continuă Palpatine și îi înmână lui Obi-Wan un infocard. Aici ai tot ce am aflat despre disputa de pe Roxuli. Mai bine te-ai familiariza cu situația înainte să aterizăm.

– Mulțumesc, îi spuse Obi-Wan și introduse infocardul în datapadul său. Fără îndoială că reclamanții ne vor oferi și celelalte detalii care v-au scăpat.

– Fără îndoială, spuse sec Palpatine. Acomodează-te, Maestre Kenobi. Mai mult ca sigur va fi o zi lungă și obositoare.

Grupul de inspecție condus de Ar'alani reveni pe Crustai de pe frontul de luptă cu Federația Comercială cu aproape două ore înainte ca Thrawn să se întoarcă din turul de inspecție în care îl trimisese amiralul. Raportul lui, deloc surprinzător, se desfășură repede, apoi se întoarse pentru o nouă sesiune de studiu împreună cu Car'das și Maris o oră mai târziu. Dacă simțea că se întâmplase ceva important în absența lui, Car'das nu putea să își dea seama despre ce este vorba nici din expresia feței și nici din intonația vocii.

Următoarele două zile se scurseră leneș. Ar'alani își petrecu timpul studiind informațiile strânse de pe frontul de luptă, apărând doar la masă și căutând anumiți războinici pentru anchetă. Deocamdată părea să nu fi dat peste cei doi care l-au auzit pe Thrawn exprimându-și suspensiunile legate de echipajul *Vânătorului de Chilipiruri*, dar Car'das știa că era doar o problemă de timp până când va ajunge și la ei.

Thrawn însuși plecă și veni destul de des în aceste două zile, aparent luând în serios ordinele false pe care i le dădea Ar'alani de a inspecta diverse sisteme. Car'das avu doar o singură discuție adevărată cu comandantul în acest timp, o discuție lungă în toila nopții în cabina lui Car'das chiar după întoarcerea amiralului Ar'alani de pe frontul de luptă. Oboseala și tensiunea lui Thrawn erau evidente și când se retrase într-un târziu Car'das rămase singur, întrebându-se mult și bine dacă nu cumva comandantul își depășise propriile limite fizice.

În acele două zile Car'das încercă să petreacă mai mult timp cu Qennto și Maris. Dar și conversația lor era demoralizatoare. Qennto începuse să se comporte ca un animal în cușcă, meditațiile sale fiind piperate cu planuri imposibile care implicau raiduri asupra depozitelor de provizii și armament urmate de o evadare îndrăznească la bordul *Vânătorului de Chilipiruri*. Maris încă își exprima încrederea în onoarea lui Thrawn, dar chiar și ea începuse să aibă îndoieli personale legate de capacitatea lui de a-i proteja față de Ar'alani.

Ceva trebuia făcut. Și era datoria lui Car'das să se ocupe.

Doar câteva pregătiri putea să facă. *Vânătorul de Chilipiruri* era prea bine păzit și oricum nu avea intenția să zboare cu cargobotul

prin tunel având vânătorii stelari ai lui Thrawn pe urmele lui. Dar la capătul zonei de andocare aștepta o navetă de transport pe care chiss păreau să o ignore complet. Câteva ore petrecute prin modulurile de instruire din computerul bazei, combinate cu pregătirea în citirea simbolurilor cheunh, îl ajutară să învețe bazele rudimentare de zbor. Mai târziu, reuși să se strecoare la bordul navetei fără să fie văzut și își petrecu o oră în scaunul pilotului, trecând mental în revistă lecțiile de zbor și aparatele indicatoare, asigurându-se că a reținut unde era localizată fiecare comandă. Când va veni timpul, nu și-ar fi dorit să îl găsească Amiral Ar'alani bâjbâind greșit la comenzile navetei.

Să pună mâna pe informațiile de zbor ale *Șoimului Săltăreț* era o treabă mai problematică. Thrawn însuși îi oferise oportunitatea, invitându-i pe Ar'alani și Thrass la o cină oficială în cea de-a doua noapte. Cilindrul pe care i-l arătase amiralul era amestecat printre alte tuburi asemănătoare pe care fuseseră înmagazinate informațiile culese de pe frontul de luptă și îi luă minute bune până îl localizează pe cel corect.

Dar cu acestea, pregătirile fură încheiate.

Se băgă târziu în pat în acea noapte, dar fără nici un rezultat. Își petrecu restul nopții gândindu-se și îngrijorându-se, somnul venind în reprize scurte, pline de coșmaruri. Întocmai precum calmul ciudat de dinaintea izbucnirii unei furtuni cumplite, înțelegea că tot acel calm din ultimele două zile era pe cale să se încheie.

La mijlocul dimineții celei de-a treia zile, calmul se încheie.

– Nu, spuse ferm Car'das încercând să îi susțină Amiralului văpăile din priviri cât de calm putea. Nu suntem spioni. Nici pentru Republică, nici pentru altceva.

– Atunci ce au vrut să însemne acuzațiile aduse de Comandant Mitth'raw'nuruodo? Îl contră Amiralul. Și să nu negi că v-a acuzat. Am în față declarațiile sub jurământ ale celor doi războinici prezenți în acel moment.

– Nu neg nimic, se împotrivi Car'das privind-l scurt pe Thrass.

Sindicul stătea tăcut la câțiva pași înapoia Amiralului Ar'alani, expresia de pe figura lui părând mai dură decât cea a superiorului său. Poate că el cunoștea mai bine decât ea ce însemna pentru cariera fratelui său acuzația că ar fi adăpostit spioni.

– Dar nici nu pot să îmi explic. Poate că a vrut doar să creeze confuzie în rândul comandanților Federației Comerciale.

– Comandanți care aparent s-au evaporat, spuse aspru Ar'alani. Împreună cu un vas de război extraterestru și el aparent intact.

– Nici despre acest lucru nu cunosc absolut nimic, insistă Car'das. Tot ce știu v-am spus deja. Suntem neguțatori care am suferit un accident la hiperpropulsoare și ne-am rătăcit. Întreabă-i și pe ceilalți membri ai echipajului nostru dacă pe mine nu mă crezi.

– Am să îi întreb, îl asigură Ar'alani. Între timp, vei rămâne în cabină până la noi ordine. Poți pleca.

Pentru o clipă Car'das fu tentat să îi amintească că el se afla încă sub autoritatea lui Thrawn, nu a ei, și că ea nu îi putea ordona oricum. Dar numai pentru o clipă. Se întoarse și ieși din sală.

Dar nu se duse la cabină. Războinicii chiss se obișnuiseră să îl vadă umblând liber prin bază, iar Ar'alani nu avea de ce să facă un anunț oficial până nu îi va fi interogată și pe Qennto și Maris.

Îi mai rămăsese puțin timp pentru a reuși o evadare.

Naveta era încă andocată în același loc ca și în ziua precedentă. Se vedeau câțiva chiss lucrând în zonă, dar vremea subterfugiilor trecuse. Pășind printre ei ca și cum el comanda acolo, Car'das se strecură în interiorul navei, încuie trapa de acces și se îndreptă spre prova.

Astronava era un model civil, cu o procedură de activare mult simplificată față de vasele militare. În cinci minute porni sistemele. Încă cinci minute și desfăcu clamele ancorelor, apoi își croi drum cu atenție prin tunelul de ieșire.

Nu îl urmări nimeni până afară. Privi în jur când ajunse în spațiu, așteptându-se să dea peste vasul de război aparținând Federației Comerciale pândind în umbra unui alt asteroid. Dar nu se vedea niciieri.

Ce mai conta acum. Știa unde trebuie să ajungă și nimeni nu îl mai putea opri din drum. Așeză naveta de-a lungul vectorului potrivit, apăsă comenzile hiperpropulsoarelor și țâșni la viteza luminii. Următoarea oprire, presupunând că introdusese corect datele de zbor copiate de pe *Șoimul Săltăreț*, îl aștepta în sistemul extraterestru unde el, Thrawn și Maris fuseseră martorii atacului vagaari din urmă cu cinci săptămâni. Cu ceva noroc, campania aceea trebuia să fi luat sfârșit.

Cu ceva mai mult noroc, vagaari ar putea fi încă acolo.

Șase ore mai târziu ieși din hiperspațiu și văzu că bătălia într-adevăr se încheiase.

Inamicii se apăraseră serios, fapt de care își dădu seama de îndată ce încetini naveta printre resturi. Epave arse pluteau peste tot într-o mare de bucăți de metal și fragmente de propulsoare. Se vedeau și trupuri. Prea multe cadavre.

Sacrificiul lor nu îi adusese la nici un rezultat. Zeci de astronave vagaari rămăseseră să orbiteze planeta, precum stolurile de corbi în căutare de stârvuri proaspete. Cele mai multe erau din același tip de vase de război protejate de bulele cu sclavi, dar o parte erau vase civile de transport care așteptaseră încheierea bătăliei. Se vedea un flux constant de nave mici care intrau și ieșeau din atmosferă, aducând fără îndoială transporturi proaspete de sclavi la bordul vaselor aflate pe orbită, întorcându-se apoi pentru alte încărcături. O clipă, în mintea lui Car'das se formă imaginea unui șir nesfârșit de insecte ieșind din mușuroi și acoperind o bucată de salată căzută pe pământ la un picnic...

Un cadavru plutind se izbi de carlinga navei, aducându-l înapoi la realitate. Dacă avea măcar puțină minte, ar fi trebuit să se întoarcă în acel moment și să se îndrepte spre Crustai pentru a-și încerca norocul cu Amiral Ar'alani. Sau chiar să îi abandoneze complet pe Qennto și Maris și să încerce să scape cu fuga spre spațiul Republicii.

Înjurând încet în barbă, se îndreptă spre cel mai mare vas de război care orbita planeta și se apropie de el.

Chiar fiind atenți la planeta pe care o prădau, vagaari erau destul de prevăzători să își protejeze spatele. O jumătate de duzină de vânători stelari îl interceptară înainte să parcurgă un sfert din distanță și brusc comunicația cârâi cu limbajul extraterestru melodios, dar diabolic.

– Nu vă înțeleg limba, răspunse Car'das în sy bisti. Vorbiți sy bisti? Singurul răspuns pe care îl primi fu tot de neînțeles.

– Dar minnisiat? insistă el în noua limbă a comercianților. Înțelege careva de acolo minnisiat?

O scurtă pauză.

– Numele, specia și intențiile, îi ceru apoi vocea extraterestră pronunțând cu greu sunetele din limba comercianților.

– Numele meu este Jorj Car'das, se prezentă Car'das. Sunt uman dintr-o lume denumită Corellia.

Inspiră adânc.

– Am venit să vă propun un târg.

Vânătorii stelari îl escortară spre una dintre navele de război mai mici, îndrumându-l spre un port de andocare de la tribord. Un pluton de gărzi în armuri îl aștepta la sosire: bipezi scunzi cu palmele mari, trăsăturile fețelor ascunse sub vizoarele de protecție vopsite extravagant pentru a arăta ca niște măști înspăimântătoare. Îl duseră într-o sală mică echipată cu senzori de tot felul, unde îl dezbrăcără, îl controlară și îl scanară de câteva ori, iar hainele îi fură luate probabil în același scop. Naveta, nu avea nici o îndoială, suferea și ea aceeași examinare atentă. Abia după tot acest preambul îl conduseră în altă cabină, în care nu se găsea nimic altceva decât un pat și îl lăsară acolo singur.

Își petrecu următoarele două ore încercând să se odihnească sau, nereușind, umblând încolo și încioace de-a lungul celei. Dacă vagaari ar fi fost deștepți, se gândea el cu groază, ar fi trebuit să îl ucidă pur și simplu și să continue să prade lumea pe care o cuceriseră. Pasărea din mână, până la urmă, era o maximă destul de universală.

Dar poate, doar poate, erau și lacomi pe cât erau de deștepți. Lacomi și curioși.

La două ore după ce fusese aruncat în celulă, gărzile se întoarseră cu hainele lui. Îl urmăriră cum se îmbracă la loc, apoi îl scoaseră din celulă și îl purtară de-a lungul unui coridor până la o trapă marcată cu simboluri extraterestre. Dincolo de trapă, spre ușurarea lui, îl aștepta o navetă, și nu moartea în spațiu. Îl împinseră înăuntru și se înghesuiră lângă el, iar un minut mai târziu porniră. Naveta nu avea hublouri, neoferindu-i astfel nici un indiciu legat de locul spre care se îndreptau, dar când trapa se redeschise se trezi în fața a două rânduri de soldați vagaari îmbrăcați în uniforme mai simandicoase decât cele pe care le purtau cei care îl însoțiseră până acolo. Aparent, o autoritate decisese să îl vadă.

Se așteptase să fie dus în alt locșor strâmt și izolat, așa cum era potrivit pentru a fi interogat cum se cuvine. Fu șocat deci când se deschise ultima ușa să vadă că a ajuns într-o sală atât de largă încât ar fi rivalizat chiar și cu cea mai elaborată sală a tronului din câte văzuse. Pe peretele din spate se vedea o platformă în mijlocul căreia trona un scaun ornăt cu stil, pe care ședea un mahăr vagaari îmbrăcat într-o robă groasă multicoloră, cu protecții pentru glezne și umeri în formă de soare, o pelerină zimțată pe spinare, și înconjurat pe talie cu nu mai puțin de patru cingători. Il flancau doi vagaari îmbrăcați cu robe doar un pic mai puțin stilate – consilieri sau ceva slujitori de rang, probabil. Toți trei aveau măști care le acopereau fețele de la mandibule până, probabil, la douăzeci de centimetri deasupra țăstelor, pictate cu același model înspăimântător ca și vizoarele soldaților. Un gând cinic îi străbătu mintea lui Car'das, și anume că înălțimea măștilor fusese realizată probabil ca să compenseze faptul că specia lor era scundă și astfel să apară mai periculoși în fața inamicilor. De-a lungul pereților erau orânduși alți vagaari, unii în armuri militare, alții îmbrăcați în haine care păreau civile și doar machiați pe fețe. Toți îl priveau în tăcere pe noul prizonier adus înaintea tronului.

Car'das așteptă până când gardile îl opriră la trei metri în fața tronului, apoi făcu o plecăciune.

– Salut mărețul și preaputernicul popor vagaari... începu el în minnisiat.

Fu imediat doborât în genunchi de o lovitură puternică aplicată între omoplați.

– Nu vorbi în prezența lui Miskara până când nu ți se va permite, îi reproșă unul dintre paznici.

Car'das deschise gura să își ceară scuze, dar își dădu seama că este pe cale să își repete greșeala și se abținu.

Timp de un minut foarte lung întreaga sală rămase și ea tăcută. Car'das se întrebă dacă nu cumva așteptau să se ridice în picioare, dar simțindu-și omoplații amorțiți din cauza loviturii se gândi că era o idee bună să rămână căzut până când îi vor indica ei ce trebuie să facă.

Aparent fu o decizie corectă.

– Foarte bine, se auzi până la urmă o voce guturală dinspre podium. Te poți ridica.

Încet, pregătindu-se pentru încă o lovitură, Car'das se ridică în picioare. Spre ușurarea lui, nu îl mai loviră.

– Eu sunt Miskara, conducătorul poporului vagaari, declară mahărul vagaari așezat pe tron. Mi te vei adresa cu *Eminența Voastră*. Mi s-a adus la cunoștință că ai avut insolența să îmi ceri să mă târguiesc cu tine.

– Nu fac nici o astfel de cerere, Eminența Voastră, se grăbi Car'das să îl asigure. Mai degrabă, pentru că mă aflu într-o teribilă dificultate, am venit aici sperând ca mărețul și preaputernicul popor vagaari să fie dispus să îmi acorde asistență. În schimbul ajutorului vostru, sper să vă ofer ceva care să aibă aceeași valoare.

Miskara îl privi cu răceală.

– Povestește-mi despre această dificultate.

– Tovarășii mei și mine suntem negustori dintr-un regat îndepărtat, îi povesti Car'das. Cu aproape trei luni în urmă ne-am rătăcit și am fost luați în captivitate de o rasă de ființe cunoscută sub numele de Chiss. De atunci suntem prizonierii lor.

Un zumzet de comentarii izbucni în toată sala.

– Prizonieri, spui, repetă Miskara.

Trăsăturile vizibile ale feței părură să se tensioneze la auzul numelui Chiss, dar vocea nu lăsa să se trădeze nimic mai mult.

– Eu nu văd nici un lanț de captivitate în jurul grumazului tău.

– Libertatea mea aparentă este doar o iluzie, Eminența Voastră, insistă Car'das. Tovarășii mei sunt încă în mâinile lor, la fel și astronava noastră. La fel de important, chiss refuză acum să ne predea câte ceva din ultimele lor raiduri, mărfuri pe care ni le-au promis și de care avem nevoie să ne plătim penalitățile impuse de clienții noștri pentru întârziere. Fără acele bogății ne așteaptă moartea la întoarcerea acasă.

– Unde sunt ținuți tovarășii tăi?

– Într-o mică bază construită în interiorul unui asteroid, Eminența Voastră, îi răspunse Car'das. Informațiile de navigare necesare pentru a-i localiza poziția sunt conținute în computerul navei cu care am ajuns aici.

– Dar cum de ai știut cum și unde să ne găsești pe noi?

Car'das își luă inima în dinți. *Voi face tot ce este absolut necesar*, îi spusese odată Thrawn, *pentru a-i proteja pe cei care depind de mine*.

– Pentru că, Eminența Voastră, mărturisi el, am fost prezent la bordul crucișătorului chiss care v-a atacat aici forțele în timpul războiului vostru de cucerire acum cinci săptămâni.

O tăcere mormântală se așternu în sala tronului. Car'das așteptă, dureros de conștient de toți soldații înarmați până în dinți care stăteau de jur împrejur.

– Ne-ați furat una dintre astroplase, răbufni în cele din urmă Miskara.

– Comandantul forței chiss a furat-o, da, aprobă Car'das. După cum am spus, eu eram prizonierul lui, nu am luat parte la atac.

– Unde se află acum acest comandant?

– Nu cunosc exact, răspunse Car'das. Dar baza unde sunt ținute tovarășii mei și astronava noastră se află sub comanda lui. Pe oriunde ar umbla, tot acolo se va întoarce mereu.

Miskara zâmbi subțire.

– Adică tu îmi ceri viața tovarășilor tăi și o parte din propria noastră comoară în schimbul a nimic mai mult decât șansa răzbunării?

Nu era deloc, gândi Car'das îngrijorat, un mod de a prezenta situația sub cele mai bune auspicii.

– Vă veți lua și astroplasa înapoi, negocie el.

– Nu, îl refuză Miskara cu fermitate. Ce îmi oferi nu este deloc suficient.

Car'das simți un nod în gât.

– Eminența Voastră, vă implor...

– Nu mă implora! se răsti Miskara. Viermii imploră. Inferiorii imploră. În nici un caz ființele care vorbesc și negociază cu vagaari. Dacă vrei să te ajutăm pe tine și tovarășii tăi, ai face bine să găsești ceva mai mult să îmi oferi.

– Dar nu mai am nimic, Eminența Voastră, protestă Car'das cu vocea tremurândă.

Nu, așa ceva nu se poate întâmpla. Vagaari *trebuie* să cadă la învoială.

– Vă jur.

– Nici măcar acelea? se interesă Miskara arătând undeva în spatele lui Car'das.

Car'das se întoarse. Cândva în timpul discuției, cineva adusese înăuntru patru lăzi mari, două cu un cap mai înalte decât el, iar celelalte ajungându-i doar până la talie.

– Nu înțeleg, spuse el încruntat. Ce sunt acelea?

– Erau la bordul navei cu care ai venit, îi răspunse Miskara suspicios. Pretinzi că nu ai cunoștință de ele?

– Exact așa susțin, Eminența Voastră, insistă Car'das și se simți complet pierdut.

Ce naiba ascunsese Thrawn la bordul navetei?

– Eu am furat naveta doar ca să vin să vă solicit ajutorul. Nu m-am uitat să văd dacă se află ceva la bord sau nu.

– Atunci vezi acum, îi ordonă Miskara. Deschide lăzile și spune-mi ce vezi înăuntru.

Cu mare atenție, așteptându-se din clipă în clipă să fie împușcat în spate, Car'das se apropie de lăzi. Vagaari le deschiseseră deja pe toate, bineînțeles, așezând doar capacele la loc fără să le mai sigileze. Se apropie de una dintre lăzile mai mici, apucă un colț al capacului și îl ridică.

Și rămase fără respirație. Înăuntru, împachetați strâns cu brațele împrejurul genunchilor, se găseau doi droizi de luptă ai Federației Comerciale.

– Îi recunoști? îl întrebă Miskara.

– Da, Eminența Voastră, îi confirmă Car'das.

Dintr-o dată, totul căpăta sens.

– Sunt droizi de luptă folosiți de unele specii din regiunea noastră a spațiului. Comandantul a atacat și o forță a acestor popoare; aceștia fac parte din prada obținută de pe urma raidului.

– Ce sunt droizii?

– Slujitori mecanici, răspunse Car'das.

Deci Thrawn avusese dreptate: aparent nimeni din această zonă nu cunoștea ceva despre droizi. Cel puțin nimeni care intrase în contact cu vagaari.

– Unii sunt autoportanți, alții au nevoie de un computer central care să le transmită instrucțiunile.

– Arată-mi cum funcționează.

Car'das se întoarse spre ladă și se uită înăuntru. Nu se vedea nici urmă de vreun dispozitiv de control sau vreo consolă de programare.

– Nu văd echipamentul necesar pentru pornirea lor, spuse el și se duse spre cealaltă cutie căreia îi deschise capacul.

Alți doi droizi de luptă erau ambalați înăuntru, dar nici urmă de vreo consolă de control. Fiecare dintre lăzile mai mari aveau înăuntru lor câte unul dintre droizii distrugători droideka, și mai periculoși. Dar tot nici urmă de consolă de control.

– Îmi pare rău, Eminența Voastră, dar fără echipamentul potrivit nu pot să îi pornesc.

– Poate acestea să îți fie de folos, îi sugeră Miskara.

Făcu un gest și unul dintre militarii în armură care urmărea acțiunea scoase un datapad de sub robă. Pășii spre Car'das și i-l înmână.

Un val de ușurare îi mai atenuă lui Car'das tensiunea pe care o resimțea. Era într-adevăr un dispozitiv de control pentru droizii Federației Comerciale, etichetat și în limba neimoidiană, și în limba basica.

– Da, Eminența Voastră, îmi este de folos, îi confirmă lui Miskara în timp ce privea comenzile.

Butonul de activare... aici.

– Să încerc să îi activez acum?

– Să încerci?!

Car'das se strâmbă.

– Să îi activez acum, Eminența Voastră? se corectă el.

– Da.

Luându-și inima în dinți, Car'das acționează comutatorul.

Rezultatul fu peste toate așteptările sale. Perfect la unison, cei patru droizi de luptă se desfăcură pe jumătate, ieșiră din lăzi, apoi se ridicară în picioare, își duseră brațele în spatele umerilor și își scoaseră armele cu laser. Droideka făcură o impresie și mai puternică, rostogolindu-se afară din lăzi și desfăcându-se în postura de luptă cu sprijin pe trei picioare. Împrejurul unuia dintre ei, pentru a demonstra întreaga capacitate de luptă, apărură stratul subțire al scutului energetic.

Și brusc Car'das își dădu seama că avea douăsprezece blasteri îndreptate direct spre postamentul tronului, acolo unde ședea Miskara.

Încet, cu atenție, se întoarse spre tron. Dar Miskara nu se ascunsese în spatele soldaților săi și nici soldații nu își scosese armele gata să îl facă sită pe Car'das.

– Impresionant, comentă calm Miskara. Cine îi comandă?

Car'das privi datapadul. Trebuia să existe un modul de recunoaștere implementat undeva.

– Deocamdată, oricine mânuiește unitatea de control, Eminența Voastră, spuse el. Dar cred că pot fi programați să se supună doar unui anumit individ.

– Ordonă-le să mi se supună *mie*.

– Da, Eminența Voastră, răspunse Car'das și selectă rapid în meniul de recunoaștere al datapadului. Ăă... trebuie să veniți până aici, pentru ca droizii să vă privească de aproape.

În tăcere, Miskara se ridică de pe tron și coborî treptele, făcându-le semn celor doi consilieri ai săi să rămână pe locurile lor. Pășii între cei doi droideka și se opri.

– Reglează-i acum, îi ordonă el.

Simțind cum i se prelinge transpirația pe sub gulerul costumului, Car'das urmă ceea ce spera să fie procedura corectă de reglaj. Cei șase droizi se răsuciră încet pentru a-l privi pe Miskara; apoi, spre ușurarea lui, droizii de luptă își ridicară blasterele spre tavan, iar droideka se răsuciră un pic pentru a-l scoate pe Miskara din raza armelor.

– Cred că acum reglajul este complet, Eminența Voastră, confirmă Car'das. Bineînțeles, adăugă el dându-și seama de încă un lucru, nu vor putea fi programați să înțeleagă ordinele date în minnisiat.

– Mă vei învăța comenzile potrivite în limba lor, îi ordonă vagaari. Prima comandă pe care vreau să o învăț este *țintă*. A doua, *foc*.

– Da, Eminența Voastră.

Car'das îl învătă cele două cuvinte în basică, pronunțându-le rar.

– Oamenii voștri ar putea să vi le transcrie fonetic, îi sugără el.

– Nu este nevoie, refuză Miskara.

Ridică un deget și îl îndreptă spre Car'das.

– Țintă!

Car'das se trase speriat înapoi văzându-i pe cei șase droizi răsucindu-se și îndreptând blasterele spre el.

– Eminența Voastră! exclamă el respirând greu.

– Acum, îi ordonă Miskara cu vocea catifelată, pronunță *tu* celălalt cuvânt.

Car'das înghiți greu. Dacă nu făcuse reglajul corect...

– Foc! rosti el.

Nu se întâmplă nimic.

– Excelent! exclamă Miskara aprobator. Ești deci destul de înțelept încât să nu încerci să mă trădezi.

Ridică apoi o mână.

– Aduceți-mi trei gerooni.

– Da, Eminența Voastră, răspunse un soldat și părăsi sala.

– Comandantul tău Mitth'raw'nuruodo mai are astfel de mașinării? întrebă Miskara întorcându-se spre Car'das.

– Cel puțin câteva sute, îi răspunse Car'das. Posibil să aibă chiar câteva mii.

Surprinse cu coada ochiului o mișcare în zona ușii și se întoarse, văzând trei extratereștri mici împinși în sală.

– Cine sunt aceștia?

– Sclavi, îi răspunse Miskara netulburat. Lumea lor micuță demnă de tot disprețul este cea de sub noi. Mașinării, țintă!

Car'das înțepeni văzându-i pe droizi îndreptându-și armele spre cei trei sclavi.

– Așteptați!

– Obiectezi? îl întrebă Miskara.

Car'das închise ochii scurt. *Voi face tot ce este necesar...* răsunară vorbele ca un ecou în mintea lui.

– Eram doar îngrijorat pentru siguranța soldaților voștri, se scuza el.

– Hai să vedem cât de bine ochesc mașinăriile, propuse Miskara. Mașinării, foc!

Salva din carabinele droizilor de luptă îi propulsă pe cei trei sclavi în spate, morți înainte să apuce să atingă podeaua. Încă se mai prăbușeau când focul deschis de droideka îi tăie practic în două.

– Excelent! exclamă Miskara în tăcerea mormântală.

Nu erau șocați de moarte, Car'das își dădea seama foarte bine, ci de performanța puterii de foc.

– Unde le țin chiss pe celelalte?

– Comandantul i-a depozitat în bază, murmură Car'das mecanic în timp ce încerca fără succes să își ia ochii de la trupurile arse.

– Atunci îl vom lăsa fără ele, hotărî Miskara și gesticulă către unul dintre consilierii săi. Ordonă să se pregătească imediat o forță de asalt.

– Da, Eminență Voastră, răspunse consilierul.

Coborî de pe podium și ieși în grabă din sală.

– Și în timp ce așteptăm, continuă Miskara întorcându-se din nou spre Car'das, tu mă vei învăța restul cuvintelor necesare pentru a-mi controla mașinăriile de luptă.

Car'das înghiți greu. *Orice va fi necesar...*

– Cum doriți, Eminență Voastră.

În afara hubloului central de pe puntea de comandă a Șoimului Săltăreț, stelele răsfirate și un corp sferic mic, dar magnific străluceau pe cerul întunecat. Stelele, globul și nimic altceva.

Doriana se uită pe furiș spre cronograf. Zbor în Necunoscut era în întârziere.

Aparent, nu se uitase destul de pe furiș.

– Răbdare, Comandante, îi spuse calm Mitth'raw'nuruodo din fotoliul căpitanului. Vor veni.

– Sunt în întârziere, se strâmbă dezaprobat Kav în spatele lui Mitth'raw'nuruodo. Mai mult de două ore întârziere.

– Două ore nu înseamnă nimic într-un voiaj de trei săptămâni, le sublinie justificat comandantul.

– Nu și pentru Căpitan Pakmillu, comentă disprețuitor Kav. Mon calamari sunt recunoscuți pentru punctualitate.

– Vor veni, repetă Mitth'raw'nuruodo întorcându-se pe jumătate spre neimoidian. Singura întrebare care rămâne este dacă acest sistem se află sau nu pe linia dreaptă corectă între ultima lor oprire în Republică și sistemul unde le pregăteai ambuscada.

– Îndrăznești să... începu Kav.

– Vectorul a fost calculat corect, îl întrerupse Doriană aruncându-i un avertisment din priviri. Întrebarea *noastră*, pe de altă parte, este de ce crezi că se vor opri aici.

– Se vor opri, îl asigură Mitth'raw'nuruodo. Astrodroidii de vânătoare sunt pregătiți?

– Foarte pregătiți, îl asigură la rândul lui Kav și Doriană parcă îl auzi anticipându-și bucurios răzbunarea.

Astrodroidii vânători erau pregătiți, desigur, și complet încărcăți cu al doilea program pe care programatorul șef al vicelordului îl scrisese sub modelul de atac la mică distanță al lui Mitth'raw'nuruodo.

Comandantul înclină capul spre neimoidian.

– Atunci nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

Se întoarse spre hubloul central...

Și dintr-o dată, cu o strălucire pseudomotorie, iată-l, plutind în spațiu la nici cinci kilometri depărtare.

Zbor în Necunoscut ajunsese.

– Dispozitivul se numește proiector gravitațional, le explică Mitth'raw'nuruodo. Simulează o masă planetară, forțând astfel orice astronavă al cărei vector de deplasare trece prin raza lui de acțiune să iasă din hyperspațiu.

– Serios? comentă Doriană încercând să pară calm.

După cunoștințele sale, nimeni din Republică nu reușise să își dea seama cum s-ar putea traduce acea teorie a hyperspațiului într-un dispozitiv funcțional real. Faptul că reprezentanții Chiss rezolvaseră problema îl izbea în minte, un gând care ricoșa deloc confortabil.

Kav, după cum era de așteptat, nu era la fel de interesat într-un astfel de gând pe termen lung.

– Atunci i-am adus în mâinile noastre, aproape croncăni el. Toate forțele, la *atac*!

– Așteaptă! îl opri Mitth'raw'nuruodo.

Vocea îi era deocamdată calmă, dar se simțea în ea un ton cu totul nou.

– *Eu* dau ordinele pe astronava aceasta, Vicelord Kav.

– Dar este misiunea *noastră*, Comandant Mitth'raw'nuruodo, se opuse Kav. Iar cât stăm aici să parlamentăm, pierdem elementul surpriză. Scormonindu-se în robe, scoase o consolă de activare.

– Tu și astronavele tale puteți să faceți cum vreți. Dar astrodroizii mei *vor ataca*.

– Nu! se repezi Doriană să îi smulgă telecomanda din mână.

Dacă Vicelordul avea de gând să strice planul lui Mitth'raw'nuruodo, oricare ar fi fost acel plan, Zbor în Necunoscut putea să le scape iar printre degete.

Dar nu ajunsese până la Kav și oricum se întinsese prea târziu. Răsucindu-și brațul său lung pentru a nu fi ajuns de Doriană, Kav activă butonul cu un aer triumfător. Înjurând feroce, Doriană privi spre asteroid, acolo unde liniile de atac ale astrodroizilor așteptau cuminiți ordinele.

Nu se întâmplă nimic.

Kav acționă iar comenzile consolei. Și din nou, nimic.

– Îmi este teamă că nu o să funcționeze consola, Vicelord, îl informă calm Mitth'raw'nuruodo. Mi-am permis să șterg programul auxiliar de comandă pe care inginerii tăi îl scriseseră în sistemul astrodroizilor.

Încet, Kav își lăasă mâna în jos.

– Ești foarte isteț, Comandante, murmură el. Într-o bună zi, istețimea aceasta se va întoarce împotriva ta.

– Posibil, nu îl contrazise Mitth'raw'nuruodo. Până atunci însă, permite-mi să îți mulțumesc că mi-ai arătat cum se poate scrie un astfel de program auxiliar. Se va dovedi folositor astăzi.

– Deci acum ce facem? întrebă precaut Doriană.

– Vorbim cu ei, îi anunță Mitth'raw'nuruodo și se aplecă peste pupitrul. Comunicațiile, creați un canal.

Când ajunsese Lorana, puntea de comandă de pe Cuirasatul-Unu devenise un adevărat pandemoniu tăcut. C'baoth stătea lângă fotoliul de comandă al Căpitanului Pakmillu, ținându-și spatele țeapăn și privind prin hublul central. Pakmillu însuși plecase spre una dintre stațiile inginerilor de zbor, strângându-și ritmic degetele sale palmate în timp ce studia ecranele aparatelor.

Dincolo de hubloul central, orânduți la distanță ca o haită de urlători, se vedeau vreo douăsprezece astronave mici a căror configurație Lorana nu o mai văzuse niciodată.

– Indicatoarele ne arată că am fi în mijlocul acțiunii unei mase planetare, explică ofițerul de zbor atunci când Căpitan Pakmillu ajunsese lângă ea. Dar puteți vedea și singuri că așa ceva nu poate fi posibil.

– Aici Comandant Mitth'raw'nuruodo al Flotei Expansioniste de Apărare Chiss, răsună o voce cultă în difuzoarele de pe punte. Vă rog răspundeți.

– Cine este? întrebă Lorana.

– Comandantul forței de acolo, mormăi Pakmillu cu ochii pe indicatoare. De acum o jumătate de oră ne tot cheamă la fiecare cinci minute.

– Și nu i-ați răspuns până acum?

Cilii de la gura lui Pakmillu se îmbătoșară.

– Maestrul C'baoth ne-a interzis, mârâi el. Insistă să aflăm ce s-a întâmplat cu hiperpropulsoarele noastre înainte să răspundem.

– Posibil ca acest comandant să ne poată spune ce s-a întâmplat, sugeră Lorana.

– Bineînțeles că el poate, se răsti Pakmillu cu amărăciune. Dar eu nu îl pot convinge pe Maestrul C'baoth să accepte acest punct de vedere.

Lorana se strâmbă.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

C'baoth privea încă astronavele extraterestre când Lorana se apropie de el.

– Așa deci, Jedi Jinzler, o întâmpină el. Iată-ne față în față cu prima noastră provocare.

– De ce trebuie să fie neapărat o provocare? întrebă Lorana. Poate tot ce vrea el este să ne vorbească.

– Nu, se împotrivi C'baoth cu vocea întunecată. Pot să simt o răutate adâncă acolo, o răutate îndreptată spre astronavele mele și spre oamenii mei.

– Sunt minți extraterestre, îi aminti Lorana și își simți pulsul accelerându-se.

Îl mai văzuse pe C'baoth în această stare de om înțepenit.

– Poate că îi citești greșit.

– Deloc, răspuse el. Intenția lor este să ne creeze necazuri, iar eu intenționez să fiu complet pregătit să le fac față înainte de a vorbi cu ei.

– Comanda, aici Ma'Ning, se auzi o voce în difuzorul fotoliului de comandă. Suntem pregătiți la sistemele armamentelor Cuirasatului Patru.

– Recepționat, răspuse C'baoth și zâmbi strâns spre Lorana. Cuirasatul-Patru a fost ultimul. *Acum* suntem pregătiți să vorbim.

În mod deliberat, se lăsă încet în fotoliul de comandă al lui Pakmillu și apăsă butonul comunicației.

– Forța extraterestră, aici Maestrul Jedi Jorus C'baoth, la comanda Expediției Zbor în Necunoscut aparținând Republicii Intergalactice, anunță el.

Lorana se uită spre Pakmillu, făcându-se mică la auzul transferului lejer al autorității de comandă. Dar nu sesiză nici un resentiment în expresia sau în postura mon calamarului, doar o resemnare tăcută. Aparent, accepta inevitabilul.

– Maestre C'baoth, aici Comandant Mitth'raw'nuruodo, îi răspuse prompt vocea cultă.

– Lasă-mă să îți văd figura, îi ordonă C'baoth.

O mică pauză; apoi ecranul comunicației prinse viață, arătându-le o ființă aproape umană, cu pielea albastră, părul negru albăstrui și ochii roșii strălucitori. Era echipat într-o uniformă neagră cu petlițe argintii pe guler.

– Avem subiecte de o foarte mare importanță pe care trebuie să le discutăm imediat, îl informă Mitth'raw'nuruodo. Ești dispus să mi te alături în astronava mea amiral, sau vrei să vin eu la tine?

C'baoth pufni încet.

– Nu voi discuta nimic până nu te dai la o parte din calea mea.

– Iar eu voi continua să vă țin aici până când vom vorbi, îi răspuse Mitth'raw'nuruodo cu vocea la fel de fermă precum cea a lui C'baoth. Jedi se tem să discute?

C'baoth zâmbi subțire.

– Jedi nu se tem de nimic, Comandante. Vino la bord, atunci, dacă insiști. Îți vom ilumina un port pentru a-ți andoca naveta.

Mitth'raw'nuruodo înclină scurt din cap.

– Voi ajunge acolo în cel mai scurt timp.

Făcu un semn undeva în afara razei vizuale și imaginea dispăru.

– Ai de gând să îl lași să urce la bord? îi ceru socoteală Pakmillu.

– Bineînțeles, îi răspunse C'baoth cu o strălucire ciudată în priviri. Sau nu ți se pare ciudat că acest presupus rezident al Regiunilor Necunoscute *ne-a vorbit în basică*?

Lorana rămase cu gura căscată. Spre rușinea ei, ea nici măcar nu remarcase ciudățenia celui fapt.

– Ei bine, aici avem de a face cu mai mult decât putem vedea noi cu ochiul liber, continuă C'baoth. Haideți să aflăm despre ce anume este vorba.

– Vino la bord, atunci, dacă insiști, răsună vocea lui C'baoth în monitorul sălii reactorului de pe Cuirasatul-Patru. Îți vom ilumina un port pentru a-ți andoca naveta.

Se auzi un zgomot.

– Cuirasatul-Patru? Întrebă o voce diferită. Vreun progres?

Cu oarecare efort, Uliar își reveni din gândurile sale.

– Deocamdată nimic la noi, Comanda, raportă el cu ochii pe indicatoare. La hiperpropulsoare ajunge putere suficientă. Doar că odată ajunsă acolo, nu se mai întâmplă nimic.

– Confirmăm, Comanda, îl susținu Dillian Pressor din sala de monitorizare a hiperpropulsoarelor aflată la vreo zece metri distanță. Informațiile pe care le primim de la senzori insistă să ne arate că ne aflăm într-un câmp gravitațional.

– La fel arată senzorii la toată lumea, mormăi Comanda. Prea bine. Continuați procedura de diagnostic și rămâneți pregătiți.

Se auzi iar un zgomot metalic și vocea de la Comandă se stinse.

– Foarte ciudat, murmură Pressor.

– Probabil mai ciudat decât îți închipui, spuse Uliar cu mintea alergându-i.

Acum putea să fie în sfârșit șansa lor.

– Sau nu ai remarcat că acel Comandant Mitth-cum-i-o-zice vorbea basică?

O scurtă pauză.

– Vrei să spui că vine din Republică?!

– Ei bine, cu siguranță din Regiunile Necunoscute nu este, comentă hotărât Uliar. Trebuie să găsim o cale să vorbim cu el.

– Cine, noi?!

– Bineînțeles că noi, se răsti Uliar. Tu, eu, întregul comitet. Dacă individul acesta vine din Republică, poate că are autoritatea să îi dea la o parte pe C'baoth și ceilalți Jedi.

– Hai să nu vorbim de toți Jedi, se împotrivi Pressor. Oricum, ce-ar căuta vreun mahăr din Republică tocmai aici? Cred că mai degrabă un pirat a aflat despre Zbor în Necunoscut și s-a decis să pună mâna pe o pradă ușoară.

Cu ochii minții Uliar revăzu rezultatele obținute la testul de tragere executat de etalarea Jedi condusă de C'baoth.

– Crede-mă, Pressor, nu suntem deloc o pradă ușoară, zise el răutăcios. Dar oricine ar fi, tot trebuie să încercăm.

– Mă rog, fu Pressor de acord. Dar cum? Doar suntem de serviciu.

– Suntem de serviciu la ce? îl contră Uliar. La un reactor care funcționează perfect și la un hiperpropulsor care nu funcționează deloc?

– Da, dar...

– Da, dar nimic, îi tăie vorba Uliar. Haide, acum ar putea fi ultima noastră șansă să readucem Zbor în Necunoscut la forma la care trebuie să fie.

Iar se lăsă o pauză.

– Bine, contează pe mine, acceptă în fine Pressor. Dar dacă acest Mitth-cum-i-ai-zis este deja pe drum, nu prea mai avem mult timp la dispoziție. În cazul în care evident vrem să îi strângem pe toți și să străbatem tot drumul până pe Cuirasatul-Unu.

– Strânge-i tu pe ceilalți, îl instrui Uliar. Eu mă asigur că rămâne pe loc până ajungeți și voi.

– Cum așa?

– Habar nu am, recunosc Uliar. Tu adună-i pe toți, bine? Și nu uita să aduci și copiii. Nimic nu cântărește mai mult atunci când vrei să câștigi simpatie.

– Am înțeles.

Uliar închise comunicația și pentru o clipă rămase privind în gol spre indicatoarele din fața lui și încercă să își adune gândurile. Cuirasatul-Unu era într-adevăr destul de departe și dacă îl cunoștea destul de bine pe C'baoth, conversația lui cu străinul avea să fie scurtă și neplăcută. Dacă încerca să meargă sau chiar să alerge, mai mult ca sigur că putea să îl piardă complet pe Mitth-cum-i-o-zice.

Dar trebuia să găsească un ataș parcat nu departe spre pupa pe Cuirasatul-Patru.

Nouăzeci de secunde mai târziu, pornise într-o cursă nebunească prin pasaje, curentul de aer produs de trecerea lui fluturându-i părul și înțepându-i ochii. Din fericire, cu Zbor în Necunoscut aflat în

plină alarmă, toată lumea se găsea fie la posturile de luptă, fie retrași în cabine să nu le stea celorlalți în drum; coridoarele erau pustii. Ajungând la pilonul frontal, chemă un turbolift, dar în loc să lase atașul pe palier așa cum trebuia, îl manevră înăuntrul vagonului. Lasă-l pe C'baoth să facă plângere – ba chiar lasă-l să îl trimită pe Uliar la carceră câteva zile dacă așa poftea.

Oricât l-ar fi costat gestul lui, avea de gând să îl întâlnească pe acest Mitth-cum-i-o-zice înainte să plece de pe Zbor în Necunoscut.

Car'das așteptă iar vreo trei ore până când Miskara îl chemă din nou în sala tronului.

– Totul este pregătit, îl informă vagaari. Vom zbura imediat pentru a ne răzbuna pe Mitth'raw'nuruodo și pe poporul Chiss.

– Da, Eminența Voastră, făcu o plecăciune Car'das și încercă să nu privească la cele cinci-șase cadavre geroon împrăștiate împrejurul tronului.

Aparent, Miskara se jucase cu noile sale jucării mortale.

– V-aș ruga încă o dată să țineți minte că tovarășii mei și astronava noastră sunt încă acolo, dacă soldații voștri ar putea să fie atenți.

– O să țin minte, îi promise Miskara. Ba chiar am să fac mai mult. Am decis să ți se permită cea mai bună panoramă posibilă asupra viitoarei confruntări.

Car'das simți cum îl trec fiori reci.

– Vreți să spuneți că voi fi prezent pe punte, Eminența Voastră?

– Nici pe departe, îi răspunse calm Miskara. Vei fi într-una dintre bulele externe ale navei mele amiral.

Car'das privi în jur și văzu doi soldați vagaari în armură îndreptându-se spre el.

– Nu înțeleg, protestă el. V-am oferit șansa dublă să vă luați revanșa plus un profit.

– Sau șansa de a intra într-o capcană, îl contră Miskara cu răceală. Mă crezi prost, umanule? Mă crezi atât de mândru și nesăbuit încât să îmi port forța de asalt spre o bază mititică și presupus insuficient apărată în setea mea de răzbunare?

Pufni într-un fluierat multitonat.

– Nu, umanule, nu voi trimite o mică flotă de asalt ca să fie distrusă. Întreaga mea flotă se va abate asupra acestei baze... Și atunci să vedem noi ce fel de colți are această capcană chiss.

– Chiss nu au pregătit acolo nici o capcană, insistă Car'das. Vă jur.

– Atunci nu ai de ce să te temi, îl îmbărbătă Miskara. Dacă vom distruge inamicul pe cât de repede suștii, vei fi eliberat împreună cu tovarășii tăi. Dar dacă nu...

Ridică din umeri.

– Vei fi primul care moare.

Își iți capul mândru.

– Ai altceva de adăugat înainte să fii luat dinaintea mea?

Vreo confesiune, probabil, sau recunoașterea trădării?

– Nu, Eminența Voastră, răspunse Car'das. Sper doar ca soldații voștri să fie la fel de capabili împotriva inamicului Chiss așa cum s-au dovedit în fața altor oponenți.

– Geroonii stau mărturie a priceperii noastre în luptă, îi spuse răutăcios Miskara. Dar vei vedea cu ochii tăi această pricepere la lucru în scurt timp.

Făcu un gest către soldați.

– Duceți-l de aici!

Cinci minute mai târziu, Car'das era împins printr-o ușiță deschisă în coca astronavei și vârat într-o capsulă de plastic cu gravitație nulă, probabil de două ori mai mare decât un coșciug. Montat într-o parte pe peretele astronavei deasupra capului se vedea o deschidere mică, un sistem de ventilație și filtrare probabil, iar în partea opusă o plasă conținând câteva sticle cu apă și batoane energizante luate de pe naveta chiss, împreună cu un dispozitiv în formă de diamant al cărui rost nu îl bănuia.

Și de îndată ce ușa groasă de metal fu sigilată în spatele lui știu că zarul norocului fusese aruncat. De acum înainte, tot ce urma să se întâmple se va afla sub controlul altora.

Putea doar să mai spere că Miskara spusese adevărul în ceea ce privea mărimea flotei pe care o trimitea la atac.

Faptul că Mitth'raw'nuruodo era o ființă aproape umană în acest loc atât de îndepărtat față de spațiul Republicii a fost prima surpriză pentru Lorana. Mai surprinzător decât atât s-au dovedit însă cultura și rafinamentul din vorba și din portul lui, privindu-l stând la discuție cu C'baoth de partea cealaltă a mesei în sala de ședințe.

Dar motivul pentru care interceptase Zbor în Necunoscut a fost cea mai mare surpriză dintre toate. Și cea mai descurajantă.

Pe C'baoth, prevăzător de altfel, nu l-a impresionat nimic din tot ce auzea.

– Ridicol, pufni el după ce Mitth'raw'nuruodo își încheie povestirea. O specie misterioasă de cuceritori deplasându-se de-a lungul galaxiei spre noi? Te rog. Iată genul de poveste cu care părinții răi obișnuiesc să își sperie copiii.

– Atunci să înțeleg că ați ajuns să cunoașteți totul despre univers? Întrebă politico Mitth'raw'nuruodo. Aveam impresia că această regiune a spațiului ar fi încă necunoscută pentru voi.

– Da, așa este, spuse C'baoth. Dar zvonurile și povestirile nu cunosc limitele hotarelor geografice și politice. Dacă o specie atât de periculoasă ar fi existat cu adevărat, am fi auzit și noi câte ceva despre ea până acum.

– Dar cu Vergere ce s-a întâmplat? murmură Lorana de lângă el. Ceva asemănător ar putea explica dispariția ei.

– Mai degrabă nu, o contră C'baoth. Nu trebuie să se strângă o întreagă specie de cuceritori pentru a reduce la tăcere un singur Jedi.

Ochii îi străluciră înainte să își continue gândul.

– Pentru a reduce la tăcere un *grup* de Jedi, bineînțeles că în acest caz vorbim de cu totul altceva. Cât despre acest Darth Sidious pe care îl citezi, mă încred încă și mai puțin în vorbele lui decât în tot

felul de zvonuri răzlețe. *Darth* este titlul unui Lord Sith, iar Sith a dispărut de mult din galaxie. Ceea ce îl face un mincinos chiar de la bun început.

– Probabil, comentă Mitth'raw'nuruodo. Dar nu am venit aici să dezbatem. Rămâne în picioare faptul că nu pot și nu vă voi permite să vă continuați drumul prin această regiune a spațiului. Trebuie să vă întoarceți înapoi în Republică și să vă dați cuvântul că nu veți reveni niciodată.

– Sau dacă nu? îl provocă C'baoth.

Mitth'raw'nuruodo îl ținutua cu ochii săi roșii.

– Sau voi fi forțat să vă distrug.

Lorana se îmbărbăta pentru explozia inevitabilă. Dar C'baoth se mulțumi doar să zâmbească subțire.

– Așa i-a spus puil aviar dragonului billinus. Crezi într-adevăr că cele douăsprezece astronave ale tale vor rezista măcar zece minute împotriva puterii de foc pe care o țin în mâini?

Mitth'raw'nuruodo își ridică sprâncenele politicos.

– În mâinile tale *personal*? întrebă el.

– Ceilalți Jedi așteaptă deja în Centrul de Operațiuni Combinate aflat deasupra noastră și la stațiile de luptă ale armamentului pe fiecare Cuirasat, se laudă C'baoth. Curând mă voi alătura și eu... Și dacă nu ai avut de-a face niciodată cu Jedi până acum, vei descoperi că reflexele și cunoștințele lor pot fi o experiență amară.

Expresia lui Mitth'raw'nuruodo nu se modifică.

– Oricare ar fi pregătirea lor, nu o să vă ajute la nimic, spuse el încrezător. Singurele voastre opțiuni sunt fie să plecați acum și să vă duceți oamenii acasă, fie să pieriți până la ultimul. Care este răspunsul tău?

– Dar dacă promitem să *ocolim* această regiune? întrebă Lorana.

C'baoth se uită la ea, iar fata simți cum surpriza inițială produsă de posibilitatea propusă de ea se transformă rapid în mânie.

– Jedi Jinzler...

– Vreau să spun dacă o *ocolim de tot*, continuă Lorana și se luptă din greu cu greutatea neplăcerii care îi apăsa mintea. Am putea să ne ducem în altă parte a Inelului și să facem saltul către următoarea galaxie de acolo.

– Nu, refuză C'baoth cu fermitate noua variantă. Un astfel de ocol ne-ar abate cu mii de ani-lumină de la traseul nostru.

– Așa am accepta, răspunse Mitth'raw'nuruodo privind spre Lorana. Cu condiția să ocoliți întreaga regiune care se întinde de-a lungul actualului vostru vector de zbor.

– Nu! se răsti C'baoth cu ochii văpăi. Lorana, abține-te. Comandante, *nu* ne dictezi tu nouă. Nici tu, nici altcineva.

Brusc, își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare cât era de înalt.

– Noi suntem Jedi, puterea supremă în univers, declară el și cuvintele se lovira cu eco de pereții încăperii. Vom face cum credem de cuviință. Și îi vom distruge pe toți cei care vor îndrăzni să ne stea în cale.

Lorana se holbă la el, simțindu-și inima brusc urcându-i-se în gât. Ce îl auzea spunând? Ce îl vedea făcând?

Nu există emoție; există doar liniște...

– Într-un asemenea caz, conversația noastră s-a încheiat, rosti Mitth'raw'nuruodo.

Expresia tot nu i se modificase, dar cum Lorana își mută ochii de la C'baoth spre Comandant, putu să simtă că își bătuse în cuie decizia, ceea ce îi trimise un fior nou de-a lungul spinării.

– Am să vă las o oră să vă gândiți la oferta mea.

– Ba nu, vei înceta imediat ceea ce faci de ne ții în acest sistem și îți vei da astronavele la o parte din calea noastră, îl contră C'baoth.

– O oră, repetă Mitth'raw'nuruodo în timp ce își împingea și el scaunul în spate și se ridică în picioare. Jedi Jinzler, se poate să mă însoțești înapoi până la naveta mea?

– Desigur, Comandante, răspunse Lorana neîndrăznind să se uite la C'baoth când se ridică în picioare.

– Urmează-mă, te rog.

Căpitan Pakmillu oferise câțiva oameni din personalul său de securitate pentru a-l aduce pe Mitth'raw'nuruodo la bord. Tipic, C'baoth refuzase, insistând că el și Lorana nu aveau nevoie de o astfel de etalare de forță pentru a ține un comandant extraterestru la respect.

Iată cum de Lorana și Mitth'raw'nuruodo umblau acum singuri spre hangar.

– Maestrul vostru C'baoth este arogant și încăpățânat, comentă Mitth'raw'nuruodo pe drumul de întoarcere. O combinație foarte nepotrivită.

– Așa este, recunosc Lorana. Dar este în același timp și Maestru Jedi, și ca atare posedă cunoștințe și putere ascunse de privirile celorlalți. Pentru binele vostru, vă sfătuiesc să nu îl subestimați.

– Totuși, dacă aceste cunoștințe sunt ascunse, cum puteți fi siguri că sunt exacte?

Lorana se strâmbă. Iată, din nefericire, o întrebare pertinentă.

– Nu știu, răspunse ea.

– Bănuiesc că nu ești singură în fața lui, încercă Mitth'raw'nuruodo. Trebuie să mai fie și alții la bord care se opun tiraniei Maestrului C'baoth.

Tiranie. Un cuvânt pe care Lorana nu îndrăznise să îl folosească nici măcar în intimitatea gândurilor sale. Acum, dintr-o dată, nu mai putea fi evitat.

– Adevărat, mai sunt și alții, murmură ea încruntată.

Drept înainte pe coridor, mișcându-se nervos de colo-colo, îl văzu pe Chas Uliar de pe Cuirasatul-Patru pierzând vremea lângă un perete. Venise să o confrunte cu o altă problemă, fără îndoială.

Dar el nu spuse nimic atunci când ea și Mitth'raw'nuruodo se apropiară de el, doar îi urmări cu privirea fixă atunci când trecură pe lângă el.

Se mai vedea o navetă parcată lângă vehiculul chiss, observă ea, unul dintre transportoarele de pe Zbor în Necunoscut. Curios; nu îl văzuse acolo la sosirea comandantului chiss.

– Nu îi dorim poporului vostru răul, îi spuse ea lui Mitth'raw'nuruodo oprindu-se lângă chepengul deschis al navetei.

– Te cred, îi răspunse el. Dar intenția singură pare a fi lipsită de sens. Acțiunile voastre sunt cele care vă vor determina soarta.

Lorana înghiți greu.

– Înțeleg.

– Aveți o oră.

Înclinând din cap spre ea, Mitth'raw'nuruodo se întoarse și dispăru în vehiculul cu care venise.

Lorana se trase înapoi pentru a-i permite pilotului efectuarea manevrei de desprindere... Și în același timp simți o prezență binecunoscută. Se întoarse și îl văzu pe Uliar venind spre ea.

Pășind lângă el, cu privirea rece, venea C'baoth.

– Jedi Jinzler, o strigă C'baoth după ce naveta lui Mitth'raw'nuruodo trecu prin scutul atmosferic și dispăru în întunericul spațiului. Mai am o sarcină pentru tine.

Discuțiile au durat mai mult decât se așteptase Uliar, astfel că a avut timp suficient să scape de ataș și să își găsească un locșor pe coridorul care ducea la hangarul frontal al Cuirasatului-Unu unde putea să aștepte.

Aștepta deja de douăzeci de minute. Timp mai mult decât suficient pentru ca tensiunea pe care o simțea în interiorul său să se mai domolească, apoi să înceapă iar să crească.

Unde flăcările iadului erau Pressor și ceilalți?

Putea să îl sune pe Pressor și să îl întrebe direct, evident. Dar conversațiile prin intercomunicațiile dintre diferitele Cuirasate treceau

toate printr-un repartitor central. În cazul în care C'baoth luase în stăpânire și sistemul de comunicație, așa cum luase în stăpânire cam totul, ar fi observat că Uliar nu se afla pe Cuirasatul-Patru după cum trebuia, lipsa lui de la post putând să îi dea de gândit că se pregătește ceva.

Apoi, chiar în timp ce își muncea capul să descopere o altă modalitate de a-l găsi pe Pressor, îi văzu venind pe coridor: Lorana Jinzler și o ființă aproape umană cu pielea albăstruie și ochii strălucitori, care mai mult ca sigur era Comandantul Mitth'raw'nuruodo.

Deci *era* doar un extraterestru necunoscut, sau cel puțin unul dintr-o specie pe care Uliar nu o mai văzuse niciodată. Iar un lucru mai important, nu purta hainele sau o altă uniformă care să ateste că făcea parte din grupul oficialităților sau că ar fi reprezentat autoritatea de pe Coruscant. Uliar se strâmbă amar, o parte din speranța lui murind în sufletul său.

Dar numai o parte. Că era un comandant militar adevărat sau doar un pirat care își luase un titlu de noblețe, Mitth'raw'nuruodo părea hotărât să nu le permită trecerea prin teritoriul pe care îl stăpânea. Dacă Uliar putea să le ordone întoarcerea în Republică – sau măcar dacă el și grupul său erau în stare să prade destule provizii de pe Zbor în Necunoscut astfel încât Pakmillu să fie nevoit să se întoarcă pentru a înlocui pierderile – ar avea o șansă să îi ceară lui Palpatine să ia măsurile necesare în ceea ce privea atitudinea lui C'baoth de stăpânitor tiranic al expediției.

Sau cel puțin, Uliar și ceilalți ar avea atunci ocazia să părăsească astronava și să caute altceva de făcut, mai potrivit pentru viețile lor.

Jinzler și Mitth'raw'nuruodo veneau spre el... dar cu restul comitetului încă absent, totul rămânea în sarcina lui. Inspirând adânc și deschise gura să vorbească.

Sau mai degrabă, încercă să o deschidă. Spre groaza lui, gura și limba refuzară să îl asculte.

Încercă din nou și din nou, privindu-i pe Jinzler și Mitth'raw'nuruodo parcurgând ultimii metri până lângă el, gâtul și obrajii chinându-se într-un efort maxim. Dar vocea nu îl ascultă.

Și apoi ajunseră lângă el, chiar în dreptul lui. Încercă să pășească înaintea lor, măcar să îi țină pe loc până când reușea să găsească o modalitate de a-și dezgheța gura. Dar nici picioarele nu îl mai ascultau. Îi privi în tăcere cum trec de el, nebănuindu-i urgența, agonia și neajutorarea.

– Deci te gândești să mă trădezi, Uliar? se auzi o voce liniștită lângă urechea lui.

Gâtul încă îl asculta pe Uliar, dar nu era nevoie să se întoarcă. Cunoștea prea bine acea voce.

– Chiar ai crezut că este posibil să umbli călare pe un ataș tocmai din Cuirasatul-Patru fără ca oamenii mei de la Comunicații să observe și să mă avertizeze? continuă C'baoth. Iată cum trădarea iese la iveală întotdeauna.

Cu o smucitură ca dintr-un clește, Uliar își simți gura eliberată din strânsoarea lui C'baoth.

– Nu este nici o trădare, croncăni el. Vrem doar ca misiunea noastră să revină la ce a fost.

– Misiunea *mea*, Uliar, îl corectă C'baoth cu voce întunecată. Misiunea *mea*. Pe cine ai mai inclus în această conspirație patetică? Uliar nu răspunse.

– Păi, să mergem să vedem, îl invită C'baoth. Cu discreție, bineînțeles, dacă vrei.

De parcă Uliar avea cum să aleagă. Cu C'baoth ținându-și mâna lejer pe umărul lui Uliar, cei doi porniră pe coridor în urma lui Jinzler și a extraterestrului cu pielea albăstruie. Ajunseră la hangar în același timp în care cei doi ajungeau lângă naveta lui Mitth'raw'nuruodo. La câțiva metri mai încolo se vedea una dintre navele de pe Zbor în Necunoscut...

Uliar își simți suflarea oprindu-i-se în fundul gâtului, dându-și seama brusc de ce nu apăruse și restul comitetului. În loc să strângă oamenii și să îi pună să mărșăluiască pe coridoare și în turbolifturi ca o paradă ad-hoc, Pressor îi încărcase la bordul uneia dintre navele de pe Cuirasatul-Patru și îl pusese pe Mosh să îi traverseze în zbor.

Ceea ce însemna că încă aveau o șansă. Tot ce mai avea Pressor de făcut era să deschidă trapa de acces și înainte ca C'baoth să își dea seama ce se întâmplă s-ar fi adunat cu toții înaintea lui Mitth'raw'nuruodo, gata să își susțină cauza. Cu siguranță nici măcar un Maestru Jedi nu putea să le oprească vorbele în gât la toți deodată.

Dar trapa de acces nu se deschise. Cu limba încremenită din nou, Uliar privi neajutorat cum Mitth'raw'nuruodo îi adresează câteva cuvinte lui Jinzler, apoi cum intră în navetă și închide trapa de acces.

Și cu această imagine, ultima lor șansă se risipea.

Mâna lui C'baoth îl împunse în spate pe Uliar, forțându-l să avanseze.

– Iar acum, spuse Jedi cu o satisfacție de gheață, tot ce ne mai rămâne este să vedem ce decizie voi lua cu voi toți.

Jinzler se întoarce chiar când se apropiau de ea, expresia de pe figură trădându-i surpriza.

– Jedi Jinzler, o chemă C'baoth. Mai am o sarcină pentru tine.

Arată nonșalant cu mâna spre cealaltă navetă.

Trapa de acces se deschise brusc, Pressor și Mosh împiedicându-se când ieșiră afară. După cum năvăliră pe ponton, era evident că împinseseră în trapă cu toată puterea înainte ca Maestrul C'baoth să își elibereze strânsoarea cu care le blocase ieșirea.

– Deci *au încercat* să deschidă trapa, murmură Uliar.

– Firește că au încercat, îl aprobă disprețuitor C'baoth. Dar dacă un ataș nu poate trece de mine fără să îl observ, cum te aștepti să reușească o întreagă navetă?

Își ridică vocea.

– Voi, toți ceilalți, ieșiți de acolo. Vreau să vă văd la față.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Jinzler holbându-se la oamenii care umpleau încet-încet platforma de andocare.

– Aici, Jedi Jinzler, este o conspirație, se răsti C'baoth pe un ton întunecat pe care Lorana nu îl mai auzise folosindu-l niciodată. Acești oameni par să nu aprecieze deloc toată munca și tot efortul pe care l-am depus pentru a face din proiectul Zbor în Necunoscut un loc cât se poate de mulțumitor pentru a trăi și munci.

– Poate că nu ne convin ideile *tale* despre mulțumire, comentă Uliar. Poate că nu vrem să fim tratați ca niște copii, să nu putem decide noi singuri ce trebuie să facem cu viețile noastre.

– Voi aveți Forța de partea voastră? se răsti C'baoth. Puteți să vă conectați la ceea ce ține acest univers laolaltă și care astfel definește ce este mai bine pentru toți?

– Eu nu cred că Forța vrea să controleze fiecare aspect al vieții noastre, îl contră și Uliar. Și știu mai mult ca *sigur* că nu *tu* ești purtătorul de cuvânt al acestui control.

Figura lui C'baoth se întunecă.

– Dar *tu* cine ești de...?

– Maestre C'baoth, se auzi strigând o voce.

Uliar se răsuci. Stând în poarta hangarului și privindu-i cu o figură împietrită, apăruse Maestrul Ma'Ning.

– Am o vorbă cu tine, dacă se poate, spuse el. Acum.

– Ce faci aici? îi strigă C'baoth și Lorana putu să simtă uimire și în același timp suspiciune radiind din ființa lui. Ar trebui să fii la postul tău de luptă.

– O vorbă cu tine, dacă se poate, repetă Ma'Ning.

Pufnind în barbă, C'baoth traversă platforma de andocare până lângă el. Lorana ezită un moment, apoi îl urmă.

– Ai face bine să fie ceva important, îl preveni C'baoth când ajunsese lângă celălalt Maestru Jedi. Avem treburi de îndeplinit.

– Este important, îl asigură Ma'Ning controlându-și atent vocea. Mi-am petrecut destul de mult timp în ultimele zile meditănd și gândindu-mă la situația de pe Zbor în Necunoscut... Și am ajuns la concluzia că ne-am depășit îndatorirea normală de gardieni și consilieri ai acestor oameni.

– Ai grijă ce spui, Maestre Ma'Ning, îl avertiză C'baoth pe un ton amenințător. Te adresezi celui numit pe drept conducătorul acestei expediții.

– Ceea ce încă ești, recunosc Ma'Ning. Dar chiar cel mai puternic și mai expert Jedi se poate împiedica uneori. După părerea mea, în străduința ta de a îndruma oamenii, ai depășit granița în partea conducătorului direct.

– Atunci părerea ta este greșită, îl contră C'baoth sec. Fac tot ce este necesar, și *numai* ce este necesar, pentru a menține această expediție pe linia de plutire.

– Alții nu sunt de acord cu tine, îi spuse Ma'Ning privind peste umărul lui C'baoth spre grupul de oameni adunați împreună cu familiile lor lângă naveta de transport. În orice caz, a devenit acum o problemă asupra căreia trebuie să decidă toți Jedi de pe Zbor în Necunoscut.

C'baoth păru să dea un pic înapoi.

– Sugerezi cumva că trebuie să se întrunească un Consiliu de Judecată?

– De fapt, Maestre C'baoth, am făcut deja pregătirile necesare în acest scop, îl anunță Ma'Ning. Consiliul se va întruni de îndată ce situația cu Chiss va fi rezolvată.

Timp de o clipă fără sfârșit cei doi bărbați se priviră unul pe altul și Lorana putu să simtă tensiunea creată pe linia dintre ochii lor.

– Atunci să se întrunească, spuse în cele din urmă C'baoth. Și când se va întruni vei înțelege că fac ce este mai bine pentru Zbor în Necunoscut și pentru oamenii de la bord.

O privi pe Lorana.

– Veți înțelege cu *toții*.

Se întoarse spre Ma'Ning.

– Dar până atunci, sunt încă la comandă, reveni el. Te vei întoarce imediat pe Cuirasatul-Patru și vei pregăti echipajul pentru luptă.

Buza lui Ma’Ning tresări.

– Negocierile cu Chiss au eșuat?

– Nu am avut ce negocia, îi răspunse C’bath. Întoarce-te pe Cuirasatul-Patru.

Privirile lui Ma’Ning fugiră scurt spre Lorana, parcă vrând să îi ceară și ei părerea despre ce se discutasese. Dar dacă ar fi avut acea intenție, întrebarea rămase însă nepronunțată.

– Prea bine, spuse el privind-l ferm pe C’bath.

Se întoarse și părăsi hangarul.

C’bath inspiră adânc, apoi oftă prelung, controlat.

– Ai știut despre treaba aceasta? Întrebă el încet.

Lorana dădu din cap.

– Nu.

– O pierdere de timp, spuse C’bath disprețuitor. Oricum, dacă va însemna sfârșitul acestei dezbinări, atunci nu are decât să își întrunească consiliul lui. Acum, să ne vedem de treabă.

Se întoarse și se îndreptă spre Uliar și ceilalți oameni.

– Mă întreb despre ce or discuta, murmură Pressor lângă umărul lui Uliar.

– Nu am nici o idee, răspunse Uliar studiindu-le siluetele celor trei Jedi.

Chiar dacă ar fi fost mai aproape, acustica proastă a hangarului tot le-ar fi făcut conversația imposibil de auzit.

Dar nici distanța și nici măcar acustica nu puteau să le acopere expresiile... iar lui Uliar îi era foarte clar că nici unul dintre cei trei nu era prea fericit acolo.

– Poate că până la urmă s-au luat unul pe altul la rost, sugeră el.

– Mă îndoiesc, îi respinse Pressor ideea. Jedi sunt uniți unul cu altul precum sudura plăcilor de pe punte.

– Mda, am remarcat, îl aprobă Uliar cu amărăciune. Probabil doar o diferență de păreri în legătură cu modul în care ar fi mai bine să treacă de acest Mitth-cum-i-o-zice.

Pressor își dresе glasul.

– Probabil, vorbi el pe un ton scăzut. Știi, Chas, mi-am dat seama că mai avem totuși o carte pe care am putea să o jucăm. În depozitul din spatele reactorului de la pupa avem doi droideka păstrați pentru

situații de urgență împotriva intrușilor. Dacă i-am scoate de acolo și le-am da drumul, chiar și Jedi ar trebui să se ridice și să observe ce se întâmplă.

Uliar pufni nemulțumit.

– Ei na, sigur că ar observa. Toate cadavrele care ar umple coridoarele ar fi pentru ei o revelație. Chestiile acelea sunt mult prea periculoase pentru niște amatori ca noi.

– Adevărat, acceptă Pressor. Dar oricum...

– Pauza s-a încheiat, îl întrerupse Uliar văzând că și conversația celor trei Jedi se încheiase.

Ma'Ning se răsuci pe călcâie și părăsi hangarul, în timp ce C'baoth și Jinzler conversară câteva clipe apoi se îndreptară spre grupul de oameni. După cum estimă Uliar, amândoi arătau chiar mai puțin fericiți decât înainte.

Ajunseră lângă grupul tăcut de oameni de lângă navetă și pentru o clipă C'baoth îi privi pe toți ca și cum ar fi vrut să le memoreze fețele.

– Jedi Jinzler, îi vei escorta pe acești oameni înapoi pe Cuirasatul-Patru, spuse el în cele din urmă. Ba nu. Dacă stau să mă gândesc mai bine, du-i în nucleul de depozitare și închide-i în centrul de instruire Jedi.

Jinzler se întoarse spre el, holbându-se surprinsă.

– În *centrul de instruire*?!

– Nu te îngrijora, există destul spațiu acolo, îi spuse C'baoth. Am dat ordin ca toți elevii să meargă în Centrul de Comandă de pe Cuirasatul-Unu, acolo de unde să poată observa în siguranță viitoarea etalare.

– Dar vor fi încuiați acolo jos.

Privirile fetei trecură de Uliar și se opriră pe copiii care își strângeau părinții de mâini.

– Plus că suntem în plină alarmă de apărare, adăugă ea. Trebuie să fie prezenți la posturile de luptă.

– De unde să își poată predica răzmerița și altora?! se împotrivi C'baoth întunecat. Mai bine nu! Vor fi în afara oricărui pericol acolo, până când voi avea timp să mă decid asupra unei rezolvări permanente.

Jinzler păru să își ia inima în dinți.

– Maestre C'baoth...

– Îmi vei îndeplini ordinul, Jedi Jinzler, insistă el.

Vocea îi era calmă, dar Uliar putu să simtă în adâncul ei greutatea voinței, a vârstei și a istoriei.

– Între Chiss și oricare ar fi jocul murdar pe care îl face acest impostor de Sidious, Zbor în Necunoscut nu are timp deocamdată să se ocupe de disensiunile interne.

Și sub privirile lui Uliar, scurta încercare de nesupunere din partea fetei pieri.

– Am înțeles, Maestre C'baoth, murmură ea.

Privind pentru ultima oară oamenii aliniați pe platforma de andocare, C'baoth se răsuci pe călcâie și plecă.

– Să mergem, Uliar, spuse încet Jinzler evitându-i privirile.

Uliar rămase privind în urma lui C'baoth ieșind din hangar. *Într-o bună zi*, își promise el. *Într-o bună zi*.

– L-ați auzit pe iubitul nostru stăpân Jedi de sclavi, mârâi Uliar. Toată lumea înapoi în navetă.

Cerul hyperspațiului pulsa trecând pe lângă vasul vagaari de război, mult mai aproape, mai viu și mai înspăimântător decât îl văzuse Car'das vreodată. Separat doar cu un singur strat subțire de plastic de undele hyperspațiului, nu reușea să se scuture de senzația că în orice moment ar putea să îl rupă și să îl smulgă din adăpostul precar al bulei, aruncându-l să moară singur în vasta imensitate a universului incomprehensibil. Încercă să închidă ochii sau să își întoarcă privirea spre coca vasului. Dar parcă așa era și mai rău.

Călătoria avea să dureze șase ore până la baza de pe Crustai, șase ore de incertitudine și agonie mentală la care se adăuga emoția claustrofobică pe care i-o producea cerul hyperspațiului bătându-i în peretele transparent al coșciugului. De multe ori se întreabă îngrijorat dacă avea să scape întreg la minte după această experiență.

Dar nu a avut niciodată ocazia să afle. La mai puțin de două ore după ce au părăsit lumea Geroon, cerul hyperspațiului se topi brusc în dâre prelungi de lumină care se transformară înapoi în stele. Se auzi un zgomot metalic de undeva din spatele lui...

– Umanule! auzi vocea lui Miskara răstindu-se în urechile lui.

Car'das tresări, izbindu-se cu țeasta de peretele de plastic. Ce naiba!...

– Umanule! se răsti din nou vocea.

Iar de această dată își dădu seama că se auzea din dispozitivul în formă de diamant despre care se întrebase mai devreme la ce ar

putea folosi. Versiunea vagaari a unui aparat de intercomunicație, aparent. Se întinse peste umăr să îl apuce.

– Da, Eminența Voastră!

– În ce cursă ne-ai atras? ceru explicații vocea vagaari, pe un ton care îi trimise lui Car'das fiori în tot corpul.

– Nu înțeleg nimic, protestă imediat Car'das. Oare oamenii voștri au luat greșit coordonatele din computerul navei chiss?

– Am fost smulși prea curând din hiperspațiu, se răsti Miskara. Rețeaua furată a fost folosită împotriva noastră.

În spatele lui, Car'das auzi zgomotele discrete ale lacătelor făcute de cineva care îi descuia celula.

– Dar cum ar fi putut plănuți Chiss așa ceva? întrebă el retoric și încercă să găsească un răspuns înainte de deschiderea ușii.

Dacă era dus înaintea lui Miskara în acel moment, mai mult ca sigur urma să aibă parte de o moarte rapidă și deloc confortabilă.

– Probabil că au folosit-o împotriva altcuiva, iar noi pur și simplu am intrat în ea.

– Cu tot spațiul din lume la dispoziție?! îl contră Miskara nervos.

Cu toate acestea, Car'das păru să detecteze o ușoară scădere în furia celuiilalt.

– Ridicol.

– S-au întâmplat lucruri și mai ciudate, insistă Car'das și transpirația porni să îi coboare pe frunte.

În spatele lui, chepengul se deschise. Car'das înțepeni, dar soldatul vagaari de dincolo îi întinse doar un macrobinoclu luat de la bordul navei chiss.

– Privește în față, îi ordonă vocea lui Miskara. Și spune-mi istoria acelor vase.

Chepengul se închise la loc în spatele lui. Răsuflând oarecum ușurat, Car'das luă macrobinoclu și scrută cerul din fața lui.

Obiectul interesului lui Miskara nu era greu de localizat. O combinație de șase vase, enorme, aranjate în jurul unui nucleu cilindric subțiat la capete.

Privea Zbor în Necunoscut.

Inspiră precaut.

– Nu am văzut niciodată așa ceva, îi spuse lui Miskara. Dar se potrivește cu descrierea unui proiect de explorare la mare distanță și de colonizare denumit Zbor în Necunoscut. După estimările pe care

le cunosc, la bord s-ar afla cincizeci de mii de oameni din poporul meu având provizii suficiente în nucleul de depozitare care să le ajungă ani de zile.

– Câte mașinării de luptă or avea?

– Habar nu am, răspunse Car'das. Trebuie să aibă, firește, cel mai probabil din cei mari, droideka cu trei picioare, care să preia rolul de grăniceri în colonii. Poate câteva sute din ei. În rest, majoritatea droizilor or fi uniți mecanice de serviciu și reparație. Din care este posibil să aibă cel puțin douăzeci de mii.

– Și acești sclavi mecanici posedă aceleași mecanisme și creiere artificiale ca și mașinăriile de luptă?

Car'das se strâmbă. Era destul de clar încotro bătea Miskara cu întrebările.

– Da, probabil că pot fi adaptate pentru luptă într-un fel sau altul, îl aprobă el. Dar oamenii aceia de acolo nu au de gând să vi le dea cu una cu două. Iar acele Cuirasate dispun de o mare putere de foc.

– Grija ta mă înduioșează, îi replică Miskara sarcastic. Dar noi suntem vagaari. Noi luăm ce vrem.

Se auzi un zgomot metalic, apoi intercomunicația se întrerupse.

– Mda, murmură Car'das. Așa am auzit și eu.

– Acolo! Le arată Mitth'raw'nuruodo prin hubloul central al Șoimului Săltăreț. Îi vezi, Comandante?

– Sunt și greu de trecut cu vederea, comentă Doriană cu respirația tăiată în fața a sute de vase extraterestre de război care apăruseră dintr-o dată la marginea capcanei gravitaționale a lui Mitth'raw'nuruodo. Cine naiba mai sunt și ăia?

– O rasă nomadă de cuceritori și distrugători denumiți vagaari, îi explică Mitth'raw'nuruodo.

– Și ce fac aici? ceru Kav explicații cu o voce tremurândă. Cum au reușit să ne găsească?

– Bănuiesc că trebuie să îi mulțumim lui Car'das pentru acest fapt, răspunse calm Mitth'raw'nuruodo. După cum se vede, acest sistem se află pe o linie dreaptă între ultima poziție cunoscută pe care o ocupau vagaari și baza mea de pe Crustai.

Doriană se holbă la el.

– Vrei să spui că te-a trădat Car'das?!

– Car'das are propriile sale griji și priorități, răspunse cu subînțeles Mitth'raw'nuruodo. Așa cum le avem fiecare pe ale noastre.

Nu se aștepta la un răspuns, cel puțin nu la unul pe care Doriană să fi îndrăznit să îl rostească cu glas tare.

– Și ce vom face cu ei? întrebă el în loc de un alt comentariu.

– Haideți să așteptăm să vedem care le sunt intențiile, propuse Mitth'raw'nuruodo uitându-se iar prin hubloul central. Poate că vor fi cooperanți.

Doriană se încruntă.

– Cooperanți în ce fel?

Mitth'raw'nuruodo zâmbi discret.

– Răbdare, Comandante. Dacă așteptăm, o să vedem.

– Au apărut destul de brusc, se auzi vocea lui C'baoth din aparatul de comunicație pe care îl purta Lorana.

Tonul îi era calm, dar se simțea rezonând într-un fel unic.

– O manevră chiss, bănuiesc.

– Și ce fac? întrebă Lorana cu voce înceată.

Privi la șirul de bărbați, femei și copii mărșăluind pe intervalul dintre rafturile de depozitare spre centrul de instruire Jedi. Nu avea nici un sens să îi îngrijoreze pe acești oameni mai mult decât erau deja.

– Deocamdată, așteaptă doar, îi spuse C'baoth. Căpitan Pakmillu m-a informat că modelul astronavelor lor este radical diferit de cel chiss, dar probabil că acest lucru nu înseamnă nimic.

– L-ai întrebat pe Comandantul chiss despre ele? se interesă Lorana.

Uliar, mergând la sfârșitul șirului de prizonieri, privi peste umăr și încet-încet rămase mai în urmă.

– Poate că nu au de-a face cu el.

C'baoth pufni nemulțumit.

– Cu tot spațiul în care puteau să zboare? Te rog.

– Ce se petrece? întrebă Uliar discret.

Lorana ezită. Dar tot echipajul de pe Zbor în Necunoscut participa la evenimente.

– A apărut o flotă neidentificată, îi explică ea. Peste două sute de astronave, dintre care cel puțin o sută par să fie vase de război.

– Cu cine vorbești acolo? întrebă C'baoth prin intercomunicație.

– Încercăm să ne dăm seama dacă sunt tot astronave chiss, sau aliați chiss, sau cu totul altcineva, continuă Lorana cu explicațiile și ignoră întrebarea.

– Cum arată emisiile reactoarelor? întrebă Uliar. Au un spectru similar cu reactoarele astronavelor lui Mitth-cum-i-o-zice sau sunt complet diferite?

– Cine este *acolo*? ceru C'baoth. Jedi Jinzler!

– Tehnicianul de la reactor Uliar este de părere că le-am putea deduce identitatea sau măcar afilierea după spectrul emisiilor din reactoare, răspunse Lorana.

– Și mai exact ce treabă are Tehnicianul de Reactor Uliar afară din carcera în care am ordonat să fie închiși și el și tovarășii lui de conspirație? întrebă acru C'baoth.

– Suntem încă pe drum spre nucleu, răspunse Lorana simțind cum determinarea i se erodează sub apăsarea și presiunea personalității Maestrului. M-am gândit că din moment ce este expert în astfel de lucruri...

– Avem experți și aici sus, o întrerupse C'baoth. Experți *loiali*. Tu concentrează-te să îl pui pe Uliar acolo de unde să nu mai poată face rău și lasă flota extraterestră în seama...

Se opri în mijlocul frazei la auzul unei voci melodioase, sau două astfel de voci, care începură să vorbească în fundal.

– Ce se aude acolo? întrebă Lorana.

– Aparent ne cheamă, spuse C'baoth.

Vocile extraterestre crescuseră în intensitate imediat ce Maestrul Jedi se apropie de unul dintre difuzoarele de pe puntea de comandă.

Lorana ascultă cu atenție. Se auzea o limbă stranie, foarte muzicală, cu o componentă cântată foarte distinctă.

– Uliar? îi ceru ea părerea în șoaptă.

El dădu din cap, pe frunte apărându-i cute din cauza concentrării.

– Nu am auzit niciodată ceva asemănător, șopti el ca răspuns. Dar nu seamănă cu genul de limbă pe care ar vorbi-o ființele aproape umane precum chiss.

Lorana aprobă din cap.

– Maestre C'baoth? chemă ea prin intercomunicație. Nu seamănă cu...

– Du conspiratorii imediat în zona de detenție, Jedi Jinzler, o întrerupse iar C'baoth. Apoi du-te pe Cuirasatul-Patru și raportează-i Maestrului Ma'ning pentru a-ți lua în primire postul la acceleratoarele armelor.

Se auzi un zgomot metalic și legătura se întrerupse. Lorana oftă.

– Am înțeles, Maestre C'baoth, murmură ea punându-și aparatul la cingătoare.

– Am dat de bucluc, așa este? întrebă încet Uliar.

– O să ieșim și din asta, îl asigură Lorana încercând să îi transmită o încredere pe care el nu o resimțea.

Mai întâi Mitth'raw'nuruodo, apoi această nouă amenințare... Și cu apărarea complexului spațial Zbor în Necunoscut apăsând pe umerii câtorva Jedi.

Și dintr-o dată avu un sentiment grav legat de tot ce se întâmpla.

– Trebuie să ajung sus pe Cuirasatul-Patru să îl asist pe Maestrul Ma'Ning, îi spuse lui Uliar. Du-ți oamenii înăuntru, iar când celelalte probleme vor fi rezolvate, o să îi dăm de capăt și situației voastre.

Uliar pufni nemulțumit.

– Nu *noi* am creat situația aceasta.

Lorana dădu din cap.

– Știu, recunosc eu ea. Nu îți face griji. Îi vom da de capăt.

– Probabil că nu vă răspunde pentru că nu vă înțeleg, explică răbdător Car'das. Așa cum am spus deja, ei vin din aceeași regiune a spațiului ca și mine, unde nu cunoaștem limba puternicului și nobilului popor vagaari.

– O să o învățați cât de curând, îi promise Miskara cu răceală. Între timp, îmi vei servi drept translator.

Car'das se strâmbă. Era tot ce îi mai trebuia: ca echipajul de pe Zbor în Necunoscut să creadă despre el că era vreun renegat sau, mai rău, un trădător. *Orice va fi necesar...*

– Firește, Eminența Voastră, răspunse el. Vă stau cu umilință la dispoziție pentru a-l servi pe Miskara și pe poporul vagaari în orice fel veți dori.

– Firește, repetă Miskara cu convingerea că până și o respirație ezitantă din partea lui Car'das ar fi fost de neconceput. Spune-mi mai întâi, cât de adânc în interiorul vaselor or fi depozitate mașinăriile? Or fi la suprafață sau mai în interior?

– Mai în interior, îi răspunse Car'das fără să știe dacă era adevărat, dar și fără să aibă timpul necesar să se gândească prea mult la acest subiect.

– Buuun, exclamă Miskara satisfăcut. Atunci putem să îi distrugem așa cum o vom face fără riscul de a ne strica premiul.

O senzație neplăcută trecu în fiori pe pielea lui Car'das. Cu o sută de vase de război umplând spațiul din jur, vorbele lui Miskara semănau prea mult cu o sentință capitală.

Și tocmai el îi îndreptase pe vagaari înspre această destinație finală.

– Acum, spune așa! continuă Miskara. Voi, cei din vasul cunoscut drept Zbor în Necunoscut, noi suntem vagaari. Veți capitula sau veți fi distruși!

– ... **S**au veți fi distruși!

Lorana privi pe lângă generatoarele de energie ale armamentului spre Ma'Ning, spre expresia dură de pe fața lui. Prima voce venită de pe vasele necunoscute nu fusese deloc umană. Dar aceasta era cu siguranță.

Iar umanul acesta vorbea perfect basică. Nu era deloc un semn bun.

– Vreun prizonier din Republică? sugeră ea.

– Sau vreun trădător, răspunse Ma'Ning dur. În orice caz, o să avem mult de furcă.

– Ba deloc, răsună vocea lui C'baoth din difuzorul aparatului de intercomunicație. Nu au aflat nimic de la nici un trădător care să îi pregătească împotriva unei apărări coordonate așa cum ne oferă o etalare Jedi.

– Cu o sută și mai bine de vase de război la dispoziția lor nu îi văd deloc îngrijorați prea mult de cât de strânsă ne este nouă apărarea, îl contră Ma'Ning.

– Răbdare, Maestre Ma'Ning, îl îndemnă C'baoth cu vocea glacial de calmă. Ai încredere în Forță.

– Au pornit să avanseze, interveni vocea Căpitanului Pakmillu. Toate stațiile de luptă de la armament, fiți pregătiți.

Lorana inspiră adânc și își caută în interiorul Forței puterea și calmul. Venise vremea: primul test adevărat al sistemului de control Jedi pe care C'baoth își pierduse atât de mult timp să îi învețe pe ceilalți.

– Pentru numele lui...?

Brusc, Ma'Ning se aplecă mai aproape peste ecranele senzorilor săi.

– Maestre C'baoth?

– Îi văd, răspunse C'baoth. Deci cu un astfel de inamic avem de-a face.

– Ce anume? întrebă Lorana întorcându-și scaunul spre indicatoarele din fața ei.

– Privește vasele de război, îi spuse Ma'Ning. Vezi toate acele bule de plastic de pe cocă?

Lorana simți cum o strânge o gheară în piept.

– Dar sunt *oameni* acolo în ele!

– Scuturi vii, îi confirmă C'baoth cu glasul mulțumit. Cel mai satanic și mai laș concept de apărare creat vreodată.

– Și ce vom face? întrebă Lorana cu un tremur brusc în voce. Nu putem să îi căsăpim pur și simplu.

– Curaj, Jedi Jinzler, o liniști C'baoth. Vom trage pur și simplu *printre* ostatici.

– Imposibil, insistă Ma'Ning. Nici măcar cu tunari Jedi. Din păcate turbolaserele nu sunt atât de precise.

– Mă crezi prost, Maestre Ma'Ning? se stropși C'baoth. Firește că nu vom deschide focul până când nu vom fi suficient de aproape pentru a avea acuratețea necesară.

– Iar între timp vom sta aici și vom încasa proiectilele *lor?!* îl contră și Ma'Ning.

– Deloc, îl asigură C'baoth cu o anticipare malițioasă în voce. Îi așteaptă o surpriză pe vagaari. Toți Jedi, pregătiți-vă pentru etalare. Extindeți-vă Forța... Și apoi, extindeți-vă spre vagaari.

– Nu ne dau nici un răspuns, rosti acuzator Miskara, de parcă tăcerea celor de pe Zbor în Necunoscut ar fi fost vina lui Car'das.

– Probabil că încă se consultă între ei, Eminentă Voastră, sugeră Car'das cu ochii într-o parte și în cealaltă pe cer.

Vasele vagaari de război începuseră să micșoreze distanța dintre ele și Zbor în Necunoscut, deplasându-se împreună în grupuri aliniate în formație strânsă care le oferea protecția scuturilor energetice combinate.

Se pregăteau să atace.

Și tot nu venea nici un răspuns dinspre Zbor în Necunoscut. Sau de la Thrawn, dacă tot se gândea. Astronavele lui trebuiau să fie prin zonă pe undeva. Dar unde?

– Le vei transmite un nou mesaj, îi ordonă Miskara. Timpul pentru discuții a expirat. Veți capitula acum sau...

Și chiar în mijlocul frazei, vocea i se scurse brusc într-o bâlbâială confuză.

Car'das se încruntă, apăsându-și diamantul intercomunicației pe ureche. Întreaga punte părea să se fi prăbușit într-o bâlbâială fără noimă, de parcă întreg echipajul suferise un atac mental în masă.

Ceea ce, suspectă el, chiar se întâmpla.

Se uită din nou spre Zbor în Necunoscut și îl trecu un fior neplăcut. Auzise poveștile despre Jedi și cum își folosesc ei trucurile de control mental pentru a produce confuzie în rândul atacatorilor, de la generarea de zgomote false în urechi și până la a-i aduce în imposibilitatea de a se concentra asupra comenzilor armamentului. Dar în timp ce poveștile pretindeau că un grup de Jedi își puteau folosi puterea combinată la o asemenea scară, nu avusese niciodată dovada că așa ceva chiar se întâmpla.

Până acum.

Și cu aceasta, își dădu seama, totul se terminase. Ultima carte întoarsă ieșise un as, iar restul de acum era fixat și inevitabil precum o orbită planetară.

Cu diamantul intercomunicației încă apăsât la ureche, se așeză liniștit să aștepte sfârșitul.

– Deci poveștile tale au fost adevărate, murmură Mitth'raw'nuruodo. Jedi i-au atins de la distanță pe vagaari și le-au prostit sau distrus mințile.

– Așa se pare, aprobă Doriană care se simțea el însuși un pic năucit.

Chiar dacă ar fi fost doar comandantii și tunarii vagaari afectați și chiar ținând cont de faptul că extraterestrii nu s-au așteptat la așa ceva, tot era o realizare terifiantă.

Și fusese îndeplinită numai de o mână de Maeștri și Cavaleri Jedi.

Cum era de prevăzut, Kav fu cel care rupse primul tăcerea.

– Iar rolul nostru este doar să stăm deoparte și să nu intervenim în nici un fel? ceru el socoteală.

– Rolul nostru este să îndeplinim ceea ce am venit să îndeplinim, răspunse Mitth'raw'nuruodo.

Se întinse spre pupitru și apăsă un comutator.

– E vremea ca vagaari să moară.

– *Vagaari?! repetă ca un ecou Kav. Nu! Ai primit astrodroidii de la mine ca să îi folosești împotriva complexului spațial Zbor în Necunoscut.*

– Nu am *primit* astrodroidii deloc, îl corectă Mitth'raw'nuruodo rece.

În fața lor, astrodroidii de vânătoare se ridicau în valuri de pe linia lor de așteptare de lângă asteroid, îndreptându-se în cea mai mare viteză spre grupurile de vase vagaari de război.

– *Eu voi fi cel care va decide cum să îi folosesc.*

Kav mormăi ceva pe limba lui.

– Nu o să scapi așa de ușor de aici, se răsti el.

– Ai grijă cum te porți, Vicelord, îl preveni Mitth'raw'nuruodo cu ochii aruncând vâpăi spre neimoidian. Nu uita că astrodroidii de vânătoare nu sunt singura tehnologie pe care am luat-o de la tine.

Doriana simți brusc cum i se ridică părul pe ceafă. Se răsuci, așteptându-se să îi vadă pe cei doi droideka pe care Mitth'raw'nuruodo îi luase de pe *Răzbunarea Întunecată* pregătindu-se de tragere în spatele lor.

Dar acolo nu se afla nici un droid în poziție de luptă.

– Nu, Comandante, droizii de luptă nu sunt aici, îl asigură Mitth'raw'nuruodo. I-am trimis acolo unde îmi pot fi cel mai de folos.

– Și unde anume? întrebă Doriana.

– Cum unde? zâmbi Mitth'raw'nuruodo. Pe bordul vasului amiral vagaari.

Țăcăniturile focurilor multiple de laser pe care le auzi brusc în diamantul de intercomunicație îl surprinseră pe Car'das, făcându-l să se lovească la cot în încercarea de a arunca cât colo micul dispozitiv. Capul încă îi vâjâia de la focul ritmic deschis de droideka, completat rapid de împușcăturile mult mai controlate ale celor patru droizi de luptă. Aparent, Thrawn scrisese un program secundar de control sub programul de bază cu care Car'das reglase mai devreme droizii pentru Miskara. Zgomotele împușcăturilor își schimbă intensitatea, pe măsură ce droizii umblau de colo-colo pe punte, secerându-i fără drept de apel pe tunarii și comandanții neajutorați.

Și pe măsură ce retezau sistematic capul ierarhiei conducătoare a speciei vagaari, sosiră și astrodroidii de vânătoare.

Primul și al doilea val trecură rapid fără să încetinească, zburând razant cu coca la doar cinci metri de bula lui Car'das, și îndreptându-se mai departe spre grupurile de vase vagaari de război aflate la distanță. Al treilea val însă atacă cu toată forța, tunurile lor de laser ciuruind vasul amiral cu o ploaie strălucitoare de foc. Car'das se strânse într-un colț, dar aproape înainte să aibă timp să se înfricoșeze, și acest al treilea val de astrodroidi trecu mai departe, lăsând în urma lor bucăți de metal rupte din coca vasului și jeturi de aer răbufnind prin găuri. Clipind des de la strălucirile puternice ale exploziilor, se uită prin gazele care se disipau spre celelalte bule din jurul lui, pe jumătate speriat de ce urma să vadă.

Dar astrodroidii vânători reușiseră într-adevăr o performanță. În fiecare bulă pe care o putea vedea cu ochiul liber, ostacii gerooni erau încă în viață – înspăimântați, evident, unii chiar zgâriind pierduți cu degetele în plastic încercând să își sape ieșiri din bule. Dar erau toți în viață. Cu ajutorul grupului de Jedi de pe Zbor în Necunoscut, care opriseră tunarii vagaari să își apere vasele de război, și datorită preciziei de vârf de ac a sistemelor electronice de ochire și a modului de atac la mică distanță, astrodroidii de vânatoare își croiseră drum direct spre coca vasului de război printre scuturile vii făcute de vagaari din prizonieri.

Și nu numai la bordul vasului amiral. Peste tot în jur, Car'das vedea deja nori de resturi și jeturi de aer și alte gaze care ieșeau din celelalte vase vagaari de război, ceața deasă strălucind de la focul propulsoarelor astrodroidilor vânători care atacau, distrugeau o țintă, apoi se îndreptau către următoarea. În urma acestui prim atac, Car'das estimează că asaltul lui Thrawn scosese din luptă definitiv mai bine de un sfert din vasele extraterestre de război.

Fără să primească măcar un răspuns deocamdată de la cele rămase. Întrebarea era acum, își dădea și el seama, dacă controlul Jedi asupra extratereștrilor avea să țină suficient de mult pentru ca astrodroidii de vânatoare să termine treaba. Activând macrobinoclul și ascultând cu o ureche la carajul care lua amploare sub el pe puntea de comandă, Car'das se concentrează asupra complexului spațial Zbor în Necunoscut.

A fost ceva deosebit, așa cum Lorana nu mai simțise niciodată până atunci. Așa cum nici măcar nu visase că ar putea simți vreodată sau pentru care ar trebui să se pregătească. Chiar din clipa în care se lăsă învăluită în etalarea Jedi, permițându-i lui C'baoth să o îndrume

pe ea și pe ceilalți să împrăstie confuzie în rândul comandanților și tunarilor vagaari, mințile extraterestre în jurul cărora se înfășuraseră începură brusc să explodeze în moarte.

Nu doar câteva morți acolo, mici senzații răzlețe ca niște ciupituri care ar fi izbit-o dureros, dar controlabil în conștiință. Morțile acestea năvăliră în torente de furtună, val după val de teamă și agonie și furie, izbindu-i mintea deja deschisă și vulnerabilă. Simți cum se împleticește, cum caută cu mâinile un reazem pentru a-și sprijini corpul care reacționa fatal și dezorientat. Simți o durere ascuțită în umăr și în tâmplă; ca din depărtare, înțelese că se prăbușise de pe scaun pe puntea dură. Simți cum tremură convulsiv și necontrolabil; simți reacțiile celorlalți uniți în etalare, hrănindu-se cu slăbiciunea ei pe măsură ce propria sa durere se hrănea din durerea lor. O mie de voci extraterestre îi urlară în creier, în timp ce suflul vital le era smuls din corpuri, și alte o mie își așteptau rândul...

Lângă Doriană, Mitth'raw'nuruodo inspiră adânc.

– Ch'tra! ordonă el.

Și zburând ca o singură unitate, flota chiss porni la atac.

– A venit vremea să ne alăturăm petrecerii? întrebă Doriană privind încă impresionat cum valurile astrodroidilor își croiau drum printre vasele vagaari de război.

– Deloc, îl corectă Mitth'raw'nuruodo. A venit vremea să ne începem și noi petrecerea noastră.

Și doar atunci Doriană văzu că *Șoimul Săltăreț* împreună cu celelalte astronave chiss se îndreptau direct spre Zbor în Necunoscut. Își strânse pumnii puternic, așteptând încordat ca tunarii de pe Zbor în Necunoscut să sesizeze noua amenințare și să deschidă focul.

Dar nu se întâmplă nimic asemănător. *Șoimul Săltăreț* zbură prin raza de atac a turbolaserelor, traversă neprovocat zona de umbră a sistemelor de apărare, și doar afectat de niște turbulențe minore trecu prin scuturile energetice și se apropie de coca primului Cuirasat. Celelalte astronave chiss deschiseră flancurile, îndepărtându-se fiecare spre celelalte Cuirasate, în timp ce *Șoimul Săltăreț* își părăsea rotindu-se vectorul de interceptare pentru a zbura acum razant cu coca Cuirasatului pe care și-l alesese.

Apoi deschise focul.

Loviră mai întâi generatoarele armelor, focul albastru strălucitor al laserelor chiss tăind prin armuri, capacitare și echipamentele de încărcare și săpând adânc până în inima generatoarelor. Apoi le veniră

rândul generatoarelor de energie pentru scuturi, pe care *Șoimul Săltăreț* le căută zburând în zig-zag de-a lungul Cuirasatului și distrugându-le pe fiecare în parte. Toate loviturile fură date cu cea mai impresionantă precizie, remarcă undeva într-un colț al minții Doriană, fără nici cea mai mică risipă de energie. Evident, Mitth'raw'nuruodo profitase din plin de informațiile tehnice pe care i le oferise.

Și apoi, spre surprinderea lui, *Șoimul Săltăreț* execută o întoarcere strânsă și se retrase înapoi în adâncul spațiului. Dincolo de norul provocat de distrugerile temeinice, Doriană observă că și celelalte astronave chiss executaseră aceeași manevră de retragere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă speriat Doriană, căutând cu privirile pe cer o altă eventuală amenințare care să îl fi forțat pe Mitth'raw'nuruodo întreruperea atacului.

– Nu s-a întâmplat absolut nimic, răspunse nedumerit Mitth'raw'nuruodo. De ce?

– Dar ai întrerupt atacul, interveni și Kav la fel de uimit ca și Doriană. Acum când zac înconștienți înaintea noastră?

– Din acest motiv m-am și oprit, le răspunse Mitth'raw'nuruodo. Maestre Jedi C'baoth, conducător pe Zbor în Necunoscut, vasele voastre au fost dezarmate, capacitatea voastră de apărare distrusă. Vă ofer această ultimă șansă de a capitula și de a vă întoarce în Republică.

– *Ce?! sări Kav cu ochii holbați de uimire. Dar trebuie să îi distrugi!*

– Dacă și când vei mai ajunge iar la comandă, Vicelord Kav, o astfel de decizie îți va aparține, îi spuse Mitth'raw'nuruodo cu răceală. Dar deocamdată nu. ... Zbor în Necunoscut, aștept decizia voastră.

Prin eoul minților ucise care încă urlau la ea, prin fum și resturi și gemetele îndepărtate ale răniților, Lorana înțelese că era pe moarte.

Probabil din cauza sufocării, decise ea simțindu-și plămânii obosiți de efort, dar fără să ajungă la ei nici un pic de aer. Încercă să se miște, dar picioarele parcă îi erau legate de punte. Încercă să se extindă în interiorul Forței, dar cum agoniei morților vagaari li se alăturase deja moartea mai apropiată a camarazilor săi de pe aeronavă, nu reuși să își concentreze gândurile.

Ceva rece și metalic îi înfășură încheietura mâinii.

Deschise ochii și descoperi un droid de întreținere trăgând-o de mână.

– Ce faci? se răsti ea.

O surprinse faptul că avea suficient aer să mai poată vorbi. Experimental doar, încercă să inspire adânc.

Și simți o răcoare binevenită pe măsură ce aerul îi reumplea plămânii.

Clipi pentru a alunga ceața care îi împăienjenea ochii și privi printre resturi. Se vedea o tăietură lungă prin tavanul de deasupra ei, neîndoielnic sursa decompresiei instantanee produsă în camera generatorului turbolaserelor. Adunate de-a lungul tăieturii se vedeau o mulțime de foi îndoite de metal care păreau să fi fost smulse din pereți. O jumătate de duzină de droizi mici de reparații se cățărau pe ele, umplând sala cu nori de artificii în timp ce se căzneau să le sudeze peste gaură.

Zăcând pe puncte în mijlocul sălii, cu brațele ridicate pentru a susține pe tavan cu ajutorul Forței foile de metal încă nesudate, îl zări pe Ma'Ning.

Lorana nu putu să vadă prea mult din corpul lui din cauza pupitrelor distruse care îi blocau raza vizuală. Dar ce reuși să vadă îi întoarse stomacul pe dos. Trebuie să fi primit în plin salva unuia dintre proiectilele de laser, suferind atât agonia razei ucigașe, cât și impactul schijelor uriașe de metal pe care le crease explozia.

– Maestre Ma'Ning, strigă ea și încercă să se ridice în picioare.

Dar picioarele tot refuzau să o asculte.

– Nu, lasă-mă, îi răspunse Ma'Ning.

Vocea îi era pierdută, dar încă purta în ea autoritatea unui Maestru Jedi.

– Este mult prea târziu pentru mine.

– Pentru...

Lorana se opri, înțelegând cu groază că din cauza atacului și a sufocării pe care o suferise ea pierduse complet legătura cu etalarea Jedi care blocase cu atâta succes atacul vagaari.

Acum, când încerca să se extindă iarăși, descoperi cu stupeoare că dispăruse.

– Nu, șopti ea singură.

Dar nu greșise cu nimic. Când atacatorii lor ochiseră generatoarele armamentului greu, ochiseră cu bună știință sau fără să își dea seama și grupul de Jedi.

Și cu doar una sau două excepții, restul erau morți.

Toți Jedi.

– Ar fi trebuit... să încerc să îl opresc... mai devreme, murmură Ma’Ning cu vocea din ce în ce mai scăzută pe măsură ce puterile îl părăseau rapid. Dar el a fost... Maestru Jedi... *Maestru Jedi...*

Cu un efort, Lorana respinse oroarea paralizantă.

– Nu mai vorbi, îi spuse ea și încercă iarăși să se miște. Lasă-mă să te ajut.

– Nu, o opri Ma’Ning. Prea târziu... pentru mine. Dar nu... pentru ceilalți.

Își îndreptă un braț spre ea și o secțiune îndoită a unei grinzi care îi strivea picioarele se ridică la câțiva centimetri de la podea și se rostogoli deoparte.

– Tu poți... să îi ajuți pe ceilalți.

– Dar nu pot să te las aici pur și simplu, protestă Lorana.

Încercă a treia oară să se ridice și de data aceasta reuși.

– Sunt dincolo... de orice ajutor, rosti Ma’Ning cu tristețe adâncă în voce. Pleacă. Ajută-i pe cei... care încă... mai pot fi salvați.

– Dar...

– Nu! se răsti Ma’Ning cu fața traversată de un spasm brutal. Tu ești... Jedi. Depus... jurământ... să îi slujești pe ceilalți. Pleacă... pleacă.

Lorana înghiți greu.

– Am înțeles, Maestre. Eu...

Se pierdu, căutându-și vorbele potrivite. Dar nu găsi nimic ce să mai spună.

Poate că nici Ma’Ning nu mai găsea ce să spună.

– Adio... Jedi Jinzler, spuse el simplu cu un zâmbet șters pe buze.

– Adio, Maestre Ma’Ning.

Zâmbetul lui Ma’Ning se pierdu și își ridică din nou ochii spre droiziile de reparație ajutându-i în încercarea lor de a acoperi gaura.

Și atunci ea înțelese că nu îl va mai vedea niciodată.

Când ajunse la ușă o găsi blocată. Extinzându-și Forța cât putea de mult, reuși să o desfacă suficient cât să se strecoare prin deschizătură. Coridorul de afară era la fel de rău afectat ca și sala generatorului, cu pereți distruși și bucăți din tavan zăcând pe podea. Dar măcar aici atacatorii nu reușiseră să taie suficient cât să producă o ruptură directă în cocă spre spațiu.

Ușile ermetice aflate într-o parte și în cealaltă a coridorului se încuiaseră în momentul decompresiei, sigilând această zonă de restul astronavei. Dar de îndată ce gaura fusese reparată, iar tuburile de oxigen de rezervă represurizau zona, ușa din față se deschise fără să protesteze pentru Lorana.

În depărtare auzi strigăte, putând să simți teama și panica din spatele lor. Dar deocamdată, acei oameni nu erau prima ei grijă. Cuirasatele erau toate echipate cu capsule de salvare, în care supraviețuitorii puteau să își găsească refugiu cât timp droizii reparau coca.

Doar un singur grup de oameni nu avea aceeași șansă: cei cincizeci și șapte de așa-ziși conspiratori pe care C'baoth ordonase să îi închidă în nucleul de depozitare.

Oamenii pe care ea îi încuiase în nucleul de depozitare.

Picioarele începuseră să îi zvâcnească îngrozitor acolo unde grinda căzuse peste ele. Extinzându-se în Forță pentru a-și amorti durerea, porni șchiopătând spre cel mai apropiat pilon cu turbolifturi.

– Am încheiat o înțelegere! mârâi nervos Kav. Trebuia să distrugi pentru noi Zbor în Necunoscut!

– Eu nu am încheiat niciodată o astfel de înțelegere, îl corectă Mitth'raw'nuruodo. Am fost de acord să fac doar ce voi considera necesar pentru a elimina amenințarea venită din partea expediției.

– Dar noi nu am vrut doar atât, insistă Kav.

– Nu te aflai deloc în postura celui care să poată solicita, îi aminti Mitth'raw'nuruodo. Și nici acum nu te afli.

Se auzi un fâșâit din difuzorul comunicației.

– Așa deci, mârâi o voce aproape necunoscută. Crezi că ai învins, extraterestrele?

Ecranul prinse viață... Și un tremur rece îl pătrunse pe Doriană drept în spate.

Era Jorus C'baoth, palid și răvășit, cu hainele rupte și pătate de sânge, cu o parte a obrazului arsă puternic. Dar ochii îi ardeau cu același foc arogant pe care Doriană îl mai văzuse o dată, demult, în cabinetul Cancelarului Suprem Palpatine. Doriană îl trase de mânecă pe Mitth'raw'nuruodo.

– Kav are dreptate, trebuie să îi distrugi, îi suieră el urgent. Dacă nu o faci, suntem ca și morți.

Mitth'raw'nuruodo îl privi scurt, apoi se întoarse spre ecranul comunicației.

– Într-adevăr, am învins, îi spuse el lui C'baoth. Doar un singur ordin trebuie să mai dau...

Mâna i se îndreptă încet spre pupitrul de comandă, cu degetele așezându-se deasupra unui comutator roșu.

– ... Și tu împreună cu toți oamenii tăi veți muri. Oare mândria ta valorează atât de mult pentru tine?

– Un Jedi nu se lasă dominat de mândrie, se stropși C'baoth. Și nici nu se lasă speriat de amenințări oarbe. Un Jedi urmează numai ce îi dictează propriul destin.

– Atunci alege-ți destinul, îl provocă Mitth'raw'nuruodo. Mi s-a spus că rolul unui Jedi este să slujească și să apere.

– Ți s-a spus greșit, îl contră C'baoth. Rolul unui Jedi este să îndrume, să conducă și să distrugă orice amenințare.

Colțul nears al gurii se ridică într-un zâmbet acru.

Și fără nici un avertisment, capul lui Mitth'raw'nuruodo icni în spate și întregul corp se lipi brusc de fotoliu. O mână i se ridică inconștientă spre gât, încercând fără efect parcă să îl desfacă.

– Comandante! se repezi Doriană, trăgându-l din reflex de gulerul costumului.

Dar nu avea nici un efect. Puterea invizibilă care îl sugruma și îi scotea suflul vital din el nu era ceva fizic pe care Doriană să o poată da la o parte. C'baoth folosea Forța... Și nu exista nimic să îl ajute pe Doriană sau pe oricine altcineva să îl oprească.

În câteva minute, Mitth'raw'nuruodo urma să moară.

Lorana cobora cu un turbolift prin pilonul frontal când simți atacul lui C'baoth prinzând ecou în mintea ei ca un ciocan îndepărtat. Timp de un minut rămase perplexă, simțind mânia, frustrarea și mândria adunându-se laolaltă, întrebându-se ce îl apucase.

Apoi, brusc, adevărul oribil o străpunse precum lama unei săbii de lumină.

– Nu! strigă ea din reflex spre tavanul turboliftului. Maestre C'baoth... nu!

Dar era prea târziu. În setea lui disperată de răzbunare, Jorus C'baoth, Maestru Jedi, trecuse în partea întunecată.

Un val de durere și repulsie o înăbuși pe Lorana, la fel de agonizantă precum sarea presărată pe o rană deschisă. Nu mai văzuse niciodată un Jedi decăzând în partea întunecată. Știa că se poate întâmpla și că, de fapt, se întâmplase de mai multe ori de-a lungul istoriei. Dar i se părea ceva confortabil de distant, ceva care nu i se putea întâmpla niciodată cuiva cunoscut.

Iar acum s-a întâmplat... Și în urma valului puternic de durere veni un val mai puternic de vină.

Pentru că ea fusese ucenica Padawan a lui C'baoth, persoana care își petrecuse cel mai mult timp în preajma lui. Singura persoană, așa cum sugerase odată Maestru Ma'Ning, pe care ar fi putut să o asculte.

Ar fi putut ea oare să prevină așa ceva? Ar fi trebuit oare să îl înfrunte mai devreme, cu sau fără sprijinul lui Ma' Ning și al celorlalți Jedi, atunci când el începuse să adune putere și autoritate numai pentru el? Evident că încercase să îi vorbească în particular în mai multe ocazii. Dar de fiecare dată el îi respinsese temerile, asigurând-o că totul era în regulă. Ar fi trebuit oare să insiste mai serios? Să îl forțeze – într-un fel – să o asculte?

Dar nu o făcuse. Iar acum era prea târziu.

Sau oare nu?

– Nu trebuie să ucidem pe nimeni, murmură ea concentrându-și gândul spre Cuirasatul-Unu și încercând cu disperare să îl transmită sau să îl facă să simtă cumva acest lucru.

Își căută aparatul de intercomunicație, dar descoperi că îl pierduse în timpul atacului asupra generatoarelor.

– Nu trebuie să îi ucidem, continuă ea să își susțină cauza. Putem să ne întoarcem acasă. Tot ce vor ei este ca noi să ne întoarcem *acasă*.

Dar nu primi nici un răspuns. C'baoth putea evident să îi simtă protestele, dar în schimb ea nu primi decât indiferența lui în fața angoasei ei și hotărârea lui de a merge în continuare pe calea pe care și-o alesese. Era într-adevăr mult prea târziu.

Probabil, îi șopti o voce în interiorul minții sale, fusese întotdeauna mult prea târziu.

Turboliftul se opri, iar ușile se deschisera pe etajul nucleului de depozitare. Rămase zăcând în ușă câteva minute, întrebându-se dacă ar fi fost bine să îi lase deocamdată pe prizonieri la locul lor și să încerce să ajungă pe Cuirasatul-Unu.

Dar nu ar ajunge la timp. Și chiar dacă ar reuși să ajungă la timp, nu s-ar alege cu nimic. Putea să simtă deja mintea rigidă a lui C'baoth și știa din lunga ei experiență că și dacă ar fi stat lângă el în acest moment tot nu ar fi putut spune sau face ceva care să îl oprească. Și-ar fi continuat atacul până l-ar fi ucis pe Comandant Mitth'raw'nuruodo, apoi ar fi continuat până i-ar fi ucis pe toți de pe astronavele chiss.

Cu inima îndurerată păși în nucleul de depozitare și se îndreptă șchiopătând spre celula în care erau închiși fără șansă membrii echipajului și familiile lor. Chiar și un Jedi, gândi ea cu amărăciune, nu mai putea să facă decât prea puțin.

Dar ce îi mai stătea în puteri, avea de gând să facă.

Membrii echipajului de pe puntea de comandă se repeziră în câteva secunde, împingându-l brutal pe Doriană într-o parte și adunându-se în jurul lui Mitth'raw'nuruodo pentru a se lupta să îl elibereze din ghearele forței nevăzute care îl ucidea. Dar eforturile lor erau la fel de inutile ca și încercarea zadarnică a lui Doriană.

Privind activitatea frenetică, Doriană se întoarse spre ecranul comunicației și încercă cu disperare să se gândească la o rezolvare. Dacă atacul chiss reușise să îl slăbească suficient pe C'baoth... Dar nu se vedea nici o slăbiciune în ochii care aruncau văpăi din mijlocul figurii lui răvășite. Ar putea Doriană să închidă comunicația, ca măcar să îi răpească lui Jedi imaginea victimei? Dar Doriană nu avea idee care era comanda respectivă și nici nu vorbea vreo limbă pe care să o cunoască altcineva din echipaj. Și apoi, nu era deloc sigur că dacă ar fi întrerupt comunicația ar fi obținut oricum vreun rezultat.

Dar apoi, privirea îi căzu de pe imaginea lui C'baoth pe pupitrul de comandă al lui Mitth'raw'nuruodo. Pupitrul, cu acel comutator mare și roșu.

Ar putea să nu însemne mare lucru. Dar era ultimul lucru pe care îl avea la dispoziție. Trecând de echipajul care îi stătea în față, deschise capacul de protecție și apăsă comutatorul.

Și atunci, chiar continuând să lovească fără cruțare în vasele vagaari de război, astrodroidii de vânătoare se întoarseră brusc din atac și se îndepărtară.

Car'das se încruntă, apăsându-și macrobinoclul mai bine pe ochi. Un procent serios din flota vagaari era încă neatinsă, astronavele care scăpaseră zbătându-se nebunește să scape din raza de acțiune a proiecteurului de câmp gravitațional. Și totuși toți astrodroidii de vânătoare plecau. Să își fi consumat deja combustibilul solid pentru motoare?

Își ținu respirația. Nu, astrodroidii de vânătoare nu fugeau de vagaari. Se îndreptau spre Zbor în Necunoscut.

Încă se holba neîncrezător când lovi primul val.

Nu atacau pur și simplu, trăgând proiectile de laser și torpile energetice, ei lovira la propriu în Cuirasate, izbindu-se cu toată viteza în cocă și vaporizându-se în explozii strălucitoare de pe urma forței de impact. Al doilea val făcu același lucru, acest grup atacând secțiuni diferite ale Cuirasatelor. Prin fum și resturi venira al treilea și al

patrula val, aceste grupuri împrôșcând cu tunurile de laser și torpilele energetice în armamentul distrus și în generatoarele scuturilor.

Și cu un cutremurat rece, Car'das înțelese. Primele două valuri ale astrodroizilor de vânătoare nu încercaseră doar să rupă armura groasă a Cuirasatelor. Scopul lor fusese acela de a crea spărturi în cocă în puncte foarte precise.

În punctele unde erau poziționate în interior ușile ermetice de separare.

Iar acum, cu acele uși scoase din funcțiune sau distruse suficient cât să nu mai presurizeze interiorul, restul astrodroizilor de vânătoare deschideau Cuirasatele spre spațiu ca pe niște cutii de conserve.

Mai mulți nori de resturi explodau din flancurile complexului spațial Zbor în Necunoscut pe măsură ce astrodroizii de vânătoare își deschideau drum prin cocă, aruncând valuri de moarte prin toate zonele Cuirasatelor.

Dar în ciuda efectului pe care îl avea atacul asupra lui, C'baoth părea nici să nu îl ia în seamă. Figura îi rămase la fel de împietrită ca o nicovală, ochii aruncând vâpăi spre puntea de comandă a *Șoimului Săltăreț*.

Iar Mitth'raw'nuruodo continua să își piardă suflul vital.

Doriana își strânse pumnii deznădăjduit. Ca urmare se terminase totul. Dacă acest al doilea atac dăduse greș și nu îl ucisese pe C'baoth, însemna că se ascunsese bine din calea vidului care acum sorbea întreaga viață din secțiunile exterioare ale Cuirasatelor. Chiar dacă ușile și pereții ar fi fost subțiri în interior, astrodroizii de vânătoare nu aveau cum să curețe punțile și compartimentele în timp util.

O formațiune ciudată îi surprinse privirea când apăru în dreptul hubloului central: doi astrodroizi de vânătoare legați pereche purtând un cilindru gros între ei. Dar nu era doar o pereche, văzu acum Doriana, ci zece, îndreptându-se cu toată viteza spre Zbor în Necunoscut.

Își aminti că Vicelord Kav îi menționase acest proiect aparte al lui Mitth'raw'nuruodo și disprețul pe care îl arătase neimoidianul față de acele tuburi care păreau, în opinia lui, doar niște rezervoare de combustibil inutile. Încruntându-se, le urmări cum se strâng câte două perechi și se strecoară prin găurile proaspăt formate în coca Cuirasatelor apoi dispar în interior.

Pentru o clipă nu se mai întâmplă nimic. Apoi, brusc, o ceață palidă albastruie explodează prin spărturi, aproape invizibilă în mijlocul norilor de epave.

Și, trăgând puternic aer în plămâni, Mitth'raw'nuruodo se prăbuși cu fața pe pupitru.

– Comandante? îl strigă Doriană încercând să treacă de echipajul strâns în jurul lui.

– Sunt... bine, răspunse cu greu celălalt și cu o mână începu să își frece grumazul, iar cu cealaltă să îi împrăștie pe cei din jur.

– Cred că l-ai răpus, îl anunță Doriană privind spre ecranul comunicației.

C'baoth nu se mai vedea.

– Cred că C'baoth e mort.

– Adevărat, confirmă Mitth'raw'nuruodo cu vocea stinsă. Toți de acolo... sunt morți.

O senzație ciudată îl învălui pe Doriană.

– Nu poate fi posibil așa ceva, se împotrivi el. Ai avut doar una sau două bombe în fiecare Cuirasat.

– Una singură era de ajuns, răspunse Mitth'raw'nuruodo cu o tristețe pe care Doriană nu o mai simțise la el până atunci. Este o armă foarte specială. Un tip teribil de armă. Odată dusă înăuntrul barierei protectoare formată de armura exterioară a unui vas de război, explodează generând o radiație ucigătoare. Unda de radiație trece prin pereți, podele și tavane, distrugând tot ce este viu.

Doriană înghiți greu.

– Și le-ai avut pregătite de atac, se auzi el vorbind.

Privirile strălucitoare ale lui Mitth'raw'nuruodo îl pătrunseră adânc.

– Nu erau pregătite pentru Zbor în Necunoscut, îi spuse el cu o expresie care îl făcu pe Doriană să se tragă involuntar înapoi. Erau pregătite pentru a le folosi împotriva celor mai mari vase vogaari de război.

Doriană se strâmbă.

– Înțeleg.

– Nu, nu înțelegi *nimic*, îl luă la rost Mitth'raw'nuruodo. Pentru că acum va trebui să distrugem ce a mai rămas din vogaari prin abordaj și luptă corp-la-corp.

Arată spre hubloul central.

– Ba, mai rău, unele dintre vasele de război și cele civile au scăpat în spațiu, unde vor avea timp să se reconstruiască și probabil că într-o bună zi vor deveni iar o amenințare pentru această regiune a spațiului.

– Acum chiar înțeleg, mărturisi Doriană. Îmi pare rău.

Spre surprinderea lui, își dădu seama că vorbea serios.

Pentru o clipă Mitth'raw'nuruodo îl privi în tăcere. Apoi, încet, încordarea îi dispăru de pe figură.

– Nici un războinic nu poate avea controlul total pe care și-l dorește, spuse el cu vocea mai calmă, dar încă tulburată. Eu însă îmi doresc ca aici să fi reușit.

Doriană se uită spre Kav. Măcar o dată, neimoidianul avea bunul simț să își țină gura închisă.

– Și acum ce o să se întâmple?

– După cum am spus, vom executa abordaj asupra vaselor vagari de război, îl anunță Mitth'raw'nuruodo. Odată ce obținem controlul asupra lor, vom elibera sclavii gerooni din închisorile lor.

Doriană aprobă din cap. Și iată cum se descurcaseră ȋțele. Zbor în Necunoscut fusese distrus, iar Jedi – și în special C'baoth – muriseră cu toții. Se terminase deci.

Totul, mai puțin un capăt de ață. Oricare ar fi rezultatul, îl auzi ca un ecou pe Kav prevenindu-l, la sfârșit și acest Mitthrawdo va trebui să moară.

Iar în haosul generat de asaltul asupra unor vase de război, se pot întâmpla inevitabil multe accidente.

– Mă gândeam dacă îmi poți acorda permisiunea de a însoți și eu forța de asalt, îi ceru el Comandantului. Aș vrea să îi observ pe soldații chiss în acțiune.

Mitth'raw'nuruodo înclină din cap scurt.

– Cum dorești, Comandant Stratis. Cred că ți se va părea foarte instructiv.

– Adevărat, fu Doriană de acord. Sunt convins că așa va fi.

Vibrațiile de pe Cuirasatele de deasupra, transmise slab prin intermediul pilonilor de legătură, se dispară în cele din urmă.

– S-a terminat? întrebă timid Jorad Pressor.

Prudentă, Lorana lăsa mâna jos de pe peretele de care se ținuse. Torentul brutal al morții de deasupra se sfârșise și el, lăsând un gol în urma lui.

Doar gol.

– Da, răspunse ea încercând din răputeri să îi zâmbească încurajator băiatului.

– Deci acum putem să ne întoarcem sus?

Lorana își ridică privirile spre tatăl lui Jorad, iar gura lui parcă înțepenită îi spuse totul. Copiii puteau să nu înțeleagă, dar adulții da.

– Deocamdată nu, îi răspunse ea lui Jorad. Probabil că au mult de curățat. Noi doar le-am sta în drum.

– Și ar trebui să ne ținem respirația, murmură cineva din spatele grupului.

Altceineva îi făcu semn să tacă.

– Oricum, nu avem nici un motiv să ne mai pierdem vremea pe aici, vorbi unul dintre cei mai în vârstă pe un ton cât putea de normal. Ar trebui să ne întoarcem în școala Jedi unde măcar am sta un pic mai confortabil.

– Și unde am fi închiși cum se cuvine? adăugă Uliar cu amărăciune.

– Nu, firește că nu, îl contrazise Lorana încercând să se gândească mai ordonat. Există destul material de construcție de rezervă așezat în depozite. Am să tai o bucată de grindă și am să proptesc ușa cu ea ca să stea deschisă. Haideți, toată lumea înapoi.

Mulțimea se întoarse și se îngrămădi pe drumul pe care veniseră, câțiva copii murmurând nerăbdători către părinții lor, iar părinții încercând la rândul lor să îi calmeze. Lorana porni și ea după ei, dar se opri când Uliar o apucă de braț.

– Care este până la urmă distrugerea *adevărată*? întrebă el în șoaptă.

Ea oftă.

– Nu mai simt nici urmă de viață acolo sus. Nici măcar una.

– Ai putea să greșești?

– Aș putea, admise ea. Dar în acest caz nu cred.

El tăcu pentru o clipă.

– Trebuie să ne asigurăm, spuse el apoi. Ar putea să mai existe supraviețuitori prea slăbiți ca să îi poți simți.

– Știu, răspunse ea. Dar deocamdată nu putem urca acolo. Mai ales că dacă nu mai putem chema cabinele turbolifturilor înseamnă că pilonii s-au deschis undeva spre vid. Va trebui să așteptăm până când droizii reușesc să acopere spărturile.

Uliar șuiera încet printre dinți.

– Ar putea dura ore întregi.

– Nu putem să îi ajutăm cu nimic, hotărî Lorana. Va trebui să așteptăm.

Lupta se încheiase de mai bine de trei ore, iar Car'das începuse deja să se plictisească în momentul în care a auzit bătăile ritmice răsunând în perete.

Se răsuci un pic și bătu același ritm cu marginea dură a macrobinoculului. Apoi, întorcându-se să privească stelele, își frecă mușchii amorțiți și așteptă.

Se produse dintr-o dată o busculadă. În spatele lui, chepengul celulei se deschise larg și simți presiunea bruscă a vidului golindu-i plămânii și trăgându-i pielea de pe oase odată cu aerul din bulă care explodă în afară, extrăgându-l și aruncându-l pe coridor. Zări câteva siluete în costume presurizate adunându-se în jurul lui și învăluindu-l într-o pânză lipicioasă. Înainte să se poată opune, mai mult decât să zgârie cu unghiile și să o dea la o parte de pe față, auzi un șuierat ascuțit în dreptul urechilor, apoi pânza se umflă în toate direcțiile.

Și câteva clipe mai târziu se trezi plutind în interiorul unei mingi de salvare.

– Ohoo, murmură el dureros când urechile începură să îi pocnească odată ce presiunea aerului revenea în limitele normale.

– Ești în regulă? îl întreabă o voce cunoscută printr-un sistem de intercomunicație legat la tubul de oxigen al mingii de salvare.

– Da, Comandante, mulțumesc, îl asigură el pe celălalt. Să înțeleg deci că totul a decurs conform planului?

– Da, îi confirmă Thrawn cu o oarecare tristețe în voce. În cea mai mare parte.

Unul dintre ceilalți salvatori se apropie de mingea de pânză și cu surprindere Car'das îl recunosc pe umanul care se prezentase la bordul vasului *Răzbuarea Întunecată* drept Comandant Stratis.

– *Car'das?! exclamă uimit Stratis cu ochii pironiți prin pânza de plastic. Ce faci aici?*

– I-a atras pe vagaari în capcana mea, firește, îi explică Thrawn de parcă era un lucru cât se poate de evident. Sau ai uitat că gruparea Chiss nu se angajează în atacuri preventive?

– A, înțeleg, se lămuri Stratis, dar nu își luă privirile de la *Car'das*. Deci acuzațiile acelea de spionaj pe care le-ai aruncat la adresa lui în timpul întâlnirii noastre de pe *Răzbunarea Întunecată* au fost doar un nor de fum? Ceva care să îți acopere acțiunile în caz că lucrurile nu ar fi ieșit cum trebuie?

– A fost un gest de protecție, într-adevăr, dar nu pentru mine, răspunse Thrawn.

Înainte să explice mai departe, făcu un gest și ceilalți membri ai grupului ridicară mîineea de salvare și se apucară să o transporte pe coridor.

– A trebuit să recurg la o măsură pentru a o proteja pe Amiral Ar'alani, ofițerul superior aflat la comanda navei de transport care a sosit acum o oră pentru a-i returna în lumea lor pe geroonii eliberați de noi.

– Și care nu și-a putut permite să se implice nici măcar neoficial în așa ceva, completă Stratis aprobând din cap. Dar care s-a făcut că nu vede atunci când a trebuit, lăsându-vă pe tine și pe *Car'das* să luați toată vina asupra voastră în cazul în care ați fi greșit ceva.

– Să nu ne mai amintim de vină, interveni *Car'das*. Ce s-a întâmplat cu Zbor în Necunoscut? Am văzut astrodroizii de vânătoare pornind spre complex mai devreme.

Thrawn și Stratis schimbă priviri între ei.

– Am fost forțați să mergem mai departe decât am sperat, îi răspunse Thrawn.

Car'das simți cum îi îngheață inima în piept.

– Cât de departe?

– Sunt morți, răspunse Thrawn încet. Au murit cu toții.

Se lăsă o tăcere lungă. *Car'das* își feri privirile, dar zări cadavre aparținând rasei vagaari pe coridoarele prin care îl cărau militarii chiss. Thrawn abandonase atacul direct asupra criminalilor recunoscuți și negustorilor de sclavi pentru a distruge mii de oameni inocenți?

– Nu am avut nici o altă soluție, se auzi Stratis rupând tăcerea. C'baoth își folosea puterea Jedi pentru a încerca să îl strângă pe Comandant. Nu mai exista nici un alt mod de a-l opri.

– Le-ai dat măcar șansa să plece înapoi spre casă? se răsti Car’ das.

– Da, răspunse Thrawn.

– Mai mult decât o singură șansă, adăugă Stratis. Mai mult decât le-aș fi oferit eu, de fapt. Și dacă are vreo importanță, să știi că eu am fost cel care a apăsat butonul în final.

Car’ das se strâmbă. Într-un fel chiar conta. În altul, nu prea conta.

– V-ai asigurat că nu există supraviețuitori?

– Cuirasatele au fost doborâte folosind bombe cu radiații, îi spuse Stratis. Încă nu am trimis pe nimeni acolo să verifice, dar dacă armamentul Comandantului este atât de capabil pe cât m-a informat, nu există nici o șansă să fi scăpat cineva întreg din deflagrație.

– Deci ai obținut ce ai vrut, până la urmă, îi spuse Car’ das dintr-o dată obosit. Trebuie să te bucuri nevoie mare.

Stratis își feri privirea.

– Sunt mulțumit, recunosc el, dar nu aș spune că mă bucur.

– Ei bine? se interesă Kav în timp ce Doriană își scotea costumul presurizat în intimitatea uneia dintre cabinele de pregătire de pe *Șoimul Săltăreț*. Nu aud nici un bocet de disperare pentru căpitanul pierdut.

– Pentru că deocamdată căpitanul nu este pierdut, îi răspunse Doriană. Nu am avut deloc ocazia.

– Nu ai *avut* ocazia? Întrebă Kav cu subînțeles. Sau nu ți-ai *creat* ocazia?

– Nu am *avut* ocazia, repetă Doriană cu răceală.

Nu se simțea deloc dispus pentru o astfel de discuție.

– Dacă ai chef să asasinezi un comandant militar în fața oamenilor lui, nu ai decât să o faci singur.

Continuă să se dezbrace în tăcere.

– Și totuși el *trebuie* să moară, insistă Kav în timp ce Doriană își îmbrăca uniforma. Știe mult prea multe despre implicarea noastră în tot ce s-a întâmplat aici.

– Mitth’raw’nuruodo nu este un extraterestru oarecare, îi aminti Doriană. Plus că tot trebuie să găsim o ocazie potrivită.

– Sau să ne creăm o ocazie.

Apropiindu-se de el, Kav îi strecură ceva în mână.

– Uite aici.

Surprins, Doriană se uită spre obiectul din mâna lui. O singură privire îi fu de ajuns.

– De unde l-ai luat? șuieră el nervos și strânse rapid în palmă blasterul mititel.

– L-am avut mereu la mine, îi răspunse Kav. Raza este mică și produce o rană greu de văzut, dar foarte intensă. Il va ucide rapid și silențios.

Și îl va condamna pe Doriana în doi timpi și trei mișcări dacă avea să fie prins cu el. Simțind cum i se prelinge transpirația sub gulerul uniforme, ascunse arma într-un buzunar.

– Lasă-mă pe mine să aleg momentul, îl avertiză el pe celălalt. Nu vreau să te văd cum te învârti pe lângă mine ca un corb înfometat.

– Nu îți face griji, mârâi Kav. Unde este Comandantul acum?

– A plecat cu naveta de transport să vorbească cu Amiralul, îi răspunse Doriana încheindu-și tunica și apucându-se să își încălze cizmele. Car'das s-a dus împreună cu el.

Iată o altă problemă, își aminti el cu seriozitate. Întocmai ca și Mitth'raw'nuruodo, Car'das aflase mult prea mult despre lucrurile care se întâmplaseră în acel loc. Dar față de chiss, el urma să călătorească destul de curând înapoi în Republică. După ce va rezolva situația cu Mitth'raw'nuruodo, Doriana trebuia să se asigure că nici Car'das nu va mai apuca să își spună povestea cui nu trebuie.

Geroonii salvați fuseseră strânși în cala de marfă, singurul spațiu de pe naveta de transport suficient de încăpător pentru toți. Cei mai mulți ședea cu picioarele încrucișate în grupuri mici, discutând în liniște între ei, cei care ajunseseră ultimii împărțindu-și batoanele de hrană și băuturile fierbinți pe care le pusese la dispoziție pentru ei războinicii Amiralului Ar'alani. Toți păreau un pic amețiți, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că fuseseră eliberați din mâinile tâlharilor vagaari.

Stând lângă una dintre ușile de acces spre cală, ferindu-se din calea geroonilor, dar și din drumul echipajului chiss care se ocupa de ei, Car'das privi imaginea în ansamblu, cu inima și mintea obosite dincolo de orice imaginație și experiență. Se tot întrebase de o mie de ori în ultima zi ce căuta el în mijlocul acestei tărșenii, gândindu-se cum reușise oare să îl convingă Thrawn să joace rolul momelii pentru vagaari.

Dar funcționase. Totul funcționase. Geroonii fuseseră eliberați, nu doar acești sclavi în mod special, dar probabil și întreaga lor lume. Amiral Ar'alani afirmase deja că atunci când naveta de transport îi va duce pe foștii sclavi înapoi la casele lor va lua cu ea și o forță de

asalt formată din vase de război chiss pentru protecție. Orice vagaari pe care l-ar mai fi găsit prin zonă și-ar fi încheiat foarte repede vizita.

Cât despre Zbor în Necunoscut...

Car'das își închise ochii. Cincizeci de mii de oameni uciși, întreaga populație adunată pe cele șase Cuirasate. Fusese oare acel măcel absolut necesar? Stratis a spus că da, iar Thrawn nu l-a contrazis. Dar oare existase o *singură* rezolvare?

Car'das probabil că nu va afla niciodată adevărul. Cu mintea în altă parte, se întrebă ce va zice Maris când va afla ce reușise nobilul ei erou.

– Chiar și acum, tot nu le vine să creadă, murmură o voce lângă el.

Car'das deschise ochii. Thrass stătea lângă el, afișând o expresie ciudată și privind de-a lungul calei aglomerate.

– Sindic Thrass, îl salută Car'das. Nu am știut că ai urcat la bord.

– Amiral Ar'alani mi-a sugerat că ar fi bine să merg și eu, răspunse Thrass cu ochii pe gerooni. Părea să creadă că ea împreună cu mine și fratele meu am putea rezolva acum problema bunurilor vagaari depozitate pe Crustai și să vă permitem ție și tovarășilor tăi să vă vedeți de drum.

Își întoarse privirea spre Car'das.

– Acum că tu și eu ne-am îndeplinit scopurile.

Car'das îi susținu privirea fără să clipească.

– Nu am nici o problemă în a participa la planul fratelui tău, îi spuse el serios. Și nici tu nu ar trebui să ai.

– Am fost manipulat și controlat, sublinie Thrass cu vâpăi de ură în ochi.

– Pentru propria ta protecție, îl contră Car'das. Dacă Thrawn și Ar'alani te-ar fi inclus în planul lor, viitorul tău ar fi fost periclitat la fel de mult ca și al lor.

– Așa cum încă le este, îi spuse Thrass înnegurat. Cele Nouă Familii Conducătoare nu vor accepta un astfel de atac ilegal și imoral.

– În primul rând, îi spuse Car'das ridicând un deget, sistemul face parte din regiunea de patrulare a Flotei Expansioniste Chiss. Ceea ce face din această lume un teritoriu Chiss. În al doilea rând, vagaari au venit în forță cu intenția vădită de a face rău, ceea ce transformă acțiunile Comandantului Thrawn în autoapărare, din câte pot eu să îmi dau seama.

– Ei au venit aici doar pentru că tu i-ai ademenit.

– Eu nu mă supun legilor voastre, îi aminti Car'das. Și apoi, așa cum va dovedi de altfel Amiralul Ar'alani, fratele tău m-a etichetat

în mod public drept un posibil spion. Dacă am devenit suficient de disperat încât să fug la vagaari și să le cer sprijinul în eliberarea tovarășilor mei, cu greu poți să dai vina pe el.

Buza lui Thrass tresări involuntar.

– Nu, Thrawn a fost întotdeauna foarte priceput să își ascundă cărțile atunci când a vrut.

– Ceea ce mie mi se pare că rezolvă aspectele juridice, concluzionă Car'das. Cât despre obiecția ta...

Făcu un semn către gerooni.

– Te provoc să te uiți la toți oamenii aceștia și să îmi spui cum poți să afirmi că eliberarea lor de sub tiranie este un act imoral.

– Moralitatea unei acțiuni nu este determinată de rezultate, spuse dur Thrass, dar apoi figura i se mai domoli. Și totuși, în acest caz, cu greu te pot contrazice.

– Eu am văzut modul în care vagaari îi trata pe sclavi, spuse Car'das tremurând la amintirea scenei cu acei gerooni pe care Miskara i-a ucis cu sânge rece. După părerea mea, universul va fi mai bun odată ce va scăpa de ei.

– Tind să fiu și eu de acord, aprobă Thrass. Dar Aristocra Chaf'orm'bintrano ar putea să nu vadă lucrurile la fel de limpezi.

Car'das se încruntă.

– Ce treabă are el cu ce s-a întâmplat aici?

– El împreună cu vase aparținând celei de-a Cincea Familii Conducătoare au pornit pe drum înapoi, îl anunță Thrass rece. Am schimbat câteva cuvinte cu el chiar înainte să plec de pe Crustai. Bănuiesc că vrea să îl aresteze pe Thrawn.

Car'das simți un nod în gât.

– Thrawn a aflat despre intenția lui?

– Nu.

– Trebuie să îi spunem, și încă repede, insistă Car'das feroce. Știi unde să îl găsim acum?

– Cred că el și Amiral Ar'alani au traversat dincolo pentru a inspecta Zbor în Necunoscut.

– Atunci să mergem și noi acolo, îl stârni Car'das. Haide, naveta cu care am venit eu a rămas andocată încă undeva la babord.

Cu un scârțâit ca de îmbinări metalice sărite din rosturi, ușa turboliftului se deschise greoi.

– Se pare că ne-a venit aerul la loc, comentă Uliar și inspectă cabina.

Tavanul era în cea mai mare parte intact, dar una dintre suduri se deschisese, iar la marginea ei se putea vedea decolorarea crudă și multicoloră produsă de o scurgere masivă de radiație. Să fi explodat vreunul sau chiar mai multe reactoare? Cu neputință. Chiar și aici în nucleul de depozitare ar fi trebuit să se resimtă o astfel de deflagrație catastrofică.

– Puțul turboliftului pare să fie însă distrus rău, mormăi Keely pășind lângă Uliar. Iar Cuirasatele cred că sunt și mai rău. O să ne ia ceva timp.

– Atunci hai să nu îl mai pierdem vorbind atâta, comentă Uliar și dădu să intre în cabina turboliftului.

– Nu, îl opri Jinzler apucându-l de braț.

Și ea se uitase în cabină, cu o expresie de concentrare pe figură.

– Voi merge singură.

– Singur nu este niciodată o idee bună într-o astfel de situație, o avertiză Keely.

– Singur pentru un Jedi este uneori singura opțiune, le spuse ea pierzându-și un pic concentrarea. Nu vă faceți griji. De îndată ce am să găsesc un spațiu sigur, mă voi întoarce să vă aduc și pe voi.

– Ești sigură că nu vrei măcar un pic de companie? întrebă Uliar privind-o cu atenție.

El nu prea avea de gând să urce acolo sus, mai ales după toate distrugerile și cadavrele și celelalte. Dar nici nu îi convenea să o scape pe Jedi din ochi.

– Foarte sigură, îi răspunse Jinzler. Mergeți înapoi și așteptați să vin după voi.

– Fie cum spui tu, acceptă Keely și îl trase pe Uliar de mânecă. Hai să mergem înapoi, Chas.

– Bine, acceptă până la urmă Uliar și se trase un pas înapoi pentru a-i permite fetei să intre în cabină. Dar întoarce-te repede.

– Am să încerc, îl asigură zâmbind Jinzler.

Încă mai zâmbea când ușa cabinei se închise, despărțindu-i.

Îi găsiră pe Thrawn și pe Ar'alani pe puntea vasului de comandă, stând în mijlocul unei mulțimi de tehnicieni chiss care verificau pupitrele de control încă active. Văzură și multe cadavre, zăcând împrăștiate răzleț pe toată puntea. Pentru prima oară, Car'das de abia dacă le remarcă.

– Hei, uite-l pe fratele meu, exclamă Thrawn văzându-i pe Thrass și pe Car'das făcându-și loc printre echipamentele distruse. Li s-a acordat asistență geroonilor?

– Lasă-i încolo pe gerooni, interveni Car'das înainte ca Thrass să poată răspunde. Aristocra Chaf'orm'bintrano a pornit pe drum încoace cu o flotă de astronave aparținând celei de-a Cincea Familii Conducătoare.

– Cu autoritatea cui zboară? ceru lămuriri Ar'alani.

– Sub propria autoritate a lui Aristocra, presupun, spuse Thrawn mijindu-și ochii gânditor. Cât de curând vor ajunge?

– Pot ajunge din clipă în clipă, îi avertiză Thrass. Bănuiesc că vine să îți aducă acuzații oficiale.

– În cazul acesta nu văd de ce ar avea nevoie de o flotă întreagă de vase, comentă Thrawn. Nu, cred că Aristocra are ceva mult mai profitabil în minte.

– Zbor în Necunoscut? întrebă Car'das.

– De fapt, mă aștept să spere să poată lua în posesiune rămășițele flotei vagaari, spuse Thrawn. Dar cred că ai dreptate. Odată ce va da cu ochii de Zbor în Necunoscut prioritatea i se va schimba radical.

– Dar nu poate face așa ceva, protestă Thrass apoi se uită spre Ar'alani. Poate?

– Legal nu, răspunse Ar'alani cu vocea găuită. Dar practic, mai ales dacă aduce suficiente vase de luptă, nu vom avea cum să îl oprim.

– Consiliul Familiilor... începu Thrass.

– ... vor obiecta cu siguranță, interveni Ar'alani. Dar procedura va fi lungă și complicată.

– Iar între timp A Cincea Familie Conducătoare va extrage toate secretele din noul ei premiu, completă Thrawn.

Thrass șuieră, un sunet surprinzător de reptilian.

– Nu putem permite așa ceva, spuse el. Dacă Zbor în Necunoscut ajunge pe mâna unei singure Familii s-ar putea distruge echilibrul de putere pentru multe decenii de acum încolo.

Car'das aprobă din cap, un nod dur formându-i-se în stomac. Gândul că vor pune mâna pe tehnologia droizilor fusese suficient să îi atragă pe vagaari spre distrugere. Cât de mare avea să fie avantajul pe care droizii plus restul tehnologiei de la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut îl oferea lui Chaf'orm'bintrano și Familiei lui?

– Va trebui să îl întârziem, propuse Ar'alani, dar fără prea multă convingere. Va trebui să îi reținem oamenii să urce pe aceste vase până când ajunge aici Flota de Apărare pe care am chemat-o.

– Nu o să ajungă la timp, comentă Thrawn. Trebuie să ducem imediat Zbor în Necunoscut într-o bază militară și să îl declarăm proprietatea Flotei de Apărare.

– Cât de lung să fie drumul de care vorbești? întrebă Car'das îngrijorat. Complexul a fost destul de avariat.

– O să îi forțeze sistemele la maxim, recunosc Thrawn. Dar trebuie să încercăm. Ar fi mai bine să distrugem complexul Zbor în Necunoscut decât să îl lăsăm pe mâna unei singure Familii.

Car'das zări mișcare cu coada ochiului. Se întoarse spre hubloul central al punții de comandă.

Exact în momentul în care ultima dintre cele șase astronave chiss uriașe ieșea din hyperspațiu.

– Prea târziu, îi anunță el. A ajuns.

Ar'alani mormăi un cuvânt pe care Car'das nu îl învățase în lecțiile lui.

– Va trebui să ne descurcăm cu tehnicienii pe care îi avem deja la bord, spuse ea. Repede, înainte să...

Se opri când auzi un semnal în aparatul de intercomunicație al lui Thrawn. Thrawn privi spre flota din spațiu, apoi scoase aparatul fără nici o tragere de inimă.

– Comandant Mitth'raw'nuruodo.

– Comandante, Aristocra Chaf'orm'bintrano din A Cincea Familie Conducătoare cheamă *Șoimul Săltăreț*, îl anunță o voce militărească. Îți solicită imediat prezența la bordul lui Chaf Sublimul.

Privirile lui Thrawn fugiră spre Ar'alani.

– Nu îi prelua apelul, ordonă el în intercomunicație.

– Nu a fost o cerere, Comandante, îl avertiză vocea.

– Nu îl prelua, repetă Thrawn și își închise aparatul.

– Thrawn, nu poți refuza pur și simplu un ordin direct venit de la un Aristocra, obiectă Thrass.

– Eu nu am primit încă nici un ordin direct de la Aristocra, comentă sec Thrawn. Car'das, arată-mi timona.

– Am înțeles, îi răspunse Car'das și îl direcționează spre un pupitru din apropiere.

Și atunci sună și aparatul de intercomunicație al Amiralului Ar'alani.

Toți ochii se întoarseră spre ea.

– Inteligent, comentă ea simplu și deschise legătura. Amiral Ar'alani.

– Aici Aristocra Chaf'orm'bintrano, tună o voce. Nu reușesc să iau legătura cu Comandant Mitth'raw'nuruodo și suspectez că refuză să comunice cu mine. Ca Aristocra din A Cincea Familie Conducătoare, îți ordon să îl găsești și să îl reții în vederea unei audieri asupra recentelor sale activități militare.

Ar'alani ezită, iar Car'das își ținu respirația. Apoi, cu o ezitare evidentă, aprobă.

– Am înțeles, Aristocra. Am auzit și mă supun.

Întrerupse legătura.

– Îmi pare rău, Comandante, îi spuse ea lui Thrawn. Nu am altceva ce face decât să te pun sub arest.

– O să distrugă Chiss, comentă Thrawn încet. Flota de Apărare, și numai Flota de Apărare, poate prelua acest vas în posesiune fără pericole.

– Înțeleg și voi face tot ce îmi stă în puteri să îl întârzii pe Aristocra, spuse Ar'alani. Dar între timp, *te aflu* în stare de arest. Ordonă-le oamenilor tăi să se adune în hangar și să se întoarcă la astronavele noastre.

Timp de câteva momente bune Thrawn rămase nemișcat. Apoi, încet, înclină capul și își activă aparatul de intercomunicație.

– Aici Comandant Mitth'raw'nuruodo, vorbi el. Toți războinicii chiss aflați la bordul Zborului în Necunoscut să se întoarcă în hangarul de andocare.

– Mulțumesc, spuse Ar'alani și îi indică ușile ermetice. Acum, te rog? Și tu, Car'das.

Car'das inspiră adânc.

– Eu nu mă aflu sub comanda Chiss, Amiral, afirmă el. Aș vrea să mai rămân o vreme la bord.

Ar'alani își miji ochii.

– Ce pui la cale? Firește că nu poți pilota singur vasul acesta.

– Eu nu mă aflu sub comanda Chiss, repetă Car'das. Iar ordinul lui Aristocra nu mă menționa și pe mine.

Ar'alani se uită spre Thrawn, apoi spre flota Familiei a Cincea, și în cele din urmă spre Car'das.

– Ai permisiunea să mai rămâi, acceptă ea și porni spre ieșire.

– Voi rămâne și eu, spuse Thrass.

Ar'alani încremeni.

– *Pardon?!*

– Nici eu nu mă aflu sub comandă militară Chiss, explică Thrass, iar Aristocra Chaf'orm'bintrano nu m-a menționat nici pe mine.

Ar'alani se uită dur spre Thrawn.

– O să ne distrugă pe amândoi, să știi, îl avertiză ea.

– Rolul unui războinic este să protejeze poporul Chiss, îi aminti Thrawn. Propria supraviețuire a războinicului are doar o importanță secundară.

Timp de câteva bătăi de inimă cei doi își încrucișară privirile. Apoi, cu un oftat șuierat, Ar'alani se întoarse spre Thrass.

– Pesfavri este cea mai apropiată bază militară a Flotei de Apărare, îi spuse ea. Cunoști coordonatele?

Thrass aprobă din cap.

– Da.

– Atunci vă lăsăm, îi spuse ea aprobator. Fie ca norocul războinicilor să zâmbească eforturilor voastre.

Porni spre ieșire. Thrawn îl privi lung, parcă pentru ultima oară, pe fratele său, apoi o urmă.

Și un minut mai târziu, Car'das și Thrass rămaseră singuri.

– Chiar crezi că putem să ducem hardughia tot drumul până la baza militară? întrebă Car'das.

– Nu ai prins esența, prietene Car'das, îl corectă Thrass sinistru. Nu l-ai ascultat pe fratele meu? Mai bine să distrugem complexul spațial Zbor în Necunoscut decât să îl lăsăm să cadă pe mâinile unei singure familii.

Car'das simți brusc cum se îneacă.

– Ia stai așa, protestă el. Eu aveam de gând să încui Zbor în Necunoscut astfel încât oamenii lui Aristocra să nu poată urca la bord decât dacă mai dau niște găuri. Nu m-am oferit voluntar pentru o misiune sinucigașă.

– Curaj, Car'das, îl asigură Thrass. Nici eu. Dar presupun că putem potrivi complexul pe o rută care să întâlnească soarele local, iar noi să scăpăm la bordul navei cu care am venit.

Car'das se gândi îndelung. Putea fi posibil, decise el, cu condiția ca măcar unul dintre motoarele Cuirasatelor să mai fie funcțional, iar cablajul de control care îl comanda să fie intact.

– Cred că da.

– Atunci, hai la treabă, îl îndemnă Thrass. Poporul tău a construit vasul. Spune-mi ce trebuie să fac.

Puțul turboliftului era rezonabil de curat, astfel încât cabina ajunsese pe Cuirasatul-Patru doar cu câteva icneli și frecări. Nici Cuirasatul însuși nu părea să fie distrus prea mult.

Cu excepția, firește, a cadavrelor.

Droizii medicali începuseră deja să le care de acolo, probabil că le adunau pe toate într-o clinică medicală acolo unde, conform instrucțiunilor de acum expirate, trebuiau să aștepte ființele specializate să le dea alte ordine.

Dar în centrul medical nu mai era nimeni să ia în primire cadavrele. Lorana își extinse Forța și făcu apel prin sistemul de intercomunicație de pe vas, sperând din tot sufletul să fi scăpat ceva în mod miraculos cataclismului care doborâse Zbor în Necunoscut.

Dar nimeni nu îi răspunse la apel. Cuirasatul-Patru părea să fie mort în întregime.

Nu descoperi nici apărători, dar nici atacatori, ceea ce ei i se păru în același timp și curios și înspăimântător. Cu siguranță că gruparea Chiss nu depusese atâta efort să distrugă Zbor în Necunoscut doar ca să îl abandoneze pur și simplu.

Dar atunci ei unde erau?

Mai așteaptă puțin timp pe Cuirasatul-Patru înainte să pornească mai departe.

Turboliftul spre Cuirasatul-Trei era inoperabil, ceea ce însemna că fie cabinele suferiseră vreo avarie, fie pilonul însuși fusese distrus mai mult, așa că se îndreptă spre Cuirasatul-Cinci. Aici găsi aceleași resturi metalice și umane și obținu același răspuns negativ la încercarea de a stabili un contact prin intercomunicație. Cuirasatul-Șase, următoarea oprire în turul său grețos, se prezenta în mare cam la fel.

Cu toate acestea, toate cele trei vase păreau să își fi reglat din nou presiunea, iar lumina, căldura și gravitația erau și ele în limite normale. Droizii de reparații se achitaseră foarte bine de sarcinile lor în ultimele ore. În cazul în care chiss abandonaseră cu adevărat Zbor în Necunoscut, atunci ea împreună cu ceilalți ar putea să îl refacă măcar parțial operațional.

Se afla în cabina turboliftului, în drum spre Cuirasatul-Unu, când simțurile sale surprinseră o șoaptă firavă de viață.

Își presă capul de peretele cabinei, extinzându-și Forța cât de mult îi permiteau rănila și oroarea care o izbea de pretutindeni. Într-adevăr se aflau ființe vii acolo sus. Ființe extraterestre, și nu prea multe. Dar măcar era ceva.

Iar ea și turboliftul mergeau drept spre acele ființe.

Îndepărtându-se de peretele cabinei, își apucă zdravăn mânerul sabiei de lumină. Fie folosindu-se de un plan, fie printr-un simplu

noroc, Comandantul Mitth'raw'nuruodo își împlinise amenințarea de a distruge Zbor în Necunoscut. Și îl distrusese, mai mult, fiind încă sub comanda lui Jorus C'baoth și a celorlalți Jedi.

Venise vremea să vadă cât de bine se descurcau chiss într-o confruntare corp-la-corp.

Cabina turboliftului se opri din scurt la capătul pilonului spre Cuirasatul-Unu, blocat pesemne de mai multe grinzi de sprijin care se desprinseseră în timpul luptei. Folosind Forța pentru a-și mări concentrarea, deschise ușa cabinei și se cățăra pe resturile contorsionate de metal până la ușa de acces.

Pilonii turbolifturilor făceau legătura doar cu baza fiecărui Cuirasat, acolo unde se aflau Platformele 1 și 2. Puntea se afla undeva la al patrulea nivel, dar ținând cont de circumstanțele actuale, nu părea o idee prea bună să aibă încredere în sistemul intern de turbolifturi al Cuirasatului. Croindu-și drum până la cea mai apropiată scară, începu să urce.

Ușa se deschise înaintea lui și cu un îndemn nu prea blând între omoplați cei doi chiss echipați în uniforme galbene îi făcură semn lui Doriană să înainteze.

Ajunse pe o punte de comandă similară cu cea de la bordul *Șoimului Săltăreț*, doar că era mult mai largă și populată cu un echipaj chiss îmbrăcat cu aceeași uniformă galbenă ca și cele două escorte care îl aduseseră până în acel loc. Galbenul acela scotea și mai mult în evidență uniformă neagră a lui Mitth'raw'nuruodo, mai ales stând așa în centrul sălii înaintea unui chiss acoperit cu o robă colorată în gri și galben. În spatele lui Mitth'raw'nuruodo, o femeie chiss îmbrăcată din cap până în picioare în alb stătea în poziție de drepti.

Personajul chiss acoperit cu robă îl măsură din priviri pe Doriană, pe care gardienii îl împinseră din nou înainte. Se stropși în limba Chiss.

– Deci el ți-e colaboratorul, traduse Mitth'raw'nuruodo.

– Nici pe departe, se împotrivi Doriană cu o încărcătură în voce în care încercă să adune cât mai multă demnitate și dispreț care să iasă în evidență în caz că personajul chiss îmbrăcat în robă ar fi fost atent și la sublinierile vocale.

Nu avea idee despre ce se întâmpla aici în detaliu, dar era evident că devenise martorul unei oarecare lupte pentru putere.

Iar Kinman Doriană, asistent al Cancelarului Suprem Palpatine, era foarte familiarizat cu luptele pentru putere.

– Sunt ambasador al unui vast ansamblu de sisteme stelare denumit Republica Galactică, își intonă el una dintre replicile protocolare. Am venit aici într-o misiune de bună-credință și explorare.

Îl studie cu atenție pe liderul acoperit cu robă în timp ce Mitth'raw'nuruodo traduse. Dar celălalt se mulțumi doar să zâmbescă cinic și vorbi din nou.

– Ai venit să aduci haos și război în această regiune a spațiului. Mitth'raw'nuruodo continuă să traducă.

– Ai adus armament extraterestru pe care intenționei să îl folosești împotriva Dominației Chiss.

Personajul chiss se îndreptă de spate auzindu-l pe Mitth'raw'nuruodo traducând.

– Dar ai dat greș. Acel armament se află acum în proprietatea celei de-a Cincea Familii Conducătoare. Eu, Aristocra Chaf'orm'bintrano, prin acest act intru în posesiune.

Doriana se aprobă mental. Deci pentru Zbor în Necunoscut și tehnologia de pe el se mușcau ei unul pe altul. Și cunoștea suficient de mult despre conflictele fratricide ca să își dea seama că dacă un grup Chiss intra singur în posesiune urma să creeze un teribil conflict cu celelalte grupuri, ceea ce ar fi condus inevitabil la război civil.

Ceea ce, bineînțeles, ar fi fost exact situația pe care și-ar fi dorit-o Darth Sidious în această zonă. O dominație Chiss încurcată în propriile sale probleme interne nu ar fi putut să amenințe planurile Lordului Sith pentru Republică și pentru Noua Ordine pe care acesta plănuia să o creeze. Aflat aici în mijlocul oamenilor lui Aristocra Chaf'orm'bintrano, tot ce avea Doriana de făcut era să confirme solicitarea celei de-a Cincea Familii Conducătoare și i-ar fi pus pe Chiss pe drumul lung și amar al războiului civil.

Dar deschizând gura să vorbească, se uită la Mitth'raw'nuruodo.

Comandantul îl privea și el, fără nici o expresie pe figură, cu ochii săi strălucitori pironindu-l fără să clipească.

Doriana ajunsese deja la concluzia evidentă că Mitth'raw'nuruodo trebuia să fie ucis. Dar dacă moartea lui ar fi survenit de la înălțimea controverselor asupra proprietarului de drept al complexului spațial Zbor în Necunoscut...

– Îmi pare rău, Aristocra Chaf'orm'bintrano, spuse Doriana, dar Zbor în Necunoscut nu este al tău ca să îl iei în stăpânire. Ca reprezentant de drept al Republicii, cea care a trimis proiectul în expediție, eu revendic drepturile de proprietate.

Chaf'orm'bintrano păru să dea înapoi imediat ce Mitth'raw'nuruodo încheie de tradus. Mârâi ceva nedeslușit.

– Ridicol! traduse Mitth'raw'nuruodo. Un agresor nu are nici un drept.

– Îți resping acuzația că eu sau Zbor în Necunoscut am fi acționat agresiv împotriva poporului tău, îl contră Doriană. Și solicit o audiere completă și o judecată dreaptă înainte ca vreun chiss să pășească la bordul Zborului în Necunoscut.

Mitth'raw'nuruodo traduse și această replică. Chaf'orm'bintrano își miji ochii, iar văpăile din privirile lui se îndreptară spre femeia îmbrăcată în alb. Îi spuse ceva; ea replică și se porni cearta.

Doriană se uită cu coada ochiului spre Mitth'raw'nuruodo. Figura îi era tot imobilă, dar când își mută și el ochii spre Doriană buzele se arcuiră imperceptibil într-un zâmbet microscopic de aprobare.

Cum avea de gând să rezolve Comandantul problema pe care tocmai o crease, Doriană nu știa. Dar spre surprinderea lui, descoperi că este nerăbdător să îl vadă cum se va descurca mai departe.

Le luă mai mult decât se așteptase Car'das să pregătească Zbor în Necunoscut pentru zbor. Dar până la urmă erau gata de plecare.

– Bine, du-te la timonă, îi spuse lui Thrass privind prin hubloul central vasele chiss postate în apropiere.

De ce nu trimiseseră încă o echipă de abordaj nu putea ști. Aparent, Thrawn și Ar'alani aflaseră un mod de a-i întârzia.

– Sunt gata, îl anunță Thrass.

Trecând la pupitrul de navigație, Car'das verifică încă o dată datele de zbor, cursul introdus și fixat, gata să ducă Zbor în Necunoscut pe ultimul drum. Trecând apoi la pupitrul inginerilor de zbor, își așează degetele deasupra comenzilor pentru motoare.

– Ferește-te! îi strigă Thrass.

Car'das se întoarse speriat, așteptându-se să vadă un pluton întreg de războinici chiss echipați în uniforme galbene atacându-i cu armele scoase.

Dar spre surprinderea lui, se trezi în fața unei singure femei umane. Cu coada ochiului îl zări pe Thrass scoțând o armă pe care o ascunsese sub robă. Drept răspuns, femeia scoase un cilindru scurt de metal...

Și o sabie de lumină verde prinse viață.

– Nu! se răsti el bezmetic spre Thrass.

Dar era prea târziu. Arma celuiilalt scuipe un bolț de energie albastră, pe care femeia îl respinse într-un ricoșeu inofensiv spre tavan.

– Am spus să te *oprești!* strigă din nou Car'das. Este Jedi.

Spre ușurarea lui, Thrass nu mai trase al doilea foc.

– Ce dorești? o întrebă chiss cu arma orientată încă spre ea.

– Vrea să știe ce dorești, îi traduse Car'das din limba cheunh.

Ea îl privi dur.

– El nu vorbește basică?

– Nu, nimeni dintre ei nu vorbește, cu excepția lui Thrawn, îi spuse Car'das. Dar știe în schimb un pic de sy bisti, dacă te ajută mai mult.

– Mă ajută.

Se uită spre Thrass.

– Cine ești? îl întrebă ea în limba sy bisti.

– Eu sunt Sindic Mitth'ras'safis din A Opta Familie Conducătoare a Dominației Chiss, se prezentă Thrass.

– Iar eu sunt Jorj Car'das, adăugă Car'das. Mai degrabă martor nevinovat al evenimentelor.

– Mai degrabă?

– Am ajuns aici din cauza unei defecțiuni la hiperpropulsoare, îi explică el. Tu cine ești?

– Lorana Jinzler, răspuse ea.

Coborându-și sabia de lumină, dar ținând-o încă activată, trecu de pragul ușii și urcă pe punte, șchiopătând vizibil. Privi spre cadavrele împrăștiate peste tot și un nou val de durere îi umbri fața.

– Cine mai este la bord?

– Pentru moment doar noi doi, îi răspuse Thrass.

Ezită, dar apoi imediat își puse arma înapoi în tunică.

– Dar un membru al uneia dintre familiile conducătoare încearcă să își revendice dreptul de posesiune asupra complexului spațial Zbor în Necunoscut. Noi încercăm să prevenim acest abuz.

Jinzler își miji ochii.

– Cum?

– Avem de gând să o aruncăm în hiperspațiu, îi mărturisi Car'das privind-o atent.

Chiar dacă nu mai rămăsese decât metal rupt din tot complexul, ea încă putea să fie atașată de epavă și să obiecteze violent la ideea distrugerii. Oamenii se comportau adesea ciudat în astfel de situații.

Firește, și ea făcu ochii mari.

– Nu! insistă ea. Nu se poate!

– Uite ce este, ne pare rău, încercă să o îmbuneze Car'das cât putea de blând. Dar nu a mai rămas decât o epavă de metal mort și droizi...

– Lasă-le încolo de metale, se răsti ea. Mai sunt încă *oameni* la bord.

Car'das își simți inima luând-o razna. Nu, așa ceva era imposibil. Un Jedi ar fi putut, probabil, să supraviețuiască atacului lui Thrawn, dar cu siguranță nimeni altcineva nu ar fi reușit.

– Cine? întrebă el. Câți mai sunt?

– Cincizeci și șapte, îi răspunse Jinzler. Inclusiv copiii!

Car'das se uită la Thrass, văzând propria sa groază reflectându-se pe figura celuiilalt.

– Unde sunt? întrebă el. Nu putem să îi scoatem de aici?

– În naveta cu care am venit noi? interveni Thrass înainte ca Jinzler să poată răspunde. Nici vorbă, nu există spațiu nici măcar pentru zece persoane.

– Și oricum ne-ar lua prea mult timp să îi aducem până aici sus, completă Jinzler. Sunt încă în nucleul de depozitare.

Car'das se strâmbă dureros. Nucleul de depozitare. Firește – singura zonă pe care atacul lui Thrawn o ignorase.

– Ce să facem?

– Nu înțeleg care este problema, spuse nedumerită Jinzler privind când spre unul când spre celălalt. De ce nu plecăm pur și simplu?

– Mai întâi că nu putem să zburăm cu complexul prea departe, doar noi doi, îi explică Car'das. Nici măcar dacă am avea timp să îi aducem oamenii aici sus să ne ajute.

Lorana privi puntea de jur împrejur.

– Nu avem nevoie de ei, le spuse ea hotărâtă. Eu pot să pilotez Zbor în Necunoscut.

– Doar tu?! întrebă Thrass parcă nevenindu-i să creadă. Doar o singură persoană?

– Un singur Jedi, îl corectă Jinzler. Maestrul C'baoth a insistat să învățăm fiecare cum se comandă sistemele importante. Cel puțin în condiții normale.

– Condițiile actuale sunt departe de a fi normale, sublinie Car'das. Și tot mai rămâne întrebarea unde să mergem. Nu vom ajunge niciodată în Republică, nu cu atâtea distrugerii.

– În acest caz trebuie să ajungem la o bază a Flotei de Apărare, așa cum plănuia inițial fratele meu, propuse Thrass.

– Și acolo ce o să se întâmple cu oamenii mei? se interesă Jinzler. Vor deveni prizonieri de război? Sau captivi ținuți pentru studiu?

– Chiss nu sunt așa, insistă Car'das.

– Dar rezultatul final nu poate să difere prea mult, recunosc Thrass. Dacă A Cincea Familie Conducătoare alege să insiste cu pretențiile ei asupra complexului spațial Zbor în Necunoscut, chiar dacă mergem într-o bază militară tot poate cere ca toți cei aflați la bord să fie puși sub stare de arest până când se rezolvă problema.

– O pușcărie cu alt nume, comentă dur Jinzler. Cât de mult durează un astfel de proces?

Thrass pufni.

– Cu o comoară așa cum este Zbor în Necunoscut? Cel puțin câțiva ani!

– Deci ne putem lua gândul de a merge în altă parte în spațiul Chiss, concluzionă Car'das. Ai vreo idee dacă mai există lumi ospitaliere în zona aceasta?

– Chiar dacă aș ști, sfatul meu este să ne ferim de vreun sistem apropiat, răspunse Thrass. Regiunea de aici este periculoasă, prea mulți pirați și corsari bântuie peste tot.

– Ca să nu îi mai punem la socoteală și pe vagaari rămași, aprobă Car'das cu un tremurat. Haide, Thrass, gândește-te. Trebuie să mai putem face *ceva*.

Thrass privi prin hubloul central spre puternicele vase aparținând Familiei a Cincea.

– Ar mai fi o posibilitate, începu el încet. La distanță de două zile de zbor se află o constelație de stele pe care Flota de Apărare a început să o fortifice pentru a crea acolo un refugiu în caz de urgență. Am văzut informațiile, există cel puțin zece lumi locuibile în interiorul constelației pe care încă nu le-am explorat.

– Un fel de pământ numai bun de luat în stăpânire, comentă neîncrezător Car'das.

– Aflat încă în spațiul Chiss, adăugă și Jinzler.

– Dar este un loc unde vasele Familiei a Cincea nu vă vor descoperi accidental, susținu Thrass. Doar personalul aparținând Flotei de Apărare intră acolo și doar în anumite sisteme unde se construiesc fortificațiile.

– Și atunci care este problema?

– Problema este că nu cunosc rutele sigure de acces în interiorul constelației, spuse el. Sistemele voastre navigaționale pot să găsească singure astfel de rute?

– Probabil că nu, căzu Jinzler pe gânduri. Dar eu aș putea. Cu ajutorul tehnicilor Jedi de navigare am putea să ne descurcăm chiar și în interiorul unei constelații de stele.

– Ce se întâmplă în cazul în care ea reușește? îl întrebă Car'das pe Thrass. Își desfac cortul și așteaptă să treacă totul?

– Sau mă întorc eu după ce s-au ascuns și negociez în secret cu membrii Consiliului celor Nouă Familii pentru a le obține întoarcerea în siguranță acasă, se offeri Thrass. Și chiar dacă negocierile vor dura câteva luni, supraviețuitorii vor avea măcar o lume ospitalieră în care să locuiască.

Se uită spre Jinzler.

– Mai *aveți* la bord alte navete cu hiperpropulsoare pe care le-aș putea folosi, nu?

– Doar una, o astronavă Delta-Doisprezece Spiritul Stelar, îi confirmă Jinzler. Dar ar trebui să aibă autonomia de care ai nevoie.

– Deci așa procedăm? întrebă Car'das parcă nevenindu-i să creadă că puseseră la punct o rezolvare într-un timp atât de scurt. Ascundem Zbor în Necunoscut în această constelație, negociem cu Chiss, cu *toți* chiss, și toată lumea obține ce a vrut?

– În principiu cam așa, ezită Jinzler, dar *noi* nu te include și pe tine. Vreau să faci altceva pentru mine.

Își strânse buzele emoționată.

– Un serviciu personal.

– Cum ar fi? întrebă prevăzător Car'das.

Să îi facă unui Jedi un serviciu nu prea suna tentant.

– Vreau să îl găsești pe fratele meu atunci când te întorci în Republică, îl instrui ea. Dean Jinzler îl cheamă, lucrează pentru Serviciul Tehnic al Senatului pe Coruscant. Spune-i...

Ezită căutându-și cuvintele.

– Spune-i doar că sora lui se gândește la el și speră că într-o bună zi o să fie capabil să renunțe la mânie. Mânia lui împotriva mea, împotriva părinților noștri și împotriva lui însuși.

– Foarte bine, acceptă Car'das și își simți părul cum i se ridică pe ceafa.

Faptul că îl puna să trimită un astfel de mesaj însemna că ea nu era sigură că se va mai întoarce. Ținând cont de starea în care se găsea Zbor în Necunoscut, nici el nu ar fi pariat pe reușită.

– Am să fac tot posibilul.

Pentru o clipă nesfârșită privirile li se întâlneau. Apoi ea aprobă din cap.

– Ar fi bine să pleci, îl îndemna ea.

Se uită spre sabia sa de lumină, dându-și seama, probabil, de abia atunci că era încă activată, și o stinse.

– Te rog să nu uiți.

– Nu am să uit, îi promise el. Mult noroc!

Se uită spre Thrass.

– Pentru amândoi.

Zece minute mai târziu, Car'das scotea naveta chiss din hangarul Cuirasatului și se depărtă. Întorcând botul spre puternicele vase ale Familiei a Cincea, privi o clipă peste umăr spre magnifica nereușită care purta numele Zbor în Necunoscut.

Se întrebă dacă avea să o mai vadă cineva vreodată.

Doriana privea distrat prin hubloul central, ascultând doar cu o ureche la cearta dintre Chaf'orm'bintrano, Mitth'raw'nuruodo și femeia chiss, când Zbor în Necunoscut execută brusc saltul în hiperspațiu.

Pentru o clipă se holbă uimit... apoi, încet, simți cum i se formează un zâmbet în colțul gurii. Deci acesta fusese planul lui Mitth'raw'nuruodo. Trăsese de timp cu această discuție pentru ca oamenii lui să fure Cuirasatele chiar de sub nasul lui Aristocra Chaf'orm'bintrano.

Până și încercarea lui Doriana de a se bălăci în politica grupării Chiss făcuse parte din schemă. Oare Mitth'raw'nuruodo îi anticipase eforturile lui Doriana? Sau le integrase pur și simplu în planul lui atunci când s-au dezvăluit? În orice caz, planul fusese dus la îndeplinire cu măiestrie.

– Mă scuzați? interveni el în discuție cu degetul ridicat. Cred că discuția voastră nu mai are nici un sens.

Așteptă până când toată lumea îi acordă atenție, apoi își îndreptă degetul spre hubloul central.

– Comoara voastră și-a luat tălpășița.

24

Cerul strălucitor al hiperspațiului zbura pe lângă hubloul central al Cuirasatului pe măsură ce *Zbor în Necunoscut* își făcea drum în neant. Lorana știa că cerul era acolo, dar nu avea timp să se concentreze asupra priveliștii. Atenția ei era legată de sistemele Cuirasatului-Unu, folosindu-și Forța pentru a percepe indicațiile echipamentelor și a ține comenzile în limitele cerute de zbor.

Era o treabă grea. Era o treabă dezgustător de grea.

Vag, simți lângă ea șoapta unei mișcări.

– Lorana, o chemă Thrass cu o voce îndepărtată în subconștientul ei întins la maxim.

– Ai ajuns la ei? întrebă ea.

Dar momentul o distrase suficient de mult; chiar în clipa în care își termina întrebarea unul dintre reactoare începu să se înece. Mușcându-și violent buza de jos, se concentră din nou și aduse alimentarea cu energie înapoi la un nivel constant.

– Îmi pare rău, spuse Thrass. Nici măcar nu reușesc să ies din astronavă. Toți pilonii au tunelurile blocate mai mult sau mai puțin. Poate că dacă ne-ai scoate un pic din hiperspațiu aș încerca să găsesc un costum presurizat și să traversez pe afară spre nucleul de depozitare.

– Nu, se opuse Lorana.

Răspunsul veni dur și nepoliticos, bănuie ea, dar nu mai avea concentrarea să se gândească și la politețe.

– Hiperpropulsorul nu ține.

De fapt, hiperpropulsorul de abia dacă mai rezista. Se înfierbântase puternic și tot ce mai putea face era să țină circuitele din scurt să nu se fărâme și să piardă complet controlul asupra lor. Dacă l-ar fi oprit acum, avea toate șansele să nu îl mai poată porni în veci. Chiar dacă nu îl oprea, în curând tot avea să cedeze singur.

Pe de altă parte, cu viteza pe care le-o imprimase momentul inițial de accelerare, marginea constelației era acum doar la câteva ore distanță. Dacă ar fi continuat să piloteze complexul *în același timp* în care își folosea tehnicile Jedi de navigare pentru a-i purta în siguranță printre stelele îngrămădite la mică distanță, aveau încă o șansă bună să ajungă până la unul dintre sistemele propuse de Thrass înainte ca motorul să crape.

– Înțeleg, acceptă Thrass. Încerc să stabilesc o legătură cu care să putem lua contactul cu ei.

Se îndepărtă, iar Lorana se simți vinovată. Dacă supraviețuitorii încă mai așteptau acolo jos așa cum îi instruisese ea, se întrebau deja ce se întâmplase cu ea. Puteau foarte bine chiar să tragă concluzia că a fugit și i-a abandonat.

Undeva pe un pupitru, o lumină roșie o avertiză că palele filtrului de aer începuseră să o ia razna. Se încruntă concentrată, încercând să își mențină pârghia de Forță pe toate comenzile pe care le controla simultan și întinse o mână pentru a ajusta filtrul de aer în poziția corectă. Odată ce vor ajunge la destinație și va putea să oprească sistemele, l-ar putea lua pe Thrass și s-ar întoarce înapoi la Uliar și la ceilalți să le explice ce s-a întâmplat de fapt. Iar ei vor înțelege. Cu siguranță că vor înțelege.

În altă parte a punții se aprinse încă o lumină roșie de avertizare. Inspirând adânc și întrebându-se cât va mai putea rezista așa își extinse și mai mult Forța.

– O să îmi plățiți pentru asta! se răsti Chaf'orm'bintrano, plimbându-se încolo și înapoi prin sala de ședință.

Cei trei prizonieri stăteau tăcuți înaintea lui. Avea un fotoliu în spatele biroului mic, dar părea să fie mult prea mândru pentru a lua loc.

– M-ați auzit? O să îmi *plățiți!*

Îi privi pe rând pe Doriană, apoi pe Car'das și în cele din urmă pe Thrawn.

– Și știți ce o să vă coste? Acuzația de înaltă trădare!

Stând în spatele biroului, ferită din calea lui Aristocra, Amiral Ar'alani tresări nervos.

– Nu cred că o astfel de acuzație va fi acceptată, interveni ea.

Își păstrase o expresie de neutralitate, observă Car'das, în timp ce asculta refuzările lui Chaf'orm'bintrano. Cu toate acestea, Car'das bănuia o oarecare ușurare în spatele atitudinii ei rezervate.

Ce își mai făcea griji? Ea obținuse ce își dorise: Zbor în Necunoscut fusese luată din mâinile lui Chaf'orm'bintrano. Ce se întâmpla acum cu o mână de prizonieri îi era ei probabil indiferent.

Sau cel puțin, ce avea să se întâmple cu cei doi prizonieri care nu făceau parte din neamul Chiss.

– Tu nu crezi că acuzația va fi acceptată?! se răsti Chaf'orm'bintrano cu ochii aruncând vâpăi spre ea.

Ar'alani își menținu părerea.

– Nu, nu cred. Car'das ne-a informat deja că Sindic Mitth'ras'safis și femeia umană Lorana Jinzler sunt responsabili.

– Cu asistența și sfatul *lui*.

– Doar sfatul este o infracțiune mai mică, se împotrivi Ar'alani. Și pentru că nu este chiss, el oricum nu poate fi judecat pentru nici un fel de trădare. Cât despre Doriană, este clar că el nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat.

– Ce discută acolo? murmură Doriană lângă urechea lui Car'das.

– Aristocra vrea să ne perpelească la foc mic, îi răspunse Car'das tot în șoaptă. Amiralul îi sugerează să își reformuleze acuzațiile.

– Aha.

Șoaptele lor nu trecură neobservate.

– Prizonierii vor să intervină în litigiu? întrebă acid Chaf'orm'bintrano.

– De fapt și de drept, prizonierii vor fi liberi să plece, interveni Thrawn pentru prima oară de când fuseseră aduși în sala de ședință pentru ca Chaf'orm'bintrano să îi poată amenința în particular. Ei nu au făcut nimic de care să poată fi acuzați. Dacă tot vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine.

– Bineînțeles că așa o să fac, se răsti Chaf'orm'bintrano. Dar *după* ce mă voi ocupa de complicități.

– Nu sunt complicități mele, se împotrivi calm Thrawn. Mai mult, ei sunt *prizonierii* mei, ceea ce îi aduce sub autoritatea Flotei Expansioniste Chiss.

Își ridică sprâncenele.

– Așa cum este și cazul meu.

– Ba deloc, i-o tăie Chaf'orm'bintrano. Pentru crima de a fi atacat neprovocat alte ființe inteligente, în acest moment îți revoc funcția militară.

– Ia stai un pic, Aristocra, interveni Ar'alani pășind în față. Nu poți să îi revoci funcția pentru o crimă pentru care nici măcar nu a fost judecat.

– Îți sugerez să recitești legile, Amiral, îi răspunse dur Chaf'orm'bintrano. Comandant Mitth'raw'nuruodo a depășit limita pentru ultima oară. Iar de data *aceasta*, avem toate dovezile necesare, împrăștiate în fața noastră în tot sistemul.

– Vagaari au fost o amenințare iminentă la adresa Dominației, se justifică Thrawn. Iar acest sistem se află în *interiorul* spațiului Chiss.

– Dar de această dată ai uitat să îți lași victimele să deschidă focul, se răsti Chaf'orm'bintrano cu un triumf în glas. Nu tăgădui, am toate înregistrările astronavelor tale.

– Vagaari ne-au amenințat și pe noi și pe cei din Zbor în Necunoscut, răspunse Thrawn. Susțin că astfel de amenințări, sprijinite de puterea lor de foc evidentă, au constituit o provocare suficientă și au justificat acțiunile chiss.

– Tu poți susține ce vrei, îl respinse Chaf'orm'bintrano, dar greutatea dovezilor te apasă pe tine, nu pe mine.

O privi pe Ar'alani.

– Și până când va avea loc procesul lui, pot și îi voi revoca atât funcția cât și protecția militară sub care vrei atât de evident să îl adăpostești.

Ar'alani nu răspunse. Pentru moment Chaf'orm'bintrano continuă să o privească, apoi se întoarse spre Thrawn.

– Cât despre tovarășii tăi prizonieri, și ei vor ajunge în fața tribunalului, continuă el. Cei de aici, împreună cu ceilalți doi pe care îi ascunzi pe Crustai.

Făcu o pauză.

– Desigur, dacă nu cumva îți pasă de ei atât de mult încât să vrei să încheiem un târg.

Thrawn se uită spre Car'das și Doriana.

– Ce fel de târg?

– Îți vei da demisia din funcție, complet și permanent, îi propuse Chaf'orm'bintrano. De asemenea, vei renunța la statutul tău de Posibil-născut al Familiei a Opta și vei dispărea înapoi în marea masă a cetățenilor chiss, pentru a nu te mai ridica niciodată în vreo poziție de unde să ne poți amenința legile și obiceiurile.

– Îmi ceri toată viața în schimbul câtorva prizonieri extratereștri, concluzionează Thrawn calm. Ești sigur că poți trăi cu toate consecințele care vor urma?

Chaf'orm'bintrano pufni disprețuitor.

– Ce consecințe?

– Mai întâi, A Opta Familie Conducătoare nu va permite niciodată ca un Posibil-născut să renunțe pur și simplu la afilierea lui, îi explică

Thrawn. Vor insista să aibă loc o audiere... plus că nu cred că mă vor lăsa să plec. Mai ales când vor vedea comoara pe care le-o aduc.

Chaf'orm'bintrano înțepeni.

– Nu ai să îndrăznești, tună el cu vocea plină de o amenințare întunecată. Dacă Zbor în Necunoscut își face apariția în vreo fortăreață aparținând Familiei A Opta...

– Zbor în Necunoscut s-a dus, îl întrerupse Thrawn. Eu mă refer la o cu totul altă tehnologie.

Arată cu mâna spre stele.

– Ca să fiu mai exact, echipamentul pe care l-am folosit pentru a scoate atât flota vagaari, cât și Zbor în Necunoscut din hiperspațiu.

Chaf'orm'bintrano se uită stupefiat spre Ar'alani.

– Ce?! Vrei să spui că ei *nu* au venit aici de bună-voie?

– Alegerea a fost a mea și numai a mea, îl asigură Thrawn. Pot să îți fac o demonstrație dacă ești interesat.

– Echipamentul acesta nu este proprietatea ta, îl avertiză Ar'alani de pe fața căreia dispăru brusc expresia de neutralitate. Aparține Flotei de Apărare Chiss.

– Dacă rămân membru al Flotei Expansioniste, firește că vi-l voi înmâna vouă, o asigură Thrawn. Dar dacă funcția mea militară îmi este revocată, nu voi mai avea nici o loialitate oficială, cu excepția familiei mele adoptive. Caz în care...

Își lăasă fraza neterminată.

Chaf'orm'bintrano nu avea evident nici o problemă în a completa spațiul liber.

– Amirale, nu îi poți permite să te manipuleze într-un asemenea hal, insistă el. Nu este decât un șantaj.

– Ba nu este decât realitatea, îl corectă Thrawn. Iar Amiral Ar'alani nu poate să spună nimic mai mult. Pentru că *tu* ești cel care ne ameninți că îmi revoci funcția.

Timp de câteva clipe cei doi chiss se priviră dur unul pe celălalt. Apoi, brusc, Chaf'orm'bintrano se răsuci și ieși ca o furtună din sala de ședințe.

– Nu pare să se fi sfârșit deloc bine, murmură Doriană.

– Ba de fapt este bine, îi răspunse Car'das privind-l pe Thrawn. Cel puțin așa cred.

– Adevărat, îi confirmă Thrawn răsuflând un pic ușurat. L-am înfuriat, dar acum nu va mai îndrăzni să îmi revoce funcția militară.

Se uită spre Ar'alani.

– Și de îndată ce Flota de Apărare obține proiectorul gravitațional, sunt sigur că mă vor proteja de orice încercare viitoare din partea lui.

Ar'alani își țuguie buzele.

– Vom face ce ne va sta în putință, îi răspunse ea. Dar înțelege o treabă, Comandante. Cu cât continui să depășești limitele legale impuse de Flota de Apărare și de cele Nouă Familii Conducătoare, cu atât vei ajunge mai repede în punctul în care nu vom mai putea să te protejăm.

– Înțeleg, acceptă Thrawn, dar înțelegeți și voi că voi continua să îmi protejiez poporul în orice fel voi considera necesar.

– Nici nu mă aștept la mai puțin din partea ta, comentă Ar'alani. Privirile ei se întoarseră spre Doriana și Car'das.

– Îți încredințez prizonierii. Întoarce-te pe Crustai și lasă-mă pe mine să mă ocup de resturile vagaari.

– Mă supun, își plecă Thrawn capul recunoscător. Proiectorul de câmp gravitațional vă va aștepta pe Crustai oricând veți dori să îl recuperați.

Ar'alani înclină și ea scurt din cap apoi părăsi sala. Thrawn inspiră adânc.

– Și cu aceasta, cred că în sfârșit s-a încheiat, anunță el. Ne așteaptă o navetă pentru a ne duce înapoi pe *Șoimul Săltăreț*.

Ii făcu un semn lui Doriana.

– Apoi vă voi duce pe tine și pe Vicelord Kav înapoi pe vasul vostru.

– Mulțumim, răspunse Doriana. Abia așteptăm să ne întoarcem acasă.

Și în timp ce ieșeau unul câte unul din sala de ședințe, Car'das se întrebă de ce era așa de tulburat Doriana.

Treceau printr-unul dintre sistemele de mijloc ale constelației de stele când hiperpropulsorul își dădu în cele din urmă duhul.

– Nu avem nici o șansă să îl reparăm? întrebă Thrass.

Lorana dădu din cap.

– Eu în nici un caz nu pot, răspunse ea. Posibil să nu poată nimeni, cel puțin în lipsa unui șantier important.

Thrass privi prin hubloul central spre soarele îndepărtat.

– Dar mai ai la dispoziție încă cinci Cuirasate, fiecare cu propriul lor hiperpropulsor, îi aminti el. Putem să ne ducem pe un altul și să încercăm să folosim sistemele de acolo?

Lorana își frecă fruntea gânditoare, încordându-se când presiunea îi accentuă durerea care îi pulsa în spatele ochilor.

– Conform indicațiilor sistemelor din Centrul de Operațiuni Combinate, nici un alt hiperpropulsor nu este funcțional, îi răspunse ea. Și toate cablurile de comandă spre celelalte Cuirasate sunt și ele întrerupte. Orice ar fi folosit fratele tău să... să oprească atacul lui C'baoth, a distrus o mare parte din echipamentele delicate de la bord. Ne-ar lua luni de zile, poate chiar ani, să le desfacem pe fiecare și să le reparăm.

Thrass bătu gânditor cu degetele pe marginea pupitrului de lângă el.

– Atunci ne vom opri în acest sistem, decise el. Vom opri hiperpropulsorul, vom lua astronava Delta-Doisprezece de care ai pomenit și vom merge să negociem întoarcerea acasă a oamenilor tăi.

– Nu cred că ar trebui să oprim hiperpropulsorul, se opuse Lorana gânditoare. La cum a ajuns de rău, dacă îl oprim s-ar putea să nu mai fim în stare să îl repornim.

– Dar dacă nu îl oprim, în curând Zbor în Necunoscut va trece de acest sistem, sublinie Thrass. Am putea fi plecați o lună sau mai mult la negociere cu Flota de Apărare și cu cele Nouă Familii Conducătoare. Până atunci, complexul ar putea ieși în spațiul interstelar, unde nu l-am mai putea localiza așa ușor.

Iar dacă hiperpropulsoarele nu vor putea fi reparate, atunci Zbor în Necunoscut va rămâne etern în spațiul interstelar.

– Atunci am face bine să găsim un loc pe aproape unde să parcăm o vreme, propuse ea. O orbită înaltă în jurul unei planete, să zicem. Hai să pornim senzorii care mai funcționează și să vedem ce opțiuni avem.

Cercetarea le luă aproape două ore. Până la urmă, găsiră o singură alternativă viabilă.

– Este mai mică decât am sperat eu, spuse Thrass aplecându-se peste pupitrul senzorului principal. Mai puțină forță gravitațională înseamnă mai puțină stabilitate pe orbită în fața perturbațiilor produse de obiectele trecătoare.

– Dar înseamnă în același timp și mai puțină atmosferă care să contribuie la căderea orbitei, aduse Lorana un alt argument. Și se află direct pe vectorul nostru de zbor, ceea ce nu ne cere manevre dificile pentru a ajunge acolo. Eu zic să încercăm.

– De acord, acceptă Thrass. Să sperăm doar că hiperpropulsorul mai rezistă până acolo.

Ajunseră la planeta țintă și se pregăteau să execute apropierea finală de orbită când hiperpropulsorul tuși pentru ultima oară înainte să se oprească de tot.

– Raportează! strigă Lorana în timp ce își extindea Forța pentru a convinge sistemul să repornească. Thrass?

– Curba roșie se îndoaie prea mult în interior, raportă Thrass de la pupitrul de navigație. După cincisprezece orbite începând de acum va intersecta suprafața.

Un val de disperare se ridică precum acidul în gâtul Loranei. Cu fermitate, îl forță înapoi. După toate prin câte trecuseră, Zbor în Necunoscut *nu trebuia* să își încheie călătoria distrugându-se singur. Nu acum.

– Du-te la pupitrul senzorilor, îi ordonă ea. Vezi dacă există vreun loc, *orice* loc, unde am putea să aterizăm hardughia.

– Vasul acesta nu a fost construit pentru aterizare, o avertiză el în timp ce se grăbea spre pupitrul senzorilor. Nu am putea totuși să îl instalăm pe o orbită?

– Încerc, îi răspunse Lorana.

Trecu în fața ecranelor sistemelor de zbor și căută prin mulțimea luminilor roșii ceva care să arate cât de cât verde. Văzu că două dintre propulsoarele frontale de frânare și manevrare erau încă operaționale. Dacă puteau să rotească în vreun fel Zbor în Necunoscut cu 180 de grade și apoi să folosească propulsoarele acelea pentru a împinge complexul de-a lungul vectorului actual...

Întrară în câmpul gravitațional al planetoidului și se folosiră de primele orbite dintre cele cincisprezece până când ajunse la concluzia sinistrală că o astfel de manevră era imposibilă. Prea multă masă trebuia manevrată și prea puțin timp în care să o poată manevra.

– Nu avem noroc, spuse ea venind lângă Thrass. Tu ai găsit ceva?

– Probabil, răspunse el ezitant. Am localizat o vale lungă și închisă care cred că va fi destul de adâncă să ne țină.

– Nu văd ce avantaj ne poate aduce, comentă Lorana. Văile închise înseamnă pereți în jurul lor, ceea ce implică o oprire bruscă undeva de-a lungul liniei de aterizare.

– În acest caz, oprirea va fi cumva mai puțin violentă, îi explică Thrass și îi arătă ecranul. Această vale este plină de roci mici.

Lorana se încruntă, aplecându-se peste ecran. Avea dreptate: întreaga vale era plină aproape până la refuz cu pietricele.

– Mă întreb oare cum s-a produs așa ceva, comentă ea.

– Coliziuni multiple cu asteroizi sau meteoriți, cel mai probabil, presupuse Thrass. Ce mai contează? Aici este singurul loc de pe planetoid care ne oferă o șansă reală de supraviețuire.

Lorana se strâmbă. Dar știa că el avea dreptate. Cu hiperpropulsorul distrus, coborârea în orice alt loc pe planetoid însemna o

coliziune directă la aceeași viteză cu cea de pe orbită. În valea plină de pietricele măcar aveau șansa unei frânări graduale.

– Putem să ajungem acolo fără hiperpropulsor? întrebă ea și introduse câteva date în sistem pentru a primi o analiză.

– Valea nu se află departe de direcția noastră actuală, răspunse Thrass. Cred că sistemele de manevră vor fi suficiente să ne aducă în poziția corectă și să ne mai decelereze un pic înainte de impact.

Imediat apără pe ecran și analiza cerută.

– Computerul îți confirmă ipoteza, îl anunță ea și privi spre lumea întunecată care se învârtea sub ei în timp ce își formula o strategie. Foarte bine. Noi suntem aici în Cuirasatul-Unu, astronava Delta-Doisprezece este andocată în Cuirasatul-Trei, iar restul supraviețuitorilor sunt în nucleul de depozitare. Dacă vrem să aterizăm astfel încât Cuirasatul-Trei să ajungă deasupra mormanului de roci, va trebui să rotim Zbor în Necunoscut până aducem Cuirasatul-Șase dedesubt. El va lua primul contact cu solul, preluând impactul inițial și încetinindu-ne suficient sper, astfel încât celelalte Cuirasate să nu sufere decât distrugerii minime când vor atinge și ele solul.

– Inclusiv distrugerile asupra acestui Cuirasat? întrebă Thrass.

Lorana se strâmbă.

– Știu, dar nu avem altă șansă. Avem nevoie ca ieșirea din hangarul Cuirasatului-Trei să rămână la suprafață dacă vrem să scoatem Delta-Doisprezece de acolo. Așa că rotim Cuirasatul-Șase dedesubt, așa cum am propus, apoi scoatem oamenii din nucleul de depozitare și îi ducem...

– Alo! se auzi brusc o voce în difuzoarele punții de comandă. Jedi Jinzler? Pe unde ești? Aici Chas Uliar. Am obosit să te tot așteptăm, așa că am urcat toți pe Cuirasatul-Patru. Jinzler?...

Timp de o secundă care dură cât o veșnicie, Lorana și Thrass se priviră cu groază. Apoi, revenindu-și din paralizie, Lorana se repezi la sistemul de intercomunicație.

– Aici Lorana Jinzler, vorbi ea grăbită. Uliar, du imediat toți oamenii înapoi în nucleul de depozitare. M-ai auzit? Du imediat pe toată lumea...

– Jinzler, ești acolo? se auzi din nou vocea lui Uliar. Jedi, dacă ne-ai tras cumva țepă o să mă supăr îngrozitor pe tine.

– Uliar? strigă din nou Lorana. Uliar!!...

Dar nu veni nici un răspuns.

– Nu te poate auzi, comentă fatidic Thrass. Intercomunicația nu transmite din partea aceasta.

Lorana își întoarse privirea spre planetoid, sângele pulsându-i violent în tâmpile la gândul agoniei care urma. Cuirasatul-Patru. De ce au trebuit să urce pe Cuirasatul-Patru?

Pentru că era cel mai apropiat de școala Jedi unde îi lăsase, evident. Iar acum avea cincizeci și șapte de oameni umblând aiurea pe acolo, complet neștiutori de ce urma să li se întâmple. Thrass o privea tensionat.

– Nu avem altă opțiune, îi spuse ea în liniște. Va trebui să rotim complexul și să aducem Cuirasatul-Patru deasupra.

Expresia de pe figura lui nu se schimbă deloc. Evident, ajunsese și el la aceeași concluzie.

– Ceea ce va aduce Cuirasatul-Unu, adică acesta pe care ne aflăm noi, exact dedesubt.

Acolo unde va primi din plin întreaga forță a impactului.

– Nu avem altă opțiune, repetă Lorana simplu. Până la urmă este doar o simplă ipoteză că numai Cuirasatul de dedesubt va prelua din impact astfel încât celelalte să rămână cât de cât intacte. Din câte putem să bănuim, s-ar putea ca toate să se izbească la fel de tare încât să se rupă în vid. Trebuie în schimb să ținem cât mai mult posibil Cuirasatul-Patru deasupra rocilor.

– Înțeleg, ezită Thrass. Tu ai încă suficient timp să pleci, știi. Ai putea ajunge în nucleu înainte de izbitură, probabil chiar dincolo de Cuirasatul-Patru.

Lorana scutură din cap.

– Nu poți controla aterizarea de unul singur, se împotrivi ea. Dar eu aș putea dacă pleci tu.

– Și cine ar mai avea grijă ca sistemele rămase să nu se autodistrugă în timp ce tu îmi vei face loc printre piloni? o contră Thrass. Nu, Jedi Jinzler. Aparent amândoi ne vom da viața pentru oamenii tăi.

Lorana simți cum i se împăienjenește privirea din cauza lacrimilor. Adânc în crevasele minții sale se întreba de ce insistase să îl trimită pe Car'das înapoi acasă cu mesajul acela pentru fratele ei. Acum își dădea seama că Forța o ghidase subtil.

– Cu greu va fi căminul temporar pe care îl propusesem pentru ei, vorbi singur Thrass. Mai degrabă va fi chiar mai permanent decât am sperat.

– Oamenii tăi vor veni cândva și aici, îl asigură Lorana și se întrebă de ce bănuia acest lucru.

Un gând optimist? Sau iar o ghida subtil Forța.

– Până atunci au suficientă hrană și proviziile necesare pentru a rezista timp de generații. Vor supraviețui. Știu că vor supraviețui.

– Atunci să ne pregătim pentru sfârșit.

Thrass ezită, apoi îi întinse mâna.

– V-am cunoscut pe tine și pe câțiva dintre oamenii tăi, Jedi Lorana Jinzler, dar în acest scurt timp am învățat să vă admir și să vă respect. Sper ca într-o bună zi oamenii și chiss să poată munci unii alături de ceilalți în deplină pace.

– La fel și eu, Sindic Mitth'ras'safis din A Opta Familie Conducătoare, răspunse Lorana și îi strânse mâna.

Timp de un minut rămaseră strângându-și mâinile în tăcere, fiecare pregătindu-se pentru moarte. Apoi, inspirând adânc, Thrass se desprinse primul.

– Atunci haide să închidem acest capitol al istoriei, spuse el scurt. Fie ca norocul războinicilor să zâmbească eforturilor noastre.

– Haide, răspunse Lorana. Și *Forța* fie cu noi.

Apoi făcu un semn către Cuirasatul-Patru.

– Și cu ei.

– După cum puteți vedea, v-am lăsat astronava și echipamentul neatins, le arătă Mitth'raw'nuruodo în timp ce îi conducea pe Doriana și pe Kav pe puntea de comandă a *Răzbumării Întunecate* spre cabina de comandă a Vicelordului. Știu că unii dintre voi v-ați făcut anumite griji în această privință.

Se uită peste umăr spre Kav. Dar neimoidianul nu îi răspunse.

– În orice caz, îmi imaginez că de abia așteptați să vă întoarceți acasă, continuă Mitth'raw'nuruodo intrând în cabina de comandă. Aș vrea mai întâi să lămurim vreo două lucruri înainte să plecați.

– Firește, răspunse Doriana ferindu-se din calea lui Kav care îi împinse într-o parte și se duse glonț spre biroul lui, așezându-se sfidător în fotoliul său ornat. Vom face tot ce este necesar, adăugă Doriana și se așază pe un scaun lângă un colț al biroului.

– Mulțumesc, îi răspunse Mitth'raw'nuruodo așezându-se pe alt scaun și privind spre Doriana peste marginea biroului. Să fiu sincer, cred că amândoi vrem să ne asigurăm că acest prim contact dintre popoarele noastre va rămâne și ultimul.

– Nu înțeleg, se prefăcu Doriana uimit. Relația noastră s-a dovedit până acum benefică pentru ambele părți. De ce să nu ne dorim să continue?

– Să fim serioși, comandante, îl apostrofa delicat Mitth'raw'nuruodo, partea *mea* din acord s-a împlinit fără să îmi dezvălui nici unde am

baza, nici unde sunt situate lumile Chiss. Noi putem rămâne ascunși de voi cât vrem de mult.

Făcu o pauză.

– Nu mai rămâne atunci decât ca voi să vă asigurați spre propria voastră satisfacție că eu nu voi aduce niciodată în Republică vestea despre trădarea voastră împotriva expediției Zbor în Necunoscut.

Doriana se holbă la el, de parcă o mână rece îi strângea inima. Știa oare Mitth'raw'nuruodo despre conversația pe care o avusese cu Kav? Îl văzuse el sau alt chiss pe Kav înmânându-i micul blaster?

Sau pur și simplu dedusese că Doriana va lua decizia să îl ucidă?

Încet, aproape fără să vrea, mâna i se îndreptă spre blasterul ascuns sub tunică, mișcarea fiind ascunsă vederii lui Mitth'raw'nuruodo de marginea biroului. Avea logică să își acopere urmele în acest fel, își aminti el ferm. Îtele încurcate puteau fi fatale pentru cineva care ducea o viață dublă. Sidious ar fi insistat asupra acestei rezolvări, mai ales că Mitth'raw'nuruodo îl văzuse pe Lordul Sith și îi știa numele.

Iar după ce contribuisese la uciderea a cincizeci de mii de oameni de la bordul complexului spațial Zbor în Necunoscut, o crimă în plus nici nu mai conta.

Mitth'raw'nuruodo încă aștepta, privindu-l în tăcere. Doriana strânse mânerul blasterului...

Și se opri. Mitth'raw'nuruodo, un tactician strălucitor, la fel de strălucitor strateg, o ființă care înfrunta vasele de război ale Republicii, pirații nomazi și chiar Jedi, și câștiga împotriva tuturor.

Iar Doriana își puna problema *uciderii* lui?

– Ce mai aștepți? se răsti nerăbdător Kav. Îl ai acum singur și neprotejat. *Împușcă-l!*

Doriana zâmbi forțat; și dintr-o dată, tensiunea care îl cuprinsese încă din momentul în care și-a văzut forța de asalt distrusă complet se evaporă.

– Nu fi absurd, Vicelord, spuse el.

Scoase blasterul și îl așează pe un scaun liber între el și Mitth'raw'nuruodo.

– Mai degrabă aș sparge un cristal vechi de o mie de ani decât să ucid o ființă ca el.

Mitth'raw'nuruodo înclină cu respect din cap, aruncând văpăi prin ochi.

– Deci am avut dreptate în ceea ce te privește, spuse el.

– Până la urmă da, recunosc Doriana. Dar încă o dată spun, nu îmi imaginez că ai greșit de prea multe ori.

– Atunci aceasta să îți fie ultima greșeală, se stropși Kav și pocni cu palma în brațul fotoliului.

Se deschise un căpăcel ascuns și, cu o singură mișcare fluentă, Kav scoase un alt blaster mic, îl îndreptă spre Mitth'raw'nuruodo și trase.

Dar proiectilul de energie nu îl atinse pe chiss. Se opri brusc în pâcla subțire care apărură între ei, apoi ricoșă înapoi în corpul lui Kav.

Neimoidianul avu timp doar să se holbeze stupefiat înainte ca trunchiul să i se prăbușească în față și să rămână proptit pe birou.

Și doar atunci, când își mută privirea uimită de la corpul inert al lui Kav spre ecranul nevăzut care înconjură biroul, Doriană recunoscă forma și culoarea.

Privi prin marginea scutului energetic spre Mitth'raw'nuruodo.

– A cam fost un risc, nu? întrebă el cu un ton pe care încercă să și-l păstreze cât de cât normal.

– Nu chiar, îl asigură celălalt. Generatorul de scut energetic a fost destul de simplu de scos de pe unul dintre droideka pe care i-am luat de la voi. Așa cum am spus la momentul acela, am făcut și noi niște experimente cu inversarea polarității pe astfel de echipamente.

Dădu din mână evaziv.

– Plus că era ușor de prevăzut că Vicelord Kav își va lua biroul și fotoliul înapoi, iar astfel se va poziționa singur pentru propria lui distrugere.

– Eu m-am referit la riscul pe care ți l-ai asumat cu mine, îi spuse Doriană. Scutul energetic nu mi-ar fi blocat și proiectilul *meu*.

– Adevărat, nu l-ar fi blocat, fu de acord Mitth'raw'nuruodo. Dar trebuia să mă asigur cumva că ești unul dintre cei în care pot avea încredere.

Doriană se încruntă.

– De ce?

Pentru o clipă Mitth'raw'nuruodo nu răspunse. Apoi, întinzându-se spre scaunul din față lor, luă blasterul pe care îl lăsase Doriană.

– Tu și Maestrul tău, Darth Sidious, mi-ați vorbit despre un popor pe care voi l-ați numit Străinii Îndepărtați și care s-ar aduna la marginea galaxiei, spuse el întorcând arma pe ambele părți. Ați văzut vreodată astfel de ființe?

– Din câte știu eu încă nu, recunoscă Doriană.

– Așa m-am gândit și eu, spuse Mitth'raw'nuruodo dintr-o dată sever. Dar *noi* i-am văzut.

Un fior rece îl năpădi pe Doriană.

– Unde?

– La marginea îndepărtată a Dominației Chiss, răspunse Mitth'raw'nuruodo cu glasul întunecat și sinistru. Doar o grupă de cercetare, dar s-a luptat cu o ferocitate sălbatică înainte de a fi respinsă.

– Câte astronave aveau? întrebă Doriană brusc interesat.

Darth Sidious prețuia astfel de informații. Și dacă i le-ar fi adus, atunci poate l-ar fi convins să uite că pierduse flota de intervenție a Flotei Comerciale.

– Ce fel de armament aveau? Ai vreo informație din timpul bătăliei?

– Am ceva, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Amiral Ar'alani a comandat forța care i-a respins până la urmă din spațiul nostru. De aceea a venit să îi investigheze personal pe Car'das și pe tovarășii lui. Ne-am temut ca Republica de care vorbeau ei să nu fie aliată cu acei invadatori.

– Și de aceea a acceptat să îți treacă cu vederea acțiunea împotriva rasei vagaari, completă Doriană găsind în sfârșit ultima piesă dintr-un mare puzzle. Un război pe două fronturi ar fi teribil de neplăcut.

– Corect, îl aprobă Mitth'raw'nuruodo și Doriană parcă auzi cum îl felicită pentru deducția rapidă. Acțiunile mele au fost contrare politicii militare chiss, dar ea știa la fel de bine ca și mine că trebuia să rezolvăm situația cu vagaari repede și decisiv. Am să vorbesc cu ea și dacă este de acord o să îți dăm copii ale informațiilor de care ai nevoie.

– Mulțumesc, îi răspunse Doriană. Așa... Mai devreme ai vorbit despre o încredere între noi. La ce te-ai gândit mai exact?

– Pentru moment la nimic, mărturisi Mitth'raw'nuruodo. Fiecare dintre noi avem propriul popor de apărare și propria politică de respectat. Dar pe viitor, cine știe? Poate că într-o bună zi popoarele noastre se vor ridica împreună pentru a lupta împotriva acestei amenințări comune.

– Sper să fie așa, spuse Doriană. Din partea mea, eu intenționez să pun această problemă pe agenda conducătorilor noștri pentru a ne pregăti cât putem de bine pentru acea zi.

– Așa cum am să fac și eu, completă Mitth'raw'nuruodo. Deși obstacolele pe care le am eu de înfruntat ar putea fi dificil de depășit.

Doriană se gândi și el la Lord Sidious și la ura lui împotriva ființelor neumane. Nici lui nu avea să îi fie mai ușor.

– Te-am văzut realizând miracole militare, îl laudă el. Sunt convins că poți reuși și miracole politice.

– Posibil, spuse Mitth'raw'nuruodo. Fratele meu ar putea să mă ajute în această zonă când se va întoarce.

Se ridică și îi întinse blasterul.

– În orice caz, tu și astronava ta sunteți liberi să plecați acasă.

Doriana refuză arma.

– Păstrează-l, Comandante. Consideră-l un suvenir al primei noastre victorii împreună.

– Mulțumesc, răspunse Mitth'raw'nuruodo cu gravitate și introduce blasterul într-un buzunar. Să nu fie și cea din urmă.

– Într-adevăr, fu Doriană de acord. Ceea ce îmi aduce aminte de faptul că ar mai fi o mică problemă pe care aş vrea să o discutăm...

– Glumești, spuse Car'das încruntându-se spre Thrawn. Îmi oferă un *post*?!

– Nu doar un post oarecare, ci o funcție importantă de conducere, îl corectă Thrawn. M-a rugat să te invit să îl însoțești înapoi în Republică pe *Răzbunarea Întunecată* pentru a putea să discutați oferta.

– Dar nu are nici o logică, protestă Car'das. De abia am terminat școala. Pentru ce fel de funcție importantă aş putea să fiu eu calificat?

– Vârsta nu este întotdeauna cel mai bun indicator al talentului și priceperii, sublinie Thrawn. În cazul tău, a fost foarte impresionat de rolul pe care l-ai avut în atragerea flotei vagaari în poziția de atac. Ai demonstrat că ești inteligent, plin de resurse și stăpân pe tine sub focul armelor, calități pe care el le prețuiește întocmai ca și mine.

Car'das își frecă obrazul gânditor. Totuși era ridicol, bineînțeles. Dar în același timp îl intriga mult prea mult ca să respingă oferta de la bun început.

– A spus cumva despre ce fel de funcție este vorba?

– Bănuiesc că este vorba tot despre genul de contrabandă pe care o face și Căpitan Qennto, spuse Thrawn. Dar dedesubtul unor astfel de activități sarcina ta primordială va fi să pui la punct și să conduci o rețea particulară de informații pentru el.

Car'das strânse din buze. Doar contrabanda putea să o accepte sau să o refuze la fel de bine, dar partea cealaltă suna mult mai interesant.

– Dar nu se așteaptă să construiesc o astfel de rețea de unul singur, nu?

Thrawn dădu din cap.

– Mai întâi vei începe cu un antrenament de câteva luni și cu o instruire pe teren. După care te vei folosi de câteva dintre contactele și resursele lui din Republică.

– Despre care cred că sunt destul de impresionante, se gândi Car'das serios.

Ar scăpa de modul lunatic în care Qennto se ocupa de clienți și de competiție. Ar scăpa de astronave care se fărâma sub ei din lipsa fondurilor alocate pentru întreținere sau chiar din lipsa interesului. Și cel mai mult l-ar bucura că ar scăpa de huttezi.

– Decizia îți aparține, firește, îl îndemnă Thrawn să se gândească, dar eu cred că ai toate datele necesare pentru a excela într-o astfel de funcție.

– Și ca o recompensă m-ar aduce în poziția de a fi mai folositor în cazul unui posibil viitor contact cu Republica? întrebă Car'das ironic.

Thrawn zâmbi larg.

– După cum spuneam, ai toate datele necesare.

– Păi, nu cred că strică să văd despre ce este vorba, spuse Car'das și îl privi lung pe Thrawn. Ar mai fi ceva, nu?

Spre surprinderea lui, celălalt ezită.

– Vreau să îți cer o favoare, spuse Thrawn până la urmă. Oricare ar fi astronava pe care o vei alege pentru întoarcerea acasă, aș vrea să nu le spui niciodată lui Qennto sau lui Ferasi ce s-a întâmplat cu Zbor în Necunoscut.

Car'das se strâmbă. Se gândise și el la fel. De fapt, chiar se gândise destul de mult.

– În special să nu-i spun lui Ferasi?

– În special ei, recunosc Thrawn cu o tristețe ușoară în glas. Avem prea puțini idealști în univers, Car'das, prea puțini oameni care întotdeauna caută să vadă numai binele din ceilalți. Nu aș vrea să fiu responsabil pentru distrugerea morală nici măcar a unuia singur.

– Plus că, am impresia, ți-a cam plăcut adulația necondiționată pe care ți-o arăta?

Thrawn zâmbi șiret.

– Toate ființele apreciază o astfel de admirație, spuse el. Ai un simț foarte dezvoltat pentru a vedea în sufletul celorlalți. Stratis te-a cântărit bine.

– Vom vedea.

Car'das îi întinse mâna.

– Atunci, la revedere, Comandante. Am fost onorat să te cunosc.

– La fel am fost și eu, îi strânse mâna Thrawn. Mergi cu bine... Jorj.

– Știi și *eu*, dădu neîncrezător din cap Qennto. După părerea mea, sună mai degrabă ca o idee foarte proastă.

– Nu o să mi se întâmple nimic, îl asigură Car'das. Thrawn mi-a spus că Stratis nu este genul care să mă atragă la bord doar ca să îmi facă de petrecanie. Nu este stilul lui.

– Așa o fi, mormăi Qennto. Sau poate că nu. Ultimul lucru de care un tip ca el ar avea nevoie este ceva ca tine să se așeze la colț de stradă pe Coruscant și să înceapă să facă reclamă în gura mare cu ce s-a ocupat el în ultima vreme.

– Dar de noi ce zici? adăugă Maris. Și *noi* știm ce plănuia cu Zbor în Necunoscut.

– Dar voi nu îi știți numele adevărat, îi aminti Car'das. Tot ce ați auzit a fost un pseudonim și un zvon. Pentru atâta nu o să aveți parte de neplăceri.

– Chiar dacă am fi suficient de idioți încât să încercăm? întrebă Qennto privind-o pe Maris amenințător.

– Ceva de genul acesta, fu de acord Car'das cu speranța că nici unul nu își va da seama că îi știau numele adevărat al lui Kav.

Pe de altă parte, Kav era un nume destul de comun printre neimoidiani; iar cum Vicelordul însuși murise, nu mai constituia o problemă serioasă. Cu siguranță Stratis nu părea să fie prea îngrijorat.

– Oricum, Thrawn bagă mâna în foc pentru el.

– Pentru mine este suficient, declară Maris. Sper ca Drixo huteza să fie la fel de rezonabilă.

– Nu îți face griji în legătură cu Drixo, mormăi Qennto. Ea nu ne va face probleme, mai cu seamă când va vedea toată bogăția pe care i-o vom duce să o calmăm. De fapt, pariez că o voi convinge să ne dea și o recompensă.

Maris își dădu ochii peste cap.

– Iar începe!

– Hei, eu sunt om de afaceri, protestă Qennto. Cu astfel de lucruri mă ocup.

– Fii prevăzător, totuși, bine? îl sfătui Car'das. Nu vreau să îmi fac griji pentru voi doi.

– Tu fă-ți griji pentru tine, îl amenință Qennto și îl împunse cu degetul în piept pentru a sublinia mai bine. Orice ar spune Thrawn,

Stratis pare la fel de alunecos ca un dug uleios și de două ori mai neprietenos.

– Iar faptul că Thrawn i-a dejucat atacul împotriva expediției Zbor în Necunoscut nu cred că îl face mai înțeleghător, completă Maris încruntându-se apoi ușor. Thrawn i-a *oprit* atacul, nu?

Car’das simți cum i se strânge stomacul. Maris fusese tovarășă cu el, împărțiseră jumătate de an de viață, muncă și luptă unul lângă altul. Mai mult decât atât, el o considera prietenă.

Niciodată nu își mințise prietenii. Chiar avea de gând să înceapă acum? Și cu o minciună atât de teribilă precum aceasta?

Dar apoi, vocea lui Thrawn păru să plutească iar în memorie. *Avem prea puțini idealişti în univers...*

Adevărul nu ar ajuta cu nimic distrugerea complexului spațial Zbor în Necunoscut. Dar i-ar fi rănit sufletul lui Maris.

– Firește că a oprit atacul lui Stratis, o asigură el cu toată falsitatea de care era în stare. Am fost acolo când Zbor în Necunoscut și-a luat tălpășița.

Ridurile de pe fruntea fetei dispărură, iar Maris zâmbi.

– Am știut eu că așa se va întâmpla, se bucură ea și îi întinse mâna. Mult noroc, Jorj, și ai grijă de tine. Poate o să ne mai întâlnim vreodată.

Car’das își forță un zâmbet și îi strânse mâna.

– Sigur, spuse el blând. Poate că da.

Izbitura care scuturase astronava trecu, zgâlțâiala violentă se liniști, iar praful începea să se așeze înapoi pe puntea întunecată. Încet, prevăzător, Uliar își ridică țeasta de pe pernele fotoliilor între care se adăpostise, gemând când simți o durere săgetându-i grumazul.

– Hei! strigă el și vocea produse un ecou în sala tăcută.

– Uliar? îi răspunse o voce de undeva. Sunt...

Vocea se întrerupse într-un acces de tuse.

– Sunt Pressor, reveni vocea când reuși să își controleze tusea. Ești în regulă?

– Mda, cred că da, răspunse Uliar ridicându-se și pornind spre locul de unde venea vocea.

Toate luminile se stinseseră cu excepția panourilor de urgență, bezna rece transformând Cuirasatul-Patru într-un mormânt.

– Dar tu?

– Cred că da, răspunse Pressor.

Două siluete ieșiră târându-se de sub un pupitru și Uliar îi recunosc pe Dillian Pressor și pe fiul acestuia, Jorad, atunci când se dădură în dreptul luminii slabe a unui panou de urgență.

– Unde sunt ceilalți?

– Habar nu am, răspunse Uliar. Toată lumea și-a căutat adăpost când ne-ai dat avertismentul de coliziune iminentă.

Se uită în jurul lui.

– Ce distrugeri!

– Așa este, comentă și Pressor și își șterse sângele care îi picura pe obraz. Mă întreb ce s-o fi întâmplat.

– Nu cred că a fost atac cu laser și nici torpile de energie, spuse Uliar sigur pe el. Mai mult de atât, nu am nici cea mai vagă idee.

– Mă rog, să ne ocupăm de urgențe mai întâi, stabili Pressor. Trebuie să îi strângem pe toți laolaltă și să căutăm hrană, apă și medicamente. După care putem să încercăm să readucem la viață generatoarele de energie și să ne stabilim un cartier general. După care, vom vedea dacă putem ajunge pe puntea de comandă și să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Începu să își croiască drum printre resturi, ținându-l pe Jorad strâns de mână.

– Mda, ce bine că ne-ai dat avertismentul la timp, comentă Uliar când ajunseră la ușă. Cum de ai știut că o să ne ciocnim?

Pressor dădu din cap.

– Nu știu, spuse el vag. Parcă mi-a apărut în cap.

– Vrei să spui ca o chestie dintr-alea Jedi?

– Eu nu sunt Jedi, Chas, se împotrivi ferm Pressor. Probabil că am auzit ceva izbind sau zgâriind coca. Pietre aruncate de vreun asteroid, sau frecarea atmosferică. Ceva de genul acesta.

– Siii-gur, îl îngână Uliar, ceva de genul acesta.

Dar dacă Pressor era sau nu Jedi, cu siguranță ceva ciudat se petrecea cu el. Și după dezastrul pe care l-au produs Jedi pe Zbor în Necunoscut, Uliar va sta cu ochii pe Pressor și pe familia lui. Va sta cu ochii pe ei îndeaproape.

Între timp, trebuia să se ocupe de problema supraviețuirii. Aplecându-se pe sub o bucată contorsionată din tavanul distrus, Uliar îl urmă pe Pressor înainte pe coridor.

Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Director executiv: George Stanca

Redactor șef: Ana-Maria Murariu

Redactor: Oana Cristina Plăcintă

Traducere: George Stoian

Prepress: AMALTEA TehnoPlus

Coperta: Petronella Andrei

Tehnoredactare: Gabriela Căpitănescu

Paginare: Tatiana Militaru, Petronella Andrei

Producție: Mihaela Conea

Distribuție: Mihaela Stanca, Marian Cabel

Marketing: George Oancea

OP 13 – CP 145 București

internet: www.amaltea.ro

email: office@amaltea.ro

seria STAR WARS

ZBOR ÎN NECUNOSCUT

A început ca o explorare îndepărtată – pentru a se transforma curând în subiectul principal al unei legende uitate a Republicii... și într-un capitol întunecat din istoria Jedi. Acum, în sfârșit, cunoscutul Timothy Zahn povestește extraordinarele întâmplări ale remarcabilului – și blestematului – Proiect „Zbor în Necunoscut”.

ZBOR ÎN NECUNOSCUT

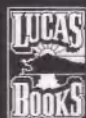
Războiul Clonelor era pe punctul de a se declanșa atunci când Maestrul Jedi Jorus C'baoth a înaintat Senatului o petiție prin care solicita sprijin pentru o încercare neobișnuit de ambițioasă. Șase Maeștri Jedi, doisprezece Cavaleri Jedi și cincizeci de mii de bărbați, femei și copii urmau să se încumete – la bordul unei nave gigantice, echipate pentru a călători ani de zile – să plece la drum cu scopul de a descoperi ființe inteligente și de a coloniza lumi neexplorate încă dincolo de hotarele cunoscute ale galaxiei. Birocrația guvernamentală amenința să împiedice expediția spațială înainte chiar de a începe – până când Maestrul C'baoth a reușit să oprească un complot criminal, câștigându-și astfel capitalul politic de care avea nevoie pentru a pune în mișcare „Zbor în Necunoscut”.

Sau cel puțin așa părea. Pentru că succesul lansării misiunii era orchestrat, în secret, fără știrea faimosului Maestru Jedi, de un aliat îndoielnic: diabolicul Lord Sith, Darth Sidious, care avea motive personale să își dorească neapărat ca „Zbor în Necunoscut” să înceapă... și, în cele din urmă, să eșueze.

Cu toate acestea, Darth Sidious nu era cea mai periculoasă provocare pentru această misiune. Odată pornită la drum, astronava își încrucișează traiectoria la marginea Spațiului Necunoscut cu forțele extraterestre ale Dominației Chiss conduse de mintea strălucită cunoscută mai degrabă sub numele de „Thrawn”. Nici măcar Cavalerul Jedi Obi-Wan Kenobi, aflat la bordul „Zborului în Necunoscut” împreună cu tânărul său ucenic Padawan, Anakin Skywalker, nu poate să îi ajute la evitarea dezastrului. Astfel, ceea ce începuse ca o pașnică misiune Jedi s-a transformat violent într-un război pentru supraviețuire pe viață și pe moarte împotriva unor forțe copleșitoare – și a unora dintre cei mai diabolici adversari.

Melanjul unic de spionaj, jocuri politice și bătălii interstelare mortale reușit de Timothy Zahn însuși electrizant viață într-o legendă din **Războiul Stelelor**.

STAR WARS

ISBN 978-973-162-001-5

9 789731 620015